DMITRI GLUHOVSKI

METRO 2034

CONTINUAREA BESTSELLERULUI *METRO 2033*

www.virtual-project.eu

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Al doilea volum al trilogiei *Metro* este urmarea superbă şi mult aşteptată a bestsellerului cult *Metro* 2033 care continuă povestea luptei pentru supravieţuire dusă în tunelurile metroului din Moscova după cel de-Al Treilea Război Mondial.

FantasticFiction.com

„Universul Metro rămâne unul dintre cele mai bune scenarii apocaliptice.”

Nerd Like You

„Fie că faci pentru prima dată cunoştinţă cu această serie, fie că eşti un fan al primului volum sau vrei să explorezi lumea *Metroului* în profunzime, *Metro 2034* este cartea ideală pentru tine! Îmbinând acţiunea, personajele dure şi agere, tensiunea sufocantă şi satira întunecată, seria *Metro* a devenit un bestseller mondial.”

Thecultofme.com

„Cititorii pasionaţi de literatura science-fiction rusească, precum *Picnic la marginea drumului* de Strugaţki, vor aprecia *Metro 2034.”*

HorrorNovelReviews.com

„Viitorul post-apocaliptic propus de Gluhovski este extraordinar de realist, populat cu personaje credibile, cu un dialog excelent şi cu o intrigă captivantă.”

TheBritishFantasySociety.org

„O călătorie violentă, dar la capătul tunelului se întrezăreşte o luminiţă.”

Gollancz.uk

„Mult aşteptata continuare a romanului-cult cu un succes internaţional vândut în milioane de exemplare.”

DMITRI ALEKSEEVICI GLUHOVSKI

METRO 2034

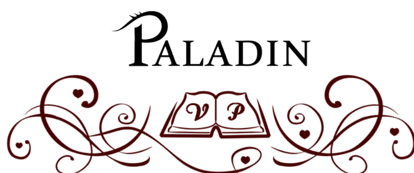
Original: *METRO 2034* (2009)

Traducere din limba engleză şi note
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

PALADIN

— 2018 —

Capitolul 1

Apărarea Sevastopolskaiei

Nu reveniră marţi, nici miercuri, nici măcar joi, când fusese stabilită data finală. Punctul de pază armată numărul unu era în alertă permanentă şi, dacă oamenii de strajă ar fi auzit până şi cel mai stins strigăt de ajutor sau ar fi zărit cel mai vag licăr de lumină pe pereţii întunecaţi şi umezi ai tunelului, o echipă de salvare ar fi fost trimisă imediat înspre Nahimovski Prospekt.

Cu fiecare oră ce trecea, tensiunea devenea tot mai apăsătoare. Trupele de luptă cele mai bine pregătite, excelent echipate şi antrenate special pentru acest gen de misiune nu închiseseră un ochi toată noaptea. De aproape două zile, într-un sertar la postul de gardă se aduna praful

pe pachetul de cărţi folosit ca să mai treacă timpul între două alarme. Tachinările şi glumele obişnuite făcuseră loc mai întâi unor discuţii purtate cu voci joase şi neliniştite, apoi unei tăceri apăsătoare, în timpul căreia fiecare spera să fie cel dintâi care aude ecoul paşilor caravanei ce se reîntorcea. Mult prea multe depindeau de asta.

Toţi locuitorii Sevastopolskaiei erau în stare să folosească o armă, de la băieţelul de cinci ani până la cel mai bătrân dintre ei. Îşi transformaseră staţia într-un bastion impenetrabil, plin de cuiburi de mitraliere, colaci de sârmă ghimpată şi chiar dispozitive antitanc confecţionate din şine sudate laolaltă. Dar această staţie-fortăreaţă care părea invulnerabilă putea să cadă în orice clipă.

Călcâiul lui Ahile era, în cazul ei, insuficienţa muniţiei.

Confruntaţi cu ceea ce locuitorii Sevastopolskaiei erau siliţi să îndure zi de zi, cetăţenii oricărei alte staţii nici nu s-ar fi gândit să o apere, ci ar fi dat bir cu fugiţii ca şobolanii dintr-un tunel inundat. Punând în balanţă costurile, probabil nici puternica Hansă – alianţa de staţii de pe Linia Circulară – nu ar fi acceptat să mobilizeze forţele necesare ca să apere Sevastopolskaia. În ciuda importanţei strategice incontestabile, preţul era mult prea mare.

Însă curentul electric era foarte scump, suficient de scump pentru ca sevastopoliţii, constructorii uneia dintre cele mai mari centrale hidroelectrice din metrou, să comande muniţie cu lada, s-o plătească din veniturile câştigate alimentând Hansa cu electricitate şi tot să iasă pe profit. Pentru mulţi dintre ei însă preţul nu se măsura numai în gloanţe, ci şi în vieţile lor mutilate şi scurtate.

Apele subterane erau bucuria şi blestemul Sevastopolskaiei, înconjurând-o din toate părţile cum înconjurau apele Styxului bărcuţa fragilă a lui Charon. Învârteau aripile zecilor de mori de apă construite de inginerii autodidacţi în tuneluri, în caverne şi pe cursuri subterane – oriunde puteau ajunge echipele trimise în explorare – generând lumină şi căldură pentru staţie şi

pentru o treime din Cerc.

Aceleaşi ape însă erodau neîncetat structurile de rezistenţă, măcinau îmbinările din ciment şi murmurau somnoroase îndărătul pereţilor sălii centrale, încercând să adoarmă vigilenţa locuitorilor printr-un fals sentiment de siguranţă. Şi totodată făceau imposibilă aruncarea în aer a tunelurilor laterale nefolosite, prin care hoarde de creaturi de coşmar înaintau spre Sevastopolskaia ca un miriapod nesfârşit târându-se alene într-o maşină de tocat.

Locuitorii staţiei, echipajul acestei nave fantomă ce călătorea prin regiunile cele mai joase ale lumii subterane, erau condamnaţi întru eternitate să găsească şi să peticească noile găuri din coca vasului lor. Începuse să sufere de infiltraţii cu mult timp în urmă, dar nu exista port sigur unde să se poată odihni în pace după truda sa.

Şi în acelaşi timp trebuia să respingă una după alta tentativele monştrilor din staţiile Certanovskaia şi Nahimovski, care încercau să urce la bord furişându-se prin canale de ventilaţie, prelingându-se prin conducte de evacuare străbătute de curenţi rapizi de apă tulbure, ţâşnind afară din tunelurile sudice.

Lumea întreagă părea să se fi unit împotriva sevastopoliţilor, îndârjindu-se să le şteargă locuinţa de pe harta metroului. Şi totuşi ei se agăţau cu încăpăţânare de staţia lor, ca şi cum doar ea mai rămăsese în întregul univers.

Dar oricât de talentaţi erau inginerii Sevastopolskaiei, oricât de experimentaţi şi lipsiţi de milă erau soldaţii antrenaţi aici, nu-şi puteau apăra căminul fără muniţie, fără becuri pentru proiectoare, fără antibiotice şi bandaje. Da, staţia producea curent electric şi Hansa era dispusă să plătească bine pentru el, dar Linia Circulară mai avea şi alţi furnizori şi dispunea de resurse proprii, în timp ce sevastopoliţii nu puteau rezista mai mult de o lună fără un flux de provizii din exterior. Şi perspectiva cea mai înspăimântătoare era să rămână fără muniţie. Caravane bine păzite plecau săptămânal din Sevastopolskaia ca să cumpere tot ce era necesar, în baza creditului negociat cu

negustorii Hansei, şi apoi, fără să întârzie nici măcar o oră, porneau din nou spre casă. Şi câtă vreme pământul continua să se învârtească, râurile subterane să curgă şi bolţile ridicate de constructorii metroului să reziste, era de aşteptat ca ordinea lucrurilor să rămână netulburată. Dar ultima caravană întârzia, întârzia dincolo de orice limită acceptabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înţeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit şi neprevăzut, un lucru de care nici soldaţii hârşiţi şi înarmaţi până-n dinţi şi nici relaţia construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reuşiseră să-i protejeze.

Şi toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicaţiile ar fi funcţionat. Însă ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Conexiunea se întrerupsese luni şi echipa trimisă să caute defecţiunea nu avusese niciun succes.

O lampă cu un abajur mare de culoare verde atârna deasupra mesei rotunde, luminând bucăţi îngălbenite de hârtie pline cu grafice şi diagrame desenate în creion. Micul bec era slab, de numai patruzeci de waţi, nu pentru că trebuia făcută economie de curent, ci pentru că ocupantul biroului nu se dădea în vânt după lumina puternică. Din scrumiera plină până la refuz cu chiştoacele oribilelor ţigări locale, răsucite manual, se ridica un fum acru şi albăstrui care se aduna în nori vâscoşi, târându-se leneş pe sub tavan.

Comandantul staţiei îşi masă fruntea, apoi îşi smuci mâna şi, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, se uită la ceas cu unicul său ochi. Îşi trosni încheieturile şi se ridică în picioare cu o mişcare energică.

— Trebuie să luăm o decizie. Nu mai putem aştepta.

Bătrânul vânjos care stătea în faţa lui îmbrăcat într-o jachetă militară de camuflaj şi cu o beretă roasă, de culoarea cerului senin[1], dădu să spună ceva, dar îl apucă

[1] Parte din uniforma Marinei ruse.

tusea. Alungă fumul fluturând brutal din mână, se încruntă enervat şi zise:

— Atunci, Vladimir Ivanovici, dă-mi voie să-ţi mai spun o dată: nu ne putem lipsi de nimeni de pe latura sudică. Şi-aşa posturile de gardă de-abia fac faţă presiunii. Numai în ultima săptămână au avut trei răniţi – dintre care unul în stare critică – şi asta în ciuda întăririlor. N-o să-ţi permit să slăbeşti latura sudică. Şi dincolo de asta au nevoie de două echipe a câte trei cercetaşi care să patruleze prin conducte şi prin tunelurile de legătură. Cât despre nord, cu excepţia noilor recruţi nu avem oameni de prisos. Îmi pare rău. Va trebui să-i găseşti altundeva.

— Tu eşti ofiţerul responsabil cu apărarea perimetrului, se răţoi comandantul staţiei. Găseşte-i tu, şi eu o să-mi văd de treburile mele. Dar echipa trebuie să pornească într-o oră. Trebuie să privim dincolo de problemele imediate. Dacă s-a întâmplat ceva grav?

— Te pierzi prea repede cu firea, Vladimir Ivanovici. În arsenal avem două lăzi nedeschise cu muniţie de calibrul 5.45 mm. Asta sigur ne ajunge o săptămână şi jumătate. Şi cu ce mai am şi eu sub pernă, la mine acasă, sigur pot să mai adun de-o ladă. Bătrânul râse dezvelindu-şi dinţii galbeni şi sănătoşi. Problema nu-i muniţia, ci oamenii.

— Îţi spun eu care-i problema. Avem două săptămâni ca să ne punem la punct proviziile înainte să fim siliţi să închidem uşile ermetice din tunelurile sudice, pentru că fără muniţie nu le vom putea păstra. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem inspecta şi repara cam două treimi din mori. După o săptămână astea o să înceapă să se defecteze. Nimeni n-o să fie fericit când nu vom mai putea alimenta Hansa cu curent electric. Dacă suntem norocoşi, o să se adreseze pur şi simplu altor furnizori. Dacă nu... Dar nu curentul e cea mai gravă problemă! Se fac cinci zile de când tunelurile sunt pustii: n-a mai apărut nimeni, nici măcar un singur om. Dacă s-a surpat undeva? Dacă am rămas izolaţi?

— O, haide! Cablurile de curent sunt funcţionale. Cifrele alea mititele se tot derulează pe cadrane, curentul curge,

Hansa îl consumă. Dacă ar fi avut loc o surpare, ţi-ai fi dat seama pe loc. Chiar presupunând că ar fi vorba despre un sabotaj, ne-ar fi tăiat cablurile, nu telefonul. Cât despre tuneluri, cine să le străbată acum? Nici chiar în vremurile bune oamenii nu veneau până aici doar ca să ne dea bună ziua. Nahimovski Prospekt e o problemă, fără să mai punem pe cântar şi restul. Nimeni nu poate veni încoace de unul singur, iar comercianţii din alte staţii nu-şi mai bagă nasul pe-aici. Şi e evident că banditii ştiu de noi. Am procedat corect lăsând de fiecare dată câte unul în viaţă. Ascultă la mine, n-ai de ce să te panichezi.

— Ţi-e uşor să vorbeşti, mârâi Vladimir Ivanovici, ridicându-şi peticul de pe orbita goală şi ştergând sudoarea care-i îmbrobonise fruntea.

— Pot să-ţi dau o echipă de trei oameni. Sincer îţi zic, deocamdată n-am mai mulţi, spuse bătrânul pe un ton mai liniştit. Şi nu mai fuma atâta! Ştii că nu pot să respir mizeria asta, ca să nu mai zic că te şi otrăveşti! De ce nu ceri să ne aducă nişte ceai?

— Ei, de ăsta putem face rost oricând, zise comandantul frecându-şi mâinile. Sunt Istomin, mârâi el în receptor. Ceai pentru mine şi pentru colonel!

— Şi cheamă-l pe ofiţerul de serviciu, zise comandantul perimetrului scoţându-şi bereta. O să-i dau ordin să găsească trei oameni.

Ceaiul lui Istomin era mereu acelaşi, un soi special, rafinat, produs la VDNH. Nu toată lumea îşi putea permite o asemenea marfă. Adusă tocmai din cealaltă parte a metroului şi vămuită de trei ori la posturile de control de pe teritoriul Hansei, băutura preferată a comandantului era atât de scumpă, încât, să nu fi fost vechile sale contacte din staţia Dobrîninskaia, ar fi renunţat la slăbiciunea sa. Dar cândva luptase alături de cineva de acolo şi de atunci, în fiecare lună negreşit, comandantul caravanei care revenea de la Hansa aducea un pacheţel în culori vesele pe care Istomin îl ridica personal.

Cu un an în urmă însă, aprovizionarea cu ceai devenise nesigură. La Sevastopolskaia ajunseseră zvonuri

neliniştitoare despre un pericol nou şi teribil ce ameninţa VDNH şi poate chiar întreaga Linie Portocalie: o nouă specie de mutanţi, nemaivăzută până atunci, coborâse de la suprafaţă. Se zvonea că puteau citi minţile oamenilor, erau aproape invizibili şi, mai rău de-atât, imposibil de ucis. Unii spuneau că staţia căzuse şi că Hansa, temându-se de o invazie, aruncase în aer tunelul de sub staţia Prospekt Mira. Ceaiul se scumpise brusc, apoi dispăruse complet şi Istomin se alarmase de-a binelea. Dar câteva săptămâni mai târziu panica se domolise, iar caravanele ce reveneau la Sevastopolskaia cu muniţie şi becuri începuseră să aducă din nou marfa cea parfumată, şi ce putea fi mai important decât asta?

Turnându-i ceai comandantului perimetrului într-o ceşcuţă de porţelan cu marginea aurie ciobită, Istomin strânse din pleoape pentru o clipă, respirând aburii aromaţi. Apoi îşi turnă şi el ceai, se aşeză greoi pe scaun şi îşi puse o tabletă de zaharină, amestecând băutura în clinchetele linguriţei de argint.

Niciunul dintre ei nu vorbi şi vreme de vreo treizeci de secunde acest clinchet melancolic fu singurul sunet ce se auzi în biroul întunecos, învăluit în fum de tutun. Dar brusc clinchetul fu acoperit de un alt sunet, în exact aceeaşi cadenţă, ce se revărsa din tunel: dangătul clopotului de alarmă.

— Alarma!

Comandantul perimetrului sări de pe scaun cu o agilitate incredibilă din partea unuia de vârsta lui şi se repezi afară din încăpere. Undeva departe se auzi pocnetul unei puşti, acoperit imediat de duduitul mitralierelor: una, două, trei. Bocanci soldăţeşti cu bot metalic tropăiră pe peron şi undeva departe răsună vocea de bas a colonelului lătrând ordine.

Istomin întinse şi el mâna către automatul bine lustruit agăţat lângă dulap, însă apoi scoase un icnet apucându-se de pântec, flutură neajutorat din mână, se întoarse la masă şi luă o gură de ceai. Ceaşca abandonată a comandantului de perimetru se răcea pe masă, în faţa lui, iar alături se

afla bereta albastră pe care acesta, în graba sa, o uitase. Comandantul staţiei zâmbi amar la vederea beretei şi începu să se contrazică pe un ton scăzut cu colonelul absent, reluând aceleaşi vechi subiecte şi aducând argumente noi, la care nu se gândise cât timp se ciondăniseră faţă în faţă.

În Sevastopolskaia asemănarea dintre numele staţiei învecinate, Certanovskaia, şi cuvântul rusesc *ciort,* care înseamnă diavol, era un permanent subiect de glume sinistre. Generatoarele acţionate de apă erau situate în adâncul tunelurilor dintre cele două staţii, dar nimeni nu visase să simplifice situaţia ocupând Certanovskaia cea pustie, aşa cum anexaseră staţia Kahovskaia, care era legată de Sevastopolskaia. Echipele de inginerie subterană care se furişau în preajma ei pentru a inspecta generatoarele cele mai îndepărtate nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o sută de metri de peron. Cu excepţia celor mai înrăiţi atei, aproape toţi bărbaţii care plecau într-o asemenea expediţie îşi făceau cruce pe furiş şi unii chiar îşi luau rămas-bun de la familii.

Era ceva în neregulă cu staţia asta şi oricine se apropia până la jumătate de kilometru putea s-o simtă. Detaşamentele înarmate pe care sevastopoliţii, în ignoranţa lor, le trimiseseră la Certanovskaia pe vremea când încă mai sperau să se extindă se întorseseră uneori zdrobite şi înjumătăţite, dar cel mai adesea nu se întorseseră deloc. Soldaţi căliţi în bătălii reveniseră de acolo atât de înspăimântaţi, încât sughiţau şi salivau şi tremurau incontrolabil, chiar şi când stăteau atât de aproape de focul de tabără, încât hainele începeau să le fumege. Se străduiau să-şi amintească prin ce trecuseră, dar nu existau două poveşti care să semene între ele.

Explicaţia general acceptată era că undeva, dincolo de Certanovskaia, ramificaţiile tunelului principal coborau, şerpuind printr-un labirint colosal de peşteri naturale despre care se spunea că ar fi înţesate de creaturi

dezgustătoare. În staţie locul acesta era cunoscut deocamdată drept „Porţile” – numai provizoriu, pentru că niciunul dintre locatarii încă în viaţă ai staţiei nu-l văzuse. Mai era fireşte bine cunoscuta întâmplare din primele zile, când încă mai explorau liniile de metrou şi când, s-ar părea, Porţile fuseseră descoperite de o trupă de recunoaştere numeroasă ce reuşise să străbată Certanovskaia. Aveau cu ei un dispozitiv de comunicare, un fel de telefon de campanie. Prin acest dispozitiv, ofiţerul de transmisiuni anunţase că ajunseseră la intrarea unui culoar lat ce cobora într-o pantă aproape verticală. Înainte să mai adauge ceva vocea i se întrerupsese, dar vreme de alte câteva minute, până când firul fusese rupt, comandanţii staţiei Sevastopolskaia stătuseră adunaţi în jurul emiţătorului ascultând urletele de groază şi agonie ale soldaţilor din echipa de recunoaştere, până când ţipetele încetaseră brusc, unul câte unul. Nimeni nu încercase să deschidă focul, de parcă toţi oamenii aceia pe moarte îşi dăduseră seama că armele obişnuite nu-i puteau apăra. Ultimul care amuţise fusese comandantul grupului, un mercenar chinez fără scrupule din staţia Kitai Gorod, care colecţiona degetele mici ale inamicilor săi morţi. Era evident că acesta se afla la mare distanţă de receptorul scăpat de ofiţerul de transmisiuni şi era greu de desluşit ce spunea. Dar, străduindu-se să înţeleagă suspinele muribundului, comandantul staţiei recunoscuse o rugăciune, una simplă şi naivă pe care părinţii credincioşi îşi pun copiii s-o înveţe.

După acest incident abandonaseră toate încercările de a trece de Certanovskaia şi plănuiseră chiar să părăsească Sevastopolskaia şi să se alăture Hansei. Dar blestemata de Certanovskaia părea să reprezinte limita extremă a împărăţiei omului în metrou. Creaturile care treceau dincoace de ea erau o adevărată pacoste pentru sevastopoliţi, însă măcar puteau fi ucise, iar cu o apărare bine organizată atacurile lor puteau fi respinse destul de uşor şi aproape fără vărsare de sânge omenesc... cu condiţia să existe destulă muniţie.

Monştrii care se apropiau pe furiş de posturile de pază erau uneori aşa de mari, că nu puteau fi opriţi decât cu gloanţe explozive şi capcane electrice de mare voltaj. Cel mai adesea însă santinelele aveau de-a face cu fiare mai puţin înfricoşătoare, deşi erau şi ele extrem de periculoase. Acestea primiseră numele unui vampir dintr-o povestire de Gogol, un cuvânt ce suna aproape afectuos, ca numele unui animăluţ de casă: *vii.*

— Uite încă unul! Acolo sus, pe cea de-a treia ţeavă!

Proiectorul, smuls din buloanele lui din tavan, se legăna smucit la capătul unui singur fir, inundând spaţiul din faţa postului de pază cu o lumină albă şi necruţătoare, luminând siluetele diforme ale mutanţilor care se furişau în umbră, apoi cufundându-le din nou într-o beznă de nepătruns şi orbindu-i în schimb pe soldaţi. Pretutindeni umbre neclare şi tremurătoare tălăzuiau şi fierbeau, retrăgându-se şi înaintând, îngustându-se şi răsucindu-se: oameni cu umbre diavoleşti, diavoli cu umbre umane.

Postul de pază ocupa o poziţie avantajoasă, la intersecţia mai multor tuneluri. Cu puţin înaintea Războiului Final, concernul Metro Stroitelstvo lansase un program de renovare care nu fusese încheiat. În acest punct nodal sevastopoliţii instalaseră o adevărată fortăreaţă în miniatură: două posturi de mitralieră, o baricadă din saci cu nisip groasă de un metru şi jumătate, dispozitive antitanc şi bariere mobile pe şine, capcane electrice aproape de intrări şi un sistem de semnalizare gândit cu atenţie. Dar când mutanţii avansau în masă, ca în această zi, părea că peste puţin timp apărarea avea să cedeze.

Un soldat care trăgea cu mitraliera îşi privea uluit mâinile scăldate în stacojiu, scoţând clăbuci de sânge pe nas şi murmurând ceva cu voce monotonă: în aerul din jurul armei sale Peceneg blocate se ridicau valuri de căldură. Scoase un fornăit scurt şi amuţi, culcându-şi încrezător obrazul pe umărul bărbatului de alături, un soldat masiv cu o cască închisă din titan. În clipa

următoare înaintea lor răsună un strigăt care-ţi îngheţa sângele în vine şi un *vii* atacă.

Soldatul cu cască se înălţă peste parapet, împingându-l în lături pe bărbatul însângerat cu mitraliera care se rostogolise peste el, ridică ţeava pistolului-mitralieră şi trase o rafală lungă. Fiara dezgustătoare, vânoasă şi cu pielea gri mai era deja în aer, întinzându-şi membrele superioare noduroase şi plonjând cu ajutorul membranelor de piele bine întinse. *Vii*-ii erau incredibil de rapizi şi cine şovăia nu avea nicio şansă. Numai bărbaţii iuţi de picior şi cu mâini agile făceau de pază aici.

Şuierul plumbului îi reteză brutal ţipătul, dar făptura moartă îşi continuă căderea, purtată de inerţie, iar cadavrul ei de o sută de kilograme se izbi de baricadă cu un bufnet surd, făcând ca din sacii de nisip să se ridice un nor de praf.

— Cred că asta a fost.

Cu numai două minute în urmă torentul de creaturi dezgustătoare ce se revărsau prin ţevile imense suspendate în tavan păruse fără sfârşit, dar acum secătuise. Santinelele începură să iasă precaute dindărătul baricadei.

— Aduceţi o targă! Un doctor! Duceţi-l repede la staţie!

Soldatul mătăhălos care ucisese cel din urmă *vii* montă o baionetă la capătul armei lui automate şi porni fără grabă printre făpturile moarte sau rănite de pe câmpul de luptă, trăgându-le şuturi în fălcile pline de colţi şi înfigându-le baioneta în ochi cu o mişcare iute şi îndemânatică. În cele din urmă, când termină, se rezemă ostenit de sacii de nisip, ridică vizorul căştii şi îşi duse la buze o sticluţă plată.

Când sosiră întăririle trimise de staţie, totul se terminase. Comandantul perimetrului apăru şi el descheiat la tunică, respirând din greu şi blestemându-şi vechile dureri.

— Şi de unde să iau eu acum trei oameni? Să-i tai din carnea mea?

— Ce spuneţi acolo, Denis Mihailovici? întrebă una

dintre santinele privind nedumerită chipul comandantului.

— Istomin insistă să trimitem o echipă de trei cercetaşi la Serpuhovskaia. Îşi face griji în privinţa caravanei. Dar de unde să-i fac eu rost de trei oameni? Mai ales acum…

— Deci tot n-au venit veşti despre caravană? întrebă fără să se întoarcă bărbatul solid care îşi potolea setea.

— Nicio vorbă, confirmă bătrânul. Dar n-a trecut chiar atât de mult timp. Ce e mai periculos, dacă te gândeşti bine? Dacă lăsăm sudul descoperit, într-o săptămână n-o să mai aibă cine să întâmpine caravana aia!

Soldatul solid clătină din cap fără o vorbă. Şi nu răspunse nici când comandantul, după ce mai bodogănise câteva minute, întrebă gărzile dacă nu voia careva să se ofere voluntar pentru o expediţie către Serpuhovskaia, altfel comandantul staţiei – lua-l-ar toţi dracii – avea să-i ceară capul bătrânului, aşa chel cum era.

Găsirea voluntarilor nu fu o problemă. Majoritatea paznicilor erau deja sătui să stea ţintuiţi la post şi numai cu greu şi-ar fi putut imagina o misiune mai dificilă decât apărarea tunelurilor sudice.

Dintre cei şase oameni care se oferiră să plece în expediţie, colonelul îi alese pe aceia de care, după părerea sa, Sevastopolskaia avea cel mai puţin nevoie. Şi se dovedi o decizie înţeleaptă, căci niciunul dintre cei trei bărbaţi trimişi spre Serpuhovskaia nu reveni în staţie.

De trei zile, de când cercetaşii porniseră în căutarea caravanei, colonelul îşi imagina că aude şoapte pe la spate şi că surprinde priviri furişe îndreptate către el. Până şi cele mai însufleţite conversaţii se întrerupeau când trecea pe alături. Şi i se părea că în tăcerea încordată ce se lăsa ori de câte ori îşi făcea apariţia aude o cerere nerostită de a se explica.

Îşi făcea pur şi simplu meseria, menţinând securitatea perimetrului defensiv al staţiei Sevastopolskaia. Era tactician, nu strateg. Când orice soldat conta, colonelul nu avea dreptul să irosească oameni trimiţându-i în misiuni

dubioase sau complet iraţionale.

Cu trei zile în urmă fusese absolut convins de asta. Acum însă, simţind pe propria-i spinare arsura fiecărei priviri înspăimântate, dezaprobatoare sau pline de îndoieli, certitudinile îi fuseseră zguduite. Călătorind fără bagaje, cercetaşii n-ar fi trebuit să facă mai mult de douăzeci şi patru de ore până la Hansa şi înapoi, chiar luând în calcul eventualele încăierări şi timpii de aşteptare la graniţele micilor staţii independente. Şi asta însemna...

Cerând să nu-l deranjeze nimeni, colonelul se încuie în cămăruţa sa şi începu să bombăne de unul singur, trecând în revistă pentru a suta oară tot ce putea să li se fi întâmplat comercianţilor şi cercetaşilor.

La Sevastopolskaia nu se temeau de oameni, sigur, cu excepţia armatei Hansei. Reputaţia proastă a staţiei, poveştile despre preţul plătit de locuitorii ei pentru a supravieţui, spuse mai întâi de câţiva martori oculari, apoi transmise din gură-n gură şi exagerate iar şi iar de cărăuşi şi de cei care le ascultau scornelile, se răspândiseră în întreg metroul şi-şi săvârşiseră lucrarea. Pricepând iute că o asemenea reputaţie era utilă, comandanţii staţiei îşi dăduseră toată osteneala să o menţină. Agenţii, călătorii, membrii caravanelor şi diplomaţii aveau binecuvântarea oficială de a spune cele mai gogonate minciuni despre staţia Sevastopolskaia şi în general despre tot ce exista dincolo de Serpuhovskaia.

Numai câţiva erau în stare să vadă prin această perdea de fum, pricepând adevărata importanţă a staţiei şi atracţia ei. În ultimii ani nu existaseră decât unul sau două atacuri ale unor tâlhari ignoranţi care încercaseră să treacă cu forţa de posturile de pază şi splendida maşină de război a Sevastopolskaiei le nimicise cu uşurinţă.

Chiar şi aşa, înainte să plece în recunoaştere cei trei cercetaşi primiseră instrucţiuni clare ca, în caz de pericol, să nu se confrunte cu duşmanul, ci să revină cât mai repede la bază. Sigur, mai era şi staţia Nagornaia, nu atât de malefică precum Certanovskaia, dar tot periculoasă şi sinistră. Şi staţia Nahimovski Prospekt, cu uşile ermetice

de la suprafaţă rămase întredeschise, ceea ce însemna că nu putea fi complet izolată de infiltraţiile de la suprafaţă. Sevastopoliţii nu voiau să arunce în aer ieşirile, căci stalkerii locali foloseau ieşirea din Nahimovski Prospekt. Nimeni nu se aventura să străbată de unul singur „Piaţa”, cum i se mai zicea, dar nu se mai întâmplase ca o echipă de trei oameni să nu poată respinge creaturile întâlnite acolo.

O surpare? O revărsare a apelor subterane? Sabotaj? Un război nedeclarat cu Hansa? Acum colonelul, şi nu Istomin, fusese cel care trebuise să le dea explicaţii soţiilor cercetaşilor dispăruţi când femeile veniseră la el, privindu-l în ochi cu o tristeţe ostenită, de câini abandonaţi, căutând o promisiune sau o alinare. Fusese silit să le explice totul soldaţilor garnizoanei, care niciodată nu puneau întrebări inutile, căci încă mai credeau în el. Fusese nevoit să-i liniştească pe oamenii ce se adunaseră alarmaţi seara, după muncă, lângă ceasul staţiei, care înregistrase ora exactă a plecării caravanei.

Istomin îi spusese că în ultimele zile oamenii îl tot întrebaseră de ce luminile staţiei păliseră şi-i ceruseră ca iluminatul să revină la intensitatea lui iniţială. De fapt nimeni nu se gândise să reducă voltajul, iar iluminatul ardea la putere maximă. Întunericul tot mai dens nu era în staţie, ci în inimile oamenilor, şi de acolo nici cel mai puternic bec cu mercur nu-l putea goni.

Comunicaţiile telefonice cu Serpuhovskaia tot nu fuseseră reluate, iar în săptămâna de după plecarea caravanei colonelul, ca mulţi alţi sevastopoliţi, pierduse o senzaţie foarte importantă, una care pentru locuitorii metroului era rară: cea a apropierii de alţi oameni.

Câtă vreme comunicaţiile funcţionaseră, cât timp caravanele veniseră şi plecaseră cu regularitate, iar călătoria către Hansa durase mai puţin de o zi, toţi cei ce trăiau în Sevastopol fuseseră liberi să vină sau să plece, ştiind că la numai cinci staţii de căminul lor începeau cu adevărat metroul, civilizaţia... Rasa umană.

Probabil aşa se simţeau exploratorii polari abandonaţi în

Arctica după ce se condamnaseră de bunăvoie la luni îndelungate de luptă cu frigul şi singurătatea, de dragul cercetării ştiinţifice sau pentru bani. Continentul se afla la mii de kilometri depărtare, dar cumva era aproape câtă vreme radioul mergea şi, o dată la o lună, se auzea huruitul avionului deasupra capului şi lăzi cu conserve de carne coborau din cer dedesubtul unor paraşute.

Dar acum banchiza pe care stătea staţia lor se rupsese de continent şi cu fiecare oră ce trecea era purtată tot mai departe şi mai departe printr-o furtună de gheaţă, pe oceanul întunecat, în vidul necunoscutului.

Aşteptarea devenea tot mai grea şi uşoara îngrijorare a colonelului faţă de soarta cercetaşilor trimişi la Serpuhovskaia se transformă treptat în certitudinea sumbră că nu avea să-i mai vadă niciodată. Pur şi simplu nu-şi permitea să ia alţi trei soldaţi din cordonul de apărare şi să-i trimită pe urmele celorlalţi, ca să înfrunte aceleaşi pericole neştiute şi cel mai probabil moartea. Dar ideea de a închide uşile ermetice, izolând tunelurile sudice, şi de a asambla o forţă defensivă mai numeroasă i se părea încă prematură. Numai de-ar fi luat altcineva o decizie acum... Orice decizie era sortită să se dovedească greşită.

Comandantul perimetrului oftă, deschise uşor uşa, privi în jur pe furiş şi chemă o santinelă.

— Ce-ar fi să mă laşi să fumez o ţigară? Dar asta-i ultima, nu-mi mai da niciuna, chiar dacă te rog. Şi să nu spui nimănui, da?

Nadia, o femeie îndesată şi vorbăreaţă, cu o rochie scămoşată şi plină de găuri şi un şorţ murdar, sosi aducând o cratiţă cu tocană caldă de carne şi legume, iar santinelele se mai înviorară. Aici cartofii, castraveţii şi roşiile erau privite ca nişte delicatese; cu excepţia Sevastopolskaiei nu mai găseai legume decât într-unul sau două dintre cele mai alese restaurante ale Cercului sau Polisului. Nu era vorba numai de echipamentul hidroponic complicat necesar pentru cultivarea seminţelor salvate, ci

şi faptul că nu multe staţii îşi puteau permite să-şi consume kilowaţii doar ca să le ofere soldaţilor o dietă cât mai variată.

Chiar şi pe masa cadrelor de comandă legumele nu ajungeau decât de sărbători şi de regulă copiii erau singurii care beneficiau de asemenea răsfăţuri. Istomin fusese silit să se certe zdravăn cu bucătarii ca să-i convingă să adauge cartofi fierţi şi câte o roşie la fiecare dintre porţiile de carne de porc cu variate termene de garanţie ca să menţină moralul trupelor ridicat.

Trucul funcţionă: în clipa în care Nadia, cu o stângăcie tipic feminină, lepădă de pe umăr pistolul automat ca să ridice capacul cratiţei, chipurile ridate ale paznicilor începură să se relaxeze şi încruntările pieriră. Nimeni nu voia să strice o masă ca aceasta cu discuţii neplăcute şi obositoare despre caravana care dispăruse şi despre cercetaşii care întârziau.

— Nu ştiu de ce, dar azi toată ziua m-am gândit numai la staţia Komsomolskaia, zise un bătrân cu părul cărunt şi o jachetă matlasată cu emblema metroului moscovit pe mâneci, în timp ce terciuia cartofii în castronul lui de aluminiu. Dacă aş putea să ajung până-acolo s-o mai văd o dată! Ce mozaicuri avea! După părerea mea e cea mai frumoasă staţie din Moscova.

— Aoleu, Homer, las-o mai moale! Probabil acolo locuiai şi de aia îţi mai e dragă şi acum, i-o întoarse un bărbat gras şi nebărbierit, cu o căciulă cu clapete. Dar vitraliile de la Novoslobodskaia? Şi coloanele alea uşoare şi diafane de la staţia Maiakovskaia, cu frescele de pe tavan?

— Mie cel mai mult îmi place Ploşcead Revoluţii, mărturisi cu timiditate un lunetist, un bărbat tăcut şi serios, de vârstă înaintată. Ştiu că e o prostie, dar marinarii şi aviatorii ăia cu feţe severe şi grănicerii cu câinii lor… am iubit staţia aia de când eram copil.

— Nu-i nicio prostie. În bronzul ăla sunt sculptaţi câţiva bărbaţi foarte chipeşi, îl aprobă Nadia în timp ce aduna ce mai rămăsese pe fundul cratiţei. Hai, brigadierule, mai vioi că rămâi fără cină!

Soldatul înalt şi lat în umeri care se ţinuse mai la o parte se apropie fără grabă de focul de tabără, îşi luă porţia şi reveni la locul lui, cât mai aproape de tunel, cât mai departe cu putinţă de ceilalţi.

— Ăsta trece vreodată prin staţie? întrebă grăsanul în şoaptă indicând din cap spinarea lată pe jumătate ascunsă în întuneric.

— Nu s-a dezlipit din locul ăla de mai bine de o săptămână, răspunse lunetistul la fel de încet. Îşi petrece noaptea în sacul de dormit. Nu ştiu cum îl ţin nervii. Am impresia că de fapt chiar îi place. Acum trei zile, când *vii*-ii erau să-l dea gata pe Rinat, a făcut o tură după luptă şi le-a dat la toţi lovitura de graţie cu mâna lui. I-a trebuit un sfert de oră. Când s-a întors avea cizmele pline de sânge... şi era mândru de el.

— Ăsta-i maşină, nu om, zise un slăbănog cu mitralieră.

— Mie mi-e şi frică să dorm lângă el. Ai văzut în ce hal are faţa? Nu-mi vine să-l privesc în ochi.

— Eu nu mă simt liniştit decât în preajma lui, zise bătrânul numit Homer ridicând din umeri. Ce-a veţi cu el? E un om de treabă, numai c-a fost sluţit. Şi ce-i cu asta? Numai staţiile trebuie să fie frumoase. Şi apropo de asta, Novoslobodskaia ta e ţipătoare şi de prost gust. Nu poţi să te uiţi la vitraliile alea decât dacă eşti beat. Vitralii de căcat!

— Şi mozaicurile cu cooperatori care acoperă jumătate din tavan nu sunt de prost gust?

— Ai văzut tu de-astea în staţia Komsomolskaia?

— Păi toată arta sovietică e despre cooperative sau despre aviatori eroi! zise grasul începând să se înfurie.

— Serioja, să nu te iei de aviatori! îl preveni lunetistul.

— Staţia Komsomolskaia e un gunoi şi Novoslobodskaia e un căcat! rosti o voce joasă şi monotonă.

Grăsanul fu atât de surprins, încât îşi înghiţi cuvintele ce-i stăteau deja pe limbă, aruncându-i o privire brigadierului. Ceilalţi amuţiră pe loc şi ei, aşteptând să vadă ce avea să urmeze, căci brigadierul nu lua parte aproape niciodată la discuţiile lor, ba chiar şi la întrebările

directe răspundea scurt sau nu binevoia să răspundă deloc.

Stătea în continuare cu spatele la ei, cu ochii aţintiţi asupra gurii căscate a tunelului.

— Tavanele Komsomolskaiei sunt prea sus şi coloanele prea subţiri, tot peronul poate fi măturat cu focuri de armă trase de pe şine, pentru că e deschis, iar blocarea pasajelor pietonale e complicată. Şi la Novoslobodskaia pereţii sunt plini de crăpături oricât ar cârpi-o ei cu ipsos pe deasupra. O grenadă ar fi de ajuns ca să dărâme staţia. Şi nu mai sunt vitralii de mult. S-au spart toate. Sunt lucruri fragile.

Nimeni nu îndrăzni să spună nimic. Brigadierul tăcu câteva clipe apoi izbucni:

— Mă duc în staţie. Şi-l iau pe Homer cu mine. Garda se schimbă într-o oră. Până atunci Arthur e responsabil.

Lunetistul sări în picioare încuviinţând, deşi brigadierul nu-l putea vedea. Bătrânul se ridică şi el şi începu să-şi adune într-un rucsac lucrurile împrăştiate, fără ca măcar să-şi termine cartofii. Soldatul se apropie de focul de tabără echipat ca pentru o expediţie, cu casca de care era nedespărţit şi cu un rucsac voluminos pe umeri.

— Noroc!

Urmărind cele două siluete ce se îndepărtau – cea zdravănă a brigadierului şi cea mărunţică a lui Homer – lunetistul îşi frecă mâinile de parcă-i era frig şi se înfioră.

— Se face cam răcoare. Mai pune nişte cărbuni pe foc, da?

Brigadierul nu scoase o vorbă tot drumul cu excepţia momentului când îl întrebă pe Homer dacă era adevărat că fusese asistent de mecanic la metrou şi, înainte de asta, revizor de linie. Bătrânul îi aruncă o căutătură suspicioasă, dar nu încercă să nege, deşi întotdeauna le spusese celor din Sevastopolskaia că se ridicase până la rangul de mecanic, preferând să nu insiste pe faptul că fusese revizor de linie, aspect care, după părerea sa, nu merita pomenit.

Brigadierul intră în biroul comandantului staţiei fără să

bată la uşă, salutând scurt santinelele care se dădură la o parte. La vederea lui, Istomin şi colonelul – amândoi obosiţi, ciufuliţi şi buimaci – se ridicară de la birou surprinşi. Homer se opri timid în prag, mutându-se de pe un picior pe altul.

Brigadierul îşi scoase casca şi o aşeză peste hârtiile lui Istomin, apoi îşi trecu o mână peste ceafa rasă. Lumina lămpii îi dezvălui chipul teribil de mutilat: obrazul stâng era o masă imensă de ţesut cicatrizat, ca o arsură, ochiul fusese redus la o crăpătură îngustă şi o cicatrice groasă, violacee îi cobora dinspre ureche către colţul gurii. Homer se crezuse obişnuit cu faţa lui, dar privind-o acum simţi aceeaşi repulsie ca prima dată.

— Plec pe Linia Circulară, zise brigadierul fără să se mai ostenească să salute.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Homer auzise că brigadierul avea o relaţie specială cu conducerea staţiei pentru că se dovedea de neînlocuit în luptă. Dar abia acum înţelese că, spre deosebire de ceilalţi sevastopoliţi, acest bărbat nu recunoştea autoritatea celor doi comandanţi.

În această clipă brigadierul nu părea să aştepte aprobarea celor doi bărbaţi mai vârstnici şi obosiţi, ci să le dea un ordin pe care se aştepta ca ei să-l ducă la îndeplinire, lucru care îl făcu pe Homer să se întrebe din nou cine era tipul ăsta.

Comandantul perimetrului schimbă o privire cu superiorul său şi se încruntă, gata să se împotrivească, dar în cele din urmă se mulţumi să dea din mână neajutorat.

— Tu decizi, Hunter. E inutil să încerce omul să te convingă.

Capitolul 2

Reîntoarcerea

Bătrânul care zăbovea în uşă ciuli urechile: până acum nu mai auzise numele ăsta rostit în Sevastopolskaia. Nici nu era un nume, ci o poreclă, la fel ca a lui. Nici pe el nu-l chema Homer, sigur că nu, era doar un Nikolai Ivanovici oarecare şi se alesese cu numele faimosului povestitor grec numai din pricina iubirii sale neţărmurite pentru poveştile şi zvonurile de orice soi.

— Noul vostru brigadier, le spusese colonelul soldaţilor de gardă care îl studiau cu o curiozitate posacă pe nou-venitul lat în umeri, înveşmântat în kevlar şi purtând o cască solidă. Fără să dea dovadă fie şi de minima politeţe, acesta le întorsese nepăsător spatele: tunelul şi

fortificaţiile păreau să-l intereseze infinit mai mult decât oamenii a căror comandă o primise. Dăduse mâna cu noii săi subordonaţi când veniseră să i se prezinte, dar el nu-şi spusese numele, mulţumindu-se să încline din cap în tăcere, memorând fiecare nouă poreclă şi suflându-le în obraz fum acru şi albăstrui de ţigară, pentru a marca limita până la care se puteau apropia. În umbra vizorului ridicat ochiul lui îngustat ca o gură de tragere scânteia sinistru, mort, încadrat de cicatrice. Niciuna dintre santinele nu insistase să-i afle numele, nici atunci, nici mai târziu, aşa că de două luni încoace îi spuneau pur şi simplu „brigadierul". Presupuseseră că staţia angajase unul dintre acei mercenari costisitori care puteau trăi foarte bine fără trecut şi fără nume.

Hunter. Homer răsuci pe limbă numele acela straniu, nerusesc. Mai bun pentru un câine ciobănesc din Asia Centrală decât pentru un om. Zâmbi pentru sine: ei, deci încă îşi mai amintea că existaseră asemenea câini. De ce îi venise tocmai gândul ăsta? Era o rasă de câini de luptă, cu coada scurtă şi urechile tăiate cât mai aproape de cap. Nimic de prisos.

Iar numele, după ce şi-l repetă în gând de câteva ori, începu să-i sune familiar. Unde putea să-l fi auzit? Purtat de curentul nesfârşit de poveşti, bârfe şi minciuni, îi atrăsese cumva atenţia, apoi se retrăsese în străfundul minţii sale. Şi acum era acoperit cu un strat gros de mâl: nume, fapte, zvonuri, cifre, toate informaţiile inutile despre vieţile altora pe care Homer le asculta cu atâta aviditate şi încerca sârguincios să le memoreze.

Hunter… vreun puşcăriaş pe capul căruia Hansa pusese o recompensă? Bătrânul aruncă ideea ca pe o piatră în iazul adânc al uitării sale şi ascultă. Nu, nimic. Un stalker? N-avea aerul. O căpetenie războinică? Mai degrabă. Şi una legendară din câte se părea…

Homer aruncă o privire fugară către chipul brigadierului, atât de impasibil, încât părea paralizat. Numele ăsta de câine i se potrivea nespus de bine.

— Am nevoie de o echipă de trei oameni. O să-l iau pe

Homer, el cunoaşte tunelurile de pe-aici, continuă brigadierul fără să se întoarcă măcar către bătrân sau să-i ceară acordul. Îmi puteţi da un alt om care credeţi că s-ar potrivi. Un alergător, un curier. Plec azi.

Istomin aprobă smucit din cap, apoi păru să-şi vină în fire şi ridică o privire întrebătoare către colonel. Colonelul se încruntă şi bodogăni bosumflat că nici el n-avea nicio obiecţie, deşi de zile în şir se războia cu disperare cu comandantul staţiei pentru fiecare soldat disponibil. Se părea că nimeni nu avea de gând să-i ceară părerea lui Homer, dar el nici nu se gândi să se opună: în ciuda vârstei sale, bătrânul nu refuza niciodată misiunile de acest fel. Avea motivele lui.

Brigadierul îşi luă casca masivă de pe birou şi porni către ieşire. Oprindu-se o clipă în prag îi zise brusc lui Homer:

— Ia-ţi rămas-bun de la familie. Fă-ţi bagajele ca pentru o călătorie lungă. Nu lua gloanţe, că-ţi dau eu…

Şi dispăru pe uşă.

Bătrânul porni după el sperând să primească măcar o explicaţie sumară cu privire la ceea ce îl aştepta în această expediţie. Dar când ieşi pe peron, zece paşi largi îl duseseră deja pe Hunter departe de el şi Homer nici nu încercă să-l ajungă, ci se mulţumi să clatine din cap privindu-l cum se îndepărtează.

Contrar obiceiului său, brigadierul nu-şi acoperise capul. Poate că uitase, cufundat în gânduri, sau poate simţea nevoia de aer. Trecu pe lângă un grup de tinere porcăriţe care aşteptau să li se termine pauza de masă şi în spatele lui se ridică o şoaptă dezgustată: „Vai de mine, fetelor, ce scârbos!”

— De unde naiba l-ai dezgropat şi pe-ăsta? întrebă Istomin lăsându-se să recadă fără vlagă pe scaun, cu un aer uşurat, şi întinzându-şi mâna dolofană către un teanc de foiţe de ţigară.

Oamenii spuneau că tutunul care atât le plăcea

locuitorilor staţiei era cules de stalkeri dintr-un anumit loc de la suprafaţă, tocmai de pe lângă Biţevski Park. Odată, având chef de glume, colonelul apropiase un dozimetru de un pachet de „tutun” şi aparatul începuse să ţiuie ameninţător. Bătrânul renunţase imediat la fumat şi treptat tusea care-l chinuia noaptea, speriindu-l cu ameninţarea cancerului de plămâni, începuse să-l mai lase. Însă Istomin refuzase să creadă povestea frunzelor radioactive, reamintindu-i lui Denis Mihailovici – şi pe bună dreptate – că în metrou aproape totul era mai mult sau mai puţin radioactiv.

— Suntem cunoştinţe vechi, răspunse colonelul fără chef, apoi, după o ezitare, adăugă: Nu era aşa. I s-a întâmplat ceva.

— Sigur, dacă e să judeci după faţa lui e clar că i s-a întâmplat ceva, pufni comandantul şi privi imediat către uşă ca şi cum Hunter ar fi putut să zăbovească acolo şi să-l audă din întâmplare.

Comandantul perimetrului nu avea dreptul să se plângă de revenirea neaşteptată a brigadierului din ceţurile reci ale trecutului. Din momentul în care îşi făcuse apariţia în staţie, acesta devenise practic coloana vertebrală a apărării. Dar lui Denis Mihailovici nu-i venea nici acum să creadă că omul se întorsese.

Vestea morţii stranii şi cumplite a lui Hunter făcuse ocolul metroului cu un an în urmă, ca un ecou gonind prin tuneluri. Şi când Hunter se ivise în pragul cămăruţei colonelului, cu două luni în urmă, acesta îşi făcuse la repezeală o cruce înainte să deschidă uşa. Uşurinţa suspectă cu care reînviatul fentase posturile de pază – ca şi cum trecuse de-a dreptul prin soldaţi – îl determinase pe colonel să creadă că miracolul nu era unul de bun augur.

Prin vizorul aburit al uşii văzuse un profil ce părea cunoscut: un gât ca de taur, un craniu ras, lucios, un nas uşor turtit. Dar din cine ştie ce motiv vizitatorul său nocturn încremenise în semiprofil, cu capul în piept, şi nu făcuse niciun efort să spargă tăcerea apăsătoare. Aruncând o privire plină de regrete sticlei mari cu bere de

casă ce stătea deschisă pe masă, colonelul oftase adânc şi trăsese zăvorul. Codul onoarei îi cerea să-i ajute pe-ai lui fără să facă deosebire între morţi şi vii.

Când uşa se deschisese, Hunter îşi ridicase ochii din podea şi motivul pentru care-şi ascunsese cealaltă jumătate a feţei devenise clar. Se temuse că altminteri celălalt nu l-ar fi recunoscut. Chiar şi un veteran călit ca bătrânul colonel, pentru care comanda garnizoanei Sevastopolskaiei era ca o pensionare onorifică prin comparaţie cu anii zbuciumaţi de dinainte, tresărise ca ars la vederea acelei feţe, apoi izbucnise într-un râs vinovat. Nu se putuse abţine.

Vizitatorul său nu găsise un zâmbet cu care să-i răspundă. Cu timpul cicatricile cumplite care-i mutilau faţa se vindecaseră cât de cât, dar chiar şi aşa nimic nu-i amintea colonelului de Hunter cel de odinioară. Refuzase cu brutalitate să explice supravieţuirea sa miraculoasă sau motivele pentru care lipsise atât şi ignorase celelalte întrebări ale colonelului ca şi cum nu le auzise. Şi, partea cea mai rea, Hunter îi amintise lui Denis Mihailovici că avea o datorie mai veche de plătit, punându-l să jure că nu va povesti nimănui despre apariţia sa. Colonelul se văzuse silit să-i dea pace lui Hunter şi să-şi înăbuşe reacţia de bun-simţ care fusese aceea de a-şi informa imediat superiorii.

Bătrânul făcuse totuşi nişte investigaţii discrete. Vizitatorul său nu era implicat în afaceri dubioase şi nu-l mai căuta nimeni după ce i se citise prohodul de atâta vreme. Da, cadavrul nu-i fusese găsit, dar dacă Hunter ar fi supravieţuit, cineva în mod cert ar fi aflat, i se spusese colonelului. Sigur că da, se arătase el de acord.

Pe de altă parte, aşa cum se întâmplă adesea cu cei dispăruţi fără urmă, Hunter sau mai degrabă imaginea sa, simultan înceţoşată şi înfrumuseţată, dăduse naştere la cel puţin zece legende care păreau pe jumătate adevărate. Se părea că acest rol îi convenea, căci nu se grăbise deloc să le deschidă ochii camarazilor care-l îngropaseră prematur.

Cu mintea la datoriile lui neplătite şi trăgând concluziile

corecte, Denis Mihailovici îşi ţinuse gura şi chiar începuse să-i cânte în strună. Evita să-i spună lui Hunter pe nume în prezenţa neiniţiaţilor şi când îi dezvăluise secretul lui Istomin se ferise să intre în amănunte. Lui Istomin însă îi era totuna: brigadierul îşi merita pe deplin raţia, petrecându-şi tot timpul, zi şi noapte, în linia întâi a tunelurilor sudice. Arareori era văzut în staţie, unde se ivea cam o dată pe săptămână ca să facă baie. Şi chiar dacă nu se băgase în gura asta de iad decât ca să se ascundă de nişte duşmani necunoscuţi, ideea nu-l supăra pe Istomin, care nu fusese niciodată mofturos când era vorba să recurgă la serviciile unor mercenari cu un trecut întunecat. Cel puţin nu atâta timp cât omul lupta... iar în sectorul ăsta nu erau probleme.

Soldaţii din gardă bombăniseră între ei împotriva noului comandant, dar încetaseră după prima luptă. Odată ce văzuseră euforia rece, inumană, meticuloasă, cu care acesta anihila tot ce trebuia anihilat, înţeleseseră cu toţii cât preţuia. Nimeni nu mai încercase să se împrietenească cu brigadierul cel nesociabil, dar toţi i se supuneau fără crâcnire, aşa că acesta nu trebuise să ridice niciodată vocea lui monotonă, spartă. Avea o voce hipnotică, şi-l făcea până şi pe comandantul staţiei să înceapă să încuviinţeze îndatoritor ori de câte ori i se adresa Hunter, dintr-un automatism inexplicabil, fără să aştepte măcar ca acesta să termine.

Pentru prima oară de câteva zile încoace în biroul lui Istomin atmosfera deveni parcă mai respirabilă, ca şi cum o furtună tăcută îi vizitase împrăştiind tensiunea din aer şi aducând o binecuvântată uşurare. Nu mai aveau de ce să se certe. Soldat mai bun decât Hunter nu exista. Dacă şi el pierea în tuneluri, sevastopoliţilor le mai rămânea doar un lucru de făcut.

— Să dau ordine să se pregătească operaţiunea? întrebă colonelul abordând cel dintâi subiectul, fiindcă ştia că oricum comandantul staţiei avea să-l pună în discuţie.

— Trei zile ar trebui să-ţi fie de ajuns, zise Istomin aprinzând bricheta şi mijind ochii. Nu-i putem aştepta mai

mult. De câţi oameni crezi c-o să avem nevoie?

— Avem deja o brigadă de asalt care ne aşteaptă ordinele. Cu restul pot să mă descurc, mai sunt în jur de douăzeci sau cam aşa. Dacă poimâine nu primim nicio veste de la ei – şi colonelul smuci din cap în direcţia uşii – declară mobilizare generală. O să ne croim drum cu forţa.

Istomin ridică din sprâncene, dar în loc să obiecteze trase zdravăn din ţigara care scoase un trosnet stins. Denis Mihailovici adună câteva hârtii acoperite de mâzgălituri care zăceau împrăştiate pe birou, se aplecă deasupra lor ca un miop şi începu să deseneze scheme misterioase, scriind nume de familie şi porecle în interiorul unor cerculeţe.

Să-şi croiască drum cu forţa? Comandantul staţiei privi prin fumul plutitor de ţigară şi pe deasupra cefei colonelului către schema uriaşă a metroului, atârnată pe peretele din spatele acestuia. Îngălbenită şi unsuroasă, plină de semne în cerneală – săgeţi indicând marşuri forţate, inele pentru ambuscade, semne de exclamare pentru zonele interzise – harta era o cronică a ultimilor zece ani. Zece ani în care nu existase nici o singură zi de pace.

Dincolo de Sevastopolskaia semnele se opreau imediat după staţia Iujnaia. Istomin nu-şi amintea să se fi întors vreodată cineva de acolo. Curată până la capăt, linia cobora ca o rădăcină lungă, bifurcată. Linia Serpuhovskaia se dovedise o nucă prea tare pentru sevastopoliţi. Chiar dacă întreaga populaţie umană, ştirbă şi bolnavă din pricina radiaţiilor, şi-ar fi unit puterile într-un ultim efort disperat, tot nu ar fi fost de ajuns acolo jos.

Şi acum ceaţa albă şi învolburată a incertitudinii acoperise ciotul de linie ce se întindea cu încăpăţânare către nord, către Hansa şi restul rasei umane. Mâine niciunul dintre oamenii cărora colonelul le ordonase să se pregătească de bătălie n-avea să-l refuze. La Sevastopolskaia războiul pentru extincţia sau supravieţuirea omenirii, început cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, nu încetase nicio clipă. Când trăieşti în

vecinătatea morţii atâta amar de vreme teama de moarte face loc indiferenţei, fatalismului, superstiţiilor, amuletelor protectoare şi instinctelor animalice. Dar cine ştia ce-i aştepta înainte, între Nahimovski Prospekt şi Serpuhovskaia? Cine ştia dacă era măcar posibil să străpungi bariera misterioasă şi dacă dincolo de ea se mai afla ceva?

Îşi aminti ultima vizită la Serpuhovskaia: tarabele vânzătorilor, paturile improvizate ale vagabonzilor şi paravanele prăpădite dincolo de care locatarii ceva mai înstăriţi dormeau şi făceau dragoste. Nu-şi produceau singuri mâncarea, nu existau sere pentru cultivarea plantelor, nici ţarcuri pentru animale. Iuţi de picior şi cu degete agile, serpuhoviţii trăiau din contrabandă, revânzând mărfurile de prisos luate pe nimica toată de la caravanele aflate în întârziere sau oferindu-le cetăţenilor de pe Linia Circulară genul de servicii pentru care, la ei acasă, acei cetăţeni ar fi fost trimişi în faţa tribunalului. Nu era o staţie, ci o excrescenţă parazită pe trunchiul puternic al Hansei.

Alianţa de staţii comerciale bogate de pe Linia Circulară. Pe drept numită Hansa în amintirea modelului ei teuton, era un bastion al civilizaţiei într-un metrou ce se afunda tot mai mult în mlaştina sărăciei şi a barbariei. Hansa avea o armată regulată, avea lumină electrică până şi în cele mai sărace halte şi garanta o coajă de pâine oricui purta pe paşaport mult râvnita ştampilă a cetăţeniei sale. Pe piaţa neagră paşapoarte ca ăsta costau o avere, dar dacă grănicerii hanseatici descopereau unul contrafăcut, preţul era capul posesorului.

Desigur, avuţia şi puterea Hansei se datorau localizării sale. Linia Circulară înconjura păienjenişul rezultat din încrucişarea liniilor radiale şi staţiile ei de tranzit permiteau accesul la toate, legându-le între ele. Cărăuşii care transportau ceai dinspre VDNH şi drezinele care aduceau muniţie de la fabricile de armament din staţia Baumanskaia preferau să-şi descarce mărfurile la cel dintâi post al Hansei şi să se întoarcă acasă. Mai bine să

vândă mai ieftin decât să facă ocolul metroului în căutarea profitului, într-o călătorie ce putea să se încheie subit.

Hansa anexase câteva staţii de pe liniile radiale, dar pe cele mai multe le lăsase în pace şi, cu bunăvoinţa ei, acestea se transformaseră în zone gri unde oamenii desfăşurau genul de afaceri în care conducătorii aroganţi ai Hansei preferau să nu se amestece.

Inevitabil, staţiile de transfer radiale erau pline de spioni ai Hansei şi căzuseră complet în stăpânirea negustorilor locali, deşi formal rămâneau independente. Aşa era şi cazul staţiei Serpuhovskaia. Un metrou încremenise pentru totdeauna într-unul dintre tuneluri, nereuşind să ajungă la următoarea staţie, Tulskaia. Transformată în locuinţă de o sectă de protestanţi, garnitura de metrou era indicată pe harta lui Istomin cu o cruce latină; devenise o aşezare izolată, pierdută într-un pustiu întunecat. Să nu fi fost misionarii care fojgăiau prin staţiile învecinate, mânaţi de o foame insaţiabilă de suflete păcătoase, Istomin nu s-ar fi plâns de sectanţi. Dar oricum aceşti păstori ai Domnului nu se aventurau până în Sevastopolskaia şi nu-i stânjeneau pe călătorii aflaţi în trecere, decât poate întârziindu-i întrucâtva cu mesajele lor pătimaşe despre salvarea sufletului. Şi în afară de asta celălalt tunel către Tulskaia era liber, iar caravana dispărută pe acela îl folosise.

Istomin îşi plimbă din nou privirea de-a lungul liniei. Tulskaia? O aşezare care cădea încet-încet în paragină, supravieţuind de pe urma fărâmiturilor scăpate de caravanele Sevastopolskaiei şi de neguţătorii abili din Serpuhovskaia. Oamenii trăiau din ce puteau: unii reparau tot felul de flecuşteţe mecanice, alţii se duceau la graniţa Hansei în căutare de lucru, stând pe vine zile în şir şi aşteptând venirea vreunui maistru care să-i trateze cu aroganţa unui vătaf de sclavi. „Şi ei trăiesc în sărăcie, dar nu au privirea aia lunecoasă şi pusă pe rele din ochii serpuhoviţilor”, îşi zise Istomin. „Şi acolo e mai multă ordine. Probabil pericolul îi uneşte.”

Următoarea staţie, Nagatinskaia, era însemnată pe

hartă cu o linie scurtă: pustie. Era numai pe jumătate adevărat: nimeni nu făcea prea mulţi purici pe-acolo, dar uneori staţia era populată de o mulţime pestriţă de lepădături care duceau o existenţă subumană, crepusculară. Cupluri fugite de ochii indiscreţi îşi încolăceau membrele în beznă. Uneori lumina unui foc anemic de tabără se înălţa printre coloane şi în jurul ei roiau umbrele bandiţilor şi asasinilor tunelurilor. Dar numai cei neştiutori sau absolut disperaţi rămâneau aici peste noapte, căci nu toţi musafirii staţiei erau umani. Dacă scrutai cu atenţie penumbra tremurândă şi înţesată de şoapte ce umplea Nagatinskaia zăreai uneori siluete descinse parcă dintr-un coşmar. Şi din când în când vagabonzii fără cămin se împrăştiau, fie şi pentru scurt timp, când aerul stătut era străbătut de urletul înspăimântător al vreunui nefericit care era târât într-un bârlog pentru a fi devorat în linişte.

Vagabonzii nu îndrăzneau să se aventureze dincolo de Nagatinskaia şi de acolo şi până la cele dintâi cordoane de apărare ale Sevastopolskaiei se întindea ţara nimănui. Asta în teorie. Fireşte că zona aceea avea stăpânii ei, care-i păzeau fruntariile şi cu care până şi echipele de recunoaştere din Sevastopolskaia preferau să nu se pună.

Însă acum în tuneluri apăruse ceva nou. Ceva nemaiîntâlnit îi înghiţea pe toţi cei care încercau să urmeze rute explorate temeinic cu multă vreme în urmă. Şi cine ştie dacă staţia lui Istomin, chiar mobilizând fiecare locuitor capabil să poarte o armă, ar fi putut aduna o forţă suficient de puternică încât să-l înfrângă. Istomin se ridică cu greu din scaunul său şi însemnă cu creionul chimic linia dintre punctul cu numele Serpuhovskaia şi cel numit Nahimovski Prospekt. Alături desenă un semn gros de întrebare. Intenţionase să-l pună lângă Prospekt, dar sfârşi chiar lângă Sevastopolskaia.

La prima privire Sevastopolskaia părea pustie. Pe peron nu se vedeau formele familiare ale corturilor armatei în

care trăiau locuitorii celorlalte staţii. Lumina câtorva becuri chioare dezvăluia numai contururile vagi ale cuiburilor mitralierelor, ca nişte muşuroaie clădite din saci de nisip, dar poziţiile erau părăsite şi pe coloanele zvelte şi rectangulare se aşternuse un strat gros de praf. Totul era aranjat în aşa fel încât, dacă un străin ar fi nimerit aici, să fie convins că staţia fusese părăsită de mult.

Însă dacă oaspetelui nepoftit i-ar fi venit ideea să mai rămână prin preajmă fie şi câteva minute, risca să rămână pentru totdeauna. Echipele de mitraliori şi lunetişti la datorie douăzeci şi patru de ore pe zi în staţia adiacentă, Kahovskaia, îşi puteau ocupa poziţiile pe amplasamente în câteva secunde, în timp ce lumina chioară era înecată de strălucirea nemiloasă a neoanelor din tavan, un pericol pentru nervii retinali ai oamenilor şi monştrilor obişnuiţi cu bezna din tuneluri.

Peronul era cea din urmă şi cea mai inteligentă linie de apărare a sevastopoliţilor. Casele lor se aflau în pântecele acestui decor scenic, în zona tehnică de sub staţie. Sub lespezile de granit ale podelei, ascuns de ochii curioşi ai străinilor, se afla un alt etaj, la fel de lat ca staţia însăşi, dar împărţit în numeroase compartimente. Camere uscate şi bine luminate, maşini care zumzăiau discret purificând aerul şi apa, sere hidroponice... Când se retrăseseră aici, coborând şi mai adânc în pământ, locuitorii staţiei fuseseră învăluiţi de o senzaţie de confort şi siguranţă.

Homer ştia că bătălia decisivă îl aştepta nu în tunelurile nordice, ci acasă. Străbătu coridorul îngust trecând pe lângă uşile întredeschise ale altor apartamente, târându-şi picioarele tot mai lent pe măsură ce se apropia. Trebuia să-şi revizuiască încă o dată tactica şi să-şi repete replicile, fiindcă nu mai avea timp.

„Ce să fac? Ordinu-i ordin. Ştii care-i situaţia. Nici nu s-au ostenit să mă întrebe. Nu te mai purta ca un copil! E ridicol! Sigur că n-am cerut eu să mă duc! Nu se poate. Ce tot spui? Sigur că nu pot. Cum să refuz? Asta ar însemna dezertare”, murmură el ca pentru sine, alternând între un ton ferm şi scandalizat şi unul drăgăstos şi linguşitor.

Ajuns la uşa camerei sale începu să murmure din nou replicile. Nu, lacrimile erau de neevitat, dar nu avea să cedeze. Bătrânul îşi vârî capul între umeri, pregătindu-se de luptă, şi apăsă pe clanţă.

Nouă metri pătraţi, un lux la care aşteptase să-i vină rândul vreme de cinci ani, mutându-se dintr-un dormitor comun într-altul. Doi metri pătraţi erau ocupaţi de un pat supraetajat şi unul de o masă acoperită cu o faţă de masă elegantă. Alţi trei metri erau ocupaţi de o grămadă imensă de ziare care ajungea până-n tavan. Dacă ar fi fost un burlac singuratic, într-o bună zi muntele acesta s-ar fi năruit îngropându-l dedesubt. Dar cu cincisprezece ani în urmă cunoscuse o femeie care nu numai că era pregătită să tolereze grămada aceasta prăfuită în locuinţa ei micuţă, ci era chiar dispusă s-o păstreze în ordine ca să nu-şi vadă cuibuşorul distrus de erupţia unui Pompei de hârtie.

Era dispusă să înghită multe. Nesfârşitele tăieturi din ziare cu titluri alarmante precum „Cursa înarmărilor se înteţeşte”, „Americanii testează noul scut antirachetă”, „Scutul nostru nuclear devine mai puternic”, „Provocările continuă” sau „Răbdarea noastră s-a terminat”, care acopereau pereţii micii încăperi de sus până jos, ca un tapet. Nopţile lui nedormite, pe care şi le petrecea aplecat deasupra unor caiete de matematică, cu un pix bine ronţăit în mână şi cu lumina electrică aprinsă, căci cu o grămadă de ziare ca aceea din locuinţa lor lumânările erau excluse. Porecla lui ridicolă, pe care el o purta cu mândrie, dar pe care alţii o foloseau numai însoţită de un zâmbet condescendent.

Tolera foarte multe, dar nu orice. Nu impulsul lui copilăresc de a se arunca de fiecare dată în miezul furtunii, ca să vadă cum stăteau cu adevărat lucrurile acolo, şi asta la vârsta lui, de aproape şaizeci de ani! Şi nici uşurinţa cu care accepta orice însărcinare pe care i-o dădeau superiorii, uitând că abia scăpase cu viaţă după una dintre expediţiile mai recente, cu greu reuşind să se târască acasă.

Nici gândul că-l putea pierde, rămânând din nou

singură. După ce-l conducea pe Homer la plecare – îi venea rândul să facă de gardă o dată pe săptămână – ea nu rămânea niciodată acasă. Ca să scape de gândurile negre se ducea în vizită la vecini sau mergea la muncă deşi nu era schimbul ei. Indiferenţa bărbaţilor în faţa morţii i se părea prostească, egoistă, criminală chiar.

Numai din întâmplare o găsi acasă: se repezise să se schimbe după serviciu şi încremeni locului aşa cum era, cu mâinile pe jumătate înfundate în mânecile puloverului tricotat de lână. Părul ei închis la culoare, vizibil încărunţit deşi nu împlinise încă cincizeci de ani, era încâlcit, iar în ochii ei căprui sticlea frica.

— Kolea, ce s-a întâmplat? Nu trebuia să te întorci mai târziu?

Dintr-odată lui Homer îi pieri tot cheful să-i spună ce se decisese. Şovăi: poate dacă se mulţumea deocamdată să o liniştească, îi putea da vestea mai târziu, la cină.

— Şi să nu te gândeşti să minţi, îl preveni ea surprinzându-i privirea rătăcitoare.

— Ştii, Lena, chestia e că, începu el.

— Cineva a…?

Pusese imediat cea mai importantă întrebare, despre cel mai cumplit lucru ce se putea petrece, nevrând însă să pronunţe cuvântul „murit”, de parcă se temea că astfel gândurile ei cele mai sumbre se puteau concretiza.

— Nu, nu, zise Homer clătinând din cap. Numai că m-au luat de la post. Mă trimit la Serpuhovskaia, adăugă el imediat pe un ton pragmatic.

— Dar nu e…? zise Elena şi glasul i se frânse. Nu-i aia… S-au întors oamenii? Nu acolo…?

— Haide, haide, astea-s prostii. Nu-i nimic acolo, zise el repezit.

Elena îi întoarse spatele şi se apropie de masă, unde mută de colo colo solniţa şi netezi faţa de masă.

— Am avut un vis, zise ea tuşind ca să-şi alunge răguşeala din glas.

— Tu mereu ai câte unul.

— Un coşmar, continuă ea cu încăpăţânare şi deodată

izbucni în suspine jalnice.

— Ei, haide, haide. Ce vrei să fac? Ordinu-i ordin, murmură el mângâindu-i mâna.

Şi se împotmoli, dându-şi seama că discursul pe care-l repetase de atâtea ori nu făcea două parale.

— Lasă-l pe ticălosul ăla chior să se ducă el! ţipă femeia printre lacrimi, smucindu-şi mâna. Să se ducă diavolul ăla cu bereţica lui! Nu ştie decât să dea ordine! Ce-i pasă lui? Toată viaţa a dormit cu mitraliera alături pe post de femeie. Ce ştie el?

Odată ce ai făcut o femeie să plângă nu poţi decât să te înjoseşti dând înapoi şi încercând s-o consolezi. Homer se simţea ruşinat şi-i părea cu adevărat rău de Elena, dar ar fi fost prea uşor să cedeze, să-i promită că va refuza misiunea, s-o liniştească şi să-i usuce lacrimile numai ca să regrete mai târziu că pierduse ultima sa şansă, această şansă pe care o primise şi care putea fi cea din urmă într-o viaţă deja neobişnuit de lungă după standardele prezentului.

Aşa că tăcu.

Se făcuse deja vremea să plece, să-i adune pe ofiţeri laolaltă şi să-i pună la curent, dar colonelul rămase în continuare în biroul lui Istomin, ignorând fumul de ţigară care de obicei îl irita şi în acelaşi timp îl ispitea cumplit.

În timp ce comandantul staţiei îşi plimba degetul peste harta mult încercată a metroului, şoptind îngândurat ca pentru sine, Denis Mihailovici continua să se întrebe care erau motivele lui Hunter. În spatele misterioasei sale apariţii la Sevastopolskaia, a dorinţei de a se stabili aici şi a faptului că brigadierul apărea aproape de fiecare dată în staţie cu faţa apărată de cască nu se putea ascunde decât un singur lucru. Probabil că Istomin avea dreptate şi Hunter chiar fugea de cineva. Ca să câştige puncte suplimentare îşi transformase postul sudic de pază în baza sa de operaţiuni. Făcând treaba întregii brigăzi, devenea treptat de neînlocuit. În acest moment, nici Istomin, nici

colonelul nu l-ar fi predat, indiferent cine le-ar fi cerut-o şi orice recompensă ar fi oferit.

Alesese ascunzătoarea perfectă. În Sevastopolskaia nu veneau străini şi, spre deosebire de cărăuşii gureşi din alte staţii, neguţătorii locali nu erau gură-spartă şi nu bârfeau niciodată când pătrundeau în metroul extins. În mica lor Spartă, agăţându-se de peticul ei de pământ de la capătul lumii, un caracter demn de încredere şi ferocitatea în luptă erau cele mai preţuite însuşiri. Şi oamenii de aici ştiau să ţină un secret.

Dar de ce abandona acum Hunter totul, oferindu-se voluntar pentru această expediţie şi pornind spre Hansa, unde risca să fie recunoscut? Nici măcar Istomin nu ar fi avut inima să-i ceară una ca asta. Colonelul nu credea că brigadierul era alarmat din cauza cercetaşilor dispăruţi. Şi nu lupta pentru Sevastopolskaia de dragul staţiei, ci pentru propriile lui motive, numai de el ştiute.

Poate era într-o misiune? Asta ar fi explicat multe: sosirea lui subită, aerul misterios, încăpăţânarea de a-şi petrece nopţile în sacul de dormit, în tuneluri, decizia de a porni fără zăbavă către Serpuhovskaia. Dar de ce îi ceruse colonelului să nu mai spună nimănui? Cine putea să-l fi trimis în afară de *ei?*

Cine altcineva?

Colonelul se sili să-şi ignore dorinţa de a trage un fum din ţigara lui Istomin. Nu, era imposibil. Hunter, unul dintre stâlpii *Ordinului?* Omul căruia zeci, poate chiar sute dintre ei îi datorau viaţa, printre ei numărându-se şi Denis Mihailovici în persoană?

„Omul *acela* n-ar fi capabil...” se contrazise în gând, cu prudenţă. „Dar acest Hunter care s-a întors mai e oare omul acel*a?”* Şi dacă acţiona la ordinele cuiva... era posibil să fi primit vreun semnal? Însemna asta că dispariţia caravanelor cu armament şi a celor trei iscoade nu era o coincidenţă, ci făcea parte dintr-o operaţiune atent plănuită? Dar atunci ce rol juca brigadierul?

Colonelul clătină vehement din cap, de parcă încerca să se scuture de îndoielile ce se încleştaseră de el ca lipitorile

şi creşteau cu repeziciune. Cum putea gândi aşa ceva despre un om care-i salvase viaţa? Mai ales că până acum Hunter servise staţia impecabil şi nu-i dăduse niciun motiv de îndoială. Şi, refuzând să-i pună eticheta de spion sau sabotor până şi în mintea lui, Denis Mihailovici luă o decizie.

— Hai să bem un ceai şi pe urmă mă duc să le vorbesc oamenilor, zise el cu veselie exagerată, trosnindu-şi degetele.

Istomin se smulse de lângă hartă zâmbindu-i ostenit. Tocmai întindea mâna către telefonul demodat cu disc ca să-şi cheme ordonanţa, când aparatul începu să sune. Surprinşi, cei doi schimbară o privire. Trecuse o săptămână de când nu mai auziseră sunetul ăsta: dacă ordonanţa voia să dea raportul, ciocănea de obicei la uşă şi nimeni altcineva din staţie nu putea suna direct la comandant.

— Aici Istomin, rosti acesta în receptor, cu prudenţă.

— Vladimir Ivanovici, am legătura cu staţia Tulskaia, bâigui telefonistul. Numai că abia se aude. Cred că sunt oamenii noştri, dar conexiunea...

— Fă-mi legătura imediat, mugi comandantul izbind cu pumnul în birou şi făcând telefonul să scoată un clinchet jalnic.

Telefonistul amuţi şocat şi Istomin auzi în receptor pârâituri şi foşnete şi o voce îndepărtată, imposibil de recunoscut din pricina distorsiunilor.

Elena se întoarse către perete ascunzându-şi lacrimile. Ce mai putea face ca să-l reţină? De ce se grăbea el să profite de cel dintâi prilej de a părăsi staţia, folosind vechea scuză despre ordinele comandantului şi pedeapsa pentru dezertare? Ce anume nu-i oferise ea, ce altceva ar fi trebuit să facă în ăştia cincisprezece ani ca să-l domolească? Dar uite-l stând dinaintea ei şi tânjind să revină din nou în tuneluri, de parcă spera să găsească acolo altceva decât beznă, pustiu şi moarte. Ce anume

căuta?

Homer îi auzea reproşurile în minte la fel de clar ca şi cum femeia le rostise cu voce tare. Se simţea egoist şi josnic, dar acum era prea târziu să dea înapoi. Fu cât pe ce să-i ceară scuze, să spună cuvinte calde şi tandre, dar şi le înăbuşi înţelegând că fiecare cuvânt n-ar fi făcut decât să toarne şi mai mult gaz pe foc.

Până şi Moscova plângea deasupra capului Elenei: pe perete, înrămată cu dragoste, se afla o fotografie color decupată dintr-un calendar vechi pe hârtie lucioasă, înfăţişând strada Tverskaia prin vălul transparent al unei ploi de vară. Cu mult timp în urmă, pe vremea hoinărelilor sale prin metrou, Homer nu avusese nimic cu excepţia hainelor de pe el şi a acestei poze. Alţii ascundeau prin buzunare fotografii mototolite, smulse din reviste pentru bărbaţi, înfăţişând frumuseţi goale, dar pentru Homer ele nu puteau înlocui nici măcar câteva minute ruşinoase petrecute cu o femeie adevărată, în carne şi oase. Fotografia aceea îi amintea de ceva extraordinar de important şi nespus de frumos... şi dus pentru totdeauna.

Şoptindu-i cu stângăcie „îmi pare rău”, se furişă pe coridor, închise uşa după el şi se aşeză pe vine complet stors de puteri. Uşa vecinilor era deschisă şi doi copii firavi şi pământii, băiat şi fată, se jucau în cadrul ei. Îl zăriră pe bătrân şi încremeniră: ursuleţul pipernicit umplut cu zdrenţe pe care tocmai se certau căzu uitat pe podea.

— Unchiule Kolea! Spune-ne o poveste! Ai promis că ne spui una când te întorci! exclamară ei repezindu-se la Homer.

— Pe care o vreţi? întrebă el incapabil să-i refuze.

— Cea cu mutanţii fără cap! chiui încântat băieţelul.

— Nu! Nu vreau o poveste cu mutanţi, exclamă fetiţa bosumflându-se. Sunt înspăimântători, mă fac să-mi fie frică!

— Păi tu ce poveste vrei, Taniuşa? oftă bătrânul.

— Atunci una cu fasciştii! Şi cu partizanii! se băgă băieţelul.

— Nu. Eu o vreau pe cea despre Oraşul de Smarald, zise

Tania zâmbind ştirb.

— Dar pe aia v-am spus-o ieri. Poate pe cea cu Hansa care se lupta cu Roşiii?

— Oraşul de Smarald! Oraşul de Smarald! scandară cei doi în cor.

— Bine, acceptă bătrânul. Undeva departe pe linia Sokolniceskaia, dincolo de şapte staţii pustii, dincolo de trei poduri năruite, la mii şi mii de traverse de aici se află un oraş subteran fermecat. Oraşul e vrăjit, aşa că oamenii obişnuiţi nu pot pătrunde în el. Acolo trăiesc magicienii şi numai ei pot să iasă pe porţile oraşului şi să intre înapoi. Şi la suprafaţă se înalţă un castel uriaş cu multe turnuri unde locuiau cândva magicienii ăştia. Castelul se cheamă...

— Versitatea! exclamă băieţelul privindu-şi triumfător sora.

— Universitatea, confirmă Homer. Când a sosit Războiul cel Mare şi a început să plouă cu rachete nucleare, magicienii s-au retras în oraşul lor şi au aruncat o vrajă asupra intrării pentru ca oamenii răi care începuseră războiul să nu poată pătrunde. Şi trăiesc feri...

Se poticni şi amuţi.

Elena stătea rezemată în cadrul uşii ascultându-l. Homer nu o observase ieşind pe coridor.

— O să-ţi pregătesc rucsacul, zise ea cu glas răguşit.

Bătrânul se apropie de Elena şi o luă de mână. Ea îl îmbrăţişă stângaci, stânjenită de prezenţa copiilor din vecini, şi-l întrebă:

— O să te întorci? O să fii bine?

Şi Homer, uluit pentru a mia oară în viaţa lui de încrederea de nebiruit a femeilor când venea vorba de promisiuni, indiferent dacă acestea puteau sau nu să fie respectate, zise:

— Totul va fi bine.

— Sunteţi bătrâni, dar vă pupaţi ca ăia tineri, comentă fata strâmbându-se scârbită.

— Şi tata a zis că nu-i adevărat, că nu există niciun Oraş de Smarald, zise băieţelul cu un ton posac, ca să pună capac la toate.

— Poate că nu există, zise Homer ridicând din umeri. E doar o poveste. Dar ce ne-am face fără poveşti?

Era extrem de greu să înţeleagă ceva. Vocea care se chinuia să străbată dincolo de pârâituri şi foşnete îi părea vag familiară lui Istomin, aducând cu a unuia dintre cei trei cercetaşi trimişi la Serpuhovskaia.

— La staţia Tulskaia... Nu putem... Tulskaia... rosti vocea chinuindu-se să comunice ceva important.

— Înţeleg că sunteţi în Tulskaia, strigă Istomin în receptor. Ce s-a întâmplat? De ce nu vă întoarceţi?

— Staţia Tulskaia! Aici... Nu... E foarte important... să nu...

Dar paraziţii acoperiră finalul frazei.

— Să nu ce? repetă! Să nu ce?

— Să n-o luaţi cu asalt! Orice-ar fi să n-o luaţi cu asalt, se auzi brusc în receptor, clar şi distinct.

— De ce? Ce dracu se petrece acolo? Ce se-ntâmplă? răcni comandantul pierzându-şi răbdarea.

Dar nu mai auzi vocea. Aceasta fu acoperită de o explozie de sunete şi receptorul amuţi. Dar Istomin refuză să accepte şi să-l pună în furcă.

— Ce se-ntâmplă?

Capitolul 3

Viaţa de Apoi

Homer îşi zise că nu va uita niciodată cum îl priviseră santinelele din cel mai nordic post de pază când îşi luase rămas-bun. Îl priviseră aşa cum se uită oamenii la cadavrul unui bărbat căzut eroic în luptă, în clipa în care garda de onoare trage salva de adio: o căutătură încărcată de o tristeţe melancolică. Luându-şi rămas-bun pentru totdeauna.

Priviri ca asta nu-s făcute pentru cei vii. Homer avu senzaţia că se cocoţa pe o scară fragilă către carlinga unui avion micuţ care putea decola, dar nu şi ateriza, căci inginerii japonezi malefici îl transformaseră într-o maşinărie diabolică. Stindardul imperial flutura în vântul

sărat, mecanicii alergau prin aeroport, motoarele se trezeau la viaţă huruind şi un general burtos îşi ducea degetele la cozorocul chipiului, cu ochii umflaţi sticlind de o invidie de samurai...

— Ce-ai de eşti aşa vesel? întrebă Ahmed trezindu-l din visare.

Spre deosebire de Homer, el nu simţea nevoia să fie printre primii care află ce s-a petrecut în staţia Serpuhovskaia. Îşi lăsase soţia pe peron, într-o tăcere mohorâtă, ţinându-l strâns de mânuţă pe cel dintâi copil al lor şi cuprinzându-l cu braţul drept pe cel de-al doilea născut, o bocceluţă miorlăitoare adăpostită la pieptul ei.

— E ca şi cum te ridici în picioare cât eşti de lung şi te repezi la atac înfruntând mitralierele. E aceeaşi senzaţie de exaltare şi nepăsare. În faţă ne aşteaptă o ploaie de gloanţe mortale, încercă să explice Homer.

— Ce ai tu e un altfel de atac, murmură Ahmed privind peste umăr către micul punct luminos al gurii tunelului. Special pentru psihopaţi ca tine. Niciun om normal nu s-ar oferi voluntar să se repeadă împotriva unei mitraliere. Cine are nevoie de eroisme de-astea prosteşti?

— Ştii cum e, zise bătrânul după câteva clipe de tăcere. Când simţi că ţi-a sunat ceasul, îţi spui: oare am realizat ceva pe lumea asta? Oare îşi vor aminti de mine?

— Nu ştiu de tine, dar eu am copii. Sigur o să-şi aducă aminte de mine... Măcar cel mai mare, adăugă cu seriozitate Ahmed după ce căzu pe gânduri un moment.

Homer se simţi jignit şi fu cât pe ce să-i spună vreo două, dar ultimele cuvinte ale lui Ahmed îi tăiaseră elanul războinic. Era adevărat: unui bătrân fără copii ca el îi venea uşor să-şi rişte blana roasă de molii, dar acest tânăr avea o viaţă lungă înainte, prea lungă ca să-l preocupe nemurirea.

Trecură pe sub ultima lampă, un borcan de sticlă adăpostind un bec electric mic montat într-un cadru din bare metalice subţiri. Era plin de muşte şi gândaci zburători pârliţi. Masa lor chitinoasă se agita încet. Unele insecte erau încă vii şi încercau să se târască afară,

asemeni condamnaţilor care au căzut în groapa comună laolaltă cu toţi cei împuşcaţi, dar care n-au primit lovitura de graţie.

Fără să vrea, Homer se opri o clipă în lumina pe care această lampă-mormânt reuşise s-o stoarcă: slabă şi gălbuie, pâlpâind de parcă stătea să se stingă de la o clipă la alta. Apoi îşi umplu plămânii cu aer şi se cufundă pe urmele celorlalţi doi în întunericul dens ca o cerneală care pornea de la graniţele Sevastopolskaiei şi continua până aproape de Tulskaia, asta, desigur, dacă staţia cu acest nume mai exista.

Femeia aceasta mohorâtă ce părea să fi prins rădăcini pe dalele de granit împreună cu cei doi copii ai ei nu era singură. Peronul nu era complet pustiu. Un bărbat gras cu un singur ochi şi cu umeri de luptător profesionist stătea nemişcat ceva mai departe, privindu-i pe soldaţii care plecau. Iar la un pas în spatele lui, discutând încet cu o ordonanţă, se afla un bătrân slab, dar vânjos, îmbrăcat într-o tunică de soldat de rând.

— Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm, zise Istomin absent mutându-şi dintr-un colţ în altul al gurii un chiştoc stins.

— N-ai decât să aştepţi tu, eu o să-mi văd de meseria mea, replică încăpăţânat colonelul.

— Ascultă la mine, era Andrei. Şeful echipei pe care am trimis-o, zise Istomin.

Ascultă din nou vocea din receptor, care continua să-i răsune insistent în minte.

— Şi ce? Poate l-au torturat ca să spună asta. Specialiştii cunosc tot felul de tertipuri, zise bătrânul ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu mi-a lăsat impresia asta, zise comandantul clătinând îngândurat din cap. Ar fi trebuit să auzi în ce fel vorbea. Nu, acolo se petrece altceva, ceva inexplicabil. Ceva ce nu putem rezolva cu o şarjă îndrăzneaţă de cavalerie...

— Îţi dau eu o explicaţie cât ai clipi, zise colonelul. Tulskaia a căzut în mâinile unor bandiţi. Au pregătit o ambuscadă şi i-au omorât pe-ai noştri sau au luat câţiva ostatici. Nu au tăiat curentul pentru că le trebuie şi lor şi nici nu vor să se pună rău cu Hansa. Dar au tăiat legătura telefonică. Ce ciudăţenie e asta, un telefon care ba merge, ba nu merge?

— Dar tu nu ştii cum îi suna vocea, se încăpăţână Istomin.

— Cum suna? explodă colonelul făcând ordonanţa să bată în retragere. Hai să-ţi vâr eu nişte ace sub unghii să vezi tu cum o să-ţi sune vocea! Şi cu o pereche de cleşti de tăiat poţi să schimbi un bas într-un falsetto pentru tot restul vieţii bărbatului ăluia!

Pentru el totul deja era clar, alegerea lui fusese făcută. Odată îndoielile alungate, se simţea ca şi cum se urcase din nou pe armăsarul său şi mâna lui de cavalerist tânjea după mânerul sabiei, indiferent cât s-ar fi smiorcăit Istomin.

Comandantul nu se grăbi să răspundă, dându-i colonelului şansa să se calmeze.

— O să aşteptăm, zise el pe un ton prietenos, dar ferm.

— Două zile, zise bătrânul încrucişându-şi braţele.

— Două zile, încuviinţă Istomin.

Colonelul făcu stânga-mprejur şi porni către cazarmă: nu avea de gând să irosească acest timp preţios. Comandanţii trupelor de asalt îl aşteptau la cartierul general de aproape o oră, aliniaţi de o parte şi de alta a mesei lungi, pe căpriori. Singurele scaune goale erau cele din capetele mesei, unul pentru el şi unul pentru Istomin. Dar de data asta trebuiau să înceapă fără comandant.

Comandantul staţiei nu observă plecarea lui Denis Mihailovici.

— Nu-i nostim cum s-au schimbat rolurile? zise el, poate vorbind singur, poate adresându-i-se colonelului.

Se răsuci pe călcâie fără să mai aştepte răspuns, întâlni privirea jenată a ordonanţei şi îi dădu liber cu o fluturare a mâinii.

„Nu-l mai recunosc pe colonelul care nu voia să-mi dea nici măcar un om de-ai lui”, îşi zise comandantul în gând.

„Potaia războinică a mirosit ceva. Dar oare nasul lui nu-l duce aiurea?”

Instinctul lui Istomin îi spunea cu totul altceva: stai în tranşee. Aşteaptă. Apelul acela straniu nu făcuse decât să-i intensifice presimţirea nefastă: la Tulskaia infanteria lor avea să se trezească faţă-n faţă cu un duşman misterios şi invincibil.

Vladimir Ivanovici se scotoci prin buzunare, găsi o brichetă şi o aprinse. Şi, în timp ce fumul zdrenţuit se ridica deasupra capului său, rămase încremenit cu ochii aţintiţi asupra cavităţii întunecate a tunelului, privindu-l cu fascinaţia cu care un iepure ar contempla fălcile unui boa constrictor. Când termină ţigara, clătină din nou din cap şi porni către biroul său. Ordonanţa ieşi din umbră şi-l urmă la o distanţă respectuoasă.

Răsună un declic şi tavanul boltit al tunelului fu luminat până la o distanţă de cincizeci de metri. Lanterna lui Hunter era atât de mare şi de puternică, încât aducea mai degrabă cu un proiector. Homer răsuflă uşurat în sinea sa. În ultimele câteva minute îl chinuise ideea stupidă că brigadierul nu avea să aprindă lumina fiindcă ochii lui se puteau descurca şi fără ea.

De îndată ce pătrunsese în zona întunecată a tunelului, brigadierul începuse să semene şi mai puţin cu un om obişnuit sau cu un om aşa, în general. Mişcările lui căpătaseră o graţie impetuoasă, fluidă, de animal. Era ca şi cum aprinsese lanterna numai de dragul tovarăşilor săi, bazându-se, de fapt, pe cu totul alte simţuri. Adesea îşi scotea casca şi întorcea o ureche către tunel, ascultând cu atenţie, iar felul în care se oprea din când în când ca să respire aerul cu miros de rugină nu făcea decât să adâncească bănuielile lui Homer.

Hunter aluneca în tăcere înainte, la câţiva paşi în faţa celorlalţi, fără să le mai arunce vreo privire, de parcă

uitase cu totul de existenţa lor. Ahmed era uluit. Nu făcuse prea des de gardă la avanpostul sudic şi nu era obişnuit cu ciudăţeniile brigadierului. Îi dădu un cot lui Homer, de parcă l-ar fi întrebat: ce-i cu ăsta? Bătrânul ridică din umeri. Cum să explici aşa ceva în doar două cuvinte?

Şi la urma urmelor de ce avea nevoie Hunter de ei? Îl distribuise pe Homer în rolul ghidului băştinaş, dar părea mult mai acasă în aceste tuneluri decât bătrânul. Sigur, dacă l-ar fi întrebat, Homer i-ar fi putut spune o mulţime de lucruri despre împrejurimi, de la minciuni gogonate până la poveşti adevărate... care erau de multe ori mai fantastice şi mai înspăimântătoare decât cele mai incredibile scorneli ale santinelelor plictisite adunate în jurul unui foc de tabără singuratic. Avea în minte propria lui hartă a metroului, care nu semăna deloc cu cea a lui Istomin. Harta comandantului staţiei avea goluri pe care Homer le-ar fi putut umple cu propriile lui însemnări şi explicaţii. Conducte verticale, încăperi de serviciu deschise sau închise şi puse la păstrare, păienjenişuri de tuneluri interconectate între liniile principale. Pe harta sa, din tunelul dintre Certanovskaia şi Iujnaia, la numai două staţii de Sevastopolskaia, pornea o altă linie, pierzându-se în masa imensă a Depoului Varşavskoe, întretăiată de zeci de vinişoare fine ce reprezentau fundături şi canale de scurgere. Pentru Homer, al cărui respect faţă de metrouri era vecin cu veneraţia, depoul erau un loc straniu şi mistic, asemenea unui cimitir de elefanţi. Bătrânul era în stare să vorbească despre el ore în şir, numai să găsească ascultători dispuşi să-l şi creadă.

După părerea lui Homer linia dintre Sevastopolskaia şi Nahimovski Prospekt era înşelătoare. Bunul-simţ şi regulile de protecţie le cereau să stea laolaltă, înaintând încet şi cu prudenţă şi examinând cu atenţie pereţii şi podeaua din faţa lor. Chiar şi pe această porţiune de tunel, unde toate trapele şi crăpăturile fuseseră zidite şi sigilate de echipe de ingineri din Sevastopolskaia, tot nu-şi puteau permite să nu-şi acopere spatele. Întunericul spintecat de raza lanternei se închidea imediat în urma lor, ecoul

paşilor se frângea ca şi cum se reflectase din grinzile de siguranţă ale nenumăratelor secţiuni de tunel şi undeva departe vântul urla, captiv în conductele de aerisire. Picături mari şi vâscoase se adunau în crăpăturile din tavan şi cădeau. Poate nu era decât apă, dar Homer încerca să le evite. Nu dintr-un motiv anume, ci aşa, ca să fie sigur.

În vremuri de demult, când monstrul obez care fusese oraşul de deasupra încă îşi mai trăia viaţa lui febrilă, iar locuitorii lui agitaţi încă se mai gândeau la metrou ca la un sistem de transport lipsit de suflet, în acele zile tânărul Homer, căruia toată lumea îi spunea Kolea, obişnuia să colinde prin tuneluri înarmat cu o lanternă şi o trusă de scule.

Muritorilor de rând le era refuzat accesul în aceste locuri, ei având voie să pătrundă numai în cele o sută cincizeci de săli de marmură lustruită până lucea şi în vagoanele aglomerate, acoperite cu reclame în culori vesele. Milioanele de oameni care petreceau zilnic două-trei ore zguduiţi şi legănaţi de trenurile acelea nu ştiau că li se permitea să vadă abia o zecime din acest regat subteran incredibil de vast care se întindea până departe sub suprafaţă. Şi ca nu cumva să înceapă să-şi pună întrebări despre adevăratele sale dimensiuni şi despre locurile către care duceau toate acele mici uşiţe şi obloane sau încotro se îndreptau toate acele mici ramificaţii neluminate şi pasajele de legătură aflate mereu în renovare, călătorilor le era distrasă atenţia cu ajutorul imaginilor strălucitoare care furau ochiul, a sloganurilor de o idioţenie provocatoare şi a reclamelor cu voci lemnoase care-i împiedicau să se relaxeze până şi pe scările rulante. Sau cel puţin asta era impresia lui Kolea după ce începuse să pătrundă secretele acestui stat în stat. Schema frivolă a metroului, în toate culorile curcubeului, lipită pe pereţii vagoanelor avea scopul de a-i convinge pe curioşi că priveau un sistem destinat în exclusivitate

civililor. În realitate însă, liniile ei în culori vesele se împleteau cu ramificaţiile invizibile ale tunelurilor secrete de care atârnau ca nişte ciorchine de struguri buncăre ale armatei şi ale guvernului, iar unele porţiuni de tunel ajungeau până în labirintul catacombelor săpate sub oraş de păgânii de odinioară.

În zorii tinereţii lui Kolea, când ţara lui era prea săracă pentru a se măsura cu puterea şi ambiţiile altora, Judecata de Apoi păruse ceva foarte îndepărtat, iar în buncărele şi adăposturile construite în eventualitatea sosirii ei se adunase praful. Dar odată cu banii revenise şi vechea aroganţă şi, odată cu ea, şi duşmanii. Uşile grele din fier cu învelişul lor de rugină se deschiseseră din nou scrâşnind, depozitele de hrană şi medicamente fuseseră refăcute, iar filtrele de apă şi aer fuseseră reparate.

Totul se petrecuse în ultima clipă.

Pentru Kolea, un tânăr sărac abia sosit în oraş, primirea unei slujbe la metrou adusese cu alăturarea la o lojă masonică. Îl transforma dintr-un şomer respins de toţi într-un membru al unei organizaţii puternice, care plătea cu generozitate serviciile modeste pe care el era capabil să i le ofere şi promitea să-l iniţieze în misterele de nepătruns ale universului. Anunţul de angajare menţiona un salariu care lui Kolea i se păruse ispititor şi condiţiile pentru ocuparea postului de revizor de şine erau o nimica toată.

Trecuse un timp înainte să înceapă să înţeleagă, din explicaţiile oferite cu jumătate de gură de noii săi colegi, de ce metroul era obligat să-şi momească angajaţii cu salarii mari şi sporuri de risc profesional. Problema nu era programul încărcat sau renunţarea voluntară la lumina zilei. Nu, era vorba despre pericole de o cu totul altă natură.

Homer era sceptic din fire şi nu credea în veşnicele zvonuri despre fantome şi strigoi. Dar într-o zi un prieten al său nu se mai întorsese dintr-o fundătură scurtă pe care o verifica şi, din motive neexplicate, ceilalţi nici nu se osteniseră să-l caute. Şeful de echipă ridicase neajutorat din umeri. Iar dispariţia prietenului său fusese urmată de

dispariţia tuturor actelor ce ar fi putut dovedi că lucrase vreodată la metrou. Kolea era singurul încă suficient de tânăr şi de naiv ca să refuze să accepte această dispariţie, aşa că în cele din urmă un coleg mai vârstnic îi şoptise la ureche, în timp ce privea prudent în jur, că amicul său fusese „luat”. Cine, aşadar, dacă nu Homer ar fi trebuit să ştie că în subteranele Moscovei se petreceau lucruri teribile cu mult timp înainte ca viaţa megalopolisului să înceteze, mistuită de suflul arzător al Armaghedonului?

Pierzându-şi prietenul şi fiind iniţiat în această cunoaştere interzisă, Kolea ar fi putut să dea bir cu fugiţii speriat, renunţând la slujbă şi găsindu-şi alta. În schimb căsătoria sa de convenienţă cu metroul se transformase într-o pasionată poveste de dragoste. După ce se sătură să colinde tunelurile pe jos, se supuse riturilor de iniţiere ca ajutor de mecanic, consolidându-şi astfel poziţia în ierarhia complexă a metroului moscovit.

Şi pe măsură ce ajunse să cunoască tot mai bine această minune neomologată a lumii, acest labirint bântuit de nostalgia antichităţii, acest oraş fără stăpân, de proporţii ciclopice care era reflecţia în pământul cafeniu a modelului său de la suprafaţă, îl iubi din ce în ce mai profund şi mai dezinteresat. Acest Tartar construit de om era demn în mod indiscutabil de poezia adevăratului Homer sau măcar de pana sprinţară a lui Swift, care l-ar fi văzut ca pe o glumă mai bună decât Laputa. Dar bărbatul care devenise admiratorul său secret şi cântăreţul său netalentat nu era altul decât Kolea, Nikolai Ivanovici Nikolaev cel oarecare.

Era absurd.

Toţi cei care citiseră povestea rusească *Floarea de piatră* simţeau că ar putea s-o iubească pe stăpâna Muntelui de Aramă, dar să iubeşti Muntele însuşi? Şi totuşi veni o zi când dragostei lui i se răspunse cu o pasiune plină de gelozie, care-l lăsă fără familie, însă îi salvă viaţa.

Hunter se opri brusc din mers şi Homer, cocoşat sub plapuma de fulgi a amintirilor, nu avu timp să reacţioneze,

astfel că intră din plin în brigadier. Fără un sunet, brigadierul îl împinse în lături şi încremeni din nou, coborându-şi capul şi întorcând către tunel urechea sa mutilată. Ca un liliac ce cartografiază terenul în ciuda orbirii sale, surprindea reverberaţii sonore pe care numai el le putea auzi.

Dar Homer surprinse şi el ceva. Mirosul imposibil de confundat al staţiei Nahimovski Prospekt. Chiar nu le luase mult să ajungă acolo. Spera numai că nu aveau să plătească pentru că li se permisese accesul cu atâta uşurinţă. De parcă auzise gândurile lui Homer, Ahmed îşi coborî de pe umăr pistolul automat şi trase piedica.

— Ce-i aia de colo? bubui deodată Hunter răsucindu-se către bătrân.

Homer chicoti pentru sine; cine ştie peste ce creaturi infernale puteau da? Porţile larg deschise ale staţiei Nahimovski erau ca un furtun ce absorbea de la suprafaţă fiare ce sfidau imaginaţia. Dar staţia avea şi locatarii ei permanenţi.

— Mici... Fără păr, zise brigadierul într-o încercare de a le descrie, iar lui Homer îi fu de ajuns. Ei erau.

— Mâncătorii de cadavre, zise el cu voce joasă.

Din Sevastopolskaia până-n Tulskaia şi poate şi în alte regiuni ale metroului această insultă rusească veche şi uzată dobândise acum un sens nou. Unul propriu.

— Prădători? întrebă Hunter.

— Necrofagi, răspunse ezitant bătrânul.

Făpturile respingătoare ce aduceau a păianjeni şi totodată a primate nu riscau niciodată să atace direct oamenii, hrănindu-se cu cadavrele târâte de la suprafaţă până în staţia pe care şi-o împroprietăriseră. O asemenea turmă numeroasă îşi avea acum sălaşul în Prospekt şi tunelurile din apropiere erau pline de mirosul dulceag şi greţos al descompunerii. Pe peron, intensitatea sa le dădea oamenilor ameţeli şi mulţi dintre ei îl găseau insuportabil, punându-şi măştile de gaze încă de la periferia staţiei.

Homer, care-şi amintea mult prea bine acest aspect distinctiv al lui Nahimovski Prospekt, îşi scoase repede din

rucsac masca antipraf şi şi-o puse. Ahmed, care împachetase în grabă, îi aruncă o privire invidioasă şi-şi acoperi faţa cu mâneca. Duhoarea scârboasă dinspre staţie îi învălui treptat, îndemnându-i să meargă mai repede.

Numai Hunter nu părea să simtă niciun miros.

— E ceva otrăvitor? Spori? îl întrebă el pe Homer.

— Mirosul, bombăni Homer prin mască, strâmbând din nas.

Brigadierul îl examină pe bătrân cu o privire cercetătoare de parcă-l bănuise că îl lua peste picior, apoi ridică din umerii lui laţi.

— Ca de obicei, zise el şi se întoarse la loc.

Strângând mai bine arma automată cu ţeavă scurtă, le făcu semn să-l urmeze şi înaintă cu paşi uşori. După încă cincizeci de paşi, duhorii oribile i se adăugă un murmur indistinct. Homer îşi şterse sudoarea care începea să i se prelingă pe tâmple şi încercă să-şi potolească bătăile frenetice ale inimii. Erau foarte aproape.

În cele din urmă raza cercetătoare a lanternei dădu peste ceva. Scoase din beznă farurile sparte ce priveau cu ochi orbi spre nicăieri, parbrizul prăfuit şi acoperit de un păienjeniş de crăpături şi panourile albastru-deschis ce refuzau cu încăpăţânare să ruginească. Acolo, în faţa lor, era cel dintâi vagon al unui metrou înţepenit în gâtlejul tunelului ca un dop gigantic.

Trenul murise cu ani în urmă şi pentru el nu mai exista nicio speranţă, dar ori de câte ori îl vedea, Homer se simţea ca un băieţel, dorindu-şi să se urce în cabina devastată a conductorului, să mângâie butoanele şi comutatoarele de pe tabloul de bord, să închidă ochii şi să-şi imagineze că goneşte din nou cu toată viteza prin tuneluri, trăgând după sine un şir de vagoane luminate, pline de oameni care citeau, moţăiau, căscau gura la reclame sau se străduiau să discute între ei în ciuda vuietului motorului.

„Dacă se dă semnalul de alarmă ATOM, conduceţi până la cea mai apropiată staţie, opriţi şi deschideţi uşile. Sprijiniţi apărarea civilă şi armata în eforturile de

evacuare a răniţilor şi etanşaţi staţiile Metropolitanului…”

Instrucţiunile privind comportamentul mecanicilor de tren în cazul Zilei Judecăţii de Apoi erau simple şi precise. Şi oriunde se dovedise posibil ele fuseseră respectate. Majoritatea trenurilor care se opriseră pentru totdeauna pe peronul unei staţii fuseseră jefuite de piese de schimb de către locuitorii metroului care, în loc să-şi petreacă în acest refugiu câteva săptămâni, cum li se promisese, se pomeniseră închişi aici pentru totdeauna. În câteva locuri garniturile de metrou fuseseră păstrate intacte şi transformate în locuinţe, dar lui Homer asta i se părea o blasfemie, căci el considerase dintotdeauna că trenurile aveau o viaţă proprie. Era ca şi cum ţi-ai fi împăiat animalul preferat. În locurile neprielnice vieţii omeneşti, ca Nahimovski Prospekt, trenurile rămăseseră unde erau, la mila timpului şi a vandalilor, dar încă intacte.

Homer descoperi că nu era în stare să-şi ia ochii de la vagon. O alarmă fantomă i se văicărea în auz, înecând foşnetele şi şuierăturile tot mai sonore ce veneau dinspre staţie, iar o sirenă groasă şi guturală emitea semnalul care nu mai fusese auzit până în ziua aceea: un sunet lung şi două scurte: ATOM!

Scrâşnetul frânelor şi un anunţ transmis în toate vagoanele de o voce şocată: „Doamnelor şi domnilor, din cauza unor probleme tehnice acest tren nu merge mai departe.” Era prea devreme pentru ca mecanicul care mormăia la microfon sau Homer, asistentul lui, să înţeleagă lipsa de speranţă a acelor cuvinte poticnite. Scrâşnetul uşilor ermetice închizându-se şi despărţind pentru totdeauna lumea celor vii de lumea celor morţi… Conform instrucţiunilor porţile trebuiau închise la maxim şase minute de la declanşarea alarmei, indiferent câţi oameni rămâneau pe dinafară. Dacă ar fi încercat cineva să împiedice închiderea porţilor, ordinul era să fie împuşcat.

Dar un sergent de poliţie mărunt care-şi păzea staţia de vagabonzi şi beţivi avea să poată împuşca un bărbat în stomac numai fiindcă acesta încerca să oprească monstrul

imens de metal pentru ca soţia sa ce-şi rupsese tocul să apuce să alerge înăuntru? Femeia autoritară cu chipiu ce păzea turnicheţii şi îşi petrecuse întreaga ei carieră la metrou perfecţionându-şi două talente – să nu lase oamenii să intre şi să sufle în fluier – putea oare să-i refuze accesul unui bătrân disperat, cu răsuflarea tăiată, care arbora un şir patetic de decoraţii? Instrucţiunile le ofereau numai şase minute ca să se transforme din oameni în maşini. Sau în monştri.

Ţipetele femeilor, protestele indignate ale bărbaţilor, plânsetele disperate ale copiilor. Pocnetul sacadat al pistoalelor şi huruitul rafalelor de mitralieră. Voci înregistrate făcând apel la calm, răsunând metalice şi impasibile din toate difuzoarele. Trebuia să fi fost înregistrate, căci niciun om, ştiind ce se petrecea, nu şi-ar fi putut păstra sângele rece, spunând cu atâta nepăsare: „Nu vă panicaţi...”

Lacrimi, rugăciuni...

Alte împuşcături.

Şi la exact şase minute după alarmă, cu un minut înainte de Armaghedon, huruitul funebru al uşilor ermetice închizându-se. Ecoul zăvoarelor trase. Linişte.

O linişte de mormânt.

Fură siliţi să meargă de-a lungul peretelui, pe lângă garnitură. Conductorul frânase prea târziu, distras poate de ceea ce se petrecea în acel moment pe peron. Urcară o scară metalică şi o clipă mai târziu stăteau într-o sală incredibil de vastă. Nici urmă de coloane, doar jumătatea de cilindru a unei bolţi semicirculare, cu nişe ovoidale adăpostind becurile. O boltă uriaşă, arcuindu-se peste peron şi peste ambele şine cu tot cu metrourile oprite pe ele. O construcţie incredibil de elegantă, simplă, minunat de spaţioasă şi de aerisită. Numai să nu-ţi cobori ochii către podeaua pe care calci. Să nu-ţi dai voie să vezi ce a devenit acum această staţie. Acest cimitir grotesc, unde odihna nu-i posibilă, această piaţă de carne macabră cu grămezile ei înalte de schelete roase, trupuri putrezite, bucăţi de tors sfâşiat. Mânate de lăcomie, creaturile

abjecte târăsc aici tot ce pot să înhaţe de pe cuprinsul împărăţiei lor vaste, mai mult decât pot consuma pe loc, rezerve pentru viitor. Rezervele putrezesc şi se descompun, dar brutele continuă să le adune neostenite.

Sfidând legile naturii, grămezile de carne moartă se mişcau de parcă respirau şi din toate părţile răsuna un zgrepţănat scârbos. Raza lanternei surprinse una dintre făpturi: membre lungi şi noduroase, piele fleşcăită, cenuşie şi fără păr, atârnând în falduri, o spinare strâmbă, ochi opaci clipind alene, urechi imense însufleţite de o viaţă proprie.

Una dintre făpturi scoase un ţipăt răguşit şi se îndreptă agale către uşile deschise ale unui vagon, umblând pe toate cele patru mâini-picioare. Alţi mâncători de cadavre începură să coboare de pe grămezile lor cu aceleaşi mişcări leneşe, şuierând indignaţi, adulmecând, dezgolindu-şi colţii şi mârâind către călători.

Stând drepte îi ajungeau lui Homer abia până la piept, şi el era mărunt de statură. Ştia foarte bine că fiarele erau laşe şi că existau puţine şanse să atace un bărbat puternic şi sănătos. Însă groaza iraţională pe care o simţi la vederea creaturilor îşi avea rădăcinile în coşmarurile în care zăcea singur, la capătul puterilor, părăsit într-o staţie pustie, în timp ce bestiile se furişau tot mai aproape. Precum rechinii care pot simţi o picătură de sânge de la kilometri distanţă, făpturile simţeau apropierea morţii şi se zoreau să fie de faţă la sosirea ei.

Anxietate senilă, îşi zise Homer cu dispreţ, ca unul care citise un raft întreg de manuale de psihologie aplicată. Dar asta nu-i era de mare ajutor acum.

Mâncătorii de cadavre nu se temeau de oameni, căci să-ţi foloseşti muniţia împotriva acestor necrofagi respingători, dar în aparenţă inofensivi era în ochii celor din Sevastopolskaia o risipă criminală. Caravanele care traversau staţia încercau să nu-i bage în seamă, deşi uneori comportamentul mâncătorilor de cadavre era provocator.

Aici se înmulţiseră peste măsură şi în timp ce cei trei

bărbaţi înaintau strivind la fiecare pas oscioarele cuiva cu un trosnet scârbos, tot mai multe fiare se desprindeau fără chef de ospeţele lor şi se îndreptau spre ascunzători. Îşi făcuseră cuiburile în garniturile de metrou, ceea ce pentru Homer era un motiv în plus să le urască.

Uşile ermetice din Nahimovski Prospekt erau deschise. Se credea că, dacă străbăteai staţia repede, doza mică de radiaţii pe care o încasai nu era periculoasă pentru sănătate. Era însă interzis să staţionezi aici. Acesta era motivul pentru care ambele garnituri de metrou se păstraseră atât de bine: ferestrele erau intacte, prin uşile deschise se vedeau scaunele murdare, iar vopseaua albastru-deschis de pe flancurile metalice nu începuse să se cojească.

În mijlocul peronului se afla un adevărat tumul funerar construit din scheletele deformate ale unor făpturi imposibil de identificat. Ajungând în dreptul lui, Hunter se opri brusc. Ahmed şi Homer schimbară o privire alarmată, încercând să înţeleagă de unde putea veni pericolul. Dar motivul opririi se dovedi a fi altul. La poalele grămezii doi mâncători de cadavre mititei smulgeau carnea de pe scheletul unui câine, plescăind şi mârâind cu încântare. Nu se ascunseseră la timp, fie fiindcă, prea absorbiţi de masa lor, nu remarcaseră semnalele celorlalţi membri ai tribului, fie pentru că pur şi simplu lăcomia fusese mai mare.

Mijiră ochii în lumina lanternei brigadierului şi continuară să mestece, începând să se retragă încet înspre cel mai apropiat vagon, când deodată, unul după altul, se arcuiră pe spate şi căzură pe podea ca nişte saci goi.

Homer îl privi uluit pe Hunter care vâra înapoi în tocul de la subraţ un pistol masiv din dotarea armatei cu un amortizor cilindric, lung. Chipul îi era la fel de inexpresiv şi de impenetrabil ca de obicei.

— Presupun că le era foarte foame, murmură Ahmed examinând cu un interes îngreţoşat băltoacele întunecate ce se lăţeau de sub capetele fiinţelor moarte.

— Şi mie, răspunse enigmatic brigadierul făcându-l pe Homer să se înfioare.

Hunter se urni din loc fără să le arunce vreo privire şi bătrânului Homer i se păru că aude din nou mârâitul acela surd, lacom. Ce eforturi îi trebuiau de fiecare dată ca să reziste ispitei de a vârî nişte gloanţe în paraziţii ăştia! Trebuia să se autoconvingă, să se calmeze şi, în final, să-şi demonstreze că era un ins matur care-şi putea ţine coşmarurile în frâu în loc să le lase să-l înnebunească. Se pare însă că lui Hunter nici prin gând nu-i trecea să se opună propriilor dorinţe.

Dar care erau aceste dorinţe?

Moartea tăcută a celor doi mâncători de cadavre păru să-i galvanizeze pe ceilalţi: simţind mirosul de cadavru proaspăt, până şi cei mai bravi sau mai leneşi părăsiră peronul, gâfâind şi scâncind uşor. Se înghesuiră în cele două garnituri şi amuţiră, înşiraţi la ferestre şi înghesuiţi în uşile vagoanelor. Nu manifestau ură sau dorinţă de răzbunare. Odată ce patrula avea să părăsească staţia urmau să-şi devoreze pe loc semenii morţi. „Agresiunea e o caracteristică a vânătorilor”, îşi zise Homer. „Cei care se hrănesc cu cadavre nu au nevoie de ea, aşa cum nu au nevoie să ucidă. Tot ce-i viu moare mai devreme sau mai târziu, aşa că totul va deveni hrana lor. Nu trebuie decât să aştepte.”

Raza lanternei dezvălui feţele scârboase lipite de geamurile de sticlă verzuie şi prăfuită, trupurile diforme, mâinile cu gheare pipăind agitate interiorul acestui acvariu drăcesc. Într-o tăcere absolută, sute de perechi de ochi stinşi urmăreau stăruitor mişcările patrulei, capete se întorceau cu o sincronizare precisă, nefirească, supraveghind oamenii care se îndepărtau. Micile ciudăţenii sigilate în eprubete cu formol la muzeul Kunstkamera[2] şi-ar fi privit vizitatorii în acelaşi fel, dacă, din prudenţă, pleoapele nu le-ar fi fost cusute.

Deşi se apropia ceasul în care avea să dea socoteală pentru ticăloşia sa, Homer tot nu reuşea să creadă nici în Dumnezeu, nici în Diavol. Dar credea că, dacă Purgatoriul

[2] Primul muzeu din Rusia, înfiinţat de Petru cel Mare. Conţine o colecţie de fetuşi diformi conservaţi în formol.

ar fi existat, ar fi arătat exact aşa. Sisif era condamnat să se lupte cu gravitaţia, Tantal era silit să sufere de o sete de nepotolit. Însă în staţia morţii sale, spre amuzamentul zeilor răzbunători, pe Homer aveau să-l aştepte o tunică de mecanic şi acest îngrozitor tren fantomă cu pasagerii săi monstruoşi ca garguiele. Şi părăsind peronul trenul avea să se îndrepte către una dintre legendele vechi ale metroului, printr-un tunel ce se răsucea ca o bandă Möbius, asemeni unui balaur ce-şi devorează propria coadă.

Hunter îşi pierduse interesul faţă de staţie şi de locatarii ei şi echipa străbătu rapid ce mai rămăsese din peron: Ahmed şi Homer abia reuşeau să ţină pasul cu mersul impetuos al brigadierului.

Bătrânului îi venea să se întoarcă, să tragă, să strige, să împrăştie aceşti monştri insolenţi şi să-şi alunge gândurile dureroase. În schimb îşi văzu de drum cu bărbia în piept, concentrându-se să nu calce pe rămăşiţele omeneşti putrezite. Ahmed mergea şi el cu capul în jos, absorbit de propriile gânduri. Şi, zoriţi să părăsească staţia Nahimovski Prospekt, niciunul nu se gândi să mai privească în jur.

Raza lanternei lui Hunter se mişca rapid dintr-o parte într-alta, ca şi cum urmărea un gimnast invizibil sub cupola acestui circ duşmănos, însă nici măcar brigadierul nu mai era atent ce anume scotea aceasta la iveală.

Nişte oase proaspete şi un craniu pe jumătate ros – în mod evident omenesc – scânteiară o clipă în bătaia lanternei, dispărând imediat în beznă, neobservate. O cască militară din oţel şi o vestă antiglonţ zăceau alături inutile ca o carapace goală.

Pe vopseaua verde a căştii era un singur cuvânt, scris cu alb: Sevastopolskaia.

Capitolul 4

Încâlceli

— Tată, tată! Sunt eu, Saşa!

Desfăcu grijulie fâşia de pânză groasă ce trecea pe sub bărbia teribil de umflată şi scoase casca tatălui ei. Strecurându-şi degetele în părul lui leoarcă de sudoare desprinse fâşia de cauciuc, îi scoase masca de gaze şi o aruncă deoparte ca şi cum ar fi lepădat un scalp cenuşiu, micşorat. Din pieptul bărbatului ieşi un gâfâit chinuit, degetele lui zgâriară podeaua de granit şi ochii apoşi o priviră fără să clipească, dar de răspuns nu-i răspunse. Saşa îi puse rucsacul sub cap şi se repezi spre uşă. Proptindu-şi umărul slăbănog de panoul enorm de metal,

trase aer adânc în piept şi scrâşni din dinţi. Lespedea masivă cedă cu greutate, urnindu-se cu un scrâşnet surd. Saşa trase zăvorul şi se lăsă să alunece la podea. Un minut, numai un minut, cât să-şi tragă răsuflarea, şi avea să revină alături de el.

Fiecare nouă expediţie secătuia tot mai mult puterile tatălui ei şi recoltele jalnice cu care revenea nu erau o compensaţie. Fiecare asemenea ieşire îi scurta puţina viaţă ce-i mai rămăsese nu cu o zi, ci cu săptămâni sau chiar luni. Era un preţ exorbitant, care trebuia însă plătit: dacă nu aveau ce vinde, nu aveau de ales decât să-şi mănânce şobolanul dresat – unicul din această capcană a morţii aflată în pustiu – şi apoi să se împuşte.

Saşa voia să ia locul tatălui ei. În numeroase rânduri îi ceruse masca de gaze ca să se poată duce la suprafaţă, dar el se încăpăţânase. Probabil ştia că filtrele măştii erau astupate de atâta timp încât acum era la fel de inutilă ca un talisman, însă n-o recunoştea faţă de ea. O minţea că ştie să cureţe filtrele, o minţea că se simţea bine după o „plimbare” de o oră, o minţea spunând că vrea să fie singur când de fapt voia ca ea să nu-l vadă vomitând sânge.

Saşa nu putea schimba nimic. *Ei* îi alungaseră aici pe ea şi pe tatăl său, şi dacă nu-i omorâseră asta se datora nu atât milei, cât mai degrabă unei curiozităţi dispreţuitoare. Nu se aşteptaseră ca ei doi să supravieţuiască mai mult de o săptămână, dar voinţa şi curajul tatălui ei îi făcuseră să reziste ani în şir. Erau urâţi şi dispreţuiţi, însă erau hrăniţi regulat, deşi, desigur, nu pe degeaba.

În pauzele dintre expediţii, în acele rare momente când stăteau amândoi învăluiţi în fumul micului lor foc de tabără, tatăl ei îi povestea cum fuseseră lucrurile înainte. El îşi dăduse seama cu ani în urmă că nu avea rost să se mai mintă: era un om fără viitor. Dar trecutul nu i-l putea lua nimeni. „Cândva ochii mei aveau aceeaşi culoare ca ai tăi”, îi spunea el. „Culoarea cerului.” Şi Saşa credea că-şi amintea şi ea acele zile, zilele de dinainte ca tumoarea aceea uriaşă să se umfle pe gâtul lui, înainte ca ochii lui să

pălească şi să-şi piardă culoarea, când erau la fel de strălucitori ca ochii ei acum.

Când tatăl ei spunea „culoarea cerului” se referea, desigur, la cerul azuriu ce stăruia în amintirea lui, nu la cel stacojiu ce i se învolbura deasupra capului noaptea, când ieşea acolo sus.

El nu mai văzuse lumina zilei de mai bine de douăzeci de ani. Saşa n-o văzuse niciodată. Doar în visele ei, dar cum să fie sigură că şi-o imaginase corect? Oare lumea pe care orbii din naştere o văd în visele lor e la fel ca a noastră? Şi oare văd ei, fie şi în vis?

Când copiii strâng din pleoape îşi imaginează că întreaga lume a căzut pradă întunericului. Cred că toţi cei din jur sunt la fel de orbi ca ei în acea clipă. „În tuneluri eşti la fel de neajutorat şi de naiv ca un copil”, îşi zise Homer. „N-are decât să aprindă şi să stingă lanterna aia mult şi bine, imaginându-şi că-i stăpânul luminii şi al întunericului, dar până şi cel mai gros întuneric poate fi plin de ochi care văd.”

Gândul ăsta nu-i dădea pace lui Homer după incidentul cu mâncătorii de cadavre. Trebuia să nu se mai gândească la asta, să-şi distragă cumva atenţia. „E ciudat că Hunter nu a ştiut la ce să se aştepte în Nahimovski Prospekt”, îşi zise el. Cu două luni în urmă, când brigadierul apăruse pentru prima oară în Sevastopolskaia, niciuna dintre santinele nu reuşise să explice cum fusese posibil ca un bărbat masiv ca el să se strecoare neobservat pe lângă toate posturile de pază din tunelurile nordice. Din fericire, comandantul perimetrului nu le ceruse nicio explicaţie.

Dar dacă nu trecuse prin Nahimovski Prospekt, cum ajunsese Hunter la Sevastopolskaia? Celelalte rute către metrou fuseseră blocate cu mult timp în urmă. Singura excepţie era linia Kahovskaia, abandonată, în tunelurile căreia nu mai fusese văzută de ani de zile vreo fiinţă vie, şi asta pe bună dreptate. Certanovskaia? Era ridicol să crezi că până şi un războinic desăvârşit şi nemilos ca el ar fi

putut străbate staţia aia blestemată şi era imposibil să ajungi acolo fără să treci mai întâi prin Sevastopolskaia.

Dacă nordul şi sudul erau excluse, Homer nu putea presupune decât că musafirul lor misterios ajunsese în staţie venind de la suprafaţă. Fireşte, toate căile cunoscute dinspre şi către suprafaţă erau sigilate şi păzite, dar... Putea el să fi deschis o conductă de ventilaţie blocată? Sevastopoliţii credeau că în ruinele de beton pârjolit ale blocurilor-turn nu existau fiinţe suficient de inteligente ca să le deconecteze sistemul de alarmă. Tabla de şah alcătuită de zonele rezidenţiale de deasupra fusese distrusă de focoasele nucleare căzute asupra oraşului şi era pustie de multă vreme. Ultimii jucători umani o abandonaseră cu decenii în urmă şi piesele de şah oribile şi malformate care rătăceau acum pe suprafaţa ei jucau un joc nou, după propriile lor reguli. Omul nu putea spera la o revanşă care să-l readucă la suprafaţă.

Scurte incursiuni în căutarea oricărui lucru de valoare ce nu putrezise după mai bine de douăzeci de ani – tentative rapide şi umilitoare de jaf comise asupra propriilor locuinţe – numai de atât erau în stare oamenii acum. Închişi în armurile lor antiradiaţii, stalkerii urcau la suprafaţă ca să scormonească pentru a suta oară prin scheletele blocurilor joase din apropiere, datând din epoca Hruşciov, însă evitau o confruntare decisivă cu noii proprietari. Singurul lucru pe care-l puteau face era să tragă rafale de foc automat şi să aştepte în apartamente pline de fecale de şobolan până trecea primejdia, apoi să facă un sprint către intrarea în subteran.

Hărţile vechi ale capitalei îşi pierduseră orice asemănare cu realitatea cu ani în urmă. Unde odinioară fuseseră bulevarde largi sufocate de ambuteiaje lungi de câţiva kilometri acum se puteau căsca abisuri sau se întindeau păduri dese, de netrecut. Unele zone rezidenţiale fuseseră înghiţite în întregime de mlaştini sau deveniseră regiuni arse şi aride. Cei mai nesăbuiţi dintre stalkeri se aventurau la suprafaţă pe o rază de maxim un kilometru de vizuinile lor. Alţii nu erau atât de ambiţioşi.

Staţiile care urmau după Nahimovski Prospekt – Nagornaia, Nagatinskaia şi Tulskaia – nu aveau ieşiri proprii şi oricum locatarii a două dintre ele erau prea fricoşi ca să urce la suprafaţă. Homer nu pricepea de unde ar fi putut veni un om viu în tot pustiul acela. Dar tot i-ar fi plăcut să poată crede că Hunter coborâse în staţia lor de la suprafaţă. Pentru că altminteri nu mai rămânea decât o singură rută posibilă pe unde brigadierul ar fi putut ajunge la ei. Şi această posibilitate se furişa în mintea bătrânului ateu fără voia lui, în timp ce încerca să-şi controleze răsuflarea gâfâită şi să ţină pasul cu silueta întunecată care se năpustea înainte cu atâta furie, încât părea să nu atingă solul cu picioarele.

De dedesubt?

— Am o presimţire rea, murmură cu voce joasă Ahmed, vorbind suficient de tare pentru ca Homer să-i înţeleagă cuvintele, dar prea încet pentru a fi auzit de brigadierul care o cam luase înainte. Ne-am ales greşit momentul. Crede-mă că am trecut pe-aici în suficiente caravane: azi e o zi proastă în Nagornaia.

Trecuse multă vreme de când bandele de tâlhari mărunţi, care se odihneau între două jafuri în halte întunecate, cât mai departe de Linia Circulară, îndrăzniseră să se apropie de caravanele dinspre Sevastopolskaia. Când auzeau tropăitul regulat al bocancilor cu bot metalic ce anunţau apropierea infanteriei grele nu se gândeau decât cum să se dea cât mai repede din drum.

Nu, nu din cauza lor erau caravanele atât de bine păzite, şi nici din cauza prădătorilor cu patru mâini din Nahimovski Prospekt. Disciplina de fier şi curajul neşovăielnic, combinate cu abilitatea de a strânge rândurile în doar câteva secunde, transformându-se într-un zid de oţel şi spulberând orice ameninţare printr-o grindină nimicitoare de gloanţe ar fi făcut din caravanele Sevastopolskaiei stăpânele tunelurilor, începând de la propriile posturi de gardă şi până la Serpuhovskaia... dacă n-ar fi fost Nagornaia.

Nahimovski Prospekt şi ororile lui rămăseseră în urmă acum, dar nici Homer, nici Ahmed nu se simţiră uşuraţi, măcar pentru o clipă. Staţia Nagornaia, simplă şi banală, însemnase sfârşitul drumului pentru mulţi călători care nu o luaseră destul de în serios. Sărmanii locuitori ai următoarei staţii, Nagatinskaia, se înghesuiau cât mai departe cu putinţă de fălcile lacome ale tunelului care ducea spre sud, spre Nagornaia. Ca şi cum asta le-ar fi folosit la ceva... Ca şi cum ceea ce se târa din tunelul sudic ca să-şi ia prada nu s-ar fi putut aventura puţin mai departe căutând ceva pe gustul său.

Când străbăteai Nagornaia trebuia să te laşi întotdeauna în voia norocului, atât de capricios şi nestatornic era acel loc. Uneori le permitea călătorilor să treacă, mulţumindu-se să-i înspăimânte cu petele însângerate de pe pereţi şi de pe coloanele zvelte de oţel, ca şi cum cineva încercase să scape căţărându-se pe ele. Însă primirea pe care o făcea următorului grup, peste numai câteva minute, putea să-i determine pe supravieţuitori să privească pierderea a numai jumătate dintre tovarăşii lor ca pe o victorie. Nu se sătura niciodată. Nu avea favoriţi. Nu putea fi înţeleasă prin observaţie sau studiu. Pentru locuitorii tuturor staţiilor din apropierea ei, Nagornaia era încarnarea sorţii capricioase. Şi reprezenta cea mai grea încercare pentru oamenii care porneau dinspre Sevastopolskaia spre Cerc sau înapoi.

— Nagornaia nu putea să fi făcut totul numai ea...

Ca majoritatea sevastopoliţilor, Ahmed era superstiţios şi mereu vorbea despre staţie ca despre o fiinţă însufleţită.

Homer nu avea nevoie să-l întrebe despre ce vorbea. Se întrebase el însuşi cum de putuse Nagornaia să fi înghiţit caravanele care dispăruseră şi cercetaşii trimişi în căutarea lor.

— Multe lucruri s-au întâmplat, dar să dispară atâţia oameni deodată nu s-a mai văzut, admise el. S-ar fi înecat cu ei.

— Nu spune asta! exclamă Ahmed ţâţâind dezaprobator şi dând alarmat din mâini... sau poate abia oprindu-şi

palma pe care bătrânul părea să o ceară. Cu tine n-o să se înece, fii sigur de asta!

Homer nu răspunse, înfrânându-şi resentimentele. Nu credea că Nagornaia le putea auzi spusele şi că le putea purta pică. Sau nu de la o asemenea distanţă. Superstiţii, numai superstiţii! Oricât te-ai fi străduit să te închini dinaintea tuturor idolilor lumii subterane erai condamnat să dai greş, n-aveai cum să nu jigneşti pe cineva. Homer nu-şi mai făcea de mult griji din cauza asta, însă Ahmed era de altă părere. Scoase din buzunarul uniformei nişte mătănii – confecţionate din gloanţe de pistol pilite – şi începu să răsucească şiragul de plumbi printre degetele murdare, în timp ce buzele i se mişcau, cerând, în propria lui limbă, iertare pentru jignirile aduse de Homer Nagornaiei. Dar staţia nu păru să-l înţeleagă sau poate că era deja prea târziu pentru scuze.

Detectând ceva cu mirosul lui nefiresc de ascuţit, Hunter făcu un semn cu mâna înmănuşată, oprind înaintarea trupei. Se lăsă lent la pământ.

— E ceaţă înainte, zise el scurt. Ce-i asta?

Homer şi Ahmed schimbară o privire. Înţelegeau amândoi ce însemna: vânătoarea începuse şi acum aveau nevoie de tot norocul lor ca să ajungă vii la hotarul de nord al Nagornaiei.

— Cum să-ţi explic? zise Ahmed fără chef. Respiră.

— Cine anume? îl întrebă brigadierul calm, în timp ce-şi dădea jos rucsacul de pe umeri cu intenţia vădită de a alege calibrul potrivit din arsenalul său.

— Staţia Nagornaia, zise Ahmed coborându-şi glasul până la o şoaptă.

— Mai vedem noi, zise Hunter cu un zâmbet dispreţuitor şi strâmb.

Dar nu, lui Homer doar i se păruse că vede chipul mutilat al brigadierului însufleţindu-se. Acesta rămăsese imobil ca de obicei, zâmbetul fusese numai o închipuire.

După ce mai înaintară vreo sută de metri, o văzură şi ceilalţi doi: o ceaţă albă şi densă se târî pe sol înspre ei, mai întâi lingându-le bocancii, pe urmă învolburându-li-se

în jurul genunchilor şi apoi inundând tunelul până la nivelul mijlocului. Era ca şi cum pătrunseseră treptat într-o mare rece, duşmănoasă şi fantomatică, scufundându-se tot mai mult cu fiecare pas făcut pe fundul ei înclinat, înşelător, până când apele ei tulburi îi învăluiră cu totul.

Nu vedeau nimic. Raza lanternei se încleia în această ceaţă stranie ca o muscă într-o pânză de păianjen. Lumina îşi croia drum până la o depărtare de câţiva paşi, apoi îşi pierdea vigoarea, se moleşea şi rămânea suspendată în aer, slabă, supusă, captivă. Sunetele erau greu de desluşit, de parcă şi-ar fi făcut drum printr-o saltea de puf, şi chiar să se mişte devenea din ce în ce mai greu, ca şi cum chiar s-ar fi deplasat pe fundul nisipos al unei mări, şi nu pe un şir de traverse.

Le era tot mai greu să respire, dar nu din cauza umezelii, ci a mirosului neobişnuit, acrişor, ce apăruse în aer. Nu le venea să-l lase să le pătrundă în plămâni. De parcă se luptase să inspire răsuflarea unei fiinţe extraterestre uriaşe, care extrăsese deja tot oxigenul din aer, îmbibându-l în schimb cu emisiile ei puturoase.

Homer îşi puse din nou masca antipraf, aşa, ca să fie sigur. Hunter îi aruncă o căutătură iute apoi îşi vârî mâna în desaga de pânză ce-i atârna sub braţ, desfăcu o chingă şi puse o mască nouă de cauciuc peste cea pe care o purta de obicei. Ahmed rămase singurul fără mască de gaze: fie o uitase, fie decisese să nu-şi bată capul cu ea.

Brigadierul încremeni din nou, cu urechea zdrenţuită întoarsă către Nagornaia, dar în ceaţa aceea albă şi deasă nu reuşi să descifreze crâmpeiele de sunet ce veneau dinspre staţie şi să le asambleze într-un tablou complet. Ceva imens păru să se prăbuşească zgomotos şi cineva scoase un chiot prelung, într-o notă prea joasă pentru un gâtlej omenesc sau aparţinând vreunui animal cunoscut. Urmă un scrâşnet isteric de metal, ca şi cum o mână înnodase una dintre ţevile groase ce se întindeau de-a lungul pereţilor.

Hunter scutură din cap de parcă voia să se scuture de praf şi pistolul automat din mâna lui fu înlocuit de un

Kalaşnikov cu două încărcătoare şi cu lansator de grenade sub ţeavă.

— În sfârşit, murmură el ca pentru sine.

Ajunseră în staţie fără să-şi dea seama. Nagornaia era scăldată într-o ceaţă groasă ca laptele de porc: privind-o prin lentilele aburite ale măştii, Homer se simţi ca un scafandru care pătrunsese într-un vas de linie scufundat.

Asemănarea era întărită de panourile gravate ce împodobeau pereţii: pescăruşi imprimaţi grosolan în metal de o stanţă sovietică. Semănau cu urmele organismelor fosilizate ce ieşeau la iveală din straturile fracturate de stâncă. „Fosilizarea, asta-i soarta omului şi a creaţiei lui”, îşi zise Homer. „Dar cine le va dezgropa?”

Miasma ce îmbiba aerul era însufleţită: curgea şi tremura. Uneori din ea se desprindeau petice de întuneric dens: mai întâi lui Homer i se păru că vede un vagon distorsionat sau o gheretă de pază ruginită, apoi era capul solzos al unui monstru mitologic. Se temea să-şi imagineze cine putea să fi ocupat cabinele echipajului sau să se fi instalat la clasa întâi în deceniile ce trecuseră de la naufragiu. Auzise tot soiul de poveşti despre cele ce se petreceau în Nagornaia, dar nu se confruntase niciodată cu...

— Uite-o. Acolo, în dreapta! strigă Ahmed trăgându-l de mânecă.

Răsună pocnetul înăbuşit al unui glonţ tras printr-un amortizor improvizat.

Homer se răsuci cu o viteză pe care reumatismul său ar fi trebuit s-o facă imposibilă, dar lanterna lui chioară nu lumină decât o bucată de coloană acoperită cu nervuri metalice.

— În spatele nostru! Acolo, în spate!

Ahmed trase o rafală scurtă, însă gloanţele sale nu făcură decât să sfărâme resturile lespezilor de marmură ce acoperiseră cândva pereţii staţiei. Orice trăsături ar fi desluşit Ahmed în tremurul mirajului, posesorul lor se topise nevătămat în ceaţă.

„A respirat prea mult din aerul ăsta”, îşi zise Homer.

Şi apoi, cu coada ochiului, zări ceva... Gigantic, cocoşat pentru că tavanul aflat la patru metri şi jumătate era prea jos pentru el, ceva incredibil de agil raportat la dimensiunile sale se ivi din ceaţă la limita vizibilităţii, cufundându-se înapoi înainte ca bătrânul să-şi poată aţinti automatul asupra lui.

Homer privi neajutorat în jur, căutându-l pe brigadier. Acesta nu se vedea nicăieri.

— Bine, bine, nu-ţi face griji, o linişti tatăl ei odihnindu-se între cuvinte. Să ştii că... în clipa asta undeva în metrou sunt oameni mai speriaţi decât noi.

Încercă să-i zâmbească, dar rezultatul fu înspăimântător, ca un craniu căruia i se dislocase mandibula. Saşa îi răspunse cu un zâmbet, însă o picătură sărată se prelinse pe pometele ei ascuţit, mânjit de funingine. Măcar tatăl ei îşi revenise şi cele câteva ore care i se păruseră atât de lungi îi oferiseră timp să se gândească încă o dată la toate, în mod temeinic.

— Un eşec de data asta, îmi pare rău, zise el. M-am hotărât să mă duc totuşi să verific garajele, dar s-a dovedit că erau prea departe. Am găsit unul neatins. O fortăreaţă din oţel inoxidabil, acoperit de ulei. N-am reuşit să sparg uşa, aşa că am pus o grenadă, ultima. Speram să găsesc înăuntru o maşină, piese de schimb. Şi când uşa a sărit în aer înăuntru nu era nimic. Nimic-nimic. De ce l-or fi încuiat ticăloşii? Şi zgomotul ăla... M-am rugat să nu-l fi auzit nimeni. După aia am ieşit din garaj şi m-am pomenit înconjurat de câini. Am crezut că asta a fost... am zis că mi-a sunat ceasul...

Tatăl ei îşi coborî pleoapele şi amuţi. Alarmată, Saşa îl luă de mână, dar el clătină blând din cap, fără să deschidă ochii, ca şi cum voia să spună: nu te teme, totul e în regulă. Era prea slăbit ca să fie în stare să vorbească, dar voia să-i povestească ce se petrecuse, simţea nevoia să-i explice de ce se întorsese cu mâna goală şi de ce îi aştepta o săptămână grea până se punea el pe picioare. Însă

somnul îl copleşi înainte să-i spună toate astea.

Saşa verifică bandajul din jurul gambei lui sfâşiate – era îmbibat de sânge negru – şi schimbă compresa care se încinsese deja. Se ridică, se duse la căsuţa şobolanului şi întredeschise uşiţa. Micul animal scoase capul prudent, apoi şi-l retrase, dar pe urmă făcu ceea ce sperase Saşa: se furişă pe peron ca să se dezmorţească. Intuiţia şobolanului funcţiona fără greş: în tuneluri era linişte. Uşurată, fata reveni lângă patul pliant.

— O să te faci bine şi o să mergi din nou, şopti ea la urechea tatălui ei. Şi o să găseşti un garaj cu o maşină întreagă în el, una intactă. Şi o să ieşim amândoi la suprafaţă, o să ne urcăm în ea şi o să conducem cât mai departe de aici. Zece-cincisprezece staţii mai încolo. Unde nu ne ştie nimeni, unde vom fi străini. Unde nu ne va urî nimeni. Dacă există vreun asemenea loc…

Îi spunea basmul pe care îl auzise de atâtea ori de la el, repetându-l cuvânt cu cuvânt. Şi acum, recitând vechea mantra a tatălui ei, credinţa sa deveni de o sută de ori mai puternică. Avea să-l facă bine, să-i redea sănătatea. Şi chiar exista un loc pe lumea asta unde nimeni nu se sinchisea de ei. Un loc unde să poată fi fericiţi.

— Uite-o acolo! Acolo! Se uită la mine!

Ahmed chiţăi de parcă arătarea îl prinsese deja şi-l târa spre bârlogul ei, apoi ţipă aşa cum nu-şi permisese să ţipe până atunci. Arma lui automată mugi din nou, apoi se poticni şi se înecă. Calmul său obişnuit părea să-l fi părăsit de tot şi tremura violent în timp ce încerca să vâre un încărcător plin în lăcaş.

— M-a ales pe mine… Pe mine.

Undeva în apropiere o altă armă automată lătră scurt, amuţi o secundă, apoi se porni din nou să turuie în rafale sacadate de câte trei împuşcături. Deci Hunter era încă în viaţă, aşa că mai aveau o speranţă. Ţăcănitul armei se îndepărtă, apoi se apropie, dar era imposibil să-ţi dai seama dacă gloanţele îşi atinseseră ţinta. În zadar îşi ciuli

Homer urechile în aşteptarea mugetului furios al monstrului rănit. Staţia era învăluită într-o tăcere apăsătoare. Misterioşii ei locatari păreau fie imateriali, fie invulnerabili.

Acum brigadierul îşi ducea lupta stranie la celălalt capăt al peronului, unde dârele înflăcărate ale trasoarelor apăreau şi se stingeau în mod repetat. Captivat de lupta sa cu nălucile, îşi abandonase echipa în voia sorţii. Homer respiră adânc şi privi prudent în sus, cedând dorinţei care îl chinuia deja de câteva momente nesfârşite. Se simţea privit, o simţea cu pielea, cu scalpul, cu firişoarele fine de pe ceafă – o privire rece, grea ca plumbul, strivitoare – şi nu se mai putea împotrivi presimţirii.

Chiar lângă tavan, mult deasupra capetelor lor, un alt cap ieşea din ceaţă. Un cap atât de uriaş, încât la început Homer nu-şi dădu seama la ce se uita. Trupul imens al creaturii rămânea ascuns în bezna densă a staţiei, făcându-i faţa monstruoasă să pară că pluteşte în aer deasupra omuleţilor ce-şi agitau armele lor inutile. În mod bizar, nu se grăbea să atace, permiţându-le să-şi tragă sufletul.

Paralizat de oroare, bătrânul se lăsă în genunchi împăcat cu soarta şi puşca automată îi căzu din mână, lovindu-se de şine cu un zăngănit jalnic. Ahmed urlă şi scânci oribil. Făptura înaintă fără efort şi trupul ei întunecat, uriaş ca o stâncă, întunecă spaţiul dinaintea lor. Homer închise ochii, pregătindu-se, luându-şi rămas-bun. Nu-i mai rămăsese decât un singur gând, un singur regret, un gând amar care-i sfâşie mintea: „N-am terminat!”

Şi în aceeaşi clipă lansatorul de grenade scuipă foc şi unda de presiune îi izbi timpanele, asurzindu-l şi lăsând în urmă un soi de şuierat vag ce nu se mai oprea. În jurul lui începu să plouă cu bucăţi de carne arsă. Ahmed, venindu-şi primul în fire, îl apucă pe bătrân de ceafă şi îl săltă în picioare, târându-l după el. Alergară împiedicându-se de traverse şi ridicându-se din nou fără să simtă durerea. Se agăţau unul de altul pentru că prin ceaţa lăptoasă era imposibil să vezi la o lungime de braţ. Goneau de parcă nu-

i fugărea doar moartea, ci ceva mult mai teribil, sfârşitul complet şi totala nimicire a sufletelor şi trupurilor lor.

Demoni îi urmăreau, invizibili şi aproape în tăcere, dar suflându-le în ceafă, escortându-i fără să-i atace, jucându-se cu ei, dându-le iluzia că puteau scăpa.

Apoi marmura ciobită făcu loc tencuielii tunelurilor. Străbătuseră Nagornaia! Şi paznicii staţiei rămâneau în urmă, ca şi cum ajunseseră la capătul lanţurilor de care erau legaţi. Era totuşi încă prea devreme ca să se oprească. Ahmed mergea înainte, ghidându-se după ţevile de pe pereţi şi îmboldindu-l pe bătrân, care se poticnea şi tot încerca să se aşeze.

— Ce s-a-ntâmplat cu brigadierul? cârâi Homer smulgându-şi din mers masca antipraf care-l sufoca.

— Ne oprim şi-l aşteptăm acolo unde se termină ceaţa. Asta trebuie să se întâmple curând, foarte curând. Mai avem numai vreo două sute de metri... Să ieşim din ceaţă. Cel mai important e să ieşim din ceaţă, continua să intoneze Ahmed. O să număr paşii...

Dar după două sute de paşi, ba chiar şi după trei sute, pâcla care-i înconjura era la fel de deasă. „Dacă s-a întins până la Nagatinskaia?” îşi zise Homer. „Dacă a înghiţit deja Tulskaia şi Nahimovski Prospekt?”

— Nu se poate... Trebuie... Nu mai e mult... bâigui Ahmed pentru a suta oară, apoi încremeni brusc locului.

Homer se izbi de el şi căzură amândoi.

— S-a terminat peretele... zise Ahmed pipăind năucit traversele, şinele şi betonul aspru şi umed al podelei, ca şi cum se temea că solul putea să-i fugă de sub picioare dintr-o clipă într-alta, aşa cum o făcuse peretele de care se sprijinise.

— Uite-l aici, ce te-a apucat? zise Homer pipăind în jur după una dintre structurile de rezistenţă ale tunelului şi folosind-o ca să se ridice prudent în picioare.

— Scuze, zise Ahmed şi se opri încercând să-şi adune gândurile. Ştii, acolo, în staţie... n-am crezut c-o să mai plec. Se uita într-un fel la mine... La mine, ştii? Se hotărâse să mă ia pe mine. Am crezut c-o să rămân acolo pentru

totdeauna şi n-o să mă îngroape nimeni.

Făcu un efort ca să rostească ultimele cuvinte, cu care se luptase mult timp. Era ruşinat că ţipase ca o femeie. Voia să-şi ceară scuze şi ştia că nu existau scuze. Homer clătină din cap.

— Mai termină! Eu m-am pişat în nădragi şi nici că-mi pasă. Haide, probabil că aproape am ajuns.

Urmărirea încetase, aşa că-şi puteau trage sufletul. Oricum nu mai erau în stare să alerge şi porniră la pas, orbeşte, ţinându-se de pereţi. Înaintând pas cu pas către salvare. Ce era mai rău rămăsese în urmă şi, deşi pâcla nu se retrăgea, mai devreme sau mai târziu curenţii tunelului aveau să muşte din ea ca nişte prădători, sfâşiind-o şi târându-i zdrenţele în conductele de aerisire. Mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă într-un loc populat cu oameni unde puteau să-l aştepte pe comandantul lor rămas în urmă.

Se petrecu mai repede decât speraseră, poate pentru că pâcla distorsiona nu numai spaţiul, ci şi timpul. Se ivi o scară de fier care urca de-a lungul zidului până la un peron, rotunjimea tunelului se transformă în linii drepte şi între şine apăru un spaţiu gol, un refugiu sigur pentru pasagerii care cădeau între şine.

— Ia uită-te, şopti Homer. Arată ca o staţie. E o staţie.

— Hei, e cineva aici? strigă Ahmed cât de tare putu. Hei, băieţi! E cineva aici? continuă el să strige năpădit de un râs triumfător, prostesc.

Razele gălbui, epuizate, ale lanternelor lor scoaseră la iveală din penumbra ceţoasă lespezi de marmură roase de acţiunea timpului şi a oamenilor. Nu supravieţuise niciunul dintre mozaicurile în culori vesele ce fuseseră mândria staţiei Nagatinskaia. Şi ce se întâmplase cu coloanele de piatră? Putea asta să fie...?

Nimeni nu-i răspunse lui Ahmed, însă, fără să dispere, acesta continuă să strige cu voioşie: era evident că oamenii se speriaseră de ceaţă şi fugiseră, dar nu-l păcăleau ei pe el! Între timp Homer continuă să cerceteze neliniştit pereţii, plimbându-şi peste ei raza tot mai palidă

a lanternei, cuprins de o bănuială care-i îngheţa sângele în vine.

Şi atunci găsi în cele din urmă ce căuta: litere de fier scrijelite în marmura crăpată: NAGORNAIA.

Tatăl ei credea că oamenii nu revin niciodată într-un loc din pură întâmplare. Se întorc pentru a schimba ceva, pentru a îndrepta ceva. Uneori, credea el, Dumnezeu însuşi ne ia de ceafă şi ne aduce în locul unde am scăpat de ochiul lui atotveghetor, ca să-şi întărească sentinţa sau să ne dea o a doua şansă. De aceea el nu avea să se poată întoarce din exil în staţia lor de baştină, îi explicase el o dată. Nu mai avea putere să se răzbune, să lupte, să demonstreze ceva. Încetase de mult să mai aştepte căinţa sau remuşcările cuiva. Ca urmare a poveştii care-l costase fosta lui viaţă, care era cât pe ce să-l lase de tot fără viaţă, toată lumea căpătase ce meritase, spunea el. Ei fuseseră condamnaţi la exil etern. Tatăl Saşei nu voia să îndrepte nimic, iar Dumnezeu nu trecea prin staţia asta.

Planul de salvare – să găsească o maşină care nu ruginise în peste douăzeci de ani, s-o repare, să-i facă plinul şi să sfarme astfel cercul îngust în care-i închisese soarta – planul acesta devenise de multă vreme doar o poveste de adormit copiii.

Saşa mai avea o cale de a reveni în metrou. Când ajungea la pod în ziua fixată, ca să dea la schimb mecanisme reparate stângaci, bijuterii oxidate şi cărţi mucegăite pentru mâncare şi câteva cartuşe, uneori i se ofereau mult mai multe.

Aţintind proiectorul drezinei asupra siluetei ei slăbănoage şi băieţoase, cărăuşii îşi făceau cu ochiul şi plescăiau din buze, chemând-o prin semne şi strigându-i tot felul de promisiuni. Fetişcana părea sălbatică: punea capul în piept şi-i privea furioasă pe sub sprâncene, încordată ca un arc, ascunzând la spate un cuţit cu lama lungă. Salopeta largă, bărbătească, nu putea ascunde liniile îndrăzneţe şi clare ale trupului ei. Petele de noroi şi

ulei de motor de pe obraji îi făceau ochii albaştri să pară şi mai strălucitori, aşa de strălucitori, că unii bărbaţi se vedeau siliţi să se uite în altă parte. Părul alb, tăiat la nimereală cu cuţitul pe care-l strângea mereu în mâna dreaptă, abia îi acoperea urechile, iar buzele mereu muşcate nu zâmbeau niciodată.

Înţelegând repede că darurile lor meschine erau o momeală jalnică pentru un lup sălbatic, bărbaţii din drezină încercaseră să o mituiască promiţându-i libertate, dar ea nu le răspundea niciodată. Hotărâseră că fata era probabil grea de cap. Era mai uşor aşa. Saşa ştia prea bine că, indiferent ce ar fi acceptat să facă, nu putea cumpăra două locuri pe drezină. Oamenii aveau prea multe socoteli neîncheiate cu tatăl ei şi nu toate puteau fi plătite.

Fără feţe şi cu vocile răsunându-le înfundat de sub măştile negre de gaz din dotarea armatei, erau pentru ea pur şi simplu duşmani. Nu vedea nimic uman în ei, niciun singur lucru care ar fi putut-o face să viseze, nici măcar noaptea, în somn.

Aşa că aşeza pur şi simplu telefoanele, fiarele de călcat şi samovarele pe traverse, se retrăgea la zece paşi şi-i aştepta să ia marfa, să arunce bucăţile de carne uscată de porc pe şină şi să-i azvârle o mână de cartuşe, împrăştiindu-le intenţionat, de ciudă, ca s-o privească târându-se în patru labe ca să le adune.

Apoi drezina se îndepărta încet către o altă lume şi Saşa se răsucea pe călcâie şi revenea acasă, unde o aşteptau o grămadă de articole de menaj stricate, o şurubelniţă, un aparat de sudură şi o bicicletă veche convertită în generator. Încăleca pe ea, închidea ochii şi călătorea departe, reuşind aproape să uite că de fapt nu se clintea din loc. Şi îşi trăgea puterea din faptul că ea era cea care respingea iertarea oferită.

Ce dracu? Cum ajunseseră din nou aici? Homer îşi scormoni febril creierii încercând să găsească o explicaţie. Văzând ce lumina Homer cu lanterna, Ahmed amuţi brusc.

— Staţia nu vrea să-mi dea drumul, zise el într-o şoaptă răguşită.

Ceaţa din jurul lor devenise atât de groasă, încât abia se mai vedeau unul pe altul. Cât timp bărbaţii fuseseră plecaţi, Nagornaia moţăise, dar acum se trezea. Aerul greu fluctua subtil ca o reacţie la cuvintele lor şi în străfundurile sale se vedeau mişcând siluete neclare. Şi nici urmă de Hunter... Era imposibil ca un om în carne şi oase să poată câştiga bătălia cu fantomele. Imediat ce se săturase să se joace cu ei, staţia îi învăluise în răsuflarea ei acră şi îi înghiţise de vii.

— Pleacă! gâfâi disperat Ahmed. Pe mine mă vrea. Tu nu ştii, n-ai fost mai deloc pe-aici.

— Nu mai bate câmpii, se răsti bătrânul, aşa de tare, că se luă pe sine prin surprindere. Ne-am rătăcit în ceaţă şi-atâta tot. Hai să ne-ntoarcem!

— Nu putem pleca. Dacă eşti cu mine poţi să fugi cât vrei, că tot aici o să ajungi. Poţi să scapi de unul singur. Te rog, pleacă!

— Hai, gata! zise Homer apucându-l pe Ahmed de mână şi trăgându-l după el către tunel. Într-o oră o să-mi mulţumeşti c-am făcut-o!

— Să-i zici lui Gulea a mea... dădu să zică Ahmed.

O forţă monstruoasă, incredibilă îi smulse mâna dintr-a lui Homer, smucindu-l în sus, în ceaţă, spre pieire. Nu apucă să ţipe, dispăru pur şi simplu ca şi cum se descompusese instantaneu în atomi, ca şi cum nici nu existase. Bătrânul fu cel care urlă şi ţipă în locul lui, răsucindu-se pe loc ca ieşit din minţi, irosind unul după altul preţioasele cartuşe. Apoi o lovitură nimicitoare ce nu putea veni decât din partea vreunuia dintre demonii locului îl nimeri în ceafă şi universul făcu implozie.

Capitolul 5

Memorie

Saşa alergă la fereastră şi dădu obloanele în lături, lăsând să pătrundă aerul proaspăt şi lumina timidă. Pervazul de lemn al ferestrei se proiecta deasupra unei râpe fără fund, plină de ceaţa delicată a dimineţii. Dar aceasta avea să se împrăştie odată cu cele dintâi raze de soare şi atunci de la fereastră ar fi putut vedea dincolo de defileu, până la pintenii muntoşi din depărtare, înveşmântaţi în pini şi despărţiţi de pajişti verzi, până la căsuţele ca nişte cutii de chibrituri şi clopotniţele ca nişte cartuşe răspândite în vale.

Dimineaţa devreme era momentul ei preferat. Presimţea apropierea zorilor şi de fiecare dată se trezea înaintea soarelui, coborând din pat cu jumătate de oră înainte să se

crape de ziuă ca să se plimbe pe munte. Din spatele căsuţei lor călduroase şi comode, aşa de curată, că strălucea, pornea o potecă pietroasă mărginită de flori, şerpuind în susul pantei. De sub paşii ei zburau pietricele şi în cele câteva minute de care avea nevoie ca să ajungă în vârf Saşa cădea adesea de câteva ori julindu-şi genunchii.

Îngândurată, Saşa şterse de pe pervaz cu mâneca răsuflarea umedă a nopţii. Avusese vise întunecate, bântuite de lucruri cumplite ce ameninţau să nimicească viaţa ei fără de griji, dar ultimele rămăşiţe ale acelor viziuni alarmante se împrăştiaseră la cea dintâi atingere a vântului răcoros pe pielea ei. Şi nici nu voia să-şi amintească ce anume din visele ei o tulburase atât de rău. Trebuia să ajungă iute în vârf ca să salute soarele, apoi să revină în grabă acasă pe cărarea şerpuită ca să prepare micul dejun şi să-şi trezească tatăl, făcându-i bagajul pentru călătorie. Apoi, cât timp el era la vânătoare, Saşa avea toată ziua la dispoziţie şi putea să vâneze libelule stângace şi gândaci zburători printre florile poienii, la fel de galbene ca panourile din vagoanele de metrou.

Străbătu pe vârfuri podeaua care scârţâia, întredeschise uşa şi râse încet.

Trecuseră ani de când tatăl Saşei nu mai văzuse un zâmbet fericit pe faţa ei şi ura ideea de a o trezi. Piciorul i se umflase şi-i amorţise. Sângerarea nu încetase. Se spunea că muşcăturile câinilor vagabonzi nu se vindecau niciodată.

S-o strige? Dar lipsise de acasă mai bine de douăzeci şi patru de ore; înainte să cerceteze garajele, decisese să investigheze unul dintre blocurile-turn ca nişte muşuroaie de termite din beton, aflat la două intersecţii de staţie, unde urcase până la etajul şaisprezece şi îşi pierduse cunoştinţa. Şi în tot acest timp Saşa nu închisese ochii. Fiica lui nu dormea niciodată până când el nu se întorcea de la „plimbare”. „Las-o să se odihnească”, îşi zise el. „Toate-s minciuni. N-o să se întâmple nimic.” I-ar fi plăcut să ştie ce visa ea în acea clipă. El nu putea evada niciodată

complet, nici măcar în vise. Doar arareori subconştientul său îl elibera pentru două ore, permiţându-i o incursiune în tinereţea lui lipsită de griji. De obicei era silit să bântuie prin locuinţe moarte, cu interioarele golite şi un vis frumos era acela în care descoperea un apartament neatins, plin de aparate de uz casnic şi cărţi care, în mod miraculos, supravieţuiseră intacte. Adormind, se ruga întotdeauna să fie transportat înapoi, în trecut. Cel mai tare tânjea să se mai pomenească o dată în perioada în care o cunoscuse pe mama Saşei: când nu avea decât douăzeci de ani şi deja comanda garnizoana unei staţii pe care toţi locuitorii ei încă o mai considerau un refugiu temporar, şi nu cazarma unor ocnaşi condamnaţi pe viaţă la muncă silnică.

În schimb se pomeni azvârlit în trecutul mai recent, în toiul întâmplărilor de acum cinci ani. Ziua care-i pecetluise soarta şi, mai groaznic chiar, pe cea a fiicei sale. Mintea lui raţională acceptase înfrângerea şi exilul, dar nu trebuia decât să aţipească pentru ca inima lui să plângă după răzbunare.

Se pomeni din nou în faţa unui şir de soldaţi cu Kalaşnikoavele pregătite: într-o asemenea situaţie pistolul Makarov la care-i dădea dreptul gradul său era inutil, poate cu excepţia cazului în care voia să se împuşte. În toată staţia nu mai rămăsese nimeni care să-i fie loial în afara celor douăzeci şi ceva de puşcaşi din spatele său.

Mulţimea se învolbura şi clocotea, devenind tot mai mare, clătinând încoace şi încolo bariera cu zecile ei de mâini. Apoi, ca la semnul unui dirijor invizibil, larma haotică se transformă într-un cor sincronizat. Deocamdată nu-i cereau decât demisia, dar peste încă un minut aveau să-i vrea capul.

Nu era o demonstraţie spontană. Era lucrarea provocatorilor infiltraţi din exterior. În această etapă era inutil să încerce să-i identifice şi să-i lichideze pe rând. Ca să oprească rebeliunea şi să-şi păstreze puterea nu-i rămânea decât un lucru de făcut: să le ordone oamenilor săi să deschidă focul asupra mulţimii. Încă nu era prea târziu.

Îşi strânse degetele pe mânerul unui pistol invizibil, în timp ce ochii i se agitau sub pleoapele umflate şi buzele i se mişcau, rostind ordine neauzite. Băltoaca întunecată în care zăcea se întindea tot mai mult de la un minut la altul, ca şi cum îşi extrăgea energia din viaţa care îl părăsea.

— Unde s-au dus?

Smuls din apa neagră a uitării, Homer prinse să se zbată ca un peşte în cârlig, gâfâind convulsiv şi privindu-l pe brigadier cu ochii holbaţi de groază. Siluetele masive, ciclopice, ale gardienilor crepusculari ai Nagornaiei erau încă acolo, îngrămădindu-se în faţa ochilor săi, întinzându-şi spre el degetele lungi, articulate, care i-ar fi putut smulge cu uşurinţă picioarele sau strivi coastele. Îl înconjurau ori de câte ori închidea ochii, iar când îi redeschidea dispăreau încet, fără grabă. Homer vru să sară în picioare, dar mâna care-i strângea umărul cu blândeţe redeveni din nou gheara de oţel care-l smulsese din coşmar. Domolindu-şi treptat respiraţia, se concentră asupra feţei brăzdate de cicatrice, a ochilor întunecaţi cu scânteierea lor de mecanism uns... Hunter? Şi încă viu? Bătrânul privi precaut spre stânga, apoi spre dreapta, temându-se să nu se trezească în staţia blestemată.

Nu, erau în mijlocul unui tunel gol, cu aer clar. Ceaţa care învăluise periferiile Nagornaiei abia se simţea aici. Probabil Hunter îl cărase mai bine de un kilometru, calculă el cu repeziciune. Simţindu-se mai calm, se lăsă moale la loc, dar repetă întrebarea ca să fie sigur:

— Unde s-au dus?

— Nu-i nimeni. Eşti în siguranţă.

— Făpturile alea... M-au atacat? Ele m-au doborât?

Bătrânul se strâmbă pipăindu-şi cucuiul dureros de la ceafă.

— Eu te-am lovit. N-am avut încotro, trebuia să-ţi pun capăt istericalelor. Puteai să mă fi împuşcat trăgând aşa ca bezmeticul.

Abia acum Hunter îl eliberă din strânsoarea sa ca o

menghină, îşi îndreptă spinarea ţeapănă şi îşi trecu o mână peste centironul lat, de ofiţer. Pe partea opusă tocului cu revolverul Stecikin se afla o casetă de piele care nu era clar la ce servea. Brigadierul apăsă pe un buton şi scoase o sticluţă plată, arămie. O agită, o deschise şi trase un gât zdravăn, fără să-i ofere şi lui Homer. Apoi strânse o clipă din pleoape, aparent savurând băutura. Pe bătrân îl trecură fiori reci când observă că ochiul stâng al brigadierului nu se închidea cum trebuie.

— Dar unde-i Ahmed? Ce s-a-ntâmplat cu Ahmed? întrebă Homer amintindu-şi brusc şi începând din nou să tremure.

— E mort, zise nepăsător brigadierul.

— Mort, repetă resemnat bătrânul.

Când monstrul smulsese mâna tovarăşului său dintr-a sa, Homer înţelesese că nicio fiinţă nu putea scăpa din ghearele acelea. Avusese noroc că alegerea Nagornaiei nu căzuse asupra lui. Privi din nou în jur, nevenindu-i să creadă că Ahmed dispăruse pe vecie. Îşi examină propria palmă. Era sfâşiată şi sângera. Nu fusese în stare să-l reţină. Deodată simţi că nu mai are aer.

— Dar Ahmed ştia că e condamnat, zise el încet. De ce l-au luat pe el, şi nu pe mine?

— Era plin de viaţă, răspunse brigadierul. Ei se hrănesc cu vieţi omeneşti.

— Nu-i cinstit, zise bătrânul clătinând din cap. Are copii, are atâtea pentru care să trăiască! Adică avea... Eu nu-s decât un fir de praf purtat de vânt.

— Păi ce, tu te-ai mulţumi cu muşchi uscat? întrebă Hunter punând capăt discuţiei şi săltându-l pe Homer în picioare cu o mişcare fluidă. Asta e, hai să mergem. Altfel s-ar putea să ajungem prea târziu.

Tropăind stângaci în urma lui Hunter, care pornise într-o alergare uşoară, bătrânul îşi muncea creierii încercând să priceapă cum de se întorseseră în Nagornaia. Staţia îi ameţise cu aburii ei narcotici, ca unele orhidee carnivore, momindu-i înapoi către ea. Nu făcuseră cale întoarsă, Homer ar fi putut jura. Era cât pe ce să creadă în

distorsiunile spaţiale despre care-i plăcuse să le povestească tovarăşilor mai creduli în timpul gărzilor, când îşi dădu seama că explicaţia era mult mai simplă. Se opri şi se plesni peste frunte: tunelul de rezervă! La câteva sute de metri de Nagornaia, între tunelul drept şi cel stâng se ramifica în unghi ascuţit o singură şină, folosită pentru a schimba direcţia garniturilor. Pipăind de-a lungul zidului nimeriseră mai întâi pe linia paralelă şi atunci când peretele dispăruse se întorseseră din greşeală înspre staţie. „Nu-i nimic mistic în asta!” îşi zise Homer nu tocmai convins. Dar mai era un aspect pe care voia să-l lămurească.

— Hei, aşteaptă! îi strigă el lui Hunter.

Hunter continuă să mărşăluiască tot înainte de parcă era surd, şi bătrânul trebui să se lupte cu răsuflarea lui scurtă ca să-l prindă din urmă. Ajungând lângă brigadier, Homer încercă să-l privească în ochi şi izbucni:

— De ce ne-ai abandonat?

— *Eu* v-am abandonat pe *Voi?*

Bătrânului i se păru că distinge o notă batjocoritoare în vocea aceea metalică şi lipsită de pasiune şi îşi muşcă limba. Adevărat, el şi Ahmed fuseseră cei care fugiseră din staţie, lăsându-l pe brigadier să înfrunte singur demonii.

Amintindu-şi de îndârjirea, dar şi de ineficienţa cu care luptase Hunter la Nagornaia, Homer nu putea scăpa de impresia că locuitorii staţiei refuzaseră pur şi simplu lupta pe care brigadierul încercase să le-o impună. Se temuseră? Sau recunoscuseră în el un spirit înrudit? Bătrânul îşi adună curajul. Nu mai avea decât o întrebare de pus, cea mai simplă dintre toate.

— Spune-mi, Hunter, acolo, în Nagornaia... de ce nu s-au atins de tine?

Câteva minute se scurseră într-o tăcere dureroasă, apăsătoare – Homer nu îndrăzni să insiste – până ce brigadierul îi dădu în cele din urmă un răspuns. Scurt, morocănos, aproape inaudibil.

— Le-aş fi căzut greu la stomac.

— Frumuseţea va salva lumea, glumea uneori tatăl ei.

Iar Saşa roşea şi ascundea în buzunarul de la piept al salopetei pachetul gol de plastic în care se aflase cândva ceai. Pătratul micuţ de plastic care, în mod incredibil, păstra încă aroma ceaiului verde era comoara ei cea mai de preţ. Îi amintea totodată că universul nu se limita la staţia lor ca un trup decapitat cu cele patru cioturi ale tunelurilor, săpată la douăzeci de metri sub cimitirul ce fusese cândva oraşul Moscova. Era un portal magic care o putea transporta pe Saşa la zeci de ani şi mii de kilometri distanţă. Şi mai era ceva, ceva nespus de important. În atmosfera umedă de jos, orice hârtie pălea şi se dezintegra la fel de repede ca un tuberculos. Mucegaiul şi putrefacţia nu devorau numai cărţile şi revistele, exterminau trecutul însuşi. Fără imagini sau înregistrări ale evenimentelor memoria umană era ca un olog fără cârje, poticnindu-se confuză şi pierdută.

Dar pachetul mic era făcut din plastic, impermeabil la mucegai şi timp. Tatăl Saşei îi spusese odată că aveau să treacă mii de ani până să înceapă să se descompună. Asta, se gândise ea, însemna că urmaşii ei puteau să şi-l lase moştenire unul altuia. Era un adevărat tablou, deşi unul în miniatură. Chenarul auriu, la fel de strălucitor ca atunci când pacheţelul ieşise de pe banda de producţie, încadra un peisaj care o lăsa cu respiraţia tăiată. Faţade stâncoase abrupte, scufundate în ceţuri romantice, pini cu coroane largi agăţându-se de pante aproape verticale, cascade învolburate prăbuşindu-se din înălţimi în abisuri, o strălucire roşiatică pe cer şi soarele pregătindu-se să răsară. Saşa nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Putea să piardă noţiunea timpului stând cu pachetul în palmă şi admirându-l. De fiecare dată privirea îi era atrasă de ceţurile matinale ce învăluiau munţii îndepărtaţi. Deşi devora cărţile găsite de tatăl ei înainte să le vândă pe cartuşe, cuvintele citite nu erau de ajuns ca să descrie ce simţea privind piscurile acelea înalte de câţiva centimetri

şi respirând aroma pinilor pictaţi. Imposibilitatea acestei lumi de vis, care era o parte din farmecul ei... Tânjirea dulce şi eterna anticipare a felului în care ar fi fost lumina soarelui văzută pentru prima oară... Nesfârşita reexaminare: ce se ascundea oare sub pata aia idioată de culoare cu numele mărcii de ceai? Un copac mai neobişnuit? Un cuib de vultur? O căsuţă în pantă unde ar fi putut locui cu tatăl ei?

Tatăl ei îi dăruise pacheţelul când Saşa nici nu împlinise cinci ani. Şi fusese plin, ceea ce era un lucru rar! Vrusese să-şi surprindă fiica oferindu-i un ceai autentic. Ea îl băuse cu stoicism, ca pe un medicament, dar pachetul de plastic îi produsese o uimire sinceră. Tata fusese nevoit să-i explice ce anume însemna fotografia aceea naivă: un peisaj tipic dintr-o provincie muntoasă a Chinei, numai bun să fie imprimat pe ambalajele de ceai. Dar zece ani mai târziu Saşa încă îşi mai studia cadoul cu aceeaşi încântare ca în ziua când îl primise.

Tatăl ei însă credea că pachetul era, pentru Saşa, un substitut jalnic al lumii întregi. Şi când fiica lui se cufunda într-o visare fericită, contemplând fantezia aceea pictată de un artist ratat, lui i se părea că-i reproşa viaţa ei sărmană şi lipsită de cămin. Încerca să-şi reprime impulsul, dar nu reuşea să se abţină prea mult: abia ascunzându-şi iritarea o întreba pe Saşa pentru a suta oară ce vedea într-o bucată de ambalaj care adăpostise un gram de praf de ceai.

Şi ea ascundea micuţa capodoperă în buzunarul salopetei, răspunzând jenată:

— Cred că-i frumoasă, tati.

Să nu fi fost Hunter, care nu s-a oprit deloc până la Nagatinskaia, lui Homer i-ar fi trebuit de trei ori mai mult timp ca să străbată această distanţă. N-ar fi riscat niciodată să se avânte prin tuneluri atât de sigur pe sine.

Plătiseră un preţ teribil la trecerea prin Nagornaia, dar doi din trei supravieţuiseră. Şi ar fi supravieţuit tustrei

dacă nu s-ar fi rătăcit în ceaţă. Taxa nu era mai mare ca de obicei. La Nahimovski Prospekt nu li se întâmplase nimic din ce nu se mai întâmplase înainte.

Deci problema era în tunelurile ce duceau către Tulskaia? Erau tăcute acum, însă era o tăcere rău-prevestitoare, încordată. E adevărat, Hunter putea simţi pericolul de la sute de metri şi putea spune la ce să te aştepţi din partea unor staţii pe unde nu mai fusese, dar dacă intuiţia avea să-l trădeze în aceste tuneluri, aşa cum îi trădase pe mulţi alţi soldaţi experimentaţi înaintea lui?

Poate la Nagatinskaia, care se apropia cu fiecare pas, exista răspunsul la această enigmă? Străduindu-se să-şi ţină în frâu gândurile care goneau stârnite parcă de mersul lui rapid, Homer încercă să-şi imagineze ce-i aştepta în staţia pe care cândva o iubise atât de tare. Bătrânul, cu pasiunea lui nesăţioasă de a colecţiona legende, îşi putea imagina cu uşurinţă o Nagatinskaia găzduind legendara Ambasadă a lui Satan sau invadată de şobolani migrând în căutare de hrană prin propriile lor tuneluri, inaccesibile oamenilor.

Da, dacă bătrânul ar fi fost singur în aceste tuneluri, ar fi înaintat mult mai încet, dar nimic nu l-ar fi făcut să se întoarcă, în anii petrecuţi la Sevastopolskaia Homer se dezobişnuise să se mai teamă de moarte. Plecase în această expediţie fiind conştient că putea fi ultima sa aventură şi era pregătit să-şi pună în joc, de dragul ei, tot timpul care-i mai rămăsese de trăit.

Dar la numai jumătate de oră de la întâlnirea cu monştrii din Nagornaia îşi uitase deja groaza. Şi dincolo de asta simţea cum undeva, în străfundul sufletului său, ceva se trezea timid la viaţă. Ceva se năştea sau se deştepta, lucrul pe care îl aşteptase, pentru care se rugase. Lucrul pe care îl căutase în cele mai periculoase expediţii şi pe care acasă nu-l putuse afla.

Aşa că acum avea un motiv serios să-şi amâne un timp moartea. Nu-şi putea permite să moară înainte să-şi termine treaba. Războiul Final fusese mai cumplit şi mai violent decât toate cele ce-l precedaseră şi de aceea se şi

terminase în numai câteva zile. Trei generaţii trecuseră de la cel de-Al Doilea Război Mondial şi cei din urmă veterani ai săi îşi dormeau somnul etern, lăsându-i pe cei vii fără amintiri care să-i facă să se teamă de război. După ce fusese atâta vreme o formă de nebunie colectivă care dezbrăcase milioane de oameni de orice urmă de umanitate, acesta devenise din nou un instrument standard al politicii. Miza urcase prea repede şi pur şi simplu nu mai fusese timp să se ia deciziile corecte. În febra momentului, tabuul folosirii armelor nucleare fusese înlăturat cu o fluturare de mână. Puşca atârnată pe perete în actul întâi trăsese până la urmă în penultimul act[3]. Şi nu mai conta cine apăsase primul pe nenorocitul ăla de buton.

Aproape toate oraşele importante din lume fuseseră reduse la cenuşă şi ruine. Cele câteva protejate de scuturi antirachetă îşi dăduseră şi ele duhul, deşi la prima vedere păreau aproape neatinse: radiaţii, toxine militare şi arme biologice le curăţaseră de populaţie. Peste numai câţiva ani legăturile radio fragile stabilite între grupurile răzleţe de supravieţuitori se întrerupseseră de asemenea, iar de atunci pentru locuitorii metroului lumea se termina la avanposturile de pe liniile locuite.

Pământul, studiat în mod atât de amănunţit, încât păruse mic, devenise din nou oceanul nesfârşit de haos şi obscuritate din vremurile străvechi. Una câte una, micuţele insule de civilizaţie se scufundaseră în adâncurile lui tulburi; lipsit de petrol şi de energie electrică, omul recăzuse rapid în starea de sălbăticie. Începea o eră a stagnării.

Vreme de secole savanţii reconstituiseră cu drag ţesătura istoriei din fragmente de papirus şi pergament, coduri de legi şi manuscrise vechi. Odată cu inventarea tiparului şi apariţia ziarelor, tipografiile continuaseră să ţească tapiseria pe baza evenimentelor prezentate de presă. Cronicile ultimelor două secole nu aveau goluri: fiecare

---

[3] Aluzie la celebrul sfat al dramaturgului rus Anton Cehov: *Dacă în primul act pe perete atârnă o puşcă, în ultimul act trebuie să se tragă cu ea.*

gest şi afirmaţie a liderilor ce controlau destinele lumii fuseseră consemnate conştiincios. Apoi deodată, într-o singură clipă, toate tipografiile lumii fuseseră distruse sau abandonate pentru totdeauna.

Războaiele istoriei încetaseră să mai ţeasă. Prea puţini oameni se mai interesau de trecut într-o lume fără viitor. Ţesătura vastă se oprise brusc, lăsând intact un singur fir subţire.

În primii câţiva ani după dezastru, Homer, care pe atunci încă mai era Nikolai Ivanovici, colindase prin staţiile aglomerate, sperând cu disperare că-şi va găsi familia într-una dintre ele. Când îşi pierduse speranţa continuase să cutreiere orfan şi rătăcit prin bezna metroului, neaflându-şi rostul în această viaţă de apoi. Existenţa nu mai avea sens, iar ghemul de lână care i-ar fi putut arăta, asemeni firului Ariadnei, drumul corect prin acest labirint de tuneluri îi căzuse din mână.

Tânjind după vremurile trecute începuse să colecţioneze reviste care îi permiteau să-şi amintească puţin, să viseze puţin. Întrebându-se dacă apocalipsa ar fi putut fi evitată, devenise fascinat de articolele şi analizele din ziare. Începuse să scrie şi el când şi când, imitând stilul jurnalistic şi descriind întâmplări din staţiile pe unde trecuse.

Şi aşa se face că Nikolai Ivanovici îşi găsise un nou fir călăuzitor care să-l înlocuiască pe cel pierdut: decisese să devină un cronicar, autorul unei istorii moderne, de la Sfârşitul Lumii până la propriul său sfârşit. Obiceiul lui de a colecţiona tot ce nimerea căpătă un rost. Trebuia să facă efortul de a repara tapiseria grav vătămată a timpului şi să continue să o ţeasă de mână. Alţi oameni priveau pasiunea lui Nikolai Ivanovici ca pe o excentricitate inofensivă. Era dispus să-şi cedeze raţia pe o zi în schimbul unor ziare vechi şi în fiecare staţie pe unde îl purta destinul îşi crea micul lui colţişor, transformându-l într-o adevărată arhivă. Se alătura gărzii pentru că în jurul focurilor de tabără, la trei sute de metri de staţie, bărbaţi cu feţe aspre începeau să spună tot soiul de istorii şi Nikolai Ivanovici putea să

afle de la ei ce se petrecea în celălalt capăt al metroului. Aduna şi compara zeci de zvonuri ca să cearnă adevărul din ele şi apoi trecea faptele, ordonat, în caietele lui şcolare. Munca îi ţinea mintea ocupată, dar Nikolai Ivanovici era chinuit în permanenţă de sentimentul că o făcea degeaba. După moartea lui, fără cineva care să le îngrijească, avea să se aleagă praful de aceste ştiri succinte colectate cu dragoste şi grijă în ierbarele caietelor sale de exerciţii. Dacă într-o zi nu avea să se mai întoarcă de la postul de gardă, ziarele şi cronicile lui aveau să fie folosite la aprinsul focului şi nu aveau să-i supravieţuiască prea mult.

Fum şi funingine, asta-i tot ce avea să rămână din aceste pagini pe care timpul le întunecase. Atomii lor aveau să alcătuiască noi combinaţii, luând forme diferite. Materia e aproape indestructibilă. Dar ceea ce voia el să păstreze pentru posteritate, substanţa eluzivă şi efemeră ce trăia în paginile ziarelor, avea să dispară pentru totdeauna. Aşa era omul: conţinutul manualelor şcolare îi supravieţuia în amintire până în ziua examenelor, nu mai mult. Şi uitând tot ce învăţase pe de rost se simţea sincer uşurat. „Amintirea omului e ca nisipul deserturilor”, îşi zicea Nikolai Ivanovici. „Numerele, datele şi numele personalităţilor politice de rangul doi nu supravieţuiesc mai mult decât vorbele scrise cu băţul în nisipul dunelor. Totul e măturat şi acoperit fără urmă.”

Singurele lucruri care dăinuiau în mod miraculos erau cele care înflăcărau imaginaţia, făceau inima să bată mai tare, captivau minţile şi stârneau sentimentele oamenilor. Povestea captivantă a unui erou şi a iubirii sale putea supravieţui poveştii unei întregi civilizaţii, infectând creierul uman ca un virus transmis din tată în fiu timp de sute de generaţii.

Această revelaţie îl făcuse pe bătrân să se transforme de bunăvoie din savant autoproclamat în alchimist, din Nikolai Ivanovici în Homer. Şi acum îşi devota nopţile nu alcătuirii unei cronici, ci căutării formulei nemuririi. O poveste care să dăinuie cât Odiseea, un erou a cărui

longevitate să rivalizeze cu a lui Ghilgameş. Homer încerca să ţeasă în tapiseria poveştii cunoştinţele pe care le acumulase. Şi într-o lume în care hârtia fusese consumată ca să se obţină căldură, unde trecutul era sacrificat bucuros pentru o singură clipă a prezentului, legenda unui asemenea erou putea molipsi oamenii şi-i putea salva de pericolul unei amnezii colective.

Dar nu reuşea să găsească formula magică. Eroul refuza să vină pe lume. Rescrierea articolelor din ziare nu-l putuse învăţa cum să creeze mituri. Cum să insufle viaţă golemilor, preschimbând o plăsmuire a minţii într-o realitate captivantă. Biroul lui se transformase într-o clinică de avorturi, plin de foi smulse şi mototolite conţinând începuturi ratate ale viitoarei sale saga şi personaje neconvingătoare, lipsite de viaţă. Singurele roade ale veghilor lui nocturne erau cearcănele întunecate de sub ochi şi buzele muşcate.

Însă Homer refuzase să-şi abandoneze noul destin. Încerca să nu se gândească că poate nu era născut pentru asta şi că a crea universuri necesita un talent care lui îi fusese refuzat.

Îi lipsea inspiraţia, atâta tot, sau cel puţin asta îşi spunea. Şi de unde să-şi ia inspiraţia într-o staţie aglomerată, prins în rutina băutului ceaiului şi a muncilor agricole? Până şi gărzile sau patrulele erau activităţi de rutină şi din cauza vârstei îl acceptau din ce în ce mai rar. Avea nevoie de un impuls, de o aventură, de trăiri intense. Poate că atunci presiunea avea să cureţe canalele blocate din mintea lui şi avea să fie capabil să creeze?

Până şi în cele mai dificile timpuri oamenii nu abandonaseră complet Nagatinskaia. Nu era făcută să fie locuită, aici nu creştea nimic şi ieşirile către suprafaţă erau blocate. Dar mulţi o găseau utilă dacă doreau să se facă nevăzuţi un timp, aşteptând să iasă din dizgraţie sau căutând un loc singuratic în compania celor iubiţi. Acum însă era pustie.

Hunter urcă iute şi fără zgomot o scară care ar fi trebuit să scârţâie cu încăpăţânare şi se opri pe peron. Homer îl

urmă gâfâind şi pufăind şi aruncând priviri prudente în jur. Staţia era întunecată şi praful plutea prin aer scânteind argintiu în razele lanternelor. Ici-colo pe podea erau împrăştiate grămezi de zdrenţe şi cartoane pe care vizitatorii din Nagatinskaia îşi petreceau de obicei nopţile.

Bătrânul se rezemă de o coloană şi se lăsă să alunece încet în josul ei. Fusese o vreme când Nagatinskaia, cu panourile ei frumos colorate, alcătuite din diferite tipuri de marmură, fusese una dintre staţiile lui preferate. Acum însă, întunecată şi pustie, nu mai semăna cu fostul ei sine, aşa cum o fotografie de ceramică de pe un mormânt nu seamănă cu persoana care a fost fotografiată pentru paşaport cu o sută de ani în urmă, fără să ştie că nu privea numai în obiectiv, ci şi în eternitate.

— Nici picior de om, murmură dezamăgit Homer.

— Uite unul, îl contrazise brigadierul arătându-l cu degetul.

— Voiam să zic... începu Homer, dar Hunter îi făcu semn să tacă.

În capătul opus al peronului, unde se terminau coloanele şi unde lanterna brigadierului abia ajungea, ceva se târa încet pe peron.

Homer se aruncă într-o parte. Îşi sprijini palmele de peron şi se ridică stângaci. Lanterna lui Hunter se stinse şi brigadierul păru să se fi topit în beznă. Transpirând de frică, bătrânul găsi pe bâjbâite piedica şi îşi lipi de umăr patul tremurând al puştii automate. Auzi în depărtare pocnetele vagi a două împuşcături. Căpătând curaj, îşi scoase capul de după coloană şi se avântă înainte.

Hunter stătea în centrul peronului, iar la picioarele lui se zvârcolea jalnic o siluetă informă şi împuţinată. Părea să fi fost făcută din carton şi cârpă şi abia dacă aducea a fiinţă umană, dar era una, fără vârstă şi asexuată şi atât de murdară, încât din întreaga faţă nu-i puteai desluşi decât ochii. Scâncea inarticulat, încercând să se târască departe de brigadierul care se înălţa deasupra ei. Părea să fi fost împuşcată în ambele picioare.

— Unde-s oamenii? De ce nu-i nimeni aici? întrebă

Hunter punându-şi bocancul pe cârpele zdrenţuite şi împuţite ce se târau în urma vagabondului.

— Au plecat cu toţii… Pe mine m-au lăsat. Sunt singur aici, şuieră acesta zgâriind cu degetele granitul alunecos fără însă să se mişte din loc.

— Unde s-au dus?

— La Tulskaia…

— Ce se întâmplă aici? interveni Homer apropiindu-se de ei.

— De unde să ştiu? zise făptura împuţită cu un zâmbet strâmb. Toţi care s-au dus acolo au dispărut pur şi simplu. Întreabă-i pe ei. Dar eu n-am putere să mă târăsc prin tuneluri. O să mor aici.

— De ce au plecat? insistă brigadierul.

— Le-a fost frică, şefule. Staţia e pustie, s-au decis s-o şteargă. Nu s-a mai întors niciunul.

— Chiar niciunul? întrebă Hunter ridicând ţeava armei.

— Niciunul… Numai unul, se corectă vagabondul văzând ţeava ridicată a armei.

Se chircise ca o furnică pusă sub o lupă în care bate soarele.

— Se îndrepta către Nagornaia. Dormeam. Poate mi s-a năzărit.

— Când?

— N-am ceas, zise vagabondul clătinând din cap. Poate ieri, poate acum o săptămână.

Şirul de întrebări secase, dar ţeava pistolului era în continuare aţintită între ochii vagabondului. Hunter amuţise ca şi cum se terminaseră bateriile. Şi respira greu, de parcă discuţia cu vagabondul îl storsese de puteri.

— Pot să… dădu să zică vagabondul.

— Ia de-aici! mârâi brigadierul şi, înainte ca Homer să-şi dea seama ce face, apăsă de două ori pe trăgaci.

Sângele negru izvorât prin găurile din frunte inundă ochii încremeniţi ai nefericitului. Doborât de impactul gloanţelor, se dezintegră din nou într-o grămăjoară de zdrenţe şi cartoane. Fără să-şi ridice ochii, Hunter vârî patru cartuşe noi în încărcătorul Stecikinului său şi sări pe

şine.

— O să aflăm singuri răspunsurile, în curând, îi strigă el lui Homer.

Ignorându-şi dezgustul, bătrânul se aplecă deasupra cadavrului, luă o fâşie de cârpă şi acoperi cu ea capul zdrobit al vagabondului.

— De ce l-ai omorât? întrebă el cu voce slabă.

— Întreabă-te pe tine asta, răspunse Hunter cu o voce goală.

Acum, chiar dacă-şi încorda voinţa ca pe un arc, nu reuşea decât să clipească. Era ciudat că se mai trezise. În ora cât zăcuse inconştient, amorţeala îi cuprinsese tot trupul ca un înveliş de gheaţă. Limba îi era lipită de cerul gurii şi pe piept părea să aibă o greutate. Nici măcar nu era în stare să-şi ia rămas-bun de la fiica lui şi ăsta era singurul lucru pentru care meritase să se trezească în loc să revadă acea bătălie până la capăt.

Saşa nu mai zâmbea. Acum visa ceva înspăimântător, ghemuită pe patul ei improvizat şi strângându-se în braţe, cu chipul încruntat. Încă de când era micuţă tatăl ei o deştepta ori de câte ori o vedea chinuită de coşmaruri, dar acum avea nevoie de toată puterea lui numai pentru a clipi lent.

Şi pe urmă până şi asta deveni prea obositor.

Să reziste până avea să se trezească Saşa, ar fi însemnat să continue să lupte. Nu încetase să lupte vreme de mai bine de douăzeci de ani, în fiecare zi, în fiecare minut, şi era obosit de moarte. Obosit să lupte, obosit să se ascundă, obosit să vâneze. Să se certe, să afirme, să spere, să mintă.

În conştiinţa sa care se stingea nu mai rămăseseră decât două dorinţe. Voia s-o mai privească pe Saşa pentru ultima oară în ochi şi voia să-şi afle pacea. Dar nu putea face nici una, nici alta. Imagini din trecut începură să-i străfulgere din nou pe dinaintea ochilor, alternând cu realitatea. Trebuia să ia decizia finală. Să frângă sau să fie frânt. Să pedepsească sau să se căiască... Soldaţii strânseseră

rândurile. Fiecare dintre ei îi era loial lui personal. Fiecare era dispus să moară în această clipă, sfâşiat în bucăţi de mulţime, sau să tragă asupra unor oameni neînarmaţi. Era comandantul ultimei staţii necucerite, preşedintele unei confederaţii care nu mai exista. Pentru ei autoritatea lui era de necontestat, el era infailibil şi orice ordin pe care-l dădea avea să fie îndeplinit pe loc, fără ezitare. Iar el avea să-şi asume răspunderea pentru tot, aşa cum făcuse întotdeauna.

Dacă dădea înapoi acum, staţia avea să cadă pradă anarhiei, fiind apoi înghiţită de Imperiul Roşu care se extindea cu atâta repeziciune, revărsându-se peste graniţele iniţiale, subjugând noi şi noi teritorii. Dacă le ordona oamenilor săi să deschidă focul asupra demonstranţilor, avea să-şi păstreze puterea... pentru o vreme. Sau poate pentru totdeauna dacă nu se dădea în lături de la torturi şi execuţii în masă.

Îşi ridică arma automată şi o clipă mai târziu şirul de bărbaţi din spatele său îi imită mişcarea. Prin cătarea armei văzu mulţimea furioasă, nu sute de oameni adunaţi laolaltă, ci o masă umană fără chip. Dinţi rânjiţi, ochi căscaţi, pumni încleştaţi.

Trase piedica armei şi cei din spatele lui făcură la fel.

Sosise momentul să ia taurul de coarne. Ridicând ţeava armei în sus, apăsă pe trăgaci şi din tavan căzu o ploaie de var. Gloata amuţi o clipă. El le făcu soldaţilor semn să-şi coboare armele şi înaintă. Era alegerea lui finală.

Şi în sfârşit amintirea îl eliberă.

Saşa încă dormea. Bărbatul trase pentru ultima oară aer în piept şi încercă s-o mai privească o dată, dar nu fu în stare nici măcar să-şi ridice pleoapele. Şi atunci, în locul întunericului etern, văzu dinaintea lui un cer incredibil de albastru, limpede şi luminos ca ochii fiicei sale.

— Stai!

Homer fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să ridice mâinile, stăpânindu-se abia în ultima clipă. Numai el

fusese şocat de ţipătul nazal al megafonului. Brigadierul nu fu surprins deloc. Ghemuit ca o cobră gata de atac, îşi trase cu mişcări furişe pistolul automat din spate.

Hunter tot nu răspunsese la întrebarea bătrânului şi, de fapt, nu-i mai vorbise deloc. Lui Homer drumul de un kilometru jumătate de la Nagatinskaia până la Tulskaia i se păruse nesfârşit ca drumul Golgotei. Ştia că acest tunel îl conducea spre o moarte aproape sigură şi-i era greu să meargă mai repede, oricât s-ar fi silit. Măcar acum avea timp să se pregătească, şi-şi ocupase mintea cu amintiri. Se gândise la Elena, dojenindu-se pentru egoismul său şi cerându-i iertare. Îşi amintise cu o tristeţe luminoasă ziua aceea magică de pe strada Tverskaia sub ploaia uşoară de vară. Regretase că nu făcuse nişte aranjamente în privinţa ziarelor sale înainte să plece. Se pregătise să moară, să fie sfâşiat de monştri, devorat de şobolani uriaşi, otrăvit de gaze toxice... Ce alte explicaţii existau pentru faptul că Tulskaia devenise o gaură neagră care absorbea totul şi nu restituia nimic?

Şi acum, apropiindu-se de Tulskaia şi auzind o voce normală, omenească, nu ştiu ce să creadă. Oare fusese ocupată pur şi simplu? Dar cine putea să spulbere câteva detaşamente înarmate din Sevastopolskaia şi să extermine toţi vagabonzii care soseau în staţie, fără să cruţe măcar femeile şi bătrânii?

— Treizeci de paşi înainte! rosti vocea aceea distantă.

Suna incredibil de familiar, atât de familiar, încât, dacă ar fi avut timp, Homer l-ar fi putut identifica pe posesorul ei. Putea fi unul dintre sevastopoliţi?

Cu Kalaşnikovul în braţe, Hunter începu să numere supus paşii: pentru treizeci de paşi de-ai brigadierului, bătrânul făcu cincizeci. Desluşea vag în faţa lui o baricadă ce părea să fi fost asamblată la repezeală din toate obiectele la îndemână. Şi, cine ştie de ce, apărătorii ei nu aveau proiectoare.

— Stingeţi lanternele! comandă cineva dindărătul baricadei. Unul dintre voi să facă încă douăzeci de paşi.

Hunter apăsă pe întrerupătorul lanternei şi înaintă.

Rămas din nou singur, Homer nu îndrăzni să nu dea ascultare vocii. În întunericul ce se lăsase brusc, se ghemui pe o traversă, cât mai departe posibil, găsi peretele pe pipăite şi se făcu una cu el.

Când ajunseră la distanţa convenită, paşii brigadierului amuţiră. Homer auzi glasuri: cineva îl interoga pe Hunter cu o voce nedesluşită, iar acesta răspundea scurt şi răstit. Atmosfera se încingea: vocile încordate, dar stăpânite făcură loc insultelor şi ameninţărilor. Hunter părea să le ceară ceva paznicilor nevăzuţi, iar ei refuzau să i se supună.

Acum ţipau unii la alţii aproape din răsputeri şi Homer se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să poată desluşi cuvintele. Dar nu auzi limpede decât un singur cuvânt, cel din urmă:

— Judecată!

Şi cearta fu întreruptă de ţăcănitul sacadat al armei automate, urmată de huruitul unei mitraliere Peceneg din dotarea armatei, care scuipă o rafală în direcţia lui Homer. Bătrânul se aruncă la podea, acţionând piedica armei, fără să ştie dacă şi în cine ar fi trebuit să tragă. Dar totul se termină înainte să apuce să ochească.

În pauzele scurte dintre rafalele de armă din adâncurile tunelului răsună un scrâşnet prelung pe care Homer n-ar fi putut niciodată să-l ia drept altceva. Sunetul unei uşi ermetice închizându-se. Confirmându-i bănuiala, o lespede de oţel de câteva tone coborî brusc în şanţul din faţa lui, retezând ţipetele şi zgomotul împuşcăturilor, închizând unicul drum către restul metroului.

Ucigând cea din urmă speranţă a Sevastopolskaiei.

Capitolul 6

De cealaltă parte

O clipă mai târziu Homer era gata să creadă că-şi imaginase totul: contururile amorfe ale baricadei de la capătul tunelului şi vocea aceea ce păruse atât de familiară, distorsionată de vechiul megafon. Sunetele pieriseră odată cu lumina şi acum se simţea ca un condamnat la moarte cu sacul pe cap, pregătit de execuţie. În întunericul impenetrabil şi în liniştea bruscă părea să fi dispărut lumea însăşi. Homer îşi pipăi faţa încercând să se convingă că nu se dizolvase în bezna cosmică.

Apoi îşi veni în fire, bâjbâi în jur după lanternă şi îndreptă raza ei tremurătoare către bătălia invizibilă ce avusese loc cu numai câteva minute mai înainte. Tunelul se sfârşea brusc la treizeci de metri de locul unde aşteptase să se termine cearta, retezat de un imens oblon de oţel

care îl umplea de sus până jos şi de la stânga la dreapta, ca lama căzută a unei ghilotine.

Auzul nu-l înşelase: cineva chiar activase uşa ermetică. Deşi Homer ştiuse despre ea, nu crezuse că mai era în uz. Iată însă că mai era.

Cu ochii slăbiţi de atâta hârţogăraie, nu zări imediat silueta umană lipită de peretele metalic. Dădu îndărăt, ţinând arma automată înaintea lui şi zicându-şi că trebuia să fie vreunul dintre oamenii „de pe cealaltă parte”, rămas pe dinafară, dar pe urmă o recunoscu: era Hunter.

Brigadierul nu se mişca. Cu transpiraţia şiroindu-i pe trup, bătrânul şchiopătă spre el, aşteptându-se să vadă dâre de sânge pe metalul ruginit. Dar nu era niciuna. Deşi în el se trăsese din plin cu mitraliera în mijlocul unui tunel gol, Hunter nu era rănit. Îşi lipise de metal urechea mutilată, ascultând sunete pe care numai el le putea auzi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă precaut Homer în timp ce se apropia.

Brigadierul nici nu-l băgă în seamă. Şoptea ceva, dar îşi şoptea sieşi, repetând cuvinte rostite de cineva care era dincolo, în spatele uşii blocate. Trecură câteva minute înainte să se desprindă de peretele de metal şi să se răsucească spre Homer.

— Ne întoarcem.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Homer.

— Aici sunt bandiţi. Ne trebuie întăriri.

— Bandiţi? exclamă uluit bătrânul. Dar mi s-a părut că aud...

— Tulskaia a căzut în mâinile duşmanului. Trebuie s-o reocupăm. Ne trebuie aruncătoare de flăcări.

— Aruncătoare de flăcări? De ce? întrebă Homer năucit de-a binelea.

— Ca să fim siguri. Ne întoarcem.

Hunter se răsuci pe călcâie şi porni de unde venise.

Înainte să-l urmeze, bătrânul inspectă cu atenţie uşa ermetică, ba chiar îşi apăsă urechea de metalul rece sperând că va auzi vreun crâmpei de conversaţie. Tăcere...

Homer îşi dădu seama că nu-l crede pe brigadier.

Oricine o fi fost duşmanul care ocupase staţia, comportamentul lui Hunter era inexplicabil. De ce să recurgă cineva la uşile ermetice ca să se apere de doi inşi? Ce fel de bandiţi erau aceia care se angajau în negocieri cu oameni înarmaţi la postul de pază al frontierei, în loc să-i ciuruiască cu gloanţe de cum îi văzuseră apropiindu-se?

Şi, la urma urmei, ce însemna cuvântul acela sinistru rostit de paznicii misterioşi: „Judecată”?

Nimic nu-i mai de preţ ca viaţa unui om, spunea tatăl Saşei. Şi pentru el acestea nu erau cuvinte goale, truisme fără sens. Dar existase o vreme când nu gândise aşa. În fond nu degeaba devenise cel mai tânăr comandant militar de pe întreaga linie.

La douăzeci de ani nu iei moartea şi omorul foarte în serios, iar viaţa însăşi ţi se pare un joc pe care poţi să-l începi de la zero orice ţi s-ar întâmpla. Nu e o coincidenţă că armatele lumii au fost întotdeauna alcătuite din tineri care mai ieri erau şcolari. Şi toţi aceşti tineri ce se jucau de-a războiul erau comandaţi de cineva care putea privi miile de oameni ce luptau şi erau ucişi ca pe nişte săgeţi albastre şi roşii pe o hartă, cineva care putea lua decizia de a sacrifica o companie sau un regiment fără să se gândească la picioarele sfârtecate, la intestinele revărsate sau la craniile sfărâmate.

Fusese o vreme când şi tatăl ei nutrise dispreţ faţă de duşmani, ba chiar şi faţă de propria-i soartă, când îi uimise pe toţi prin disponibilitatea de a accepta misiuni care-l puteau costa viaţa. Dar nu era imprudent şi acţiunile lui erau întotdeauna precis calculate. Inteligent şi perseverent, era în acelaşi timp indiferent faţă de viaţă, nu i se părea reală, nu se gândea la consecinţe şi conştiinţa nu-l împovăra. Nu, nu trăgea în femei şi copii, dar executa personal dezertorii şi era mereu primul care lua cu asalt cuiburile mitraliorilor. Mai era şi aproape insensibil la durere. Practic i se rupea de toate. Asta până o cunoscuse pe mama Saşei.

Ea îl prinsese în cârlig pe bărbatul atât de obişnuit cu victoria mulţumită indiferenţei ei. Unica lui slăbiciune, vanitatea, care-l făcuse să se repeadă asupra mitralierelor, îl determină să lanseze un nou asalt disperat, care deveni pe neaşteptate un asediu de durată.

Până atunci nu mai fusese silit să facă eforturi speciale ca să fie iubit: femeile i se aruncau de bunăvoie la picioare. Corupt de uşurinţa cu care îi cedau, se sătura de cea mai nouă iubită înainte să apuce să se îndrăgostească de ea, pierzându-şi interesul faţă de cucerirea sa după cea dintâi noapte. Asiduitatea şi faima lui le orbeau pe fete şi puţine încercaseră să aplice eterna strategie de a face un bărbat să aştepte până îl cunoşteau mai bine.

Dar ei i se părea plicticos. Nu o impresionau decoraţiile şi titlurile lui, triumfurile lui în luptă şi în dragoste. Nu-i întorcea privirile, iar la glumele lui clătina din cap. Şi el începu să abordeze cucerirea acestei tinere ca pe o provocare, una mai serioasă decât anexarea staţiilor vecine.

Ea ar fi trebuit să fie încă o crestătură pe răbojul lui, dar în curând îşi dădu seama că şansa de a deveni intimi se îndepărta, pierzându-şi totodată din importanţă. Atitudinea fetei transforma o oră petrecută în compania ei într-o realizare, iar ea nu mergea atât de departe decât ca să-l mai chinuie puţin. Punea sub semnul întrebării realizările lui şi-i lua peste picior principiile. Îl dojenea spunându-i că e lipsit de inimă. Îi zdruncina încrederea în puterea şi ţelurile sale.

El i le suportă pe toate. Ba mai mult, îi făcură plăcere. Ea îl silea să reflecteze asupra lucrurilor, să ezite când lua decizii. Experimentă sentimente noi: neajutorare, fiindcă nu ştia cum să se apropie de fata asta, regret pentru fiecare minut pe care nu-l petrecea cu ea şi chiar frică, frica de a nu o pierde fără ca măcar s-o fi câştigat. Iubire. Şi ea îl răsplăti cu un semn. Cu un inel de argint.

În cele din urmă, când el nu mai ştia ce s-ar face fără ea, fata îi cedă.

Un an mai târziu se născu Saşa, ceea ce însemna că

acum erau două vieţi pe care nu le mai putea trata cu nepăsare, iar el însuşi nu mai avea dreptul să se lase ucis. Când ai numai douăzeci şi cinci de ani şi comanzi cea mai puternică armată din regiunea observabilă a lumii, e greu să nu simţi că ordinele tale pot face lumea însăşi să-şi înceteze mersul. Nu e nevoie de o putere supranaturală ca să iei vieţile oamenilor, dar nimeni nu a fost dăruit cu puterea de a le reda viaţa celor morţi.

Înţelese acest adevăr crud când soţia îi muri de tuberculoză fără ca el să poată s-o salveze. După asta ceva se frânse înăuntrul lui. Pe atunci Saşa nu avea decât patru ani, dar şi-o amintea foarte bine pe mama ei. Şi îşi amintea golul cumplit, negru ca bezna tunelurilor, pe care aceasta îl lăsase în urmă. Un abis – apropierea morţii – se deschisese în lumea ei micuţă şi de atunci ea privise adesea în el. Marginile abisului se închiseseră cu greu. Trecuseră doi sau trei ani până când Saşa încetase să-şi mai strige mama în somn.

Tatăl ei o mai chema uneori, chiar şi acum.

Poate că Homer abordase problema greşit. Dacă eroul poemului său refuza să se lase scos la iveală, poate trebuia să înceapă cu viitoarea lui iubită? Să-l ispitească afară din bârlog cu frumuseţea şi prospeţimea ei?

Dacă Homer ar fi început prin a descrie discret farmecele ei, poate că eroul ar fi ieşit din inexistenţă ca s-o întâlnească. Pentru ca dragostea lor să fie perfectă, el ar fi trebuit să fie jumătatea ei ideală, ceea ce însemna că trebuia să apară în povestire complet şi clar definit. Liniile şi contururile lor, gândurile însele trebuiau să se îmbine la fel de precis ca fragmentele vitraliului acum sfărâmat din Novoslobodskaia. În fond fuseseră cândva un întreg, deci destinul lor era să se reîntâlnească. Homer nu vedea ce-i greşit dacă-şi însuşea această linie eficientă de acţiune din clasicii de mult duşi. Dar, deşi soluţia părea simplă, problemele persistau: să transformi cerneala şi hârtia într-o fată în carne şi oase se putea dovedi o sarcină peste

puterile lui Homer. Şi probabil că nici despre sentimente nu mai putea scrie convingător.

Actuala lui relaţie cu Elena era plină de tandreţea specifică bătrâneţii, dar se întâlniseră prea târziu ca să abandoneze complet iubirii, uitându-şi trecutul. La vârsta lor oamenii se străduiesc să-şi aline singurătatea, nu să-şi potolească pasiunile.

Unica iubire adevărată a lui Nikolai Ivanovici era îngropată la suprafaţă. În deceniile ce trecuseră de atunci toate trăsăturile ei, cu o excepţie, se şterseseră şi n-ar fi putut să o mai descrie. Şi în tot cazul relaţia lor nu avusese nimic eroic.

În ziua în care dezastrul nuclear lovise Moscova, lui Nikolai i se oferise şansa de a deveni mecanic, înlocuindu-l pe bătrânul Serov care ieşise la pensie. Salariul avea să i se dubleze şi chiar îi dăduseră câteva zile libere înainte să-şi preia noul post. Îşi sunase soţia, care spusese că o să facă prăjitură cu mere şi care apoi plecase să cumpere şampanie, luând şi copiii cu ea.

Dar el trebuia să-şi termine tura.

Nikolai Ivanovici urcase în cabina locomotivei ca viitorul ei stăpân, ca un bărbat proaspăt căsătorit aflat la începutul unui tunel ce ducea către un viitor strălucit şi miraculos. În următoarea jumătate de oră îmbătrânise cu douăzeci de ani, ajungând în staţia finală cu inima frântă, un om care nu mai avea nimic şi pe nimeni. Poate de aceea, ori de câte ori descoperea un tren care supravieţuise prin cine ştie ce miracol, era copleşit de dorinţa de a-şi ocupa locul cuvenit pe scaunul conductorului, de a mângâia tabloul de comandă cu o mână de stăpân şi de a privi prin parbriz dantelăria ţevilor tunelului. De a-şi imagina că trenul putea fi pus în mişcare.

Că se putea întoarce în timp.

Nu încăpea îndoială că brigadierul chiar putea crea în jurul lui un câmp protector ce abătea orice pericol, indiferent de natura sa. Mai mult de-atât, părea s-o ştie şi

el. Călătoria de întoarcere la Nagornaia le luă mai puţin de o oră. Linia nu le opuse nicio rezistenţă.

Homer simţise întotdeauna că cercetaşii şi cărăuşii dinspre Sevastopolskaia şi toţi oamenii obişnuiţi care-şi găseau curajul să se avânte în tuneluri erau nişte corpi străini în trupul metroului, microbi care-i pătrunseseră în sistemul circulator. În clipa în care păşeau dincolo de graniţele staţiei aerul din jurul lor se irita şi se inflama, realitatea se fractura şi brusc toate creaturile imposibile pe care metroul le mobiliza împotriva oamenilor apăreau ca de nicăieri.

Dar Hunter nu era un corp străin în întinderea întunecată a tunelului, aşa că nu declanşa resentimentele Leviatanului când călătorea prin vasele lui sanguine. Uneori îşi stingea lanterna, devenind una cu întunericul ce umplea tunelul, şi părea să se lase purtat de curenţi invizibili care-l făceau să înainteze de două ori mai iute. Străduindu-se din răsputeri să ţină pasul cu brigadierul, Homer striga după el şi atunci Hunter îşi venea în fire, se oprea şi îl aştepta.

La întoarcere li se permise chiar să treacă prin Nagornaia fără probleme. Vaporii tulburi se împrăştiaseră şi staţia dormea. Acum îi vedeau fiecare centimetru şi era imposibil să-ţi imaginezi unde s-ar fi putut ascunde uriaşii aceia spectrali. Era numai o staţie abandonată ca multe altele: cruste de sare pe tavanul jilav, o saltea moale şi pufoasă de praf ce acoperea tot peronul, obscenităţi mâzgălite cu cărbune pe pereţii afumaţi. Apoi însă îţi atrăgeau atenţia celelalte detalii: zgârieturi stranii rămase pe podea în urma unui dans frenetic şi disperat, pete roşii-cafenii pe coloane, lumini de plafon ce păreau zgâriate şi tocite ca şi cum cineva se frecase apăsat de ele. Nagornaia străfulgeră pe lângă ei şi îşi continuară goana. Homer simţea că atâta timp cât ţinea pasul cu brigadierul era adăpostit şi el în interiorul unui glob magic care-l făcea invulnerabil. Se minuna de sine: de unde găsise energie pentru acest marş lung forţat?

Dar răsuflarea tăiată nu-i mai permitea să facă şi

conversaţie. Şi oricum Hunter nu mai binevoia să-i răspundă la întrebări. Pentru a suta oară în acea zi lungă, Homer se întrebă de ce avusese nevoie de el brigadierul cel taciturn şi nemilos, dacă îşi petrecea tot timpul străduindu-se să uite de prezenţa sa.

Duhoarea staţiei Nahimovski Prospekt îi înconjură pe furiş. Era o staţie pe care Homer ar fi străbătut-o cât mai repede cu putinţă, însă brigadierul încetini. În ciuda măştii de gaze, bătrânul mai că fu copleşit de duhoare, dar Hunter o adulmecă de parcă putea distinge anumite note specifice în buchetul de mirosuri apăsătoare, sufocante.

De data asta mâncătorii de cadavre se împrăştiară respectuoşi la vederea lor, abandonând oasele pe jumătate roase şi lepădând fâşiile de carne din gură. Hunter înaintă până în centrul peronului şi se apropie de o movilă joasă, scufundându-se până la jumătatea coapselor în carne putredă. Studie îndelung şi fără grabă staţia, apoi, în continuare nesatisfăcut, renunţă la bănuielile sale şi îşi continuă drumul fără să fi găsit ceea ce căuta.

Dar Homer găsi.

Alunecând şi căzând în patru labe, sperie un tânăr mâncător de cadavre care sfâşia o vestă antiglonţ. Zărind casca specifică armatei Sevastopolskaiei care se rostogolise într-o parte, Homer se pomeni orbit de condensul care-i acoperise lentilele măştii de gaz pe dinăuntru.

Stăpânindu-şi impulsul de a voma, se târî către mormanele de oase şi scotoci prin ele sperând că va găsi plăcuţele de identitate ale soldatului. În schimb zări un carneţel mânjit din belşug cu sânge închegat. Acesta se deschise imediat la ultima pagină, unde scria: *Nu luaţi staţia cu asalt, fie ce-o fi.*

Tatăl ei o dezvăţase să plângă încă de când era copilă, dar Saşa nu putea avea altă reacţie în faţa acestei lovituri a sorţii. Ca însufleţite de o voinţă proprie, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi din piept îi ieşi un

geamăt strident, disperat. Îşi dăduse seama pe loc ce se întâmplase, însă avu nevoie de câteva ore ca să se împace cu ideea.

Oare o strigase? Încercase să-i spună ceva important înainte de a muri? Nu reuşea să-şi amintească exact când se cufundase într-un somn adânc şi nu era complet convinsă că acum era trează. În fond putea exista o lume în care tatăl ei nu murise, nu? În care ea nu-l omorâse cu slăbiciunea şi egoismul ei.

Saşa ţinu mâna tatălui său – deja rece, dar încă moale – într-ale ei, de parcă încerca s-o încălzească, de parcă încerca să-l convingă, pe el şi pe ea însăşi, că vor găsi o maşină, vor urca la suprafaţă, vor sui în ea şi vor pleca. Şi el va râde ca în ziua în care adusese acasă aparatul ăla de radio cu CD-uri cu muzică.

Mai întâi, tatăl ei stătu rezemat de coloană, cu bărbia în piept. Ai fi putut crede că moţăia. Apoi însă trupul său începu să alunece lent în băltoaca de sânge coagulat, ca şi cum obosise să pretindă că-i viu şi nu mai voia s-o inducă pe Saşa în eroare.

Ridurile care-i brăzdau în permanenţă faţa aproape dispăruseră.

Ea îi lăsă mâna, îl ajută să se întindă mai confortabil şi-l acoperi complet cu o pătură zdrenţuită. Nu-i putea oferi o altfel de îngropăciune. I-ar fi plăcut să-l ducă la suprafaţă şi să-l lase întins acolo, cu ochii la cerul care, într-o zi, avea să fie din nou curat şi luminos. Dar, cu mult înainte ca asta să se întâmple, trupul lui ar fi devenit hrană pentru fiarele mereu flămânde ce hălăduiau deasupra.

Aici, în staţia lor, n-avea să-l atingă nimeni. Dinspre ucigaşele tuneluri sudice nu venea niciun pericol, acolo nu puteau supravieţui decât gândacii înaripaţi. Şi către nord tunelul era întrerupt de un pod ruginit şi pe jumătate prăbuşit, cu o singură linie intactă.

De cealaltă parte a podului erau oameni, dar niciunul n-ar fi visat să-l traverseze numai aşa, de curiozitate. Toţi ştiau ce se afla de cealaltă parte: o staţie ca un avanpost la marginea sălbăticiei pârjolite şi cei doi exilaţi ce trăiau în

ea.

Tatăl ei nu ar fi lăsat-o să stea aici singură şi oricum n-avea rost. Dar Saşa ştia că, indiferent cât de departe avea să fugă sau cât de disperate i-ar fi fost eforturile de a părăsi camera de tortură la care fusese condamnată, nu avea să fie niciodată complet liberă.

— Tată, iartă-mă, te rog, suspină ea ştiind că nu ar fi putut merita niciodată iertarea lui.

Saşa îi scoase inelul de argint de pe deget şi-l vârî în buzunarul salopetei ei. Luă cuşca în care şobolanul stătea tăcut şi porni către nord, lăsând în urma ei o dâră de paşi însângeraţi pe granit. Când coborî pe şine ca să pătrundă în tunel, în staţia pustie, care era acum o corabie funerară, se ivi un semn neobişnuit. O limbă lungă de foc ieşi din gura tunelului opus, întinzându-se către trupul părintelui ei, dar nu reuşi să-l ajungă şi se retrase înapoi în adâncurile întunecate, admiţând fără chef că tatăl Saşei avea dreptul să fie lăsat în pace.

— Se întorc! Se întorc!

Istomin îndepărtă receptorul de ureche şi-l privi bănuitor de parcă era o fiinţă vie care spunea o poveste de adormit copiii.

— Cine se întoarce?

Denis Mihailovici sări de pe scaun vărsându-şi ceaiul care îi lăsă o pată stânjenitoare pe pantaloni. Înjură ceaiul şi îşi repetă întrebarea.

— Cine se întoarce? repetă maşinal Istomin în receptor.

— Brigadierul şi Homer, cârâi receptorul. Ahmed a fost ucis.

Vladimir Ivanovici îşi tamponă chelia cu batista şi îşi şterse tâmpla pe sub banda de cauciuc ce-i ţinea peste ochi peticul de pirat. Să anunţe rudele de moartea soldaţilor era una dintre responsabilităţile sale. Fără să aştepte ca operatorul să schimbe linia îşi scoase capul pe uşă şi-i strigă plutonierului:

— Adu-i pe amândoi la mine! Şi zi-le ordonanţelor să

pună masa!

Traversă biroul, îndreptă fotografiile de pe pereţi, şopti ceva când ajunse în dreptul hărţii şi se răsuci către Denis Mihailovici care stătea cu braţele încrucişate şi zâmbea cu gura până la urechi.

— Volodea, eşti ca o fată înainte să se ducă la întâlnire, chicoti colonelul.

— Văd că şi tu eşti entuziasmat, i-o tăie comandantul indicând pantalonii uzi ai colonelului.

— De ce să-mi fac griji? Am totul pregătit. Două unităţi de asalt, care pot fi mobilizate în douăzeci şi patru de ore.

Denis Mihailovici mângâie cu afecţiune bereta albastră de pe birou, apoi o luă şi şi-o puse pe cap ca să-şi dea un aer mai oficial.

La recepţie se auzi zgomot de paşi grăbiţi, zăngănit de cuţite şi furculiţe şi o ordonanţă se ivi în uşa întredeschisă ţinând o sticlă îmbrobonată cu alcool. Istomin o alungă fluturând din mână – mai târziu! mai târziu! Apoi auzi bubuitul unei voci cunoscute, uşa zbură în lături şi o siluetă masivă îi umplu cadrul. În spatele brigadierului se afla bătrânul povestitor pe care, nu se ştie de ce, acesta îl târâse după el.

— Bine aţi revenit! zise Istomin aşezându-se pe scaun, apoi ridicându-se şi aşezându-se din nou.

— Ce se-ntâmplă acolo? izbucni colonelul.

Brigadierul îşi mută de la unul la altul privirea întunecată şi grea, apoi îi răspunse comandantului staţiei:

— Tulskaia a fost ocupată de nomazi. I-au omorât pe toţi.

— Şi pe ai noştri? întrebă Denis Mihailovici ridicând din sprâncenele lui stufoase.

— Din câte ştiu eu, da. Am ajuns numai până la intrarea în staţie, a avut loc o încăierare şi au etanşat-o.

— Au închis uşa ermetică? zise Istomin ridicându-se pe jumătate şi încleştându-şi degetele pe marginea biroului. Şi-acum ce facem?

— Îi luăm cu asalt, răspunseră simultan brigadierul şi colonelul.

— Nu putem să-i luăm cu asalt! răsună brusc din oficiu

vocea lui Homer.

Nu putea decât să aştepte momentul convenit. Dacă nu greşise ziua, nu mai era mult şi drezina avea să se ivească din întunericul umed al nopţii. Fiecare minut în plus petrecut aici, pe marginea prăpastiei, unde tunelul se ivea din pământ ca o venă dintr-o încheietură tăiată, o costa un an din viaţă. Dar nu putea decât să aştepte. La celălalt capăt al podului interminabil ar fi dat peste o uşă ermetică încuiată care nu se descuia decât pe dinăuntru, o dată pe săptămână, în ziua târgului.

Azi Saşa nu avea nimic de vândut şi trebuia să cumpere mai mult ca oricând. Dar nu-i păsa ce anume i-ar fi putut cere bărbaţii de pe drezină ca s-o lase să revină în lumea celor vii. Indiferenţa tatălui ei în faţa morţii i se transmisese şi ei.

Cândva Saşa visase că într-o bună zi va merge împreună cu tatăl ei într-o altă staţie, un loc unde să fie înconjurată de oameni, să-şi facă prieteni, să cunoască pe cineva special... Cândva îşi întrebase tatăl cum fusese tinereţea lui, nu numai fiindcă dorea să-şi reviziteze propria copilărie lipsită de nori, ci pentru că în secret se imagina în locul mamei sale, punând un tânăr frumos cu trăsături mereu schimbătoare în locul tatălui şi imaginându-şi pe bâjbâite cum era dragostea. Se temea că nu va reuşi să-şi găsească nimic în comun cu ceilalţi oameni, dacă într-adevăr ar fi revenit în metrou. Despre ce să discute cu ei?

Dar nu mai era decât o chestiune de ore sau poate minute până la sosirea transportului, şi ei nici că-i păsa de ceilalţi – fie ei bărbaţi sau femei – şi chiar şi gândul revenirii printre oameni i se părea o trădare la adresa tatei. N-ar fi şovăit nicio clipă să-şi petreacă tot restul vieţii în staţia lor dacă asta l-ar fi salvat.

Ciotul de lumânare adăpostit într-un borcan pâlpâi gata să-şi dea duhul şi ea transferă flacăra pe un alt fitil. Într-una dintre expediţiile lui la suprafaţă, tata găsise o ladă întreagă de lumânări de ceară şi Saşa avea tot timpul

câteva în buzunarele salopetei ei. I-ar fi plăcut să creadă că trupurile lor erau ca lumânările şi că o mică părticică din tatăl ei îi fusese transferată după ce lumina lui se stinsese.

Oare oamenii de pe drezină aveau să vadă semnalul ei în ceaţă? Până acum ghicise de fiecare dată momentul, aşa că nu trebuise să stea afară mai mult decât trebuia. Tata îi interzisese şi guşa lui umflată era un avertisment suficient. Pe marginea povârnişului, Saşa se simţea de obicei neliniştită ca un şoarece prins în cursă, privind nervoasă în jur şi îndrăznind arareori să se apropie de marginea podului şi să contemple râul negru ce curgea pe dedesubt.

Dar avea prea mult timp. Strângându-se în sine înfiorată de vântul umed şi rece al toamnei, Saşa înaintă câţiva paşi şi zări printre copacii scheletici vârfurile ruinate ale blocurilor-turn. Ceva imens făcu să plescăie apa vâscoasă şi uleioasă a râului şi în depărtare monştri fără chipuri gemură cu voci aproape omeneşti.

Apoi văicărelii lor i se adăugă un scârţâit plângăreţ, slab.

Saşa sări în picioare, ridicând lampa cât mai sus, şi de dincolo de pod i se răspunse cu o rază jucăuşă de lumină. O drezină veche şi rablagită înainta către ea, abia croindu-şi drum prin pâcla albă şi deasă, spintecând noaptea cu raza prăpădită a farului frontal şi alegându-şi cărarea. Fata se trase îndărăt. Nu era drezina obişnuită. Înainta cu smucituri chinuite şi fiecare răsucire a roţilor ei îl costa mari eforturi pe bărbatul care acţiona manetele.

În cele din urmă opri brusc la zece paşi de Saşa, şi un ins înalt şi gras, înfăşurat într-o foaie de cort, sări jos pe dalele de piatră. Reflexii luminoase dansau drăceşte în lentilele măştii lui de gaz, ascunzându-i ochii. Într-o mână bărbatul strângea un Kalaşnikov demodat cu pat de lemn, din dotarea armatei.

— Vreau să plec de aici, îl anunţă Saşa împingându-şi bărbia înainte.

— Să pleci, o maimuţări sperietoarea cu foaie de cort, tărăgănând cuvintele din surprindere sau în bătaie de joc.

Şi ce-ai de vânzare?

— Nu mi-a mai rămas nimic, zise ea privind fix în orbitele acelea incandescente montate în fier.

— Toţi au ceva ce poate fi luat, mai ales femeile, mârâi bărbatul, apoi adăugă: Şi pe taică-tu îl laşi aici?

— Nu mi-a mai rămas nimic, repetă Saşa coborându-şi privirea.

— Deci pân' la urmă a dat ortul popii! zise masca pe un ton uşurat, dar şi dezamăgit. Şi bine-a făcut. Altfel ar fi tare supărat acum.

Ţeava armei automate se strecură pe sub una dintre bretelele Saşei, trăgând-o lent în jos.

— Să nu-ndrăzneşti! strigă ea răguşit, smucindu-se îndărăt.

Borcanul cu lumânarea căzu, se sparse lovindu-se de şine şi bezna înghiţi imediat flacăra.

Sperietoarea o privea indiferentă cu lentilele ei negre, moarte.

— Nimeni nu se-ntoarce de-aici? Nu pricepi? Trupul tău nu face nici cât costul călătoriei mele într-o singură direcţie. Hai să zicem că-l accept ca plată pentru datoriile tatălui tău.

Puşca automată se răsuci în mâinile lui, cu patul înainte, şi o lovi în tâmplă stingându-i lumina conştiinţei.

După Nahimovski Prospekt, Hunter îl ţinuse pe Homer aproape şi bătrânul nu avusese şansa să examineze carneţelul. Dintr-odată brigadierul devenise atent şi respectuos: nu numai că încerca să nu o ia prea mult înaintea însoţitorului său, ci chiar îşi potrivea pasul după el, deşi asta îl silea să meargă mai încet. De două ori se opri ca şi cum voia să vadă dacă nu-i urmărea cineva. Dar, întorcând îndărăt raza lanternei sale, o plimba de fiecare dată peste chipul lui Homer, făcându-l pe bătrân să se simtă ca într-o cameră de interogatoriu. Înjura şi clipea, încercând să-şi recapete echilibrul, iar în tot acest timp simţea privirea ageră a brigadierului plimbându-se pe

trupul lui, sondându-l, căutând ceea ce găsise la Prospekt. Ce prostie! Hunter nu avea cum să-l fi văzut, în clipa aceea se afla prea departe. Probabil că simţise pur şi simplu schimbarea dispoziţiei lui Homer şi-l bănuia că pune ceva la cale. Dar ori de câte ori li se întâlneau privirile, pe bătrân îl treceau transpiraţiile. Puţinul pe care apucase să-l citească în carneţel era suficient ca să-l facă să se îndoiască de brigadier.

Era un jurnal.

Unele pagini erau lipite laolaltă cu sânge uscat şi Homer nu le atinsese: se temea să nu le rupă cu degetele lui ţepene, încordate. Însemnările de pe primele pagini erau incoerente. Autorul nu părea să-şi controleze mâna care scria şi gândurile îi goneau aşa de iute, că nu putea ţine pasul cu ele.

Am traversat Nagornaia fără pierderi, scria jurnalul şi imediat sărea la altceva: *În Tulskaia e haos. Nu avem cum să ne continuăm drumul prin metrou, Hansa îl blochează. Nu ne putem întoarce acasă.*

Homer mai frunzărise puţin, privindu-l cu coada ochiului pe brigadierul care coborâse de pe movila de cadavre şi se apropia de el. Bătrânul îşi dăduse seama că jurnalul nu trebuia să cadă în mâinile lui Hunter. Dar chiar înainte să îndese carnetul în rucsacul său, apucase să citească: *Am preluat controlul asupra staţiei şi am numit un comandant...* Şi imediat după asta: *Cine va fi următorul care va muri?*

Şi încă ceva: încadrată într-un dreptunghi deasupra întrebării era o dată. Judecând după paginile încreţite ale carnetului, ai fi crezut că întâmplările relatate în jurnal avuseseră loc cu cel puţin un deceniu în urmă, dar cifrele arătau că de la scrierea lor trecuseră doar câteva zile.

Cu o agilitate de mult uitată, creierul ruginit al bătrânului asamblă laolaltă piesele răzleţe de mozaic: călătorul misterios pe care îl văzuse vagabondul din Nagatinskaia, vocea familiară a paznicului uşii ermetice, cuvintele *Nu ne putem întoarce acasă.* Înaintea ochilor lui începu să se contureze un tablou. Poate că paginile lipite

între ele ar fi putut explica toate celelalte întâmplări stranii?

Era însă absolut limpede că Tulskaia nu fusese capturată de bandiţi. Acolo se petrecea ceva mult mai misterios şi mai complicat. Şi Hunter petrecuse un sfert de oră interogând paznicii de la intrarea staţiei, aşa că ştia asta la fel de bine ca Homer.

Şi tocmai de aceea Homer nu trebuia să-i arate carnetul.

Şi de aceea îndrăzni Homer să i se opună în mod deschis în biroul lui Istomin.

— Nu putem face asta, zise el.

Hunter întoarse capul în direcţia lui Homer cu lentoarea cu care o navă de război îşi orientează tunul principal asupra ţintei. Istomin îşi trase scaunul în spate, apoi se hotărî să iasă de după birou. Colonelul schiţă o grimasă ostenită.

— Nu putem să aruncăm în aer uşa ermetică, peste tot acolo subteranul e plin de apă şi linia s-ar inunda imediat. Staţia Tulskaia se ţine laolaltă pe bază de scuipat şi rugăciune, mereu se roagă să nu se trezească cu vreo infiltraţie. Şi tunelul paralel, ştiţi şi voi... Au trecut zece ani... continuă Homer.

— Şi ce vrei, să ciocănim şi să-i aşteptăm pe ei să deschidă? întrebă Denis Mihailovici.

— Ei, mai e şi ruta ocolitoare, îi aminti Istomin.

Uluit de sugestie, colonelul începu să tuşească violent şi îşi acuză superiorul că vrea să-i ucidă cei mai buni oameni. Şi atunci brigadierul dădu lovitura de graţie.

— Trebuie să facem curăţenie în Tulskaia. Situaţia cere să-i exterminăm pe toţi cei de acolo. Niciunul dintre oamenii voştri nu mai e în viaţă. Au fost executaţi cu toţii. Dacă nu vreţi să mai suferiţi pierderi, nu aveţi de luat decât o decizie. Ştiu despre ce vorbesc. Am informaţii.

Ultimele cuvinte i se adresau în mod evident lui Homer. Îl făcură să se simtă ca un căţeluş obraznic scuturat de ceafă ca să înveţe să se poarte.

— Păi de vreme ce tunelul e blocat pe partea noastră nu avem decât o singură cale să pătrundem în Tulskaia, zise

Istomin trăgându-se de poalele tunicii. De cealaltă parte, prin Hansa. Dar nu putem să ducem oameni înarmaţi pe acolo, deci nici nu se discută.

— Găsesc eu oameni, zise Hunter nepăsător şi colonelul tresări.

— Numai ca să ajungi în Hansa trebuie să traversezi două porţiuni de tunel de pe linia Kahovskaia, cel puţin până la staţia Kaşirskaia.

— Şi ce-i cu asta? întrebă brigadierul încrucişându-şi braţele pe piept.

— În regiunea Kaşirskaiei radiaţia din sol dă aparatele peste cap, îi explică colonelul. Un fragment de focos nuclear a căzut prin preajmă. N-a explodat, dar e destul de rău şi aşa. Unul din doi oameni care încasează o doză de radiaţii moare în mai puţin de o lună. Până şi acum.

Se lăsă o tăcere de rău augur. Homer profită de răgaz ca să iniţieze o retragere furişată – una tactică, fireşte – din biroul lui Istomin. În cele din urmă Vladimir Ivanovici, temându-se pare-se că brigadierul cel incontrolabil avea să demoleze de capul lui uşa ermetică a Tulskaiei, mărturisi:

— Avem costume de protecţie. Dar numai două. Poţi să iei cel mai bun soldat pe care-l ştii. Pe oricine. O să aşteptăm…

Îi aruncă o privire lui Denis Mihailovici.

— Ce altceva să facem?

— Hai să ne vedem cu flăcăii, oftă colonelul. O să discutăm cu ei şi o să-ţi alegi un partener.

— Nu-i nevoie, zise Hunter clătinând din cap. Pe Homer îl vreau.

Capitolul 7

Călătoria

Pe când drezina străbătea o porţiune lungă de tunel cu marcaje trasate cu vopsea galbenă pe pereţi şi podea, conductorul nu se mai putu preface că nu aude dozimetrul scoţând clinchete tot mai alarmante. Puse mâna pe frână, mormăind pe un ton de scuză:

— Tovarăşe colonel, nu putem merge mai departe fără echipament de protecţie.

— Hai să mai înaintăm o sută de metri, îi propuse cu blândeţe Denis Mihailovici întorcându-se către el. Ca spor de risc o să fii scutit să faci de gardă timp de o săptămână.

— Dar, tovarăşe colonel, asta e limita maximă, protestă plângăreţ conductorul, fără să îndrăznească să reducă viteza.

— Opreşte! ordonă Hunter. De aici încolo mergem pe jos. Are dreptate, nivelul radiaţiilor e prea mare.

Frânele scrâşniră, lanterna atârnată de cadru se legănă şi drezina opri. Brigadierul şi bătrânul, care stăteau aşezaţi cu picioarele legănându-se peste margine, coborâră pe şine. Costumele protectoare greoaie arătau ca unele de scafandru la mare adâncime. Erau incredibil de scumpe şi de rare: probabil că nu găseai mai mult de o duzină în tot metroul. Cele două pe care le avea Sevastopolskaia nu fuseseră folosite aproape deloc, aşteptând să vină momentul lor. Aceste adevărate armuri puteau absorbi cele mai crunte radiaţii, dar transformau mersul într-o treabă dificilă, cel puţin în cazul lui Homer.

Denis Mihailovici coborî din drezină şi-i însoţi timp de câteva minute, discutând cu Hunter în fraze scurte, deliberat încifrate pentru ca Homer să nu le poată înţelege şi interpreta.

— De unde o să-i iei? întrebă morocănos colonelul.

— O să mi-i dea. N-o să aibă de ales, răspunse Hunter cu privirea aţintită înainte.

— Nu te mai aşteaptă de multă vreme. Pentru ei eşti mort. Eşti mort, înţelegi?

Hunter se opri o clipă şi răspunse cu voce joasă, ca şi cum vorbea singur, şi nu cu comandantul perimetrului:

— De-ar fi atât de simplu…

— Şi dezertarea din Ordin… asta înseamnă o soartă mai rea decât moartea.

Fără să răspundă, brigadierul îşi ridică mâna, salutându-l pe colonel şi totodată trasând în aer o ancoră imaginară. Denis Mihailovici înţelese aluzia şi rămase în urmă pe doc, în timp ce brigadierul şi bătrânul se desprinseră încet de ţărm, ca şi cum se luptau cu un curent potrivnic, şi porniră în călătoria lor pe marea de întuneric.

Colonelul îşi coborî mâna de la tâmplă şi îi făcu semn conductorului să pornească motorul. Se simţea dezolat, rămas fără nimeni căruia să-i dea ultimatumuri şi fără inamici împotriva cărora să lupte. În calitate de comandant militar al unei insule pierdute într-una dintre aceste mări

întunecate, tot ce-i rămânea era să spere că micuţa expediţie nu avea să se piardă şi că într-o zi se va întoarce acasă din direcţia opusă, demonstrând în felul ei, la scară redusă, că pământul chiar era rotund.

Ultimul post de gardă, aflat în tunelul de după Kahovskaia, era aproape părăsit. De când ţinea minte bătrânul, nimeni nu atacase Sevastopolskaia dinspre est.

Acum dâra aceea galbenă nu mai părea un semn împărţind nesfârşitul intestin de beton în secţiuni arbitrare, ci un lift cosmic legând între ele două planete aflate la sute de ani-lumină una de alta. Dincolo de ea, suprafaţa nelocuibilă a Pământului era înlocuită imperceptibil de un peisaj lunar mort şi aparenta asemănarea dintre ele era o înşelătorie.

Concentrându-se să pună un picior înaintea celuilalt cu cizmele lui incredibil de grele şi ascultându-şi propria respiraţie chinuită, trecută printr-un sistem complex de tuburi şi filtre, Homer îşi imagină că era astronaut şi aterizase pe satelitul cine ştie cărei stele îndepărtate. Fantezia aceasta puerilă îl ajuta să îndure mai uşor greutatea costumului – pe care şi-o putea explica prin forţa gravitaţională sporită – şi gândul că, vreme de kilometri şi kilometri, ei doi aveau să fie singurele fiinţe vii.

Toţi savanţii şi scriitorii ăia de SF-uri n-o nimeriseră deloc cu predicţiile lor despre viitor, îşi zise bătrânul. Până în anul 2034 rasa umană trebuia să fi devenit deja de mult stăpâna a jumătate din galaxie sau măcar a sistemului solar. Lui Homer aşa i se promisese în copilărie. Dar scriitorii de SF şi oamenii de ştiinţă porniseră cu toţii de la premisa că omenirea era conştientă şi raţională... ca şi cum nu ar fi fost compusă din câteva miliarde de inşi leneşi, frivoli şi uşor de distras, ci ar fi fost un soi de stup dotat cu conştiinţă colectivă şi cu o voinţă unitară. Ca şi cum, apucându-se să cucerească spaţiul, chiar şi-ar fi luat treaba în serios în loc să o abandoneze la jumătatea drumului, când jocul devenise plicticos, întorcându-şi atenţia către electronică şi de aici către biotehnologie, fără rezultate impresionante în niciun domeniu. Cu excepţia,

poate, a fizicii nucleare.

Şi iată-l acum, un astronaut fără navă, o formă de viaţă neviabilă în lipsa costumului de protecţie greoi, un extraterestru pe propria lui planetă, explorând şi cucerind tunelurile de la Kahovskaia la Kaşirskaia. El şi ceilalţi supravieţuitori puteau să dea uitării liniştiţi orice ţel mai ambiţios.

Era straniu: aici, dincolo de marcajul galben, trupul lui gemea din pricina greutăţii cu cincizeci la sută mai mari, dar sufletul îi plutea imponderabil. Cu o zi în urmă, luându-şi rămas-bun de la Elena înaintea expediţiei către Tulskaia, încă mai credea că va reveni. Dar când Hunter îl desemnase tot pe el, alegându-l ca partener pentru a doua oară la rând, bătrânul îşi dăduse seama că nu avea scăpare. Rugăciunile sale de a fi pus la încercare şi a dobândi iluminarea primiseră în sfârşit răspuns şi să încerce să dea îndărăt acum ar fi fost o prostie şi o laşitate. Nu putea să trateze munca vieţii sale ca pe o slujbă cu jumătate de normă. Era inutil să faci pe timidul cu destinul, promiţând că te vei devota lucrării lui din toată inima, dar puţin mai târziu, data viitoare poate… Era posibil să nu mai existe o dată viitoare şi dacă nu se punea pe treabă acum ce viaţă avea să ducă după aceea? Să-şi încheie zilele ca anonimul Nikolai Ivanovici, un ţicnit local, un povestitor bătrân şi ştirb cu un zâmbet bizar? Dar ca să facă trecerea de la o caricatură penibilă a lui Homer la adevăratul Homer, de la un visător obsesiv la un făuritor de mituri, ca să se înalţe din cenuşă renăscut, trebuia mai întâi să-şi ardă pe rug vechiul sine. Îşi dădu seama că, dacă nu renunţa la îndoieli, dacă avea să continue să tânjească după un cămin şi o femeie, dacă avea să se tot uite îndărăt, în mod sigur avea să rateze ceva de o importanţă capitală ce-l aştepta undeva, înainte. Trebuia să taie în carne vie.

N-avea să-i fie uşor să revină teafăr din această expediţie sau să revină pur şi simplu. Şi deşi îi părea cumplit de rău de Elena, căreia mai întâi nu-i venise să creadă că Homer apăruse în staţie viu şi nevătămat după

numai o zi şi care începuse să plângă când, nereuşind să-l determine să se răzgândească, îl văzuse din nou plecând spre necunoscut, de data asta nu-i făcuse nicio promisiune. Îmbrăţişând-o strâns, privise ceasul peste umărul ei. Trebuia să plece. Homer ştia că nu era simplu să amputezi zece ani de viaţă dintr-o singură lovitură şi că pierderea avea să-i provoace dureri fantomă. Se aşteptase să simtă mereu nevoia de a privi în jur, dar odată ce păşi peste marcajul acela gros şi galben avu senzaţia că a murit şi că sufletul său se înălţa liber, lepădându-şi ambele cochilii greoaie şi stângace. Evadase.

Pe Hunter costumul de protecţie nu părea să-l stânjenească deloc. Croiala largă îi amplifica silueta musculoasă, de lup, transformându-l într-un colos amorf fără să-i diminueze însă agilitatea. Ţinea pasul cu tovarăşul lui care gâfâia, dar asta numai fiindcă după Nahimovski Prospekt stătea cu ochii pe el.

După cele văzute la Nagatinskaia, Nagornaia şi Tulskaia lui Homer nu-i fusese uşor să ia decizia de a continua să colinde prin tuneluri în compania lui Hunter. Dar găsise argumente cu care să se convingă: metamorfoza mult aşteptată ce preceda renaşterea sa începuse în timp ce era cu brigadierul. Şi nu conta de ce anume îl târa Hunter din nou după el, dacă voia să-l pună pe calea cea bună sau să-l folosească pe post de provizii. Acum pentru Homer conta cel mai mult să nu scape transformarea sa din gheare, să o folosească atât cât putea, să inventeze poveşti şi să le scrie.

Şi mai era ceva. Când Hunter îi ceruse să-l însoţească, Homer avusese senzaţia că brigadierul are nevoie de el în acelaşi fel. Nu ca să-l călăuzească prin tuneluri şi să-l prevină asupra pericolelor. Poate că în timp ce alimenta energiile bătrânului, brigadierul îi şi lua ceva, fără să-i ceară voie. Dar de ce anume putea el să aibă trebuinţă?

Aparenta lipsă de emoţii a lui Hunter nu-l mai păcălea pe bătrân. Sub chipul împietrit clocotea lavă, ţâşnind din când în când prin craterele acelor ochi fumegânzi ce nu se închideau niciodată. Fierbea. Şi el se afla în căutarea a

ceva.

Hunter părea să se potrivească în rolul de erou al viitoarei sale cărţi. La început Homer şovăise, apoi, după cele dintâi încercări, îl acceptase. Dar caracterul brigadierului avea multe trăsături cum ar fi pasiunea de a ucide, cuvintele pe care le lăsa nerostite, zgârcenia gesturilor sale, care îl făceau pe bătrân să fie în gardă. Hunter era ca acei ucigaşi care batjocoresc şi provoacă poliţiştii, dorindu-şi să fie prinşi. Homer nu ştia dacă Hunter vedea în el un preot, un biograf sau un donator de organe, dar simţea că această stranie dependenţă era una reciprocă, mai puternică decât frica. Şi încerca senzaţia că Hunter tot amâna o discuţie foarte importantă. Uneori brigadierul se întorcea către el ca şi cum voia să-l întrebe ceva, totuşi nu spunea nimic. Era însă posibil ca bătrânul să se lase amăgit de propriile-i dorinţe şi de fapt Hunter să-l conducă tot mai adânc în tuneluri, până într-un loc unde să-i poată frânge gâtul acestui martor nedorit. Tot mai des brigadierul îşi întorcea privirea cercetătoare către rucsacul bătrânului, pe fundul căruia zăcea jurnalul cel fatal. Nu-l putea vedea, dar părea să fi ghicit că un anumit obiect ascuns în rucsac atrăgea gândurile lui Homer ca un magnet, aşa că luase urma acestor gânduri, apropiindu-se treptat de carnet. Bătrânul încercă să nu se mai gândească la jurnal, dar în zadar.

Aproape că nu avusese timp să-şi facă bagajele pentru călătorie şi nu reuşise să rămână singur cu jurnalul decât câteva minute, insuficient ca să umezească şi să dezlipească paginile încleiate de sânge închegat. Însă bătrânul frunzărise rapid celelalte pagini mâzgălite haotic cu observaţii laconice, consemnate pe fugă. Cronologia suferea întreruperi, ca şi cum cel care scrisese ar fi trebuit să se lupte să prindă cuvintele, aşternându-le pur şi simplu pe pagină oriunde apucase. Ca să le priceapă sensul, bătrânul trebuia să le aranjeze în ordinea corectă.

Liniile de comunicaţie s-au întrerupt. Telefonu-i mort. Poate e sabotaj. Unul dintre exilaţi, ca răzbunare? Înainte să sosim noi.

Situaţia e disperată. Nu putem aştepta ajutor de nicăieri. Dacă îl cerem din Sevastopolskaia, o să-i condamnăm pe ai noştri. Trebuie să îndurăm... Dar pentru cât timp?

Nu mă lasă să plec... Şi-au pierdut minţile. Dacă nu eu, atunci cine? O să fug!

Şi mai era ceva. Imediat după ultima notiţă, care implora cititorul să renunţe la ideea de a ataca Tulskaia, era o semnătură neclară pecetluită cu o amprentă însângerată, ca un sigiliu de ceară roşiatică. Era un nume pe care Homer îl mai auzise, pe care-l rostise şi el adesea. Jurnalul îi aparţinea ofiţerului de transmisiuni din echipa trimisă la Tulskaia cu o săptămână în urmă.

Trecură pe lângă gura unui tunel ce ducea către un depou care, să nu fi fost concentraţia atât de mare de radiaţii din zonă, ar fi fost fără îndoială jefuit. Din nu se ştie ce motive, această ramificaţie fusese blocată cu bare de oţel sudate laolaltă de cineva neîndemânatic şi aflat într-o grabă evidentă. De bare era ataşată cu sârmă o placă de metal pe care se zăreau un craniu rânjit şi resturile unui avertisment scris cu vopsea roşie, dar aceasta fie se ştersese cu timpul, fie fusese curăţată. Privirea lui Homer fu atrasă dincolo de intrarea barată, în adâncurile acestui puţ întunecat, şi de-abia reuşi să se smulgă de-acolo. Probabil, îşi zise el, linia asta nu fusese atât de nepopulată, pe cât crezuseră cei din Sevastopolskaia.

Traversară staţia Varşavskaia, un tărâm teribil, straniu, al ruginei şi mucegaiului, aducând cu un înecat abia scos din apă. Pe pereţii cu dale pătrate se prelingea o apă tulbure. Prin buzele întredeschise ale uşilor ermetice sufla un vânt rece venit dinspre suprafaţă, ca şi cum un uriaş aflat pe dinafară îi făcea staţiei respiraţie artificială. Dozimetrele pâlpâiră isteric spunându-le că trebuia să plece imediat de acolo.

Când se apropiară de Kaşirskaia, unul dintre aparate se strică, iar cifrele celuilalt se înghesuiră spre marginea ecranului. Homer simţi un gust amar pe limbă.

— Unde-i epicentrul?

Îi fu incredibil de greu să desluşească vocea brigadierului, ca şi cum şi-ar fi vârât capul într-o cadă cu apă. Se opri – ca să profite din plin de această pauză scurtă – şi făcu semn cu mâna înmănuşată spre sud-est.

— Dincolo de Kantemirovskaia. Credem că fie acoperişul intrării, fie un puţ de aerisire a fost perforat. Nimeni nu ştie sigur.

— Deci Kantemirovskaia e părăsită?

— Dintotdeauna. După Kolomenskaia toată linia e pustie.

— Dar mi s-a spus... zise Hunter, apoi se întrerupse, îi făcu semn lui Homer să nu facă niciun zgomot şi se acordă pe lungimea lui de undă subtilă, invizibilă. Ştie cineva ce se petrece în Kaşirskaia? întrebă el în cele din urmă.

— Cum ar putea?

Bătrânul nu era sigur că reuşise să imprime o tonalitate ironică bubuitului înfundat care ieşise prin filtrele sale respiratorii şi care suna ca un trombon gripat.

— Îţi zic eu. Radiaţiile acolo sunt aşa de puternice, că ne-ar prăji pe amândoi înainte să ajungem în staţie. N-ar servi la nimic. Nu putem merge pe acolo. Ne întoarcem.

— Ne întoarcem? La Sevastopolskaia?

— Da. O să ies la suprafaţă şi o să încerc să merg pe deasupra, răspunse Hunter preocupat, deja cu gândul la ruta pe care avea să o urmeze.

— Te duci singur? întrebă Homer prudent.

— Nu pot să te salvez de fiecare dată. O să am suficientă bătaie de cap ca să-mi apăr propria piele. Şi n-o să reuşim amândoi. Nici eu singur n-am nicio garanţie.

— Nu-nţelegi. Trebuie să merg cu tine! Trebuie să...

Homer căută cu disperare un motiv, unul logic.

— Trebuie să ai o moarte care să semnifice ceva? încheie brigadierul în locul lui pe un ton indiferent, deşi Homer ştia foarte bine că erau de fapt numai filtrele măştii de gaz, împiedicând accesul contaminanţilor, lăsând să pătrundă un aer steril şi fără gust şi lăsând să iasă numai sunete mecanice, neînsufleţite.

Bătrânul îşi strânse pleoapele un moment, încercând să-

şi amintească tot ce ştia despre capătul inferior, contaminat, al liniei Zamoskvoreţkaia, despre drumul de la Sevastopolskaia la Serpuhovskaia. Orice numai să nu se întoarcă, să evite revenirea la viaţa lui sterilă, la această sarcină falsă cu un mare roman, o legendă care să sfideze timpul.

— Urmează-mă! gâfâi el brusc şi se urni din loc, avântându-se cu o agilitate care-l surprinse până şi pe el către est, către Kaşirskaia, în gura iadului însuşi.

Visă că trecea o pilă peste una dintre verigile lanţului de fier care o lega de un zid. Pila scrâşnea şi aluneca şi, chiar şi atunci când i se părea că pătrunsese măcar jumătate de milimetru, imediat ce se oprea din lucru, crestătura aproape invizibilă din metal se închidea sub ochii ei. Dar Saşa nu disperă: îşi luă din nou unealta şi începu să pilească oţelul îndărătnic, răzuindu-şi pielea, însă menţinând un ritm strict, regulat. Era important să nu piardă ritmul, să nu se oprească din lucru nici măcar o clipă. În strânsoarea cătuşelor, gleznele i se umflaseră şi amorţiseră. Saşa înţelese că, şi dacă ar fi reuşit să triumfe asupra metalului, tot n-ar fi putut fugi, fiindcă picioarele ar fi refuzat să-i dea ascultare.

Fata se trezi şi deschise ochii cu greutate. Lanţurile nu fuseseră doar un vis: încheieturile îi erau prinse în cătuşe. Zăcea trântită pe podeaua murdară a unei drezine miniere vechi, care scotea un scârţâit ucigător de monoton şi înainta abia târându-se. În gură avea o cârpă murdară, iar la tâmplă o rană care o durea şi sângera.

„Nu m-a omorât. De ce?” îşi zise ea în gând.

Din locul de unde zăcea nu putea să vadă decât o bucată mică de tavan: îmbinările nituite ale structurilor de rezistenţă ale metroului perindându-se pe deasupra ei într-un petic nesigur de lumină. Drezina înainta printr-un tunel. Pe când încerca să-şi elibereze mâinile încătuşate, prinse sub trup, structura de rezistenţă fu înlocuită de o vopsea albă ce se cojea. Saşa se alarmă: ce staţie era asta?

Era un loc rău: nu numai tăcut, ci dezolant, nu numai părăsit, ci lipsit de viaţă şi cufundat într-un întuneric deplin. Crezuse că staţiile aflate de cealaltă parte a podului erau toate populate de oameni şi că aerul vibra de larma şi strigătele lor. Probabil se înşelase.

Tavanul de deasupra Saşei încetă să se mai mişte. Mârâind şi înjurând, răpitorul ei coborî pe peron şi se îndepărtă scrâşnind din cizmele cu pingele metalice, ca şi cum cerceta împrejurimile. Apoi, scoţându-şi masca de gaze, exclamă cu un glas gros, prietenos.

— Deci iată-ne aici! După atâţia ani!

Expulzând tot aerul din plămâni într-un oftat care părea să nu se mai termine, bărbatul lovi cu putere un obiect masiv, neînsufleţit... nu, îi trăsese un şut cu cizma: părea să fie un sac, dar ce era în el?

Când Saşa înţelese răspunsul muşcă zdreanţa împuţită ce-i astupa gura şi începu să urle, arcuindu-şi trupul ca lovită de o criză. Ştia unde o adusese grăsanul cu manta din foaie de cort şi cu cine vorbea în felul ăsta.

Era ridicol până şi să spere că ar fi putut scăpa de Hunter. Rapid ca un leu, brigadierul îl ajunse din câteva salturi, îl înşfăcă de umăr şi-l zgâlţâi dureros.

— Ce te-a apucat?

— Nu mai avem de mers decât puţin, gâfâi Homer. Mi-am adus aminte! E un pasaj de acces care ne scoate pe linia Zamoskvoreţkaia, chiar în faţa staţiei Kaşirskaia. Putem să ieşim din el în tunel, aşa că nu trebuie să trecem prin staţie. Putem s-o ocolim şi o să ieşim direct în Kolomenskaia. N-ar trebui să fie departe. Te rog!

Văzând o şansă, încercă din nou să se elibereze, dar se împiedică de pantalonii săi largi şi căzu cu un bufnet pe şine. Se ridică imediat şi încercă să se repeadă înainte, însă Hunter îl ţinu locului cu uşurinţă, ca pe un şoarece legat cu sfoară, şi-l întoarse cu faţa spre el. Se aplecă până când lentilele măştii sale de gaz ajunseră la acelaşi nivel cu ale bătrânului, îl studie intens pe Homer vreme de

câteva secunde şi apoi îi dădu drumul.

— Bine.

Şi acum brigadierul era cel care-l târa după sine fără oprire. Sângele vuia în urechile lui Homer acoperind clinchetele frenetice ale dozimetrelor, picioarele înţepenite şi amorţite abia îi dădeau ascultare, iar plămânii se sforţau atât de tare, încât ameninţau să-i plesnească şi fiecare respiraţie devenise dureroasă.

Fură cât pe ce să rateze pata neagră ca o cerneală care era gura îngustă a pasajului. Strecurându-se prin ea, mai alergară câteva minute ce părură foarte lungi, până ce Hunter dădu buzna într-un nou tunel. Brigadierul aruncă o privire grăbită în jur, se retrase înapoi în pasaj şi se răsti la bătrân.

— Unde m-ai adus? Ai mai fost vreodată pe-aici?

La treizeci de metri mai încolo, în partea stângă a pasajului, exact în direcţia pe unde trebuiau s-o apuce, tunelul era blocat din tavan până-n podea de o perdea groasă dintr-o materie nedefinită ce aducea a pânză de păianjen.

Nevrând să-şi irosească suflarea pe vorbe, Homer se mulţumi să clatine din cap. Era adevărat, nu avusese niciun motiv să vină până aici mai înainte. Şi nu era momentul potrivit să-i spună lui Hunter poveştile pe care le auzise despre acest loc.

Punându-şi automatul la loc pe umăr, brigadierul scoase din rucsac o armă cu lama lungă şi rectangulară, aducând cu o macetă improvizată, şi lovi cu ea ţesătura albă şi lipicioasă. Carcasele uscate ale gândacilor zburători prinşi în plasă tremurară şi foşniră ca nişte clopoţei răguşiţi. Marginile tăieturii zdrenţuite pe care o făcuse se apropiară imediat, ca şi cum aceasta se vindecase. Trăgând în lături ţesătura semitransparentă şi vârându-şi lanterna prin ea, brigadierul lumină culoarul. Avea să le ia ore ca să-l cureţe: pânzele acelea lipicioase umpleau întreg pasajul, până unde bătea raza lanternei.

Hunter verifică monitorul dozimetrului, scoase un mârâit gutural şi începu să reteze cu furie firele întinse între

pereţii tunelului. Acestea cedau lent, cerându-le mai mult timp decât îşi puteau ei permite. În zece minute reuşiră să înainteze abia treizeci de metri şi dădură peste pânze mult mai strâns ţesute, blocând pasajul ca un tampon de vată.

În cele din urmă, ajungând în dreptul unei guri de ventilaţie acoperite de pânze dedesubtul căreia zăcea pe traverse un schelet hidos cu două capete, brigadierul aruncă maceta la pământ. Erau prinşi în plasă ca gândacii şi chiar dacă fiinţa care o ţesuse pierise cu ani în urmă şi nu avea să-i atace, urmau să moară oricum în curând, din pricina radiaţiilor.

În cele câteva clipe în care Hunter încercă să ia o hotărâre, bătrânul îşi mai aminti ceva ce auzise despre tunelul acesta. Lăsându-se într-un genunchi, scoase câteva cartuşe din încărcătorul de rezervă, desfăcu gloanţele cu ajutorul unui briceag şi îşi răsturnă praful de puşcă în palmă. Hunter nu avu nevoie de nicio altă explicaţie: câteva minute mai târziu, după ce reveniră la baza pasajului, vărsară o grămăjoară de grăunţe cenuşii într-o bucată de vată şi apropiară o brichetă de ea.

Praful de puşcă sfârâi şi începu să fumege şi deodată se petrecu ceva incredibil: flacăra se răspândi în toate direcţiile deodată, escaladând pereţii până la tavanul îndepărtat, invadând tot tunelul. Se repezi înăuntru, un inel de foc incandescent mugind şi devorând pânzele şi lăsând în urmă ici şi colo zdrenţe carbonizate atârnând din tavan. Cercul de flăcări se îndepărtă în direcţia Kolomenskaiei, micşorându-se cu repeziciune şi absorbind aerul ca un piston gigantic. Apoi tunelul coti şi flăcările dispărură după colţ, târând în urma lor o trenă de străfulgerări stacojii.

Şi de foarte departe, străbătând prin vuietul monoton al focului, răsună un strigăt care nu era uman, ceva între un urlet de disperare şi un şuierat strident. Deşi, fascinat de spectacol, Homer putea la fel de bine să şi-l fi imaginat.

Hunter vârî din nou maceta în rucsac şi scoase două pachete noi, nedesfăcute, conţinând măşti de gaze.

— Le păstram pentru la întoarcere, zise el schimbându-şi

propriul filtru şi întinzându-i bătrânului cel de-al doilea pachet. După incendiul ăsta, poluarea radioactivă de pe-aici trebuie să fie ca după bombardament.

Bătrânul încuviinţă. Când se învolburaseră în sus, flăcările stârniseră particulele radioactive ce se depuseseră de ani şi ani pe pânzele de păianjen, insinuându-se în structura lor. Golul întunecat al tunelului era acum plin de molecule ucigaşe, plutind prin aer ca mii de mine subacvatice mici, blocând canalul navigabil pe care voiau să-l urmeze cei doi călători. Nu le puteau ocoli.

Erau siliţi să treacă printre ele.

— Ce-ar zice taică-tu dacă te-ar vedea? o luă peste picior grăsanul.

Saşa se afla vizavi de trupul prăbuşit al tatălui ei, care zăcea cu faţa în jos într-o baltă de sânge. Bretelele salopetei fuseseră coborâte de pe umerii fetei, dând la iveală o flanelă decolorată, cu imaginea unui animăluţ nostim. Cel care o răpise îşi ascundea faţa, vârându-i în ochi raza puternică a lanternei ori de câte ori încerca să-l privească. Îi scosese cârpa din gură, dar Saşa nu avea de gând să-i ceară nimic.

— Din păcate nu semeni cu mama ta. Şi eu care sperasem...

Picioarele elefantine, încălţate în cizme mânjite de sânge porniră din nou să dea ocol coloanei de care era rezemată Saşa. Acum vocea lui răsuna din spatele ei.

— Tăticul tău o fi crezut probabil că totul a fost dat uitării. Dar unele crime nu se prescriu... Calomnia. Trădarea.

Făptura lui obeză răsări din beznă de cealaltă parte a ei. Se opri şi privi trupul tatălui ei, apoi îl înghionti dispreţuitor cu cizma. Îşi drese gâtul şi îi trase un scuipat generos.

— Păcat că şi-a dat duhul fără ajutorul meu, zise el plimbându-şi raza lanternei pe grămada de nimicuri ce umpleau staţia aceea sumbră, şi oprind-o asupra bicicletei

fără roţi. Ce cămin drăguţ aveţi! Cred că dacă n-ai fi fost tu, babacu tău ar fi preferat să se spânzure.

Saşa încercă să se îndepărteze târâş cât timp raza lanternei era orientată în altă parte, dar o secundă mai târziu lumina o scoase din nou din beznă.

— Şi-l înţeleg, zise răpitorul ei, ajungând lângă ea dintr-un salt. Eşti o fetiţă drăgălaşă. Mare păcat că nu-i semeni maică-tii. Cred că şi el trebuie să fi fost dezamăgit. Ei, nu contează, adăugă el doborând-o la podea dintr-o lovitură de bocanc. Măcar nu mi-am irosit timpul străbătând tot metroul ca să ajung aici.

Saşa se cutremură şi clătină din cap.

— Vezi ce imprevizibilă-i viaţa, Pete? zise el vorbind din nou cu tatăl Saşei. Era o vreme când îţi trimiteai rivalii în dragoste la curtea marţială. Apropo, mersi că pe mine n-ai pus să mă execute, ci doar m-ai exilat pe viaţă. Dar viaţa-i lungă şi situaţia se mai schimbă. Şi nu întotdeauna în avantajul tău. M-am întors, chiar dacă mi-a luat cu zece ani mai mult decât am plănuit.

— Oamenii nu revin niciodată într-un loc din pură întâmplare, şopti Saşa repetând cuvintele tatălui ei.

— Adevărate cuvinte, rânji batjocoritor grăsanul. Hei, cine-i acolo?

La capătul îndepărtat al peronului ceva mătăhălos şi greoi foşni şi căzu, apoi răsună un fel de şuierat şi paşii iuţi ai unui animal mare. Când se lăsă din nou liniştea era una falsă, fragilă şi zdrenţuită. Asemeni răpitorului ei, Saşa simţi ceva ieşind din tunel şi înaintând spre ei.

Grăsanul smuci piedica armei, se puse într-un genunchi lângă fată, îi propti patul pe umăr şi plimbă o rază tremurătoare de lumină peste coloanele aflate în apropiere. Să auzi tunelurile din sud trezindu-se la viaţă după ce fuseseră pustii vreme de zeci de ani era la fel de înfiorător ca şi cum ai fi văzut statuile de marmură din staţiile centrale ale metroului mişcându-se şi clipind.

O umbră neclară traversă raza de lumină tocmai când aceasta se deplasa, dar nu era umană, avea o formă nefirească şi era mult prea agilă. Când însă lumina reveni

în locul unde se aflase creatura misterioasă, nu se mai zărea nici urmă de ea. Un minut mai târziu raza, gonind de ici-colo panicată, o surprinse din nou... la numai douăzeci de paşi de ei.

— Un urs? şopti neîncrezător grăsanul apăsând pe trăgaci.

Gloanţe şterseră coloanele şi zăngăniră lovind pereţii, dar fiara părea să se fi dematerializat şi nicio împuşcătură nu-şi nimeri ţinta. Deodată grăsanul încetă să mai tragă ca nebunul, scăpă arma şi îşi duse mâinile la stomac. Lanterna i se rostogoli într-o parte şi conul ei de lumină se târî pe podea luminând din spate silueta lui masivă, ghemuită.

Din întuneric ieşi fără grabă un bărbat, înaintând cu paşi incredibil de uşori, aproape neauziţi în ciuda cizmelor greoaie. Într-un costum protector prea mare până şi pentru el, putea fi luat drept un urs. Nu purta mască de gaze: chipul brăzdat de cicatrici şi craniul ras păreau un deşert pârjolit. Jumătate din chip, cu trăsături aspre, necizelate, masculine, era chiar chipeş, dar părea cumva mort şi, privindu-l, Saşa nu-şi putu stăpâni un fior. Cealaltă jumătate era pur şi simplu respingătoare, o reţea complicată de cicatrici care o transforma în masca unui monstru din basme, perfectă în diformitatea şi hidoşenia sa. Chiar şi aşa, cu excepţia ochilor, înfăţişarea lui era mai degrabă respingătoare decât înfricoşătoare. O privire cercetătoare, sfredelitoare, pe jumătate dementă, îi însufleţea faţa inexpresivă. O însufleţea fără însă s-o aducă la viaţă.

Grasul încercă să se ridice, dar se prăbuşi imediat la loc urlând de durere, împuşcat în ambii genunchi. Puşcaşul îngenunche lângă el, îi lipi de frunte amortizorul de la capătul ţevii lungi a pistolului şi apăsă pe trăgaci. Urletul amuţi imediat, însă timp de câteva secunde ecoul lui călători pe sub bolta staţiei ca un suflet pierdut, rămas fără trup.

Împuşcătura proiectase în sus bărbia grăsanului şi acum răpitorul Saşei zăcea cu faţa către ea. Numai că în loc de

chip avea un crater stacojiu şi umed. Saşa se trase îndărăt scâncind îngrozită. Încet, îngândurat, pistolarul cel teribil aţinti arma asupra ei.

Apoi însă privi în jur şi se răzgândi. Pistolul dispăru în tocul său şi el dădu un pas îndărăt, de parcă ar fi vrut să se dezică de ceea ce făcuse. Scoase capacul unei sticluţe plate şi luă o înghiţitură.

Un nou personaj se ivi pe mica scenă luminată de lanterna mortului, a cărei rază pălea. Era un bătrân care gâfâia ţinându-se de coaste. Purta acelaşi soi de costum ca ucigaşul şi acesta îi dădea un aer absurd. Ajungându-şi din urmă tovarăşul, bătrânul se prăbuşi epuizat pe podea, fără să observe că totul în jurul lui era scăldat în sânge. Abia mai târziu, când îşi reveni şi deschise ochii, văzu cele două trupuri mutilate şi fata amuţită şi îngrozită ghemuită între ele.

Inima lui Homer abia îşi domolise bătăile, dar acum o luă din nou la trap. Nu reuşea să exprime sentimentul în cuvinte, însă era sigur: o găsise. După toate nopţile în care se străduise zadarnic să-şi plămădească viitoarea eroină, încercând să-şi imagineze gura şi încheieturile ei, hainele şi parfumul, mişcările şi gândurile, întâlnise deodată o făptură în carne şi oase care corespundea tuturor cerinţelor. Sigur, până acum şi-o imaginase cu totul altfel... Mai elegantă, cu forme mai pline şi în mod cert mai matură. Ea se dovedise a fi slăbănoagă, cu un trup mult prea colţuros şi privind-o în ochi bătrânul întâlni două aşchii de gheaţă în locul căldurii languroase. Era altfel, dar Homer ştiu că greşeala era a lui, că el era cel care nu reuşise să şi-o imagineze cum trebuie. Expresia ei de animal încolţit, chipul schimonosit de frică şi mâinile încătuşate îl intrigau. Poate că era un maestru al repovestirii, totuşi nu fusese dăruit cu talentul de a scrie tragedii ca aceea prin care trebuie să fi trecut această fată. Neajutorarea ei, lipsa ei de speranţă, salvarea ei miraculoasă şi felul în care destinul ei se împletise cu

povestea lor însemnau că el era pe calea cea bună.

Şi deşi ea nu scosese încă o vorbă, el era deja dispus s-o creadă. Căci la urma urmelor, dincolo de orice altceva, această adolescentă cu părul alb, ciufulit şi tuns la nimereală, cu urechiuşele ascuţite, obrajii mânjiţi de funingine şi claviculele expuse – surprinzător de albe şi de vulnerabile – cu buza de jos bosumflată copilăreşte, avea o frumuseţe aparte.

Curiozitatea bătrânului se contopea cu mila şi cu o tandreţe surprinzătoare. Se apropie şi se lăsă pe vine lângă ea. Ea se ghemui şi îşi strânse pleoapele. „O sălbatică mică”, îşi zise el. Neştiind ce să-i spună, o bătu pe umăr.

— E cazul să mergem, îi întrerupse Hunter gândurile.

— Păi şi cum facem cu...? întrebă Homer indicând-o din cap pe fată.

— Lasă asta. Nu-i treaba noastră.

— Nu putem s-o lăsăm singură aici!

— E mai simplu s-o împuşcăm! se răsti brigadierul.

— Nu vreau să merg cu voi, zise brusc fata, adunându-şi tot curajul. Scoateţi-mi cătuşele şi atât. Cheia ar trebui să fie la el.

Indică marioneta cu chipul sfărâmat.

Din trei mişcări rapide, Hunter controlă cadavrul şi scoase dintr-un buzunar interior un set de chei de oţel. I le aruncă fetei şi se întoarse spre bătrân.

— Gata?

Încercând să amâne despărţirea, Homer i se adresă fetei:

— Ce ţi-a făcut animalul ăla?

— Nimic, zise ea chinuindu-se cu încuietoarea. N-a avut timp. Şi nu-i animal. E un om ca toţi oamenii. Crud, prost şi ranchiunos. La fel ca toţi ceilalţi.

— Nu-s toţi aşa, o contrazise bătrânul, dar fără convingere.

— Ba toţi, zise fata cu încăpăţânare, crispându-se în timp ce se ridica pe picioarele ei amorţite. Dar nu-i nimic. Nu-i uşor să rămâi om.

Chiar că-i trecuse repede frica! Nu-şi mai cobora privirea, ci îi înfrunta pe cei doi bărbaţi cu o căutătură sumbră şi provocatoare. Se apropie de celălalt cadavru, îl întoarse grijulie cu faţa în sus, îi încrucişă mâinile pe piept şi-l sărută pe frunte. Se întoarse către Hunter cu ochii mijiţi şi colţurile gurii îi tremurară.

— Îţi mulţumesc!

Fără să-şi adune lucrurile sau să ia măcar o armă, coborî pe şine şi porni şchiopătând către gura tunelului. Încruntat, cu bărbia în piept, brigadierul o privi îndepărtându-se. Mâinile îi pipăiră indecise centura, şovăind între cuţit şi sticluţă. În cele din urmă luă o hotărâre, îşi îndreptă umerii şi o strigă:

— Aşteaptă!

Capitolul 8

Măşti

Cuşca zăcea în continuare acolo unde căzuse când grăsanul i-o smulsese din mână. Uşiţa era întredeschisă şi şobolanul fugise. „Mai bine că s-a dus”, îşi zise fata. Şobolanul merita şi el să fie liber.

Nemaiavând ce face, Saşa îşi pusese masca de gaze a răpitorului ei. I se părea că încă mai simte izul respiraţiei lui împuţite, dar se bucura că grăsanul îşi scosese masca înainte să fie împuşcat.

Aproape de mijlocul podului, radiaţia spori din nou.

Saşa se bălăbănea în costumul enorm din pânză de cort, ca o larvă de gândac în coconul ei. Era de mirare că acesta nu cădea de pe ea. Însă masca de gaze i se lipea bine de obraz, deşi fusese peste faţa lătăreaţă şi cu fălci lăsate a bărbatului. Saşa încercă să expire cu toată forţa ca să elimine prin tuburi şi filtre aerul destinat mortului. Dar

privind în jur prin lentilele circulare, aburite, avu sentimentul straniu că se furişase în trupul altcuiva, nu doar în costumul lui de protecţie. Cu numai o oră în urmă, demonul fără suflet ce venise după ea fusese aici, înăuntru. Era ca şi cum, pentru a putea traversa podul, ea fusese silită să devină el şi să vadă lumea prin ochii lui. Prin ochii oamenilor care o exilaseră pe ea şi pe tatăl ei la Kolomenskaia, ţinându-i în viaţă în toţi aceşti ani numai fiindcă lăcomia se dovedise mai tare decât ura. Saşa se întrebă dacă, pentru a se pierde printre asemenea oameni, avea să fie şi ea silită să poarte o mască neagră de cauciuc şi să pretindă că era cineva fără chip şi fără sentimente. Dacă asta ar fi ajutat-o să se schimbe şi pe dinăuntru şi să-şi şteargă amintirile... Să creadă sincer că nu suferise răni de nevindecat, că încă mai putea s-o ia de la zero.

Saşa şi-ar fi dorit să creadă că aceşti doi bărbaţi nu dăduseră peste ea din întâmplare, că fuseseră trimişi special, dar ştia că nu era adevărat. Îi era greu să decidă dacă o luaseră cu ei ca să se amuze, de milă sau fiindcă voiau să-şi dovedească unul altuia ceva. Cele câteva cuvinte pe care bătrânul i le aruncase aşa cum arunci un os unui câine păreau să indice că o simpatiza. Însă toate gesturile lui trădau o supunere precaută faţă de tovarăşul său, era tăcut şi ai fi zis că se temea să nu fie acuzat de omenie.

Iar celălalt, după ce fusese de acord ca fata să meargă cu ei până la cea dintâi staţie locuită, nu-i mai aruncase nicio privire. Saşa rămăsese intenţionat mai în urmă, lăsându-l s-o ia puţin înainte ca să-l poată studia din spate. El îi simţise privirea stăruind asupra lui şi se încordase imediat, smucind din cap, dar nu se uitase peste umăr, poate fiindcă nu se sinchisea de curiozitatea unei puştoaice, poate nevrând să arate că-i acorda vreo atenţie.

Trupul vânjos şi agilitatea de fiară a bărbatului ras în cap, care-l făcuseră pe grăsan să-l ia drept urs, demonstrau fără urmă de îndoială că era soldat şi o fire solitară, însă nu era vorba numai de înălţimea lui sau de lăţimea umerilor. Radia o energie care ar fi fost la fel de

palpabilă şi dacă bărbatul ar fi fost scund şi slăbănog. Un asemenea ins putea face pe aproape oricine să se supună voinţei sale şi i-ar fi eliminat fără nicio tresărire pe aceia care i s-ar fi opus. Şi, cu mult înainte ca fata să-şi învingă teama de acest bărbat, înainte să înceapă măcar să-l înţeleagă pe el sau pe ea însăşi, vocea nefamiliară a femeii care se deştepta în Saşa îi spunea că şi ea i se va supune.

Drezina înainta cu o viteză incredibilă. Homer abia simţea rezistenţa manetei, căci brigadierul făcea singur toată munca. De dragul aparenţelor, bătrânul stătea şi el în faţa lui Hunter ridicându-şi şi coborându-şi braţele, dar treaba asta nu-l costa niciun efort.

Podul lătăreţ al metroului era ca un miriapod traversând râul tulbure şi învolburat. Carnea de beton se jupuia de pe scheletul lui de oţel şi una dintre cele două spinări cedase şi se prăbuşise. Era o construcţie standard, impersonală, provizorie, lipsită până şi de cea mai vagă urmă de eleganţă, la fel ca blocurile-turn ridicate în jurul ei, la fel ca toate suburbiile banale şi stereotipe ale Moscovei. Dar privind fermecat în jur în timp ce-l traversa, Homer îşi aminti de podurile magice, mobile, din Sankt Petersburg şi de dantelăria de metal brunat a podului Crimeea din Moscova.

În cei douăzeci de ani de când locuia în metrou, bătrânul nu ieşise decât de trei ori la suprafaţă şi de fiecare dată încercase să observe cât mai multe pe durata scurtelor sale permisii. Încerca să-şi redeştepte amintirile, să aţintească asupra oraşului lentilele ochilor lui înceţoşaţi de vârstă şi să acţioneze obturatorul ruginit al memoriei sale vizuale. Încerca să depoziteze amintiri pentru viitor. Era posibil să nu mai iasă niciodată la suprafaţă în Kolomenskaia, Rechnoi Vokzal sau Teplii Stan, în toate acele locuri miraculos de frumoase pe care el şi mulţi alţi moscoviţi le priviseră cândva cu un dispreţ nejustificat.

An după an Moscova lui îmbătrânea, se dărâma, se eroda. Homer îşi dori să poată mângâia podul în ruine al

metroului aşa cum fata găsită în Kolomenskaia îl mângâiase pe bărbatul care sângerase de moarte. Şi nu numai podul, ci şi fabricile ca nişte piscuri cenuşii. Voia să le privească la nesfârşit, cu adoraţie, să le atingă, să simtă că era cu adevărat acolo, că nu visa. Şi mai voia să-şi ia adio de la ele pentru orice eventualitate.

Vizibilitatea era teribil de redusă. Lumina argintie a lunii nu reuşea să-şi croiască drum prin filtrul dens de nori şi bătrânul mai mult ghicea decât observa. Dar era bine şi-aşa, căci el de mult se obişnuise să substituie realitatea cu fantezia.

Complet absorbit de aceste cugetări, Homer nu se mai gândea la nimic altceva. Uitase legendele pe care urma să le creeze şi jurnalul misterios care-i bântuise imaginaţia fără încetare, ore în şir. Se purta ca un copil în vacanţă, privind încântat siluetele ceţoase ale blocurilor-turn, întorcându-şi capul încolo şi încoace şi vorbindu-şi cu voce tare.

Ceilalţi nu se bucurau de traversarea podului. Brigadierul, care se aşezase astfel încât să privească înainte, încremenea uneori cu capul întors în direcţia sunetelor ce se ridicau de dedesubt. Cu această excepţie, atenţia sa era aţintită către punctul îndepărtat, încă invizibil pentru tovarăşii săi, în care şinele se îngropau din nou în pământ. Fata stătea în spatele lui Hunter strângându-şi masca de căpătat cu ambele mâini, din motive numai de ea ştiute.

Se vedea cu ochiul liber că nu se simţea în largul ei la suprafaţă. Cât timp merseseră prin tunel păruse înaltă, dar când ieşiseră afară parcă se strânsese în ea ca şi cum s-ar fi retras într-o cochilie invizibilă şi nici măcar costumul din pânză de cort luat de la cadavru nu o făcea să pară mai mare, deşi era grotesc de larg. Nepăsătoare la priveliştea frumoasă de pe pod, îşi ţinea ochii aţintiţi mai tot timpul asupra podelei de sub picioarele ei.

Străbătură ruinele staţiei Tehnopark, construită în grabă şi cu neglijenţă chiar înainte de război – se năruise nu din pricina bombelor, ci pur şi simplu din cauza trecerii

timpului – şi se apropiară în cele din urmă de tunel. Prin contrast cu bezna palidă a nopţii intrarea lui era de un negru absolut. Homer simţi cum costumul i se transformă în armură şi el însuşi deveni un cavaler medieval, călărind neînfricat către o peşteră din basme unde sălăşluia un balaur. Zgomotul nocturn al oraşului rămase în urma lor în pragul vizuinei fiarei, unde Hunter le porunci să abandoneze drezina. Acum nu se mai auzeau decât foşnetul timid al paşilor celor trei călători şi cuvintele lor răzleţe, întretăiate de un ecou care se tot împiedica de structura de rezistenţă a tunelului. Dar în acest tunel calitatea sunetului avea ceva straniu. Până şi Homer putea simţi limpede că se aflau într-un spaţiu încapsulat, ca şi cum umblau prin gâtul unei sticle.

— Înainte drumul e închis, zise Hunter confirmându-i temerile.

Raza lanternei lui Hunter găsi cea dintâi fundul sticlei: uşa ermetică, închisă, se înălţa dinaintea lor ca un zid. Şinele sclipeau vag întrerupându-se la uşă şi din lagărele ei se prelingeau picături de lubrifiant cafeniu. În faţa uşii zăceau lepădate scânduri vechi, crengi uscate şi bucăţi de lemn carbonizat, ca şi cum cineva încercase de curând să facă un foc. Uşa era folosită, era evident, dar se pare numai de cei din interior: pe această parte nu existau sonerii sau alte dispozitive prin care cineva să-şi semnaleze prezenţa.

Brigadierul o privi pe fată.

— Aşa-i tot timpul?

— Câteodată cei dinăuntru ies. Vin la noi, de cealaltă parte. Ca să facă negoţ. Credeam că... azi...

Părea să-şi caute scuze. Ştiuse ea oare că nu se putea intra, dar nu le spusese?

Hunter izbi în uşă cu mânerul macetei lui, ca şi cum ar fi bătut un gong uriaş de metal. Însă oţelul era prea gros şi în locul unui dangăt sonor răsună numai un zăngănit stins. Chiar dacă de partea cealaltă ar fi fost vreo fiinţă vie, sunetul nu ar fi răzbătut până la ea.

Nu se petrecu niciun miracol. Nimeni nu răspunse.

În ciuda bunului-simţ, Saşa sperase că aceşti bărbaţi vor putea deschide uşa. Se temuse să le spună că intrarea în Marele Metrou era încuiată. Dacă se hotărau să apuce pe un alt drum şi pe ea o lăsau unde o găsiseră?

Dar nimeni din Marele Metrou nu-i aştepta şi să spargi o uşă ermetică era peste puterile unui om. Bărbatul ras în cap cercetă panoul de oţel masiv încercând să găsească un punct slab sau o încuietoare secretă, însă Saşa ştia că pe partea asta nu existau încuietori. Uşa nu se deschidea decât dinăuntru.

— Staţi aici, eu mă duc în recunoaştere. O să verific uşa din celălalt tunel şi o să caut conducte de ventilaţie, le ordonă răstit bărbatul.

După o scurtă pauză adăugă:

— Mă întorc.

Şi se făcu nevăzut.

Bătrânul adună crengile şi scândurile împrăştiate şi făcu un mic foc de tabără. Se aşeză pe traverse, îşi vârî mâinile în rucsac şi începu să scotocească. Saşa se ghemui tăcută lângă el, observându-l. Bătrânul oferea un spectacol straniu, poate pentru ea, poate pentru sine. Scoase din rucsac un carneţel murdar şi hărtănit, îi aruncă Saşei o privire prudentă, se trase cât mai departe de ea şi se aplecă deasupra hârtiilor. Apoi sări în sus cu o sprinteneală suspectă pentru unul de vârsta lui, ca să verifice dacă bărbatul ras în cap chiar plecase: schiţă zece paşi stângaci şi furişaţi către ieşirea tunelului, nu descoperi pe nimeni şi decise că aceste precauţii erau de ajuns. Rezemându-se din nou de uşă, se adăposti de Saşa în dosul unui sac şi se cufundă în lectură.

Citi agitat, murmurând ininteligibil pentru sine, apoi îşi lepădă mănuşile, scoase o sticluţă cu apă şi începu să stropească foile carnetului. Mai citi, apoi, deodată, începu să-şi frece cu frenezie palmele de pantaloni, se plesni peste frunte, îşi pipăi masca de gaze şi îşi reluă lectura. Molipsită de agitaţia lui, Saşa îşi abandonă gândurile şi se

trase mai aproape. Bătrânul era prea captivat ca să observe mişcările ei precaute.

În lumina focului, ochii lui verde palid scânteiau febril până şi prin lentilele măştii de gaze. Din când în când se smulgea din citit cu un efort evident ca să ia o gură de aer. În timpul acestor scurte întreruperi arunca priviri prudente către peticul îndepărtat de cer de la gura tunelului, dar acesta era netulburat. Bărbatul ras în cap se făcuse nevăzut. Apoi carneţelul îl absorbea din nou.

Acum ea înţelese de ce stropise el paginile cu apă: încerca să le desprindă pe cele lipite între ele. Acestea rezistau şi la un moment dat bătrânul rupse una din greşeală şi scoase un ţipăt de parcă se tăiase. Îşi blestemă stângăcia şi abia atunci observă privirea ei curioasă. Jenat, îşi aranjă din nou masca de gaze, dar nu-i spuse nimic până nu termină de citit. Atunci se repezi la foc şi azvârli carnetul în el, iar Saşa ştiu că nu avea rost să-i pună întrebări în acest moment: ar fi minţit-o sau n-ar fi spus nimic. Şi în clipa asta erau alte lucruri care o îngrijorau mai tare. Probabil trecuse o oră de când plecase bărbatul ras în cap. Dacă îi abandonase ca pe nişte poveri inutile? Saşa se trase mai aproape de bătrân.

— Şi celălalt tunel e închis, zise ea. Şi toate conductele de ventilaţie din preajmă au fost sigilate. Numai pe aici se poate intra.

Bătrânul o privi absent, chinuindu-se să se concentreze asupra spuselor ei.

— O să găsească el o intrare. Are intuiţie, zise el şi un minut mai târziu întrebă, ca şi cum nu voia să pară nepoliticos: Cum te cheamă?

— Alexandra, răspunse ea cu seriozitate. Dar pe dumneavoastră?

— Nikolai, începu el, întinzându-i mâna, dar şi-o retrase înainte să i-o apuce Saşa, de parcă se răzgândise. Homer. Mă cheamă Homer.

— Homer. E o poreclă stranie, zise Saşa.

— E un nume, spuse el ferm.

Era oare cazul să-i explice că, atâta timp cât erau cu ea,

uşa avea să rămână închisă? Deşi ar fi putut fi larg deschisă dacă cei doi ar fi venit singuri. Era lucrarea staţiei Kolomenskaia, care refuza să-i dea drumul Saşei, pedepsind-o pentru ceea ce-i făcuse tatălui ei. Fugise şi-şi întinsese lanţul la maxim, dar nu-l putea rupe. Staţia o readusese înapoi o dată şi avea s-o facă din nou.

Oricât se strădui să-şi alunge din minte aceste gânduri şi imagini, ele nu se îndepărtau decât puţin, ca nişte ţânţari lacomi de sânge, revenind de fiecare dată să-i dea târcoale, furişându-i-se în ochi şi urechi. Bătrânul o întrebă ceva, însă ea nu-i răspunse: ochii i se înceţoşară de lacrimi, iar în minte îi răsună vocea tatălui ei, repetând: „Nimic nu-i mai de preţ ca viaţa unui om.” Iată că venise momentul când înţelegea în sfârşit ce vrusese el să spună.

Pentru Homer nu mai era un mister ce se petrecuse la Tulskaia. Explicaţia era mai simplă şi totodată mai cumplită decât îşi imaginase, dar o poveste încă şi mai cumplită abia începea, acum că descifrase jurnalul. Carneţelul era cercul negru[4] al lui Homer. Era un bilet numai dus şi odată ce-l ţinuse în mână nu mai putea scăpa de el, chiar dacă-l arsese.

În plus bănuielile sale privindu-l pe Hunter îi fuseseră acum confirmate fără putinţă de tăgadă, deşi Homer nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze mai departe. Tot ce citise în jurnal contrazicea complet spusele brigadierului. Hunter minţea şi o făcea cu bună ştiinţă. Bătrânul trebuia să deslușească motivul din spatele acestor minciuni şi să descopere dacă ele serveau vreunui scop. Răspunsul avea să decidă dacă va continua să-l urmeze pe Hunter şi dacă aventura lui avea să fie una eroică sau o baie de sânge oribilă şi fără sens, care nu avea să lase martori.

Primele însemnări din carneţel purtau data zilei când

[4] În romanul *Comoara din insulă* de R.L. Stevenson piratul judecat şi găsit vinovat de ai săi primea un petic de hârtie în formă de cerc, înnegrit pe o parte şi cu un mesaj scris pe cealaltă parte.

caravana traversase Nagornaia fără pierderi şi pătrunsese în Tulskaia neîntâmpinând rezistenţă…

Tunelurile sunt tăcute şi pustii până aproape de Tulskaia. Înaintăm rapid – semn bun. Comandantul crede că mâine cel târziu o să ne întoarcem, nota ofiţerul de transmisiuni. *Intrarea în Tulskaia nu e păzită. Am trimis un cercetaş. A dispărut,* scria el neliniştit câteva ore mai târziu. *Comandantul a decis să înaintăm cu toţii asupra staţiei. Ne pregătim de asalt.* Şi puţin mai târziu: *Nu înţelegem ce e în neregulă… Am discutat cu localnicii. Lucrurile merg prost. E o boală.* Şi imediat după asta explica: *Unii locuitori ai staţiei au o boală… Una necunoscută…* Se părea că membrii caravanei încercaseră să le ofere asistenţă bolnavilor: *Medicul nu poate găsi un leac. Spune că e ceva asemănător cu turbarea… Au dureri cumplite şi minţile le sunt tulburate… Atacă alţi oameni.* Şi imediat după aceea: *Slăbiţi de boală, nu pot face mare rău. Nu asta-i nenorocirea…* În acest loc neşansa făcuse ca paginile să se lipească şi Homer fusese silit să le ude cu apă din sticluţă: *Fotofobie, greaţă. Gingii sângerânde. Tuse. Apoi se umflă… Se transformă în…* Cuvântul fusese tăiat conştiincios. *Nu se ştie cum se transmite? Prin aer? Prin contact fizic?* Această însemnare fusese făcută a doua zi. Detaşamentul rămăsese acolo peste noapte.

„De ce n-au anunţat asta?” se întrebase bătrânul, înţelegând imediat că citise deja răspunsul pe undeva. Frunzări paginile: *Liniile de comunicaţie s-au întrerupt. Telefonu-i mort. Poate e sabotaj. Unul dintre exilaţi, ca răzbunare? Au descoperit boala înainte să sosim noi şi în prima etapă i-au gonit pe bolnavi în tuneluri. Să fi tăiat unul dintre ei cablul?*

În acest punct Homer îşi ridicase capul şi privise în gol. Să zicem că într-adevăr cablul fusese tăiat. Dar de ce nu reveniseră ei la Sevastopolskaia?

Mai rău e că bolii îi trebuie o săptămână ca să se manifeste. Şi dacă incubaţia-i mai lungă? Din momentul acela şi până la moarte nu mai sunt decât o săptămână, maxim două. Nimic nu ajută. Nu există leac. Rata

mortalităţii e de sută la sută. O zi mai târziu ofiţerul făcea o nouă însemnare, familiară deja lui Homer: *În Tulskaia e haos. Nu avem cum să ne continuăm drumul prin metrou, Hansa îl blochează. Nu ne putem întoarce acasă.* Continua pe următoarea pagină: *Cei sănătoşi îi împuşcă pe bolnavi, mai ales pe cei agresivi. Au construit un ţarc pentru cei infectaţi... Aceştia se opun şi imploră să li se dea drumul...* După asta urma o frază scurtă, cumplită: *Se mănâncă între ei.*

Ofiţerul de transmisiuni era şi el îngrozit, dar disciplina de oţel a detaşamentului împiedicase frica să degenereze în panică. Până şi în toiul unei epidemii de febră letală o brigadă a Sevastopolskaiei rămânea o brigadă a Sevastopolskaiei. *Am preluat controlul, am izolat staţia şi am numit un comandant,* citi Homer. *Toţi ai noştri sunt sănătoşi, dar a trecut prea puţin timp.*

Trupa de cercetaşi trimisă din Sevastopolskaia ajunsese în siguranţă la Tulskaia şi, fireşte, rămăsese şi ea blocată acolo. *Am decis să rămânem aici până când trece perioada de incubaţie, ca să nu punem în pericol... Sau poate pentru totdeauna,* continua ofiţerul. *Situaţia e disperată. Nu putem aştepta ajutor de nicăieri. Dacă îl cerem de la Sevastopolskaia o să-i condamnăm pe ai noştri. Trebuie să îndurăm... Dar pentru cât timp?*

Deci paznicii misterioşi de lângă uşa ermetică a Tulskaiei fuseseră membri ai brigăzii din Sevastopolskaia. Nu era de mirare că vocile lor i se păruseră cunoscute lui Homer: cei care stăteau de veghe erau oameni alături de care apărase linia Certanovskaia de *vii* cu numai câteva zile în urmă! Decizând de bunăvoie să nu se întoarcă, aceştia sperau să-şi apere căminul de epidemie.

Cel mai adesea de la om la om, dar e clar că e şi în aer. Unii par să fie imuni. A început acum două săptămâni şi mulţi nu s-au îmbolnăvit... Dar numărul morţilor e tot mai mare. Parcă am locui într-o morgă, scria ofiţerul. *Cine-i următorul care va muri?* se întrebase el brusc într-un acces de isterie, dar se stăpânise continuând: *Trebuie să facem ceva. Să-i prevenim. M-am oferit să mă duc eu. Nu până în*

Sevastopolskaia. Să găsesc locul unde cablul e rupt. Şi să le vorbesc de acolo. Trebuie să dau un telefon.

Trecuseră apoi câteva zile pline de conflicte invizibile cu comandantul convoiului, certuri şoptite cu ceilalţi soldaţi şi o disperare crescândă. Ofiţerul de transmisiuni îşi adunase puterile şi înregistrase în jurnalul său tot ce încercase să le explice celorlalţi.

Ei nu înţeleg cum o să vadă lucrurile cei din Sevastopolskaia. Am instaurat blocada cu o săptămână în urmă. O să trimită alţi trei oameni şi nici ei nu se vor putea întoarce. Atunci o să trimită trupe de asalt. O să declare mobilizare generală. Oricine va veni în Tulskaia va intra în zona de risc. Unii vor fi infectaţi şi vor fugi acasă. Şi acesta va fi sfârşitul. Trebuie să previn asaltul. Ei nu înţeleg... Urmase o nouă încercare de a-l convinge pe comandant, la fel de nereuşită ca precedentele. *Nu mă lasă să plec... Şi-au pierdut minţile. Dacă nu eu, atunci cine? O să fug!*

M-am prefăcut că m-am liniştit, că sunt dispus să aştept, scrisese el o zi mai târziu. *M-am dus să fac de pază la uşa ermetică. Le-am strigat că o să caut ruptura cablului şi am fugit. Au tras după mine. Am un glonţ în spinare.*

Homer dădu pagina.

Nu pentru mine. Pentru Nataşa. Pentru micul Serioja. Nu mă gândeam să mă salvez pe mine. Ei trebuie să trăiască. Pentru ca Serioja să... în acest punct creionul îi tremurase în mâna slăbită. Poate adăugase asta mai târziu, pentru că nu mai avea loc sau pentru că nu-i mai păsa unde scrie. Apoi cronologia întreruptă era reluată: *Slavă Domnului că m-au lăsat să trec prin Nagornaia. Nu mai am putere. Merg în neştire. Apoi leşin. Cât timp am zăcut? Nu ştiu. Am sânge în plămâni? E de la glonţ sau e boala? Nu pot..."* Aici literele se continuau cu o linie şerpuită ca encefalograma unui om pe moarte. Apoi însă îşi revenea şi termina fraza: *Nu reuşesc să găsesc ruptura.*

Nahimovski. Am ajuns! Ştiu unde e telefonul. O să-i previn... Să n-o facă! Să-mi salvez... Dor de soţie... îşi împroşca gândurile pe hârtie din ce în ce mai incoerent, laolaltă cu pete stacojii. *Am apelat. M-au auzit oare? O să*

mor în curând. Ce ciudat. O să adorm. Nu mai am gloanţe. Vreau să adorm înainte ca aceste... Stau în jurul meu şi aşteaptă. Încă-s viu, plecaţi!

Finalul jurnalului părea pregătit dinainte, scris cu o mână sigură, cu litere de tipar: apelul de a nu lua Tulskaia cu asalt şi numele celui care îşi dăduse viaţa ca să împiedice asta. Dar Homer îşi dădea seama că ultimul lucru pe care-l scrisese ofiţerul de transmisiuni înainte ca semnalul să i se piardă pentru totdeauna fusese: *Încă-s viu, plecaţi!*

O tăcere apăsătoare îi învălui pe cei doi oameni ghemuiţi lângă foc. Homer nu mai încerca să-i ridice moralul fetei. Stătea mut, răscolind cu un băţ cenuşa în care carneţelul îmbibat cu apă murea o moarte de eretic şi încercând să-şi domolească furtuna din suflet.

Soarta îşi bătea joc de el! Cât tânjise să rezolve misterul Tulskaiei! Ce mândru fusese găsind jurnalul, ce măgulit se simţise ajungând atât de aproape, de unul singur, de momentul când va descâlci firele acestei istorii. Şi acum? Acum că ţinuse în mâini răspunsul la întrebările sale se blestema pentru această curiozitate.

Da, respirase prin filtru când găsise jurnalul în staţia Nahimovski Prospekt şi acum avea un costum complet de protecţie. Dar nimeni nu ştia precis cum se transmitea boala!

Ce prost fusese spunându-şi că nu mai avea prea mult de trăit. Da, asta îl impulsionase, ajutându-l să se lepede de lene şi să-şi învingă frica. Dar moartea era capricioasă şi nu-i plăcea ca oamenii să-i dicteze. Iar acum jurnalul îi stabilise un termen limită clar: câteva săptămâni din ziua infecţiei şi până la moarte. Poate chiar o lună! Dar în aceste treizeci de zile amărâte avea atâtea altele de făcut.

Ce să facă? Să le mărturisească tovarăşilor săi că era bolnav şi să se ducă să moară la Kolomenskaia, dacă nu de boală, atunci din cauza foamei şi a radiaţiilor? Dar dacă era deja purtătorul acelei boli cumplite, atunci şi Hunter şi

fata, cu care împărţise acelaşi aer, erau probabil infectaţi. Mai ales brigadierul: când discutase cu santinelele care formaseră cordonul de pază al Tulskaiei se apropiase mult de ei.

Sau să spere că boala îl ocolise, să ţină capul la cutie şi să aştepte? Nu să se lungească şi să moară, ci să-şi continue călătoria alături de Hunter, pentru ca tornada întâmplărilor care-l luase pe sus să nu-l lepede şi el să se poată inspira mai departe din ele.

În fond, dacă Nikolai lvanovici, cetăţean decrepit, inutil şi mediocru al Sevastopolskaiei, fost ajutor de mecanic, această omidă strivită la podea de forţa gravitaţională, murea fiindcă citise blestematul acela de jurnal, atunci Homer, cronicar şi făuritor de mituri, efemerida cu viaţă scurtă şi aripi strălucitoare, abia se ivise pe lume. Poate că i se oferise o tragedie demnă de pana marilor autori şi acum depindea de el dacă o putea pune pe hârtie în cele treizeci de zile care i se acordaseră.

Avea dreptul să ignore această şansă?

Avea dreptul să devină un pustnic, să uite de legenda sa, să abandoneze de bunăvoie adevărata nemurire şi să-şi lipsească şi contemporanii de ea? Ce ar fi fost mai criminal şi mai stupid, să poarte torţa înflăcărată a molimei prin jumătate din metrou sau să-şi ardă manuscrisele şi pe sine odată cu ele?

Vanitos şi laş, Homer se decisese deja şi acum nu făcea decât să caute argumente în sprijinul alegerii sale. Ce rost avea să se mumifice sub bolţile staţiei Kolomenskaia, alături de celelalte două cadavre? Nu era croit din stofă de erou. Şi dacă soldaţii sevastopoliţi din Tulskaia erau gata să se înroleze în oastea morţii, era alegerea şi dreptul lor. Cel puţin ei nu erau siliţi să moară singuri. Şi la ce ar fi servit dacă Homer s-ar fi sacrificat? Pe Hunter nu-l putea opri. Bătrânul împrăştiase boala fără să ştie, dar Hunter ştiuse totul foarte bine încă din timpul întâlnirii de la Tulskaia. De aceea insistase pentru exterminarea totală a locuitorilor staţiei, inclusiv a membrilor caravanelor din Sevastopolskaia. De aceea ceruse aruncătoare de flăcări.

Şi dacă amândoi erau deja bolnavi, epidemia avea să afecteze inevitabil Sevastopolskaia. Mai întâi pe oamenii cu care veniseră în contact. Elena. Comandantul staţiei. Comandantul perimetrului. Adjuncţii lor. Ceea ce însemna că în trei săptămâni staţia avea să fie mai întâi decapitată, apoi înghiţită de haos, după care molima avea să-i secere pe toţi ceilalţi. Dar cum se aşteptase Hunter să prevină infecţia? De ce se întorsese în Sevastopolskaia, deşi îşi dăduse seama că era posibil ca boala să-i fi fost transmisă şi lui? Homer vedea tot mai limpede că brigadierul nu acţiona în baza intuiţiei, ci punea în aplicare un plan, pas cu pas. Până când bătrânul îi stricase jocurile.

Deci Sevastopolskaia era oricum condamnată, iar expediţia nu-şi mai avea rostul? Dar chiar dacă voia să se întoarcă acasă şi să moară în linişte alături de Elena, Homer trebuia să-şi termine călătoria în jurul lumii. Călătoria din Kahovskaia spre Kaşirskaia fusese suficientă pentru ca măştile lor de gaze să nu mai fie bune de nimic, iar costumele protectoare absorbiseră zeci, dacă nu chiar sute de röntgeni. Trebuia să se descotorosească de ele cât mai curând. Nu se putea întoarce de unde venise. Ce era de făcut?

Fata dormea ghemuit. Focul înghiţise într-un final jurnalul purtător de molimă, consumase cele din urmă rămurele şi se stinsese. Ca să-şi economisească bateriile lanternei, bătrânul decise să stea pe întuneric cât de mult va putea.

Nu, trebuia să-şi continue drumul alături de brigadier. Avea să se ţină la distanţă de toţi ceilalţi pentru a reduce riscul de a-i infecta, avea să-şi abandoneze aici rucsacul cu toate lucruşoarele lui, să-şi distrugă hainele... Avea să spere, dar tot avea să numere cele treizeci de zile. Avea să lucreze la cartea lui în fiecare zi, fără odihnă. „Totul se va rezolva în cele din urmă”, îşi repetă el. „Important e să mă ţin de Hunter, să nu rămân în urmă. Asta dacă mai apare...”

Trecuse mai mult de o oră de când brigadierul dispăruse prin deschiderea neclară de la capătul tunelului. În ciuda

asigurărilor date fetei, Homer nu era sigur că într-adevăr avea să revină.

Cu cât afla mai multe despre el, cu atât îl înţelegea mai puţin. Îi era imposibil să aibă încredere în brigadier, dar la fel de imposibil să se îndoiască de el. Era imposibil să-l analizeze, căci lui nu i se aplicau emoţiile umane standard. Să te încrezi în el era totuna cu a te lăsa la cheremul unei forţe a naturii. Însă Homer făcuse deja asta: nu avea rost s-o regrete, era prea târziu.

În întunericul ca smoala, tăcerea nu mai părea desăvârşită. Prin cochilia ei netedă pătrundeau mormăieli şi şoapte stranii, în depărtare urla ceva, iar altceva foşnea. Bătrânului i se năzări că distinge printre aceste sunete paşii împleticiţi ca de beţiv ai mâncătorilor de cadavre, şerpuitul giganţilor fantomatici din Nagornaia, ţipetele de moarte ale unor bărbaţi. Nici nu trecură zece minute şi se dădu bătut.

Aprinse lanterna şi se cutremură.

Hunter stătea la doi paşi de el cu braţele încrucişate pe piept, privind fata adormită. Orbit de lumina neaşteptată, îşi duse o mână la ochi şi zise calm:

— O să deschidă uşa acum.

Saşa visa. Era din nou singură în Kolomenskaia, aşteptându-şi tatăl să revină dintr-una din „plimbările” lui. Întârzia, dar ea trebuia să-l aştepte, să-l ajute să-şi scoată hainele folosite în exterior şi masca de gaze, să-i dea de mâncare. Pusese deja masa pentru prânz şi nu ştia ce să mai facă. Voia să plece de lângă uşa ce dădea către suprafaţă, dar dacă el venea când ea nu era acolo? Cine să-i deschidă? Aşa că stătea pe podeaua rece, lângă uşă, iar orele zburau, zilele treceau şi el tot nu se întorcea, însă ea refuza să-şi părăsească locul până ce uşa... O trezi ecoul unui zăvor tras, un zăvor exact ca acela al uşii din Kolomenskaia. Se trezi zâmbind. Tatăl ei se întorsese. Apoi privi în jur şi-şi aminti totul.

Singura parte reală din visul ce se destrăma cu iuţeală

fusese scrâşnetul zăvoarelor imense de metal ale uşii. O clipă mai târziu, lespedea uriaşă vibră şi începu să se deplaseze lent. O rază de lumină se prelinse prin crăpătura tot mai mare şi vapori de benzină se furişară afară. Intrarea în Marele Metrou...

Uşa se trase lent în lături şi dispăru în lăcaşul ei, dezvăluind interiorul tunelului ce ducea către staţia Avtozavodskaia şi de acolo către Linia Circulară. Pe şine, cu motorul huruind de parcă era gata să pornească, se afla o drezină motorizată mare, cu un proiector frontal şi pe ea erau câţiva oameni. În centrul reticulelor automatelor, bărbaţii de pe drezină zăriră doi călători tresărind şi apărându-şi ochii de lumină.

— Mâinile la vedere! lătră o voce.

Saşa urmă exemplul bătrânului, ridicând supusă mâinile. De data asta era drezina care traversa de obicei podul în zilele când făceau comerţ. Echipa care o manevra ştia povestea Saşei. Şi acum bătrânul cu nume ciudat avea să regrete că o luase cu el pe fata încătuşată din staţia aceea pustie fără să o întrebe cum anume ajunsese acolo.

— Scoateţi-vă măştile şi prezentaţi actele! porunci o voce din drezină.

Saşa îşi dezvălui faţa, dojenindu-se că fusese atât de proastă. Nimeni n-o putea elibera. Nimeni nu anulase sentinţa pronunţată împotriva tatălui ei şi, odată cu el, şi împotriva Saşei. De ce crezuse ea că aceştia doi o putea introduce în Metrou? Nu se gândise că va fi recunoscută la frontieră?

— Tu! N-ai voie să vii încoace!

O recunoscuseră imediat.

— Ai zece secunde să dispari. Şi ăsta cine-i? E ta...

— Ce se petrece? întrebă uluit bătrânul.

— Să nu-ndrăzneşti! Nu-i el! Lasă-l în pace! strigă Saşa.

— Dispăreţi! ordonă cu răceală omul cu automatul. Dacă nu, o să tragem. În plin.

— Într-o fată? întrebă nesigură o a doua voce.

— Ţi-am spus, zise cel dintâi om trăgând piedica automatului.

Saşa se dădu înapoi şi strânse din pleoape, pregătindu-se pentru a treia oară într-o oră să dea ochii cu moartea. Ceva scoase un soi de ţârâit şi amuţi. Ordinul nu sosi. Fata nu mai putu îndura aşteptarea şi întredeschise un ochi.

Motorul continua să fumege şi pale albăstrui pluteau în torentul de lumină revărsat din proiectorul care acum era îndreptat spre tavan.

Toţi bărbaţii zăceau în drezină sau în jurul ei ca nişte păpuşi stricate: braţe bălăngănindu-se inerte, gâturi răsucite nefiresc, trupuri sfârtecate.

Saşa se întoarse. Bărbatul ras în cap stătea în spatele ei cu pistolul coborât, examinând drezina transformată în butuc de măcelar. Ridică ţeava şi apăsă din nou pe trăgaci.

— Gata, hurui el satisfăcut. Luaţi-le uniformele şi măştile de gaze.

— De ce? întrebă bătrânul înfiorându-se.

— Ne schimbăm. O să străbatem Avtozavodskaia cu drezina lor.

Saşa încremeni privindu-l prostită pe ucigaş: în mintea ei spaima se lupta cu admiraţia, iar repulsia se împletea cu recunoştinţa. Tocmai ucisese trei oameni ca şi cum fusese o nimica toată, încălcând cea mai importantă poruncă a tatălui ei. Dar o făcuse ca să-i salveze ei viaţa – şi pe a bătrânului, fireşte. Era o coincidenţă că o salvase pentru a doua oară? Oare confunda ea neîndurarea cu cruzimea?

Era sigură însă de un lucru: curajul bărbatului te făcea să-i uiţi chipul desfigurat.

Bărbatul ras în cap se apropie cel dintâi de drezină şi începu să culeagă scalpurile de cauciuc ale duşmanilor doborâţi. Dar brusc se retrase împleticindu-se, cu braţele întinse dinainte de parcă-l văzuse pe diavol în persoană, repetând iar şi iar un singur cuvânt:

— Negru!

Capitolul 9

Aer

Frica şi teroarea nu-s totuna. Frica îndeamnă omul să treacă la acţiune, îl face inventiv. Teroarea paralizează trupul şi blochează gândirea, făcând omul mai puţin uman. Homer văzuse destule la viaţa lui ca să cunoască diferenţa. Brigadierul său, care nu părea dăruit cu capacitatea de a simţi frica, se dovedea surprinzător de vulnerabil dinaintea terorii. Dar bătrânul era încă şi mai uluit de motivul care-l adusese pe Hunter într-o asemenea stare.

Cadavrul căruia acesta îi scosese masca era neobişnuit. Chipul ivit de sub cauciucul negru avea pielea întunecată şi lucioasă, buzele groase şi nasul lat şi turtit. Homer nu mai văzuse negri din ziua în care canalele de muzică încetaseră să emită – cu mai bine de douăzeci de ani în urmă – totuşi nu-i era greu să-l recunoască pe mort drept un reprezentant al altei rase. Neobişnuit, desigur. Dar ce

era aşa de înspăimântător aici?

Brigadierul îşi recăpătase deja calmul: neobişnuita sa criză durase mai puţin de un minut. Lumină cu lanterna chipul tuciuriu, mârâi ceva ininteligibil şi se apucă să dezbrace cu brutalitate cadavrul încăpăţânat. Homer ar fi putut jura că aude zgomot de degete frânte.

— E o bătaie de joc… Doar ca să-mi aducă aminte, da! E inuman… O asemenea pedeapsă… şuiera Hunter aproape inaudibil.

Îl luase pe mort drept altcineva? Mutila cadavrul ca să se răzbune pentru momentul umilitor pe care-l trăise sau avea o socoteală mai veche de reglat? Bătrânul îşi înghiţi scârba şi continuă să-l privească tăcut pe brigadier, care dezbrăca un alt cadavru.

Fata nu luă parte la acest episod şi Hunter nu o sili. Ea se îndepărtă, se aşeză pe şine şi îşi îngropă obrazul în mâini. Homer avu impresia că plângea.

Hunter târî cadavrele dincoace de uşă, îngrămădindu-le unele peste altele. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore nu avea să mai rămână nimic din ele. În timpul zilei oraşul intra în stăpânirea unor creaturi atât de înfricoşătoare, încât fioroasele bestii ale nopţii se ascundeau în fundul vizuinilor, aşteptând cuminţi să vină din nou ora lor.

Deşi sângele mortului nu se vedea pe uniforma de culoare închisă, acesta nu se uscase încă. Homer îl simţea rece şi lipicios pe stomac şi pe piept, agăţându-se de el de parcă tânjea să reintre într-un trup viu, provocându-i mâncărimi pe piele, dar şi în minte. Se întrebă dacă toată mascarada asta chiar era necesară şi se consolă numai spunându-şi că astfel vor evita să facă noi victime în staţia Avtozavodskaia. Dacă socotelile lui Hunter se dovedeau corecte, paznicii aveau să-i ia drept unii de-ai lor şi să-i lase să treacă. Dar dacă n-o făceau? Şi oare chiar se străduia brigadierul să reducă numărul cadavrelor lăsate în urma sa?

Pe Homer îl dezgusta firea sângeroasă a brigadierului, însă era şi intrigat de ea. Autoapărarea nu justifica nicio treime din crimele comise de el, dar aici era vorba despre

altceva decât simpla cruzime. Bătrânul se întrebă dacă Hunter se îndrepta spre Tulskaia numai ca să-şi satisfacă pofta de sânge.

Chiar dacă nefericiţii izolaţi în staţie nu putuseră găsi leacul febrei misterioase, asta nu însemna neapărat că nu exista unul. Erau locuri în lumea subterană unde tăciunii gândirii ştiinţifice încă mai mocneau, unde se desfăşurau cercetări, unde se dezvoltau noi medicamente şi vaccinuri. Polisul de exemplu, aflat la intersecţia a patru mari artere, inima metroului, ultimul simulacru de oraş autentic, care se extindea prin pasajele ce legau staţiile Arbatskaia, Boroviţkaia, Alexandrovski Sad şi Biblioteka Imeni Lenina, unde îşi stabiliseră baza doctorii şi oamenii de ştiinţă supravieţuitori. Sau imensul buncăr de lângă staţia Taganskaia, tehnopolisul secret al Hansei...

Şi dincolo de asta era posibil ca Tulskaia să nu fie unica staţie unde se declanşase epidemia. Dacă cineva reuşise deja să învingă boala? „Cum să renunţ cu atâta uşurinţă la orice speranţă de a fi salvat?” se întrebă Homer. Desigur, acum că purta în propriul său trup bomba cu ceas care era boala, bătrânul avea tot interesul să gândească astfel. Raţiunea lui acceptase ideea că va muri în curând. Instinctele însă i se răzvrăteau, cerându-i să încerce să găsească o scăpare. Dacă afla o cale să salveze Tulskaia, îşi putea proteja de rău staţia care-i slujea drept cămin şi putea fi şi el salvat...

Dar Hunter nu credea că există leac pentru această boală. După ce schimbase câteva cuvinte cu paznicii Tulskaiei, într-un singur rând, îi condamnase imediat la moarte pe toţi locuitorii ei şi trecuse la aplicarea sentinţei. Îi înşelase pe conducătorii Sevastopolskaiei cu basme despre nomazi, le impusese hotărârea sa şi acum se apropia inexorabil de momentul în care avea să o transforme în realitate, dând Tulskaia pradă flăcărilor.

Sau poate ştia că în staţie se petrecuse ceva ce întorcea lucrurile din nou pe dos? Ceva despre care nu aveau ştiinţă nici Homer, nici bărbatul care-şi lăsase jurnalul la Nahimovski Prospekt...

Când termină cu cadavrele, brigadierul îşi smulse sticluţa plată de la brâu şi îi dădu pe gât conţinutul. Ce era? Alcool? Se folosea de băutură ca să-şi savureze faptele sau ca să le alunge gustul amar? Se bucura de moment sau încerca să-i scape... sau poate spera că alcoolul va înăbuşi ceva dinăuntrul său?

Pentru Saşa, drezina veche motorizată era ca o maşină a timpului din poveştile pe care i le spunea cândva tatăl ei înainte de culcare. Nu o transporta de la Kolomenskaia către Avtozavodskaia, ci o purta înapoi din prezent în trecut, deşi probabil nimeni în afară de ea nu s-ar fi gândit la fortăreaţa de piatră unde îşi petrecuse atâţia ani, acea fundătură în spaţiu şi timp, ca la „prezent”.

Îşi amintea bine călătoria în direcţia opusă: atunci fusese încă o copilă, iar tata şezuse alături, legat strâns, cu o căciulă de lână trasă pe ochi şi un căluş în gură. Ea plânsese tot timpul şi unul dintre soldaţii din plutonul de execuţie îi făcuse cu degetele diverse umbre de animale în micul cerc galben ce alerga pe tavanul tunelului la întrecere cu drezina.

Sentinţa îi fusese citită tatei după ce traversaseră podul: tribunalul revoluţionar îi comuta condamnarea de la execuţie la exil pe viaţă.

Îl împinseseră jos pe şine, îi aruncaseră un cuţit, un pistol automat cu un încărcător şi o mască veche de gaze, apoi o ajutaseră pe Saşa să coboare. Soldatul care-i arătase fetiţei căluţul şi căţelul îi făcuse cu mâna.

Oare era unul dintre cei împuşcaţi azi?

Senzaţia că respiră aerul altcuiva deveni tot mai puternică în timp ce-şi potrivea masca neagră de gaze pe care bărbatul ras în cap o luase de la unul dintre cadavre. Fiecare porţiune mică a călătoriei ei costa încă o viaţă. Cel mai probabil bărbatul ras în cap i-ar fi împuşcat oricum, dar Saşa era aici şi asta o făcea complicea lui.

Refuzul tatei de a se întoarce acasă nu fusese provocat numai de faptul că se săturase să mai lupte. El spunea că

toate umilinţele şi lipsurile pe care le îndura cântăreau mai puţin decât o singură viaţă. Suferea ca să nu le provoace altora suferinţă. Saşa ştia că talerul balanţei care cântărea toate vieţile pe care el deja le luase atârna oricum foarte jos şi că tatăl ei încerca pur şi simplu să o reechilibreze.

Dar bărbatul ras în cap ar fi putut interveni mai devreme, nu? Ar fi putut să-i sperie pe bărbaţii din drezină prin simpla sa apariţie şi apoi să-i dezarmeze fără să tragă un singur glonţ. Saşa era sigură de asta. Niciunul dintre cei morţi nu era un adversar de talia lui. De ce trebuise să-i ucidă?

Staţia copilăriei ei era mai aproape decât crezuse. În mai puţin de zece minute, luminile ei se zăriră înainte. Nimeni nu stătea de pază la periferia Avtozavodskaiei: era evident că locuitorii staţiei se încredeau prea mult în uşile ermetice. Când mai aveau cincizeci de metri până la peron bărbatul ras în cap reduse viteza şi îi ceru lui Homer să ia cârma, mutându-se mai aproape de mitralieră.

Drezina pătrunse în staţie foarte încet şi aproape fără zgomot sau poate că timpul se oprise pentru ca Saşa să poată vedea totul, să-şi poată aminti totul în numai câteva clipe? Ziua în care tatăl ei o lăsase în grija ordonanţei, cerându-i să o ascundă până ce totul avea să se termine. Ordonanţa o condusese adânc în pântecele staţiei, într-una dintre zonele de serviciu. Dar până şi de acolo puteau auzi răcnetele ieşite dintr-o mie de gâtlejuri deodată şi soldatul se repezi înapoi ca să fie alături de comandantul său. Saşa alergă după el pe coridorul pustiu şi ieşise în staţie…

Plutiră de-a lungul peronului şi Saşa privi corturile familiale spaţioase şi vagoanele transformate în birouri, copiii jucând leapşa, bătrânii stând la taclale, bărbaţii cu feţe posace curăţându-şi armele…

Şi îşi văzu tatăl stând în faţa unui rând firav de bărbaţi furioşi şi speriaţi care încercau să ţină pe loc o mulţime dezlănţuită. Alergă către el şi se lipi de spatele lui. Tata se răsuci ieşit din minţi şi-l pălmui pe plutonierul care venea grăbit în urma ei. Dar în el ceva deja se schimbase. Şirul de bărbaţi care încremeniseră cu automatele ridicate,

aşteptând să li se ordone să deschidă focul, primi în schimb comanda de a se retrage. Singurul foc de armă fu tras în aer. Tatăl ei deschise negocierile pentru predarea paşnică a staţiei în mâinile revoluţionarilor...

Tatăl ei credea că un om primea semne. Trebuia numai să le vezi şi să le interpretezi corect.

Nu, timpul nu încetinise pentru ca Saşa să-şi poată reaminti ultima zi a copilăriei ei. Îi zări înaintea celorlalţi pe bărbaţii înarmaţi care se ridicau să iasă în întâmpinarea drezinei. Îl văzu pe bărbatul ras în cap cum deblochează piedica cu o mişcare fluidă, discretă şi cum începe să întoarcă ţeava groasă de oţel brunat către paznicii uluiţi. Auzi, înaintea bătrânului, comanda şuierată care le cerea să oprească drezina. Şi înţelese că în clipele următoare aveau să fie ucişi atâţia oameni, încât urma să-şi trăiască tot restul vieţii cu senzaţia că respiră aerul altora. Dar încă mai putea preveni masacrul, salvându-se pe sine şi pe celălalt bărbat de ceva aşa de îngrozitor, că nu putea fi descris în cuvinte.

Santinelele îşi deblocau deja automatele, însă le lua prea mult şi erau cu câteva mişcări în urma bărbatului ras în cap. Saşa făcu primul lucru care-i trecu prin minte. Se repezi şi se lipi de spinarea lui noduroasă şi tare ca fierul, îmbrăţişându-l din spate şi cuprinzându-i cu mâinile pieptul care era atât de liniştit, încât nu părea să respire. El se înfioră de parcă fusese biciuit, şovăi... Gata în sfârşit să deschidă focul, santinelele erau şi ele năucite.

Bătrânul însă o înţelese fără să aibă nevoie de cuvinte.

Drezina ţâşni pe şine râgâind nori de fum negru şi Avtozavodskaia rămase repede în urmă, scufundându-se în negura trecutului.

Tot drumul până la staţia Paveleţkaia nimeni nu scoase o vorbă. Hunter se eliberă din îmbrăţişarea aceea neaşteptată, desfăcând braţele fetei ca şi cum ar fi frânt un cerc de fier ce-l împiedica să respire. Trecură cu viteză pe lângă unicul post de pază şi rafala de gloanţe destinată lor

muşcă numai tavanul. Brigadierul reuşi să-şi scoată pistolul şi să răspundă cu trei izbucniri luminoase lipsite de sunet. Se părea că doborâse un ins, dar ceilalţi se făcură una cu pereţii, strecurându-se în adânciturile structurii de rezistenţă ca să se salveze.

„Măi să fie”, îşi zise Homer în gând privind fata care acum era tăcută şi retrasă. Presupusese că intriga amoroasă va începe să se dezvolte imediat după apariţia eroinei, dar totul mergea prea repede. Mai repede decât putea el pricepe, darămite să mai şi consemneze.

Intrară în staţia Paveleţkaia şi se opriră.

Bătrânul mai fusese aici, în această staţie ieşită parcă din ceţurile unei legende gotice. În locul coloanelor simple care sprijineau bolţile staţiilor periferice, mai noi, ale metroului, staţia Paveleţkaia era susţinută de un şir de arcade uşoare, amplu boltite, prea înalte pentru un om obişnuit. Ca în toate legendele de acest fel, staţia Paveleţkaia era victima unui blestem: la ora opt seara agitaţia înceta şi staţia cea prosperă se transforma în propria ei stafie. Din toată populaţia ei dinamică şi inventivă nu mai rămâneau la vedere decât câţiva neînfricaţi. Toţi ceilalţi dispăreau, împreună cu copiii lor, cu bunurile personale, cuferele cu mărfuri, băncile şi paturile improvizate.

Toţi se înghesuiau în refugiu – pasajul de aproape un kilometru care-i lega de Linia Circulară – şi îşi petreceau noaptea tremurând, în timp ce creaturi monstruoase trezite din somn dădeau târcoale la suprafaţă gării Paveleţkaia. Oameni care ştiau ce spun susţineau că aceste făpturi erau stăpânele necontestate ale clădirii gării şi ale teritoriului înconjurător şi că nici măcar când dormeau nicio altă fiară nu îndrăznea să se aventureze prin preajmă. Locuitorii din Paveleţkaia erau fără apărare împotriva lor: obloanele care închideau scările rulante din alte staţii nu existau aici, iar drumul către suprafaţă era mereu deschis. Homer îşi zise că nu exista loc mai nepotrivit ca să poposeşti peste noapte. Hunter însă era de altă părere: când drezina ajunse în capătul opus al staţiei

se opri.

— O să stăm aici până dimineaţă. Faceţi-vă comozi, zise el scoţându-şi masca de gaze şi făcând semn cu braţul către staţie.

Şi îi părăsi. Fata îl privi îndepărtându-se şi se ghemui pe podeaua tare a drezinei. Bătrânul se instală cât mai confortabil şi închise ochii, încercând să moţăie, dar zadarnic, îl chinuia gândul molimei pe care o purta cu el prin toate aceste staţii încă neinfectate. Nici fata nu putea dormi.

— Mulţumesc. Credeam că şi dumneavoastră sunteţi la fel ca el, îi zise ea lui Homer.

— Nu cred că mai sunt alţii ca el, răspunse bătrânul.

— Sunteţi prieteni?

— Ca peştele parazit şi rechinul, zise el zâmbind sumbru şi spunându-şi că descrierea era cum nu se poate mai potrivită: Hunter devora oameni, dar uneori îi mai lăsa şi lui câteva fâşii însângerate.

— Cum aşa? întrebă ea ridicându-se pe jumătate.

— Merg unde merge el. Nu cred că m-aş putea descurca fără el, iar el... Poate crede că o să-l absolv cumva. Deşi nimeni nu poate şti ce gândeşte.

— Dar de ce nu vă puteţi descurca fără el? întrebă fata trăgându-se mai aproape.

— Am senzaţia că atâta timp cât sunt cu el, inspiraţia mea... nu mă va părăsi, încercă să-i explice Homer.

— Inspiraţie. Am citit undeva că înseamnă să tragi aer în piept, zise Alexandra. Dar de ce vreţi să respiraţi aşa ceva? La ce vă foloseşte?

Homer ridică din umeri.

— Nu e vorba de ceea ce inspirăm, ci de ceea ce ne inspiră, răspunse el.

— Eu cred că atâta timp cât inspiri moarte, nimeni nu te va săruta. Toţi se vor teme de mirosul de cadavru, răspunse ea desenând cu degetul pe podeaua murdară.

— Când vezi moartea, ajungi să te gândeşti la tot felul de lucruri, răspunse Homer.

— N-aveţi dreptul să invocaţi moartea ori de câte ori

aveţi dumneavoastră nevoie să gândiţi, obiectă ea.

— N-o invoc, eu doar stau şi privesc... şi de fapt n-are legătură cu moartea... sau nu numai cu moartea, răspunse bătrânul. Am vrut să fiu parte dintr-o poveste, una care să schimbe totul. Am vrut să se întâmple ceva cu viaţa mea. Ceva care să mă zgâlţâie. Să-mi limpezească mintea.

— Aveţi o viaţă nefericită? îl întrebă fata compătimitor.

— Am o viaţă plictisitoare. Ştii, când toate zilele seamănă între ele, trec atât de repede, încât ţi se pare că ziua ta de pe urmă e deja foarte aproape, încercă Homer să-i explice. Ţi-e teamă că n-o să termini nimic. Şi fiecare dintre aceste zile e plină de mii de lucruri mărunte care trebuie făcute. Faci unul, iei o pauză şi a venit momentul să te apuci de următorul. Nu-ţi mai rămân nici timp, nici putere pentru cele cu adevărat importante. Îţi zici: nu-i nimic, o să încep de mâine. Dar ziua de mâine nu vine niciodată, e întotdeauna o lungă şi nesfârşită zi de azi.

— Aţi fost în multe staţii?

Fata nu părea să poată înţelege ce-i spusese bătrânul.

— Nu ştiu, răspunse el nedumerit. Cred că în toate.

— Eu n-am văzut decât două, oftă fata. Mai întâi eu şi tata am locuit în Avtozavodskaia şi pe urmă am fost exilaţi în Kolomenskaia. Mi-am dorit mereu să mai văd măcar una. Asta e atât de stranie...

Îşi plimbă ochii pe şirul de arcade.

— De parcă sunt o mie de porţi şi între ele niciun zid. Şi toate se deschid înaintea mea, dar eu nu vreau să trec prin ele. Şi mi-e frică.

— Deci era tatăl tău? Bărbatul ăla, celălalt...

Homer şovăi:

— Ei l-au omorât?

Fata se retrase în carapacea ei de tăcere şi trecu mult timp până să răspundă:

— Da.

— Stai cu noi, zise bătrânul adunându-şi curajul. O să discut cu Hunter şi cred că o să fie de acord. O să-i spun că am nevoie de tine ca să...

Ridică din umeri, neştiind cum să-i explice fetei că

trebuia să fie inspiraţia lui.

— Spuneţi-i că *el* are nevoie de mine, zise Saşa.

Sări pe peron şi se îndepărtă de drezină, mângâind fiecare coloană pe lângă care trecea.

Nu avea nici urmă de viclenie şi nu flirta deloc. Părea să nutrească dispreţ nu numai faţă de armele de foc, ci şi faţă de arsenalul tipic al oricărei femei, acele priviri dulci şi gesturi cuceritoare, acele fluturări din gene care puteau provoca uragane şi acele zâmbete abia schiţate pentru care un bărbat s-ar fi sacrificat sau ar fi ucis. Sau poate că pur şi simplu încă nu ştia cum să folosească aceste arme?

Indiferent de motiv, se descurca şi fără ele. O singură căutătură a ochilor ei albaştri îl făcuse pe Hunter să-şi schimbe o hotărâre, o singură mişcare a ei îl înlănţuise în mreje, împiedicându-l să ucidă. Dar oare reuşise ea să-i străpungă armura şi să-i pătrundă în carne? Sau de fapt el avea nevoie de fată pentru altceva? Probabil asta era. Lui Homer îi venea greu până şi să-şi imagineze că brigadierul ar fi putut avea puncte sensibile, că putea fi atins, darămite rănit.

Homer nu reuşea să adoarmă. Deşi înlocuise masca sufocantă de gaze cu una mai uşoară, antipraf, îi era la fel de greu să respire, iar menghina care îi strângea tâmplele nu-şi slăbise prinsoarea. Îşi lepădase toate lucrurile în tunel, îşi frecase mâinile cu o bucată de săpun cenuşiu, curăţase mizeria cu apă verzuie dintr-o canistră veche de benzină şi decisese să poarte pe viitor o mască antipraf. Ce altceva putea face un om ca să nu-şi pună tovarăşii în pericol?

Nimic. De-acum absolut nimic nu mai avea rost, nici măcar să pătrundă în tunel şi să se transforme într-o grămadă abandonată de zdrenţe putrede. Dar întâlnirea de azi cu moartea îl purtase cu douăzeci de ani în urmă, până în ziua când pierduse tot ce iubea. Şi asta dăduse planului său un nou sens, unul autentic.

Dacă ar fi depins de Homer, le-ar fi ridicat un adevărat

monument. Dar meritau măcar o piatră de căpătâi. Născuţi la zeci de ani diferenţă, muriseră cu toţii în aceeaşi zi: soţia, copiii şi părinţii lui.

Şi mai erau şi colegii săi de şcoală şi prietenii de la colegiul tehnic. Actorii şi cântăreţii lui favoriţi. Şi toţi oamenii care în acea zi erau încă la muncă, ajunseseră deja acasă sau rămăseseră blocaţi undeva în trafic.

Cei care muriseră pe loc şi cei care încercaseră să supravieţuiască, rezistând alte câteva zile în capitala otrăvită şi pe jumătate ruinată, zgrepţănând cu mâini tot mai slăbite la uşile ermetice ale metroului. Cei dezintegraţi pe loc în atomi şi cei care se umflaseră şi se descompuseseră de vii, devoraţi de radiaţii.

Primii cercetaşi ieşiţi la suprafaţă nu putuseră să doarmă zile în şir după ce reveniseră din misiune. Homer îi întâlnise pe unii dintre ei la focurile de tabără din staţiile de tranzit şi, privindu-i în ochi, văzuse întipărite pentru totdeauna pe retinele lor străzi ca nişte râuri îngheţate abundând de peşti morţi. Mii de maşini încremenite, pline cu pasageri morţi blocau bulevardele şi autostrăzile ce ieşeau din Moscova. Cadavre zăceau pretutindeni. Până la sosirea noilor stăpâni ai oraşului, nu avusese cine să le adune.

Ca să se cruţe, cercetaşii încercaseră să evite şcolile şi grădiniţele. Însă era suficient să arunci o privire în interiorul unei maşini de familie ca să-ţi pierzi minţile. Miliarde de vieţi frânte în aceeaşi clipă. Miliarde de gânduri nerostite, miliarde de visuri neîmplinite, miliarde de nedreptăţi neiertate. Fiul mai mic al lui Nikolai îi ceruse un nou set de carioci, fiica lui se temuse să meargă la lecţiile de patinaj artistic. Înainte să adoarmă, soţia lui îi descrisese până în cele mai mici amănunte vacanţa de vară pe care aveau să o petreacă numai ei doi la mare. Faptul că aceste visuri şi dorinţe mărunte fuseseră cele de pe urmă le făcea să devină deodată nespus de importante. Lui Homer i-ar fi plăcut să-i cioplească fiecăruia dintre ei un epitaf. Dar în mod sigur umanitatea merita un epitaf pe acest gigantic mormânt comun. Şi acum, când el însuşi nu

mai avea mult de trăit, Homer simţi că putea găsi cuvintele potrivite.

Tot nu ştia în ce ordine să le aşeze, cum să le adune laolaltă, cum să le înfrumuseţeze, dar simţea deja că în povestea ce se desfăşura sub ochii lui aveau să încapă toate sufletele tulburate şi fără odihnă, fiecare sentiment şi fiecare fărâmă de cunoaştere adunată cu atâta trudă şi că el însuşi avea să-şi afle locul aici. Nu exista poveste care să-i servească mai bine scopurile.

Când la suprafaţă aveau să se ivească zorii, iar şirurile de tarabe să se trezească la viaţă dedesubt, avea să colinde printre ele până găsea un caiet nou de matematică şi un pix. Şi trebuia să se grăbească. Dacă nu punea pe hârtie schiţa viitorului roman, pe care o vedea scânteind dinaintea lui ca un miraj, aceasta se putea topi şi cine ştie cât avea să mai stea pe duna lui de nisip privind în zare, în speranţa că turnul lui de fildeş avea să se înfiripe iar din grăunţele fine de nisip şi din aerul incandescent, vibrant?

Poate că nu mai avea destul timp.

„Indiferent ce spune fata, o privire în orbitele goale ale eternităţii constituie un stimulent care te împinge la acţiune”, chicoti el pentru sine. Apoi îşi aminti sprâncenele ei arcuite, două străfulgerări albe pe chipul ei sumbru şi murdar de praf, buzele ei muşcate şi părul blond şi ciufulit şi zâmbi din nou.

„Mâine mai am ceva de căutat în piaţă”, îşi zise el în timp ce adormea.

Nopţile în Paveleţkaia sunt întotdeauna neliniştite. Torţele fumegânde aruncă străfulgerări de lumină pe marmura mânjită de funingine, tunelurile respiră neliniştite şi oamenii de la baza scărilor rulante îşi vorbesc cu voci atât de joase, încât de-abia se aud. Staţia face pe moarta, sperând că fiarele de la suprafaţă nu vor fi atrase de mirosul de carne.

Dar uneori cele mai curioase dintre fiare descoperă un pasaj care duce în adâncuri, îl adulmecă şi simt mirosul de sudoare proaspătă, bătaia inimilor, murmurul sângelui curgând prin vene. Şi pornesc să coboare.

Homer aţipise în sfârşit, aşa că vocile alarmate dinspre celălalt capăt al peronului pătrunseră în conştiinţa lui ca nişte ecouri stinse şi distorsionate. Apoi însă răsună o împuşcătură care-l smulse pe loc din moţăială. Bătrânul tresări şi privi panicat în jur, bâjbâind după armă pe podeaua drezinei.

Huruitul asurzitor ca un tunet al mitralierei fu acompaniat de pârâitul câtorva pistoale automate, iar alarma din vocile santinelelor fu înlocuită de groază pură. Indiferent în cine trăgeau, gloanţele lor nu aveau efect. Nu mai erau focuri sincronizate asupra unei ţinte în mişcare, ci împuşcăturile disperate, necoordonate, ale unor oameni ce încercau numai să-şi salveze propria piele.

Homer îşi găsi automatul, dar nu se putu convinge să pătrundă în staţie. Avu nevoie de toată voinţa ca să reziste ispitei de a porni motorul şi a se îndepărta cu toată viteza, indiferent încotro. Dar rămase în drezină, întinzându-şi gâtul ca să vadă lupta prin desişul încâlcit al coloanelor. Peste strigătele şi înjurăturile paznicilor care încercau să se apere se ridică un ţipăt sfâşietor care păru să răsune surprinzător de aproape.

Mitraliera se înecă şi cineva scoase un urlet cumplit, întrerupt brusc de parcă îi fusese smuls capul. Pârâitul pistoalelor automate asaltă din nou timpanele lui Homer. Însă acum focurile erau rare şi distante. Ţipătul se repetă, de data asta ceva mai departe... Şi deodată făptura care-l scosese primi răspuns de undeva din apropierea drezinei.

Homer numără până la zece şi porni motorul cu mâini tremurânde: tovarăşii lui urmau să revină dintr-o clipă în alta şi aveau să demareze imediat, o făcea pentru binele lor, nu al lui... Drezina vibră şi scoase fum pe măsură ce motorul se încălzea, apoi ceva străfulgera printre coloane cu o viteză incredibilă, mişcându-se şi dispărând atât de iute, încât mintea lui nu reuşi să proceseze imaginea. Bătrânul se apucă de bară, puse piciorul pe acceleraţie şi trase aer adânc în piept. Dacă nu apăreau în următoarele zece secunde, avea să lase totul baltă şi să... Şi apoi, fără să înţeleagă de ce o făcea, Homer păşi pe peron ţinând

automatul lui inutil cu ţeava îndreptată înainte. Doar ca să se asigure că nu mai putea face nimic pentru tovarăşii lui. Se lipi de coloană şi aruncă o privire pe hol... Vru să ţipe, dar aerul nu-i ajungea.

Saşa ştiuse că lumea nu se reducea la cele două staţii în care trăise, totuşi nu-şi imaginase că dincolo de ele putea exista atâta frumuseţe. Mohorâtă şi plicticoasă cum fusese, Kolomenskaia i se păruse un cămin, primitoare şi familiară până în cele mai mici amănunte. Avtozavodskaia fusese spaţioasă şi măreaţă, dar rece şi nu putea uita că le întorsese spatele ei şi tatălui său.

Însă putea începe de la zero relaţia cu Paveleţkaia şi cu fiecare minut care trecea Saşa îşi dorea tot mai mult să se poată îndrăgosti de această staţie. Voia să-i iubească coloanele uşoare şi ramificate, cu arcadele lor uriaşe şi primitoare, marmura ei nobilă străbătută de mici vinişoare ce făceau pereţii să semene cu o piele delicată... Kolomenskaia era urâtă, Avtozavodskaia prea severă, dar această staţie părea să fi fost construită de o femeie, era jucăuşă, chiar frivolă. După zeci de ani Paveleţkaia refuza să-şi dea uitării gloria trecută. Saşa îşi zise că oamenii care locuiau aici nu puteau fi cruzi sau răi. Oare ea şi tatăl ei n-ar fi trebuit decât să treacă de staţia cea ostilă ca să dea peste acest tărâm magic? Oare dacă el ar fi trăit numai o zi în plus, ar fi reuşit să scape de exilul şi truda lui şi să fie liber din nou? Ar fi putut ea să-l convingă pe bărbatul ras în cap să-i ia pe amândoi...

În depărtare scânteia un foc înconjurat de santinele şi raza unui proiector cerceta tavanul, dar Saşa nu vru s-o ia într-acolo. Trăise atâţia ani cu impresia că dacă ar fi reuşit să părăsească Kolomenskaia şi să cunoască alţi oameni ar fi fost fericită! Acum însă nu avea nevoie decât de o singură persoană căreia să-i împărtăşească încântarea şi uimirea că lumea devenise cu o treime mai mare şi speranţa ei că lucrurile se puteau îndrepta. Dar probabil că nimeni nu avea nevoie de Saşa, deşi încercase să se

convingă de contrariu pe sine şi pe bătrân.

Aşa că fata porni în direcţia opusă, către o garnitură prăpădită de metrou care ieşea pe jumătate din tunelul din dreapta, cu geamurile sparte şi uşile larg deschise. Pătrunse înăuntru şi străbătu metroul, sărind peste spaţiile dintre vagoane şi cercetându-l pe primul, pe al doilea, pe al treilea... În cel din urmă descoperi un scaun care supravieţuise miraculos şi se aşeză pe el, cu genunchii la piept. Privi în jur încercând să-şi imagineze că trenul va porni într-o clipă, purtând-o către alte staţii, puternic luminate şi zumzăind de voci. Dar credinţa şi imaginaţia ei nu erau suficient de puternice pentru a pune în mişcare miile de tone de fier ruginit. Cu bicicleta fusese mai uşor. Şi încercarea ei de a se ascunde dăduse greş: sărind din vagon în vagon pe urmele ei, zgomotul bătăliei din staţia Paveleţkaia o ajunse în cele din urmă. Iarăşi?

Îşi coborî picioarele pe podea şi se repezi către staţie, singurul loc unde putea face ceva.

Cadavrele mutilate ale santinelelor zăceau lângă ghereta de sticlă al cărei proiector încremenise, în focul stins şi în mijlocul staţiei. Renunţaseră deja să opună rezistenţă şi îşi căutaseră refugiul în pasaj, dar moartea le ajunsese la jumătatea drumului.

O siluetă sinistră, nefirească, stătea aplecată deasupra unuia dintre cadavre. De departe era greu s-o desluşeşti, totuşi Homer zări o piele albă, netedă, un gât puternic, agitat de ticuri şi picioare cu prea multe încheieturi, tropăind nerăbdătoare.

Bătălia era pierdută. Dar unde era Hunter?

Bătrânul se uită din nou şi oroarea îl împietri... La zece paşi de el, o faţă de coşmar îl privea de la o înălţime de mai bine de doi metri, iţindu-se, la fel ca el, de după o coloană, de parcă se jucau de-a v-aţi ascunselea. De pe buza de jos, lăsată, picura ceva roşu, falca i se mişca întruna mestecând, măcinând, iar spaţiul de sub fruntea teşită era absolut pustiu, deşi lipsa ochilor nu părea să-i

provoace fiarei nicio dificultate când era vorba să se deplaseze şi să atace.

Homer se retrase şi apăsă pe trăgaci. Arma automată nu scoase niciun sunet. Monstrul dădu drumul unui urlet lung, asurzitor, şi ţâşni către centrul staţiei. Bătrânul începu să smucească piedica înţepenită, înţelegând că nu avea suficient timp...

Dar brusc monstrul îşi pierdu orice interes faţă de el. Acum atenţia îi era atrasă de ceva de la marginea peronului. Homer se răsuci rapid, urmând privirea fără ochi a făpturii, şi i se opri inima în loc. Fata încremenise privind îngrozită în jur.

— Fugi! urlă Homer şi vocea i se frânse într-un fel de cârâit care-i răni gâtlejul.

Monstrul alb se năpusti înainte, străbătând câţiva metri dintr-un salt, şi se opri în faţa fetei. Ea scoase un cuţit care era inutil la altceva decât la gătit şi-l flutură ameninţător. Drept răspuns fiara lovi cu una dintre labe şi fata se prăbuşi la podea, iar cuţitul zbură câţiva metri prin aer.

Bătrânul era deja în drezină, dar nu se mai gândea să fugă. Gâfâind şi pufăind, răsuci mitraliera încercând să prindă silueta albă şi agitată în centrul reţelei de reticule. Nu reuşi: monstrul se apropia de Saşa. Homer avu senzaţia că, după ce ucisese santinelele care reprezentau un oarecare pericol pentru ea, creatura se amuza acum încolţind două victime neajutorate şi jucându-se cu ele înainte să le ucidă.

Acum se aplecase deasupra Saşei, ascunzând-o de privirile bătrânului. Îşi jupuia prada?

Deodată zvâcni şi se împletici îndărăt, zgâriind cu ghearele o pată întunecată ce i se întindea pe spinare, apoi se răsuci răcnind, gata să-şi devoreze atacatorul.

Hunter înaintă spre ea clătinându-se pe picioare, ţinându-şi automatul într-o singură mână. Celălalt braţ îi atârna inert şi era evident că făcea fiecare pas cu mare efort şi îndurând dureri crunte.

Brigadierul trase o nouă rafală în plin, însă monstrul era incredibil de rezistent: de-abia se clătină, iar în clipa

următoare îşi recăpătă echilibrul şi se repezi la el. Lui Hunter i se terminase muniţia, dar se răsuci executând o întoarcere incredibilă şi străpungând trupul imens cu maceta, în timp ce monstrul se prăbuşea peste el, sufocându-l cu greutatea sa şi frângându-i oasele.

Cel de-al doilea monstru sosi în fugă ca pentru a nimici orice speranţă. Încremeni aplecat deasupra trupului tovarăşului său, ce încă mai zvâcnea, împunse cu o gheară pielea palidă ca şi cum ar fi încercat să-l trezească, apoi îşi ridică lent spre bătrân chipul fără ochi.

Homer nu rată prilejul. Gloanţele de calibru greu sfâşiară torsul monstrului şi-i sfărâmară craniul, doborându-l la podea şi transformând în cioburi şi praf plăcile de marmură din spatele lui. Trecu ceva timp înainte ca bătrânul să-şi calmeze bătăile inimii şi să-şi desfacă degetele amorţite de pe trăgaci.

Apoi închise ochii, îşi scoase masca şi lăsă aerul rece, în care stăruia miros de sânge proaspăt, să-l inunde. Toţi eroii căzuseră şi el rămăsese singur pe câmpul de luptă.

Cartea lui se terminase înainte să înceapă.

Capitolul 10

Post-mortem

Ce rămâne după moartea oamenilor? Ce va rămâne după fiecare dintre noi?

Pietrele de mormânt se prăbuşesc, muşchiul le acoperă şi în numai câteva decenii inscripţiile lor devin ilizibile.

Până şi în vremurile trecute, când nu mai avea cine să îngrijească un mormânt, terenul cimitirului era redistribuit între cei recent răposaţi. Singurii care veneau să-i viziteze pe morţi erau copiii şi părinţii. Nepoţii veneau mai rar, iar strănepoţii aproape niciodată.

În marile oraşe, perioada denumită „odihna veşnică" însemna de obicei un răgaz de jumătate de secol înainte ca oasele să fie deranjate pentru ca în cimitir să fie înghesuite şi mai multe rămăşiţe omeneşti sau poate pentru ca

terenul să fie excavat şi transformat într-o zonă rezidenţială nouă. Pământul era prea aglomerat ca să aibă loc şi pentru vii şi pentru morţi.

O jumătate de secol era un lux pe care şi-l puteau permite numai cei ce muriseră înainte de Ziua judecăţii de Apoi. Cine să-şi bată capul cu un singur cadavru când întreaga planetă murea? Niciunul dintre locuitorii metroului nu avusese parte de onoarea de a fi îngropat sau de speranţa că trupul nu-i va fi devorat de şoareci.

Mai înainte, rămăşiţele aveau dreptul să existe câtă vreme cei vii îşi aminteau de oamenii cărora le aparţinuseră. Un om îşi amintea rudele, colegii de şcoală şi pe cei de serviciu. Dar amintirea nu durează mai mult de trei generaţii, adică aceeaşi perioadă de cincizeci şi ceva de ani.

Cu aceeaşi nepăsare cu care lepădăm din amintire imaginea bunicului sau pe a prietenului nostru de la şcoală, într-o zi cineva ne va lăsa şi pe noi să pierim în uitare. Amintirea unui om poate dura mai mult decât scheletul său, dar când piere cea din urmă persoană care-şi mai aduce aminte de noi, pierim odată cu ea. Fotografii? Cine le mai face zilele-astea? Şi chiar când se făceau, câte erau păstrate? Cândva, la sfârşitul fiecărui album de familie era un mic loc rezervat pentru fotografii îngălbenite de timp, însă nu mulţi dintre cei care frunzăreau albumele puteau spune cu certitudine care dintre strămoşi apăreau în poze. De fapt, fotografiile celor duşi dintre noi pot fi privite ca nişte măşti mortuare prelevate de pe trup, nu ca nişte măşti ale vieţii copiate după suflet. Şi apoi pozele se descompun şi ele, chiar dacă mai încet decât trupurile celor pe care-i reprezintă.

Deci ce mai rămâne?

Copiii?

Homer atinse flacăra lumânării cu degetul.

Era uşor pentru el să intelectualizeze. Spusele lui Ahmed încă îl tulburau. Condamnat să nu aibă copii, lipsit de orice şansă să-şi continue neamul, bătrânul nu putea decât să nege această formă de nemurire.

Luă din nou pixul.

Ei pot semăna cu noi. Pe chipurile lor ne vedem propriile trăsături, îmbinate miraculos cu trăsăturile celor pe care i-am iubit. Ne copleşeşte tandreţea când ne recunoaştem în gesturile lor, în arcuirea sprâncenelor, în expresiile lor. Prietenii ne spun că fiii sau fiicele noastre ne seamănă leit, că sunt bucăţică ruptă din noi. Toate astea ar trebui să ne promită teoretic o continuitate a fiinţei noastre după ce vom înceta să existăm. Dar de fapt niciunul dintre noi nu este un original după care se fac copii, ci o combinaţie fantasmagorică, împletind trăsăturile exterioare şi interioare ale tatălui şi mamei noastre, la fel cum şi ei la rândul lor constau din jumătăţi ale propriilor părinţi. Asta înseamnă că nu suntem unici, că e numai o eternă rearanjare a aceloraşi piese de mozaic care există independent de noi, combinându-se la întâmplare pentru a compune miliarde de tablouri fără o valoare anume, care se destramă sub privirile noastre? Dacă-i aşa, ce rost are să ne mândrim că vedem la copiii noştri acea anume curbură a nasului sau acea gropiţă în obraz pe care le gândim ca fiind ale noastre, dar care au călătorit deja prin mii de trupuri, vreme de jumătate de milion de ani?

O să rămână ceva după mine anume?

Lui Homer îi fusese mai greu decât altora. Îi invidia sincer pe cei a căror credinţă le permitea să spere într-o lume de apoi. Când însă auzea pomenindu-se despre asta, gândul lui zbura către Nahimovski Prospekt. Poate că Homer însemna mai mult decât carnea lui care avea să fie mestecată şi digerată de mâncătorii de cadavre. Dar chiar dacă mai era altceva în el, acel ceva nu putea exista fără carne şi oase.

Ce-au lăsat în urmă regii Egiptului. Dar eroii Greciei? Sau artiştii Renaşterii? A rămas ceva din ei? Dăinuiesc prin ceva?

Dar ce altă nemurire îi rămâne omului?

Homer reciti ce scrisese, cugetă o clipă apoi rupse atent foile din caiet, le făcu ghem, le puse pe o farfurie de metal şi le dădu foc. Un minut mai târziu din munca ultimelor

trei ore nu mai rămăsese decât un pumn de cenuşă.

Murise.

Moartea era aşa cum şi-o imaginase Saşa: ultima rază de lumină se stinge, vocile amuţesc, nu-ţi mai simţi trupul şi tot ce rămâne e întunericul etern. Întunericul şi tăcerea din care apar toţi oamenii şi unde, inevitabil, se întorc. Saşa auzise poveşti despre Rai şi Iad, dar Lumea Subterană i se păruse întotdeauna inofensivă. Eternitatea petrecută într-o completă nemişcare, surd şi orb i se părea de o mie de ori mai rea decât cazanele cu smoală încinsă.

Apoi deasupra ei se ivi o flacără micuţă şi tremurătoare. Saşa se întinse spre ea, dar nu reuşi s-o prindă. Licuriciul acela dansator fugi de ea, se reîntoarse ca s-o necăjească şi fugi din nou, momind-o, tachinând-o.

Ştia ce era: lumina de la capătul tunelului.

Tatăl ei povestea că, atunci când murea cineva în metrou, sufletul îi bântuia dezorientat prin tunelurile încâlcite şi negre ca smoala, fiecare ducând într-o fundătură. Neînţelegând că nu mai era legat de trup, că existenţa sa pământească se terminase. Trebuia să colinde până ce zărea, departe înaintea sa, lumina unui foc fantomatic de tabără. Când vedea lumina, sufletul trebuia să se grăbească spre ea, căci îi fusese trimisă lui anume şi avea să-l călăuzească până într-un loc unde îşi putea afla pacea. Dar uneori se întâmpla ca luminiţa să se milostivească de un suflet şi să-l conducă înapoi la trupul său rătăcit. Se zvonea despre asemenea oameni, cei care reveniseră de pe lumea cealaltă, deşi ar fi fost mai corect să spui că întunericul îi eliberase.

Luminiţa îi cerea insistent s-o urmeze şi Saşa cedă. Nu-şi simţea picioarele, dar nu avea nevoie de ele: ca să ţină pasul cu lumina ce se îndepărta nu trebuia decât să nu o piardă din ochi. Să-şi ţină privirea aţintită asupra ei de parcă ar fi încercat s-o cucerească, s-o îmblânzească.

În cele din urmă Saşa reuşi s-o ajungă şi luminiţa o purtă după ea prin bezna deplină, prin labirinturi de

tuneluri de unde nu ar fi ieşit niciodată, către staţia finală de pe linia vieţii ei. Deodată înainte începu să se desluşească ceva: Saşa îşi imagină că ghidul ei lumina contururile unei încăperi îndepărtate unde o aştepta cineva.

— Saşa! o chemă o voce, una uimitor de familiară, deşi nu-şi amintea a cui era.

— Tată? întrebă ea prudentă, crezând că desluşeşte o undă de afecţiune în glasul acela.

Ajunseseră. Scânteia fantomatică se opri, se transformă într-o flacără obişnuită, sări pe fitilul unei lumânări pe jumătate topite şi se făcu comodă ca o pisică proaspăt revenită din plimbare.

O palmă rece şi acoperită de bătături se aşeză peste mâna ei. Şovăitoare, temându-se să nu se scufunde din nou, Saşa se detaşă de luminiţă. Urmând-o în trezie, durerea îi înjunghie antebraţul sfârtecat şi tâmpla lovită începu să-i pulseze. Din beznă răsări, dansând în jurul ei, un mobilier banal de birou: două scaune, un dulap... Saşa era întinsă într-un pat adevărat, atât de moale, încât nu-şi simţea spatele. Ca şi cum trupul îi fusese returnat bucată cu bucată şi unele bucăţi încă se mai lăsau aşteptate.

— Saşa? repetă vocea.

Îşi întoarse ochii spre vorbitor şi îşi smuci mâna. Alături de ea şedea bătrânul cu care călătorise pe drezină. Atingerea lui nu fusese nedelicată, nu o rănise şi nu o insultase. Saşa îşi smucise mâna de jenă că luase vocea unui străin drept a tatălui ei şi de ciudă că luminiţa din tunel o condusese în locul nepotrivit.

Bătrânul îi zâmbi cu blândeţe. Părea să-i ajungă faptul că ea îşi revenise. Privindu-l mai îndeaproape, Saşa văzu o scânteiere caldă în ochii lui, genul de privire pe care o mai întâlnise doar o singură dată, în ochii unui singur bărbat. Nu era de mirare că îi confundase. Şi deodată se simţi ruşinată faţă de el.

— Scuze, zise ea.

Şi apoi, amintindu-şi cele din urmă minute din staţia Paveleţkaia, se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră?

Fata nu părea capabilă nici să râdă, nici să plângă sau poate că era prea secătuită de puteri ca s-o facă. Era norocoasă că ghearele ca nişte săbii ale monstrului o rataseră, că o lovise numai cu laba. Dar şi asta fusese de ajuns ca să-şi piardă cunoştinţa vreme de douăzeci şi patru de ore. Viaţa ei nu era în pericol, îl asigurase medicul pe Homer. Bătrânul nu-i povestise doctorului despre propriile lui probleme. Saşa – cât timp ea zăcuse în nesimţire, bătrânul ajunsese să-i spună aşa – se lăsă să cadă moale pe pernă, iar Homer reveni la masa unde-l aştepta deschis caietul cu nouăzeci şi şase de pagini goale. Învârti pixul în mână şi îşi reluă cartea nou începută din locul unde o lăsase ca să se apropie de fata ce gemea inconştientă.

...dar ultima caravană întârzia... întârzia dincolo de limita rezonabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înţeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit şi neprevăzut, ceva împotriva căruia nici măcar soldaţii hârşiţi şi înarmaţi până în dinţi şi relaţia construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reuşise să-i protejeze.

Şi toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicaţiile ar fi funcţionat. Dar ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Legătura se întrerupsese luni şi echipa trimisă să caute avaria nu avusese niciun succes.

Homer îşi ridică privirea şi tresări: fata stătea lângă el, descifrându-i mâzgălelile peste umăr. Nu părea mânată decât de curiozitate. Stânjenit, bătrânul întoarse caietul cu faţa în jos.

— Pentru asta aveţi nevoie de inspiraţie? întrebă ea.

— Sunt abia la început, murmură Homer fără să ştie de ce.

— Şi cu caravana ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise el începând să deseneze un chenar în jurul titlului. N-am terminat povestea. Culcă-te, trebuie să te odihneşti.

— Dar de dumneavoastră depinde cum se termină

cartea, obiectă ea fără să se clintească.

— În cartea asta nimic nu depinde de mine, zise bătrânul punând pixul pe masă. Nu o inventez, pur şi simplu scriu tot ce mi se întâmplă.

— Atunci cu atât mai mult totul depinde de dumneavoastră, zise fata gânditoare. O să fiu şi eu în ea?

— Chiar voiam să-ţi cer permisiunea, chicoti Homer.

— O să mă gândesc, răspunse ea cu seriozitate. Dar de ce o scrieţi?

Bătrânul se ridică în picioare, ca să nu se uite în sus la ea.

După ultima discuţie cu Saşa îşi dăduse seama că tinereţea şi lipsa ei de experienţă te induceau în eroare. De fapt era ca şi cum în staţia aceea stranie de unde o culeseseră, un an făcea cât doi. Avea darul de a nu răspunde la întrebările pe care el le punea cu voce tare, ci la acelea nerostite. Şi nu-l întreba pe Homer decât lucruri la care nici el nu ştia răspunsurile.

I se mai părea că dacă voia ca ea să fie sinceră şi deschisă faţă de el – şi altminteri cum ar fi putut deveni eroina lui? – trebuia să fie el însuşi cinstit cu ea, să nu lase nimic nerostit şi să-i spună tot ce şi-ar fi spus şi sieşi.

— Vreau ca oamenii să-şi aducă aminte de mine. De mine şi de cei dragi mie. Vreau să ştie cum a fost lumea pe care am iubit-o. Să afle cele mai importante lucruri pe care eu le-am aflat şi le-am înţeles. Ca să las ceva în urma mea.

— Vă puneţi sufletul în ea? întrebă fata înclinându-şi capul într-o parte. Dar e doar un caiet. Poate să ardă sau să se piardă.

— Nu-i cel mai bun loc unde să-ţi păstrezi sufletul, nu-i aşa? oftă Homer. Nu, am nevoie de caiet ca să aranjez totul în ordinea în care s-a petrecut şi să nu uit nimic important până termin de scris povestea. După aceea va fi suficient să o spun câtorva persoane. Şi dacă îmi reuşeşte, după asta n-o să mai am nevoie nici de hârtie şi nici de trup.

— Presupun că aţi văzut tot felul de lucruri care ar fi păcat să fie uitate, zise fata ridicând din umeri. Eu însă n-

am nimic de scris. Şi n-am nevoie să fiu în caietul dumneavoastră. Nu stricaţi hârtia pe mine.

— A, dar tu te afli abia la început... începu bătrânul şi se întrerupse.

Nu vrusese să spună asta. Fata nu-i răspunse şi Homer se temu că acum se va închide cu totul în ea. Încercă să găsească cuvintele cu care să retracteze tot ce spusese, dar se pomeni încâlcit şi mai rău în propriile lui îndoieli.

— Şi care-i cel mai frumos lucru pe care vi-l amintiţi? întrebă ea deodată. Cel mai frumos, cu adevărat frumos?

Homer tăcu ezitând. I se părea straniu să-şi împărtăşească gândurile cele mai intime cu o persoană pe care o cunoştea de mai puţin de două zile. Nu-i spusese asta nici măcar Elenei: până şi ea credea că fotografia de pe peretele cămăruţei lor era numai un peisaj citadin banal. Şi cum putea înţelege o fată care îşi petrecuse toată viaţa sub pământ ceea ce i-ar fi povestit el?

— Ploaia de vară, rosti, decis să facă o încercare.

— Ce era aşa frumos la ea? întrebă fata cu o încruntătură nostimă.

— Ai văzut vreodată cum plouă?

— Nu, zise ea clătinând din cap. Tata nu mă lăsa să ies afară. Am ieşit o dată sau de două ori, dar nu mi-a plăcut. E înspăimântător să nu ai pereţi în jurul tău. Ploaia e când cade apă din cer, zise ea ca să se asigure.

Dar Homer n-o mai asculta. Deodată era înapoi, în acea zi îngropată adânc în trecut. Ca un medium care şi-a cedat trupul spiritului pe care l-a invocat, privi în gol şi vorbi...

— Fusese o lună caldă şi secetoasă. Soţia mea era însărcinată şi îi era şi-aşa greu să respire, iar căldura aceea... În maternitate era un singur ventilator în tot salonul şi ea se plângea tot timpul de atmosfera sufocantă. Din pricina ei nici eu nu puteam să respir. Eram într-un hal fără de hal: încercaserăm amândoi ani de zile, dar nimic nu dăduse rezultate şi acum doctorii ne avertizau că e în pericol să piardă sarcina. Trebuia să stea acolo ca să păstreze copilul, deşi s-ar fi simţit mai bine acasă. Sosise ziua naşterii şi nu se întâmpla nimic. Contracţiile nu

începuseră şi nu puteam să mă învoiesc de la serviciu în fiecare zi. Iar cineva îmi spusese că dacă un copil nu se naşte la termen se poate naşte mort. Îmi ieşisem din minţi şi de la muncă mă repezeam la spital să stau de pază sub fereastra ei. În tuneluri telefonul meu nu avea semnal, aşa că verificam în fiecare staţie dacă nu am apeluri pierdute. Şi pe urmă am primit un mesaj text de la doctor: *sună-mă de urgenţă.* Până să găsesc un loc liniştit de unde să telefonez, în mintea mea soţia şi copilul erau deja îngropaţi. Am format numărul…

Homer amuţi ascultând telefonul care suna, aşteptând răspunsul. Fata nu-l întrerupse, păstrându-şi întrebările pentru mai târziu.

— Şi mi-au zis: Felicitări, ai un băiat. Sună atât de simplu: Ai un băiat. Dar în clipa aceea mi-au redat soţia, revenită din morţi… şi pe urmă a mai avut loc un miracol. Am ieşit la suprafaţă şi ploua! O ploaie răcoroasă. Şi aerul era deodată uşor şi transparent. Ca şi cum oraşul ar fi fost înfăşurat într-un celofan prăfuit care acum fusese îndepărtat dintr-o mişcare. Frunzele erau lucioase, cerul se însufleţise în sfârşit, casele parcă-ntineriseră. Am dat fuga până la o florărie de pe strada Tverskaia, plângând de fericire. Aveam o umbrelă, dar n-am deschis-o, voiam să mă ude până la piele, voiam să simt ploaia aia. Nu am cuvinte să-ţi descriu exact. Fiul meu se născuse, dar era ca şi cum eu însumi renăscusem şi priveam lumea de parcă o vedeam pentru prima oară. Acum totul urma să fie nou: dacă ceva nu mergea, dacă ceva era greşit, aveam să repar. Ca şi cum aveam două vieţi. Dacă nu reuşeam să termin ceva, avea s-o facă fiul meu. Aveam toată viaţa înainte. Toată lumea avea toată viaţa înainte…

Bătrânul se opri. Privi blocurile staliniste de zece etaje de pe strada Tverskaia, învăluite în pâcla trandafirie a înserării, savură vuietul traficului, respiră aerul dulceag încărcat cu vapori de benzină, apoi închise ochii, ridicându-şi faţa către ploaia aceea de vară. Când reveni în prezent, picături de ploaie încă îi mai scânteiau pe obraji şi în colţurile ochilor, dovadă a călătoriei înapoi în timp până

în acea zi.

Şi le şterse grăbit cu mâneca.

— Ştiţi ce, zise fata, la fel de stânjenită ca Homer, cred că până la urmă ploaia poate fi frumoasă. N-am amintiri ca asta. Pot să mi-o amintesc pe a dumneavoastră? Şi dacă vreţi, zise ea zâmbind, puteţi să mă băgaţi în cartea dumneavoastră. Sfârşitul ei trebuie să depindă de cineva, nu?

— E încă prea devreme, se răsti doctorul.

Saşa nu-i putea explica înţepatului ăstuia cât de importantă era solicitarea ei. Trase aer în piept pentru o nouă replică, dar nu-l folosi. Se mulţumi să dea a lehamite din mâna sănătoasă şi-i întoarse spatele.

— Nu-i nimic, ai răbdare. Dar, dacă tot te-ai ridicat în picioare, poţi să faci o mică plimbare.

Îşi adună instrumentele într-o geantă roasă de plastic şi strânse mâna bătrânului.

— Mă întorc în vreo două ore. Şeful mi-a spus să am grijă de voi. Vă suntem îndatoraţi, vă daţi seama.

Bătrânul puse pe umerii Saşei o jachetă soldăţească de camuflaj şi ea ieşi pe urmele doctorului. Trecu pe lângă celelalte saloane ale infirmeriei, străbătu un şir de camere şi nişe unde se înghesuiau paturi şi mese şi urcă două şiruri de trepte la capătul cărora o uşă joasă şi banală o scoase în staţia imensă. Saşa încremeni în prag şi îi luă ceva timp până să-şi adune curajul să iasă. Nu mai întâlnise atâţia oameni la un loc. Nici nu-şi imaginase că există atâţia pe lume. Mii de oameni, şi fără măşti! Şi atât de diferiţi unii de alţii! Erau bătrâni decrepiţi şi bebeluşi. Numeroşi bărbaţi: cu bărbi sau complet raşi, înalţi sau scunzi, obosiţi şi uzaţi sau musculoşi şi cu sânge fierbinte. Mutilaţi în luptă sau urâţi din naştere, nemaipomenit de chipeşi sau inexplicabil de atrăgători în ciuda aspectului banal. Şi la fel de multe femei: negustorese late în spete şi roşii la faţă, cu basmale şi jachete matlasate şi tinere delicate şi palide cu haine în culori incredibil de vii şi cu

podoabe complicate.

Puteau să-şi dea seama că Saşa era altfel decât ei? Avea să reuşească să se piardă în mulţime, prefăcându-se că-i una de-ale lor, sau aveau să atace intrusa, să muşte albinoasa până la moarte, ca un cârd de şoareci? La început i se năzări că toată lumea o priveşte şi fiecare căutătură întâmplătoare pe care o surprinse îi provocă frisoane. Dar după un sfert de oră se obişnui. Printre oamenii care o priveau erau şi unii ostili, curioşi sau prea insistenţi, dar cei mai mulţi erau indiferenţi. Privirea lor aluneca blând peste Saşa, apoi îşi vedeau de drum fără s-o remarce. Îşi zise că aceste căutături absente, deloc neplăcute, ungeau angrenajele mulţimii ca uleiul de motor. Dacă fiecare ar fi fost atent la fiecare, fricţiunea ar fi fost prea puternică şi întregul mecanism ar fi înţepenit.

Ca să se integreze nu trebuia să-şi schimbe hainele şi nici să se tundă. Era suficient să caute privirile celorlalţi, dar să se uite nepăsătoare în altă parte imediat ce făcuseră contactul. Sub camuflajul acestei indiferenţe false, Saşa reuşi să se strecoare prin mulţimea în mişcare fără să paralizeze la fiecare pas.

În primele câteva minute, nasul ei fu asaltat de amestecul de mirosuri umane, dar în curând deveni mai puţin sensibil, învăţând să selecteze mirosurile importante şi să le ignore pe celelalte.

Prin duhoarea acră de trupuri nespălate răzbăteau adesea aromele subtile şi ispititoare ale tinereţii. Uneori mulţimea era scăldată în valuri de parfum emanate de femei îngrijite, care se contopeau cu fumul cărnii fripte pe vase cu cărbuni şi cu duhoarea latrinelor. Pe scurt, pentru Saşa pasajul dintre cele două staţii Paveleţkaia mirosea a viaţă şi cu cât se lăsa pradă acestui miros îmbătător, cu atât mai dulce i se părea.

O explorare completă a pasajului i-ar fi luat probabil o lună întreagă. Totul era uimitor.

Tarabe cu bijuterii confecţionate din zeci de mici discuri de metal gălbui, ştanţate... le-ar fi examinat ore în şir. Şi grămezile imense de cărţi conţinând mai multă cunoaştere

secretă decât ar fi putut ea ajunge să deţină!

Un bărbat îşi striga preţul de la o tarabă ce arbora un carton pe care scria „Flori”, alături de o colecţie bogată de felicitări. Pe ele se vedeau imagini decolorate înfăţişând buchete elegante. Saşa primise şi ea una când era mică, dar aici erau atât de multe!

Bebeluşi lipiţi de sânul mamei lor şi copii ceva mai mari jucându-se cu pisici adevărate! Cupluri care încă nu îndrăzneau să se mângâie decât din priviri şi cupluri care se mângâiau cu degetele.

Şi bărbaţi care încercau s-o atingă.

Poate ar fi luat atenţia şi interesul lor drept ospitalitate sau dorinţa de a-i vinde ceva, însă tonul onctuos şi gâfâit cu care i se adresau o făcu să simtă jenă şi dezgust. Ce voiau de la ea? Nu erau destule femei localnice? Şi unele dintre ele erau cu adevărat frumoase, iar ţesăturile viu colorate în care erau înveşmântate le făceau să semene cu bobocii de flori pe jumătate deschişi de pe felicitări. Probabil că oamenii aceia îşi băteau joc de ea... Oare chiar avea cu ce să provoace curiozitatea unui bărbat? Simţi deodată o îndoială nefamiliară, în acel loc aflat sub arcada coastelor ei, acolo unde începea moliciunea abdomenului. Numai că mai în profunzime. Într-un loc pe care îl descoperise abia cu o zi în urmă.

Încercând să-şi alunge tulburarea, colindă printre tarabele înţesate cu felurite mărfuri – plăci blindate şi bijuterii, haine şi unelte – dar acestea nu-i mai reţineau atenţia. Descoperi că discuţia cu sine putea fi mai zgomotoasă decât larma mulţimii şi că imaginile produse de memoria ei puteau fi mai vii decât oamenii în carne şi oase.

Valora ea cât viaţa lui? Putea să-l condamne după tot ce se întâmplase? Şi, mai important, ce rost aveau gândurile astea stupide? Nu mai putea face nimic pentru el...

Şi apoi, înainte să-şi dea seama ce se petrece, clocotul gândurilor i se domoli şi inima ei îşi găsi pacea. Ascultându-se mai atentă, surprinse notele unei melodii îndepărtate, pătrunzând în ea de afară, unde curgeau

paralel cu curentul tulbure al vocilor omeneşti fără să se amestece.

Ca mai toţi oamenii, Saşa făcuse cunoştinţă cu muzica prin intermediul cântecelor de leagăn ale mamei ei. Dar tot atunci o şi pierduse. Tatăl ei nu avusese ureche muzicală şi nu-i plăcuse să cânte, iar muzicanţii ambulanţi şi alţii ca ei nu erau bine-veniţi în Avtozavodskaia. Iar soldaţii care îşi murmurau cântecele soldăţeşti melancolice în jurul focului de tabără fuseseră incapabili să smulgă muzică adevărată din chitarele lor dezacordate din furnir sau să facă să vibreze inima perfect acordată a Saşei.

Însă ceea ce auzea acum nu era un zăngănit anemic de chitară. Era mai degrabă vocea tandră a unei femei tinere, a unei fetiţe poate... totuşi prea înaltă, depăşind capacităţile laringelui uman şi, în acelaşi timp, nefiresc de puternică. Dar cu ce putea compara Saşa acest miracol?

Dacă nu erai atent, melodia acelui instrument necunoscut te vrăjea, purtându-te undeva nespus de departe, către lumi pe care cei născuţi în metrou nu le cunoşteau... şi o făcea fără să-ţi dai seama. Cântecul te făcea să visezi şi-ţi şoptea că toate visurile puteau deveni realitate. Deştepta o tânjire vagă, nedefinită şi promitea imediat că o va satisface. O făcea pe Saşa să se simtă bine, ca şi cum se pierduse într-o staţie părăsită, dar descoperise brusc o lanternă a cărei rază îi arătase ieşirea.

Stătea lângă chioşcul unui vânzător de arme albe, în faţa unei foi înalte de placaj de care erau ataşate tot soiul de cuţite, de la bricege mici la cuţite de vânătoare ameninţătoare. Saşa încremeni, privindu-le hipnotizată, în timp ce în ea se purta o bătălie disperată. Ideea ce-i venise în minte era simplă şi ispititoare. Bătrânul îi dăduse un pumn de gloanţe, suficiente pentru un cuţit cu o lamă lată, zimţată, ascuţită, din oţel brunat, perfectă pentru ceea ce-şi dorea ea.

O clipă mai târziu Saşa se hotărî, alungându-şi îndoielile. Îşi ascunse târguiala în buzunarul de la piept al salopetei, cât mai aproape cu putinţă de locul a cărui durere voia s-o potolească. Porni spre infirmerie nemaisimţind greutatea

jachetei soldăţeşti şi uitând de durerea de cap.

Mulţimea se înălţa cu un cap deasupra fetei şi cântăreţul cel îndepărtat cu notele lui uimitoare rămânea invizibil pentru ea. Dar melodia încerca s-o copleşească, s-o facă să se întoarcă, să se răzgândească.

Însă în zadar.

Cineva ciocăni din nou la uşă.

Homer se ridică din genunchi cu un geamăt, se şterse cu mâneca la gură şi trase de lanţul bazinului. Pe ţesătura verde-murdar a jachetei sale matlasate rămăsese o dâră scurtă, cafenie. Vărsa pentru a cincea oară în douăzeci şi patru de ore, deşi nu mâncase mare lucru.

Puteau exista mai multe explicaţii pentru starea sa, încercă el să se convingă. Nu trebuia să fie molima, făcând progrese rapide. Putea fi…

— Mai stai mult acolo? ţipă nerăbdătoare vocea ascuţită a unei femei.

Dumnezeule! În graba lui încurcase oare uşile? Homer îşi tamponă faţa transpirată cu mâneca murdară, îşi luă un aer nepăsător şi trase zăvorul.

— Beţivanule! îl apostrofă târfa în haine vaporoase.

Îl împinse la o parte şi trânti uşa după ea.

„Nu-i nimic”, îşi zise bătrânul. „Mai bine să creadă că-s beat…” Se apropie de oglinda de deasupra chiuvetei şi îşi lipi fruntea de ea. Imediat ce-şi recăpătă suflarea, observă că sticla se aburise şi că masca îi alunecase, atârnându-i sub bărbie. Şi-o puse la loc şi închise din nou ochii. Nu, era de nesuportat gândul că transmitea moartea oricărei persoane pe care o întâlnea în cale. Dar era prea târziu să dea înapoi: dacă era contagios, dacă nu încurca simptomele, atunci toţi cei din staţie erau condamnaţi. Începând cu această femeie, care nu se făcea vinovată de altceva decât că avusese o urgenţă în momentul nepotrivit. Ce ar fi făcut dacă el i-ar fi spus că în maxim o lună avea să moară? Ce stupid era totul, îşi zise Homer, stupid şi de prost gust. Visa să-i imortalizeze pe toţi cei cu care soarta

îl punea în contact şi când colo i se repartizase rolul de înger al morţii, un înger absurd, chel şi neputincios. Aripile-i fuseseră tăiate, avea un inel la picior şi un termen de treizeci de zile şi asta îl pusese în mişcare.

Fusese pedepsit pentru îndrăzneala şi aroganţa lui?

Nu, bătrânul nu mai putea să tacă. Dar exista o singură persoană pe lume căreia îi putea mărturisi. Oricum nu l-ar mai fi putut înşela multă vreme şi jocul ar fi fost mai simplu dacă şi-ar fi dezvăluit amândoi cărţile.

Porni cu paşi şovăitori către infirmerie.

Rezerva pe care o căuta era la capătul coridorului şi în mod normal la uşă stătea cineva de pază, dar acum postul fusese abandonat şi prin uşa întredeschisă se auzea un gâfâit sacadat. Lua forma aproximativă a unor cuvinte, totuşi să compui din ele fraze cu sens era dincolo de posibilităţile lui Homer, care trăgea cu urechea.

— Mai tare... Luptă... Trebuie... Totuşi se susţine... Rezistă... Nu uita... Încă posibil... Greşit... Condamnat... Totuşi...

Cuvintele se contopiră într-un urlet ca şi cum durerea devenise prea puternică pentru ca bărbatul care vorbea să mai păstreze şirul gândurilor lui fugare. Homer intră.

Hunter zăcea inconştient, răşchirat pe cearceafurile umede şi şifonate. Bandajele care strângeau craniul brigadierului îi alunecaseră pe ochi, pometţii proeminenţi luceau de sudoare şi falca lui ţepoasă atârna neajutorată. Pieptul lat i se ridica şi cobora ca foalele unui fierar, încercând să menţină focul în acest trup prea mare.

Fata stătea la căpătâiul patului, cu spatele la Homer şi cu mâinile subţiri ţinute înapoia trupului. Mai întâi bătrânul nu o privi cu atenţie, apoi însă observă cuţitul negru ce se confunda cu ţesătura salopetei şi al cărui mâner fata îl strângea între degete.

Un apel.

Apoi un altul. Şi un altul.

O mie două sute treizeci şi cinci. O mie două sute

treizeci şi şase. O mie două sute treizeci şi şapte.

Artiom nu le număra ca să-l impresioneze pe comandant cu răbdarea sa. O făcea ca să aibă impresia că se deplasează într-o direcţie anume. Dacă se îndepărta de locul unde începuse numărătoarea, însemna că fiecare ţârâit îl ducea mai aproape de locul în care nebunia avea să înceteze. Autoamăgire? Bine. Dar să asculte ţârâiturile acelea şi să-şi spună că nu se vor opri era de neîndurat. Deşi la început, când stătuse prima oară de gardă, chiar îi plăcuseră. Bipurile făceau ordine în haosul gândurilor lui, ca un metronom, golindu-i capul, subjugându-i pulsul accelerat şi acordându-l cu ritmul lor egal.

Dar minutele pe care le delimitau semănau prea mult între ele şi Artiom începuse să simtă că într-adevăr era prizonierul unei capcane temporale din care nu putea ieşi până ce ţârâitul nu se oprea. În Evul Mediu exista o tortură de acest soi: rădeau capul răufăcătorului şi îl puneau sub un butoi din care apa picura în creştetul victimei, scoţând-o treptat din minţi. Dacă masa de tortură dădea greş, banala picătură de apă avea rezultate extraordinare.

Legat de firul telefonic, Artiom nu avea dreptul să-şi părăsească postul nicio clipă. Încerca să nu bea deloc pe durata turei sale, pentru a nu fi distras de chemarea naturii. Cu o zi înainte cedase, ieşise din încăpere şi dăduse fuga la toaletă şi înapoi. Se oprise în prag să asculte şi-i îngheţase sângele în vine: viteza se schimbase, semnalele se succedau mai rapid, rupând ritmul egal care le caracteriza. Nu se putuse întâmpla decât un singur lucru şi el înţelegea asta foarte bine. Momentul pe care îl aşteptase sosise în lipsa lui. Privind speriat către uşă – mai băgase cineva de seamă? – Artiom formase la iuţeală numărul şi îşi apăsase urechea de receptor.

Telefonul scosese un clinchet şi apelurile îşi reluaseră ritmul obişnuit. De atunci nu primise niciodată ton de ocupat şi nimeni nu răspunsese. Dar Artiom tot nu îndrăznea să pună receptorul jos, mutându-l de la urechea transpirată la cea îngheţată, încercând să nu piardă socoteala.

Nu-l înştiinţase imediat pe comandant şi acum parcă nu-i mai venea să creadă că bipurile sunaseră altfel ca de obicei. I se ordonase să stabilească un contact şi de o săptămână numai asta făcea. Dacă încălcase ordinul, îl aştepta curtea marţială, care nu vedea nicio diferenţă între greşeală şi sabotaj.

Telefonul îi mai spunea şi cât îi rămăsese până la sfârşitul turei sale. Artiom nu avea ceas de mână, dar îl întrebase pe comandant cât era ceasul când acesta îşi făcuse rondul. Semnalul se repeta din cinci în cinci secunde. Douăsprezece apeluri însemnau un minut. Şapte sute douăzeci însemnau o oră. Treisprezece mii şase sute optzeci însemnau un schimb complet. Cădeau ca grăunţele de nisip dintr-o pâlnie de sticlă incredibil de mare într-o alta fără fund. Şi Artiom stătea în gâtuitura îngustă a clepsidrei şi asculta timpul trecând.

Singurul motiv pentru care nu îndrăznea să pună jos receptorul era că în orice clipă se putea ivi comandantul în inspecţie. Altfel... Ceea ce făcea el era lipsit de sens. Era convins că la celălalt capăt al firului nu mai era nimeni în viaţă. Închizând ochii, Artiom văzu din nou imaginea înaintea ochilor...

Văzu biroul comandantului baricadat pe dinăuntru şi pe ocupantul său aşezat la birou, strângând în mână un pistol Makarov. Fireşte, cu timpanele sfâşiate nu putea auzi sunetul disperat al telefonului. Cei de afară nu reuşiseră să deschidă uşa, dar gaura cheii şi crăpăturile erau suficiente pentru ca zbârnâitul disperat al vechiului telefon să se prelingă afară, plutind pe deasupra peronului plin de trupuri umflate. Ar fi fost o vreme când sunetul telefonului nu s-ar fi auzit din pricina larmei mulţimii, a tropăitului de paşi şi a ţipetelor copiilor, dar acum este unicul sunet care tulbură odihna celor morţi. Bateriile de urgenţă clipesc roşiatic în agonie.

Un apel.

Şi încă unul.

O mie cinci sute şaizeci şi trei. O mie cinci sute şaizeci şi patru.

Şi nimeni care să răspundă.

Capitolul 11

Daruri

— La raport!

Orice s-ar spune, comandantul ştia cum să ia un om prin surprindere. Prin garnizoană circulau tot soiul de legende pe seama lui: se părea că fostul mercenar fusese faimos pentru îndemânarea sa cu armele albe şi abilitatea de a se confunda cu întunericul. La un moment dat, înainte să se stabilească în Sevastopolskaia, obişnuia să masacreze de unul singur santinelele inamice dacă acestea demonstrau până şi cea mai mică neatenţie.

Artiom sări în sus, strânse receptorul între ureche şi umăr, salută şi se opri din numărat cu regret. Comandantul se apropie de registru, îşi verifică ceasul,

trecu ora – 9.22 – alături de dată – 3 noiembrie – semnă şi se răsuci nerăbdător către Artiom.

— Tăcere. Nu-i nimeni acolo.

— Nu răspunde nimeni? zise comandantul muşcându-şi buzele, apoi îşi dezmorţi muşchii gâtului şi-şi trosni vertebrele. Nu pot să cred.

— Ce nu puteţi să credeţi? întrebă prudent Artiom.

— Că Dobrîninskaia a căzut atât de repede. Înseamnă că epidemia a ajuns deja pe teritoriul Hansei? Îţi imaginezi balamucul dacă e infectată Linia Circulară?

— Dar nu ştim asta, nu-i aşa? răspunse nesigur Artiom. Poate a început deja. Nu avem contact cu ei.

— Dar dacă linia e defectă?

Comandantul se aplecă şi bătu darabana pe masă.

— Atunci ar fi ca în cazul bazei, zise Artiom indicând din cap tunelul ce ducea către Sevastopolskaia. Formez numărul şi linia-i complet moartă. Cu ceilalţi măcar am semnal. Echipamentul e funcţional.

— E clar că cei de la bază nu au nevoie de noi dat fiind că nu ne mai bate nimeni la uşă. Sau poate n-a mai rămas nimic la bază. Şi nici în Dobrîninskaia, zise sec comandantul. Ascultă, Popov… dacă n-a mai rămas nimeni, o să crăpăm cu toţii în curând. Şi atunci carantina noastră n-are rost. Poate ar trebui s-o abandonăm. Ce zici? întrebă el muşcându-şi din nou buza.

— Nu, hotărât nu, carantina-i de bază, zise Artiom închinându-se înfricoşat la auzul ereziei şi amintindu-şi că acest comandant avea obiceiul să-i împuşte pe dezertori în stomac şi abia apoi să le citească sentinţa.

— De bază, repetă comandantul îngândurat. Alţi trei oameni s-au îmbolnăvit azi. Doi localnici şi unul de-ai noştri. Akopov. Şi Aksionov a murit.

— Aksionov? Artiom strânse din ochi şi înghiţi cu noduri.

— Şi-a sfărâmat capul de o traversă. A zis că durerea era cruntă, spuse comandantul pe acelaşi ton egal. Şi nu-i cel dintâi. Probabil trebuie să fie o durere dată naibii ca să facă un om să-şi petreacă o jumătate de oră în genunchi încercând să-şi crape capul, nu?

— Da, să trăiţi, zise Artiom simţindu-se brusc îngreţoşat.

— Tu? Greţuri? Ameţeli? întrebă comandantul grijuliu luminând faţa lui Artiom cu lanterna. Deschide gura. Zi „aaa”. Aşa, bun băiat! Ascultă aici, Popov, ia legătura cu Dobrîninskaia şi fă-i să spună că Hansa are un vaccin şi că echipele de medici vor sosi în curând. Şi o să-i salveze pe toţi cei sănătoşi. Şi o să-i vindece pe toţi cei bolnavi. Şi n-o să stăm o eternitate în iadul ăsta. Şi o să ne întoarcem acasă la nevestele noastre. Tu o să te întorci la Galea şi eu o să mă întorc la Aliona şi la Vera. Ai priceput, Popov?

— Da, să trăiţi, zise Artiom încuviinţând cu frenezie.

— Pe loc repaus!

Maceta i se rupsese de la mâner, neputând să suporte greutatea creaturii ce se prăbuşise peste el. Lama pătrunsese atât de adânc în trup, încât nici nu încercaseră s-o scoată. Şi, cu trupul acoperit de zgârieturile făcute de ghearele bestiei, bărbatul ras în cap nu-şi revenise nici după trei zile.

Saşa nu-l putea ajuta, dar tot trebuia să-l vadă. Măcar ca să-i mulţumească. Chiar dacă el n-o putea auzi. Însă doctorii nu-i dăduseră voie în rezerva lui. Spuneau că rănitul avea nevoie de linişte şi odihnă.

Saşa nu era sigură din ce motiv îi ucisese bărbatul ras în cap pe oamenii din drezină. Dacă trăsese în ei ca s-o salveze, îl putea ierta, dar, deşi se străduise din răsputeri să creadă asta, nu reuşise. Exista o altă explicaţie mai plauzibilă: pentru el era mai uşor să ucidă decât să ceară ceva.

Însă la Paveleţkaia lucrurile stătuseră altfel. Nu exista îndoială: el venise după Saşa şi fusese chiar pregătit să moară pentru ea. Nu însemna asta că ea se înşelase şi că între ei începea să se înfiripe o legătură?

La Kolomenskaia, când el îi strigase să se întoarcă, ea se aşteptase la un glonţ, nu la o invitaţie de a-i însoţi. Dar când se oprise şi se întorsese, observase imediat schimbarea petrecută în el, deşi chipul acela

înspăimântător era la fel de impasibil ca întotdeauna: exista în ochii lui, ca şi cum prin vizoarele acelor pupile negre şi nemişcate ar fi privit brusc altcineva. Cineva curios în privinţa ei.

Cineva căruia acum ea îi datora viaţa. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i dea inelul de argint, aşa cum făcuse mama ei odinioară, dar se temea că bărbatul ras în cap nu i-ar fi înţeles semnificaţia. Cum altfel putea să-i mulţumească? Să-i dea un cuţit care să-l înlocuiască pe cel pe care-l rupsese apărând-o era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face. Când îi venise această idee simplă şi încremenise dinaintea tejghelei fierarului, imaginându-şi cum avea să-i înmâneze noul cuţit, cum o va privi el şi ce va spune, nu uitase nicio clipă că plănuia să cumpere o armă ucigaşă pe care el urma s-o folosească pentru a tăia beregăţi şi a spinteca pântece.

În clipa aceea în ochii ei el nu era un bandit, ci un erou şi mai ales un bărbat. Şi aici exista un alt gând, nerostit, ba nici măcar formulat, care-i dădea târcoale prin minte: cuţitul lui era frânt, el era rănit şi nu se putea trezi. Poate dacă ar fi avut un cuţit care era întreg... Era ca un talisman. Aşa că-l cumpărase.

Acum, stând lângă patul lui cu cadoul ascuns la spate, Saşa aştepta ca el să-i simtă prezenţa sau măcar să simtă prezenţa armei. Bărbatul ras în cap zvâcni şi fornăi, apoi începu să mârâie cuvinte, dar nu-şi reveni: bezna îl ţinea prea strâns în gheare. Până acum Saşa nu-i rostise numele nici măcar în gând, darămite cu voce tare. Înainte să-l pronunţe cu glas tare îl şopti ca şi cum l-ar fi testat, apoi se hotărî.

— Hunter!

Bărbatul ras în cap amuţi şi ascultă, de parcă fata se aflase la o depărtare inimaginabilă, de unde vocea ei răzbătea doar ca un ecou stins. Dar nu-i răspunse. Saşa îi rosti numele mai tare, mai insistent. Nu avea de gând să renunţe până ce el nu deschidea ochii. Voia să fie luminiţa din tunelul lui.

Pe coridor cineva scoase o exclamaţie de surprindere,

apoi cizme scârţâiră pe podea şi atunci, ca să nu mai piardă timpul, Saşa se aplecă şi puse cuţitul pe noptiera de la capul patului.

— Ăsta-i pentru tine, zise ea.

Degete de oţel îi apucară încheietura într-o strânsoare care i-ar fi putut frânge oasele. Rănitul reuşi să-şi salte puţin pleoapele, dar privirea lui hoinări de colo colo absentă, fără să poposească asupra a ceva.

— Mulţumesc, zise fata fără să încerce să-şi elibereze mâna din cursă.

— Ce cauţi aici?

Un bărbat înalt şi voinic purtând un halat alb, slinos, sosi în fugă lângă ea şi înfipse o seringă în braţul bărbatului ras în cap. Pacientul se înmuie şi infirmierul o săltă cu brutalitate pe Saşa în picioare, şuierând printre dinţi:

— Ce-i cu tine, nu pricepi? În situaţia lui… doctorul a interzis cu stricteţe…

— Voi nu pricepeţi! Trebuie să se agaţe de ceva şi injecţiile voastre nu fac decât să-i slăbească strânsoarea.

El o îmbrânci zdravăn pe Saşa în direcţia uşii, dar după ce se împletici câţiva paşi ea se răsuci şi-l fulgeră cu o privire încăpăţânată.

— Să nu te mai prind aici! Şi ăsta ce-i? adăugă el zărind cuţitul.

— E al lui… I l-am cumpărat eu, zise Saşa şi şovăi. Dacă nu era el… făpturile alea m-ar fi sfâşiat.

— O să mă sfâşie doctorul pe mine dacă află, se răsti infirmierul. Hai, valea de-aici!

Totuşi Saşa mai rămase un moment, întorcându-se către Hunter, cufundat în coma lui tămăduitoare, şi terminând ceea ce vrusese să-i spună.

— Mulţumesc. M-ai salvat.

Ieşea din salon când deodată auzi o voce chinuită rostind încet:

— Voiam doar să omor… Monstrul…

Uşa i se trânti în nas şi cheia scrâşni în broască.

Nu, nu pentru asta era cuţitul, înţelese imediat Homer. Era suficient să auzi cum rostise fata numele brigadierului care bâjbâia prin mlaştina delirului său: insistent, tandru, cu o voce plângăreaţă. Bătrânul, care fusese cât pe ce să intervină, se opri nedumerit şi bătu în retragere. Nu trebuia să salveze pe nimeni. Nu se putea face util decât dispărând cât mai iute ca să nu o sperie pe Saşa.

Cine ştie, poate avea dreptate. În fond la Nagornaia Hunter îşi dăduse complet uitării tovarăşii, lăsându-i să fie sfârtecaţi de giganţii fantomă. Dar în această luptă... Oare fata chiar însemna ceva pentru brigadier?

Homer străbătu îngândurat culoarul către rezerva lui. Un infirmier care se grăbea în direcţia opusă îl împinse în lături, dar el nici nu observă. Venise momentul să-i dea Saşei lucruşorul pe care i-l cumpărase de la piaţă, îşi zise el. Din câte se părea, avea să-i fie de folos în curând.

Scoase pacheţelul din sertarul mesei şi-l răsuci în mâini. Câteva minute mai târziu fata dădu buzna în cameră, încordată, tulburată, mânioasă. Se cocoţă în pat, îşi strânse genunchii la piept şi rămase cu privirea în gol. Homer aşteptă să vadă dacă furtuna avea să se dezlănţuie sau va trece mai departe. Saşa nu zise nimic, începând să-şi roadă unghiile. Venise momentul unei acţiuni decisive.

— Am un cadou pentru tine, zise bătrânul ridicându-se de la masă şi aşezând pacheţelul pe pătură, alături de fată.

— Pentru ce? întrebă ea, scoţându-şi cleştii, aidoma unui rac ascuns în carapace.

— Pentru ce-şi fac oamenii cadouri unii altora?

— Drept răsplată, răspunse Saşa sigură pe ea. Pentru că li s-a făcut un bine sau pentru un serviciu pe care vor să-l ceară mai târziu.

— Atunci hai să zicem că vreau să te răsplătesc pentru toate lucrurile bune pe care le-ai făcut pentru mine, zise Homer zâmbind. Nu vreau să-ţi cer nimic altceva.

— N-am făcut nimic pentru dumneavoastră, obiectă fata.

— Păi şi cartea mea? Deja te-am pus în ea. Trebuie să te

răsplătesc, nu vreau să-ţi rămân dator. Hai, deschide-l, zise el strecurându-şi în voce o notă de supărare prefăcută.

— Nici mie nu-mi place să rămân datoare, zise Saşa sfâşiind învelitoarea. Ce-i asta? O!

Ţinea în mâini un disc roşu de plastic, o cutiuţă plată ce se deschidea de la jumătate. Cândva fusese o pudrieră ieftină, numai că acum cele două compartimente pentru pudră şi fard de obraji erau de mult golite. În schimb oglinjoara de pe interiorul capacului era în stare bună.

— Pot să mă văd mai bine decât într-o băltoacă, zise Saşa contemplând pudriera cu ochii măriţi şi studiindu-şi propria imagine. De ce mi-aţi dat asta?

— Uneori e bine să vezi şi cum eşti pe dinafară, chicoti Homer. Te ajută să înţelegi multe despre tine însăţi.

— Şi ce ar trebui să înţeleg despre mine? întrebă ea prudentă.

— Sunt oameni care nu-şi văd niciodată imaginea şi îşi trăiesc întreaga viaţă crezându-se altceva decât sunt. Poate fi greu să te vezi limpede când te priveşti dinăuntru şi dacă n-au pe nimeni care să le dea de înţeles... Până nu nimeresc din întâmplare peste o oglindă continuă să facă aceeaşi greşeală. Şi chiar şi când îşi văd reflecţia, adesea nu cred că se văd pe ei.

— Şi eu pe cine văd în oglindă? insistă ea.

— Spune-mi tu, zise el încrucişându-şi braţele.

— Pe mine... Adică... o fată.

Ea îşi întinse mai întâi un obraz apoi pe celălalt către oglindă, ca şi cum voia să se asigure.

— O tânără femeie, o corectă Homer. Una cam şleampătă.

Ea se mai suci un timp pe dinaintea oglinzii, apoi îl privi pe Homer gata să-l întrebe ceva, însă se răzgândi şi nu spuse nimic. În cele din urmă îşi adună curajul şi izbucni, făcându-l pe bătrân să se înece de râs:

— Sunt urâtă?

— E greu de spus, zise el luptându-se să-şi împiedice colţurile gurii să se arcuiască într-un zâmbet. Nu-mi dau seama ce-i sub toată mizeria aia.

— Deci asta-i problema? făcu Saşa ridicând din sprâncene. Vreţi să ziceţi că bărbaţii nu remarcă frumuseţea unei femei? Trebuie să li se arate şi să li se explice?

— Probabil că da. Şi femeile se folosesc adesea de asta ca să ne tragă pe sfoară, râse Homer. Pot face adevărate capodopere de pictură cu ajutorul machiajului. Dar în cazul tău nu vorbim despre restaurarea portretului, ci despre săpături arheologice. E greu să-ţi dai seama cât de frumoasă e o statuie antică, judecând numai după un picior care iese din pământ. Deşi aproape sigur e foarte frumoasă, adăugă el cu bunăvoinţă.

— Ce înseamnă antică? întrebă Saşa bănuitoare.

— Străveche, zise Homer în continuare pus pe glume.

— Dar eu n-am decât şaptesprezece ani! protestă ea.

— O să descopere asta mai târziu, când o să te dezgroape.

Bătrânul se aşeză iarăşi la masă cu un aer imperturbabil, deschise caietul la ultima pagină scrisă şi începu să-şi citească însemnările, posomorându-se treptat.

Dacă aveau s-o dezgroape. Pe fată, pe el, pe toţi ceilalţi. Cândva obişnuia să se amuze cu asemenea gânduri: ce-ar fi dacă, peste o mie de ani, arheologii care vor studia ruinele vechii Moscove, căreia îi va fi uitat până şi numele, vor descoperi una dintre intrările în acest labirint subteran? Vor crede că au descoperit un imens cimitir comun. E puţin probabil ca vreunul dintre ei să-şi dea seama că oamenii chiar trăiseră în aceste catacombe întunecate. Vor decide că au descoperit o cultură cândva extrem de avansată şi care în mod evident degenerase în amurgul existenţei sale: oamenii aceştia îşi îngropau căpeteniile în cavouri împreună cu toate bunurile lor, servitorii şi concubinele.

Mai avea vreo optzeci de pagini nescrise în caiet. Era suficient loc pentru ambele lumi, cea de la suprafaţă şi cea din metrou?

— Aţi auzit ce-am zis? îl scutură fata de braţ.

— Ce? Scuze, mă furaseră gândurile.

Îşi masă fruntea.

— Statuile antice chiar sunt frumoase? Adică ceea ce considerau oamenii frumos cândva mai e frumos şi astăzi?

— Da, zise bătrânul ridicând din umeri.

— Şi o să fie şi mâine?

— Probabil. Dacă o să mai existe persoane care să-l aprecieze.

Cugetând la asta, Saşa amuţi. Homer se lăsă din nou pradă gândurilor lui sumbre şi discuţia se stinse.

— Vreţi să ziceţi că dacă nu există oameni, nu există nici frumuseţe? întrebă Saşa nedumerită în cele din urmă.

— Probabil că nu, răspunse el absent. Dacă nu are cine s-o vadă... În fond animalele n-o pot aprecia, nu?

— Şi dacă animalele se deosebesc de oameni prin aceea că nu văd diferenţa între frumos şi urât, înseamnă că oamenii nu pot exista fără frumuseţe? gândi ea cu voce tare.

— O, ba da, pot, zise bătrânul clătinând din cap. Mulţi oameni n-au deloc nevoie de ea.

Fata îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un obiect straniu: un mic pătrat de polietilenă sau plastic cu un desen pe el. I-l întinse lui Homer timid, dar cu un soi de mândrie, ca şi cum i-ar fi dezvăluit o comoară.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Spuneţi-mi dumneavoastră, zise ea cu un zâmbet viclean.

— Păi, zise el luând cu delicateţe pătratul din mâna ei, citind cuvintele şi dându-i-l înapoi, e ambalajul unui pachet de ceai. Cu o poză.

— Cu un tablou, îl corectă ea. Cu un tablou frumos. Fără el m-aş fi... transformat într-un animal.

Homer o privi şi simţi că i se taie răsuflarea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Bătrân prost şi sentimental, se mustră el în gând. Îşi drese glasul şi oftă.

— N-ai ieşit la suprafaţă, în oraş? Asta-i prima dată?

— De ce să fi ieşit? întrebă Saşa ascunzând pacheţelul. Vreţi să-mi spuneţi că acolo sus lucrurile nu-s ca în tabloul ăsta? Că aşa ceva nici nu mai există? Ştiu asta. Ştiu cum

arată oraşul – clădirile, podul, râul. Pustii şi sinistre.

— Dimpotrivă, răspunse bătrânul. N-am văzut nimic mai frumos ca oraşul ăsta. Dar tu... tu judeci întregul metrou după o singură traversă. Probabil că n-o să ţi-l pot descrie. Clădiri mai înalte ca orice munte. Bulevarde late, clocotind ca pâraiele montane. Cerul întotdeauna luminat, ceaţa strălucitoare... Un oraş vanitos, trăind clipa. Ca fiecare dintre locuitorii săi. Nebun şi haotic. Compus din combinaţii contradictorii, construit fără un plan. Nu etern, căci eternitatea e rece şi neclintită. Dar atât de plin de viaţă!

Îşi strânse pumnul şi îşi legănă mâna prin aer.

— Nu poţi înţelege asta. Trebuie să vezi cu ochii tăi...

În acea clipă credea sincer că, dacă Saşa ar fi ieşit la suprafaţă, fantoma oraşului i s-ar fi înfăţişat şi ei. Uitase cu totul că pentru a se întâmpla asta ea ar fi trebuit să fi văzut oraşul când era încă viu.

Bătrânul reuşi să facă nişte aranjamente şi Saşa fu admisă dincolo de graniţa Hansei: o conduseră prin staţie sub pază înarmată, ca şi cum o duceau la execuţie, până în zona personalului, unde se afla baia locală.

Cele două staţii Paveleţkaia aveau în comun doar numele, ca două surori despărţite la naştere, una crescută într-o familie bogată, iar alta într-o haltă săracă sau în tuneluri. Staţia de pe linia radială Zamoskvoreţkaia devenise frivolă şi uşor obscenă, dar aerisită şi luminoasă. Staţia de pe Linia Circulară era joasă şi pătrăţoasă, bine luminată şi lustruită, dezvăluindu-şi de la prima privire firea zgârcită şi obsedată de curăţenie. În acel moment al zilei nu se vedea prea multă lume. Probabil toţi cei care nu lucrau aici preferau atmosfera de bâlci a staţiei de pe linia radială severităţii grave a celeilalte.

Era singură în vestiar. Pereţi acoperiţi cu plăci galbene de faianţă, o podea din lespezi ciobite de gresie ceramică, mici dulăpioare din metal vopsite pentru încălţăminte şi haine, becuri electrice atârnând de fire zdrenţuite, două

banchete căptuşite cu imitaţie de piele. Se înfioră de încântare.

Garderobiera slăbănoagă şi mustăcioasă îi înmână un prosop incredibil de alb şi o bucată mică şi tare de săpun cenuşiu, apoi îi dădu voie să se zăvorască în cabina de duş. Modelul cu pătrăţele al prosopului flauşat şi mirosul intens de săpun aparţineau toate unui trecut foarte îndepărtat când Saşa era fetiţa iubită şi răsfăţată a comandantului. Uitase că undeva toate aceste lucruri continuau să existe.

Saşa îşi descheie salopeta ţeapănă de murdărie şi ieşi din ea cât de repede putu. Îşi scoase flanela şi pantalonii scurţi şi se vârî sub ţeava ruginită la capătul căreia fusese montată o pară de duş. Cu mare efort, fiindcă îi alunecau degetele pe robinetul fierbinte, dădu drumul apei calde. Era opărită! Lipindu-se de perete ca să se ferească de jetul încins, răsuci şi celălalt robinet. În cele din urmă reuşi să combine apa caldă cu cea rece, încetă să mai ţopăie şi se lăsă potopită.

Şi tot praful, funinginea, uleiul de motor şi sângele fură înghiţite de scurgere odată cu apa înspumată, ducând cu ele oboseala şi disperarea, vina şi spaimele Saşei şi ale celorlalţi. Trecu un timp până ce apa se limpezi.

Oare era de ajuns pentru a-l face pe bătrân să n-o mai ia în râs? se întrebă Saşa privindu-şi picioarele trandafirii, aburinde, ca şi cum erau ale altcuiva şi examinându-şi apoi palmele neobişnuit de albe. Era asta suficient pentru ca bărbaţii să-i remarce frumuseţea? Poate că Homer avea dreptate şi fusese o prostie din partea ei să-l viziteze pe rănit fără să se fi spălat mai întâi? Probabil mai avea de învăţat despre lucrurile astea.

Va observa el schimbarea Saşei? Închise robinetele, ieşi în vestiar şi deschise oglinda primită în dar. Da, era imposibil să nu observe.

Apa fierbinte o ajutase să se relaxeze şi să-şi învingă îndoielile. Bărbatul ras în cap nu încercase s-o respingă cu vorbăria lui despre monstru. Pur şi simplu nu-şi venise încă în fire şi oricum nu vorbea cu ea, ci îşi continua cearta vehementă cu cineva în coşmarul lui. Trebuia să aştepte

până când el se trezea şi să-i fie alături pentru ca... pentru ca Hunter să o vadă imediat şi să înţeleagă totul pe loc. Şi pe urmă? Nu trebuia să se gândească la asta. Era el suficient de experimentat, putea să lase totul pe seama lui. Amintindu-şi-l cum se zbătea pradă delirului, Saşa simţi, deşi n-ar fi putut explica de ce, că Hunter o căuta pe ea, pentru că ea îl putea calma, îi putea alina febra, îl putea ajuta să-şi recapete echilibrul. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simţea ea însăşi mai înfierbântată. Îi luară salopeta murdară, promiţându-i că o vor spăla, şi îi dădură în schimb o pereche de pantaloni zdrenţăroşi, bleu, şi un pulover plin de găuri, cu guler pe gât. Noile haine o strângeau şi o stinghereau şi în timp ce era condusă înapoi, dincolo de posturile de frontieră, către infirmerie, ochii tuturor bărbaţilor păreau să se lipească de pantalonii şi puloverul ei. Când ajunse la patul ei, Saşa simţea că poate e cazul să mai facă un duş. Bătrânul nu era în cameră, dar nu rămase prea mult singură cu gândurile ei. Peste câteva minute uşa se deschise şi doctorul îşi vârî capul înăuntru.

— Ei, felicitări! Acum poţi să-l vizitezi. Şi-a revenit.

— În ce zi suntem?

Brigadierul se săltă într-un cot întorcându-şi cu greu capul ca să-l privească pe Homer. Bătrânul îşi pipăi reflex încheietura, fără să ştie de ce, că doar ceas nu mai avea de mult, şi ridică din umeri.

— Doi, doi noiembrie, zise infirmierul.

— Trei zile, spuse Hunter lăsându-se să cadă pe pernă. Zac aici de trei zile. Am ieşit din grafic. Trebuie să plecăm.

— N-o să ajungi departe, zise infirmierul încercând să-l convingă cu vorba bună. Aproape că ai rămas fără sânge.

— Trebuie să plecăm, repetă brigadierul fără să-l ia în seamă. Nu mai avem timp... Bandiţii...

Se întrerupse brusc.

— La ce-ţi trebuie masca?

Bătrânul se pregătise pentru întrebare. Avusese la

dispoziţie trei zile ca să-şi stabilească apărarea şi să-şi pregătească un contraatac. Coma lui Hunter îl scutise de mărturisiri inutile şi acum le putea înlocui cu minciuni bine gândite.

— Nu există bandiţi, şopti el aplecându-se deasupra rănitului. În timp ce delirai... Ai vorbit tot timpul. Ştiu tot.

Hunter îl apucă pe Homer de guler şi-l trase către el.

— Ce ştii?

— Despre epidemia din Tulskaia... E-n regulă, zise Homer fluturând din mână către infirmierul care se repezise să-l desprindă din strânsoarea brigadierului. Mă descurc. Trebuie să discutăm. Aşa că, vă rog, puteţi să...

Infirmierul se supuse fără tragere de inimă: acoperi din nou acul seringii şi părăsi rezerva, lăsându-i singuri.

— Despre Tulskaia... zise Hunter ţintuindu-l pe Homer cu o privire furioasă şi sălbatică, dar slăbind strânsoarea. Şi altceva?

— Atât. În staţie a izbucnit o infecţie care se transmite prin aer, de origine necunoscută... Oamenii noştri au declarat carantină şi aşteaptă ajutoare.

— Aşa-i. Aşa-i, zise brigadierul eliberându-l. Da. O epidemie. Ţi-e frică să nu te infectezi?

— Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n traistă, replică Homer prudent.

— Aşa-i. E OK... Nu m-am apropiat prea tare, iar curentul bătea înspre ei... N-ar trebui să mă fi molipsit.

— Ce-i cu povestea aia despre bandiţi? Ce ai de gând să faci? îl întrebă bătrânul, simţindu-se mai curajos.

— Să merg la Dobrîninskaia şi să fac o înţelegere. Apoi să curăţ Tulskaia. Ne trebuie aruncătoare de flăcări. Altfel nu-i chip...

— Şi să-i ardem de vii pe toţi cei din staţie? Şi pe oamenii noştri?

Bătrânul încă mai spera că remarca brigadierului despre aruncătoarele de flăcări fusese zisă la derută, la fel ca toate celelalte lucruri pe care acesta le spusese conducătorilor Sevastopolskaiei.

— De ce să-i ardem de vii? O să ardem cadavrele. Altă

cale nu-i. Pe toţi cei infectaţi. Pe toţi cei cu care au fost în contact. Tot aerul. Am auzit de boala asta…

Hunter închise ochii şi îşi linse buzele crăpate, apoi reluă:

— Nu există leac. Acum doi ani a fost o epidemie… Două mii de morţi.

— Dar s-a oprit, nu?

— Cu o blocadă. Cu aruncătoare de flăcări.

Brigadierul îşi întoarse chipul mutilat către bătrân.

— Nu-i altă cale. Dacă se extinde… Un singur om e de ajuns. E sfârşitul pentru toţi. Da, am minţit în privinţa bandiţilor. Altfel Istomin nu m-ar fi lăsat să-i extermin pe toţi. E prea moale. Dar o să fac rost de oameni care nu pun întrebări.

— Dar dacă există persoane imune? zise Homer timid. Dacă există oameni care nu-s bolnavi? Eu… Ai zis chiar tu… Dacă pot fi salvaţi?

— Nu există imunitate. Toţi cei care intră în contact cu boala se infectează. Nu există oameni sănătoşi, numai oameni mai rezistenţi, se răsti brigadierul. Dar pentru ăştia e chiar mai rău. Ei suferă mai mult. Crede-mă. De asta au nevoie… ca eu să… le pun capăt suferinţei.

— Dar tu de ce ai nevoie s-o faci? întrebă bătrânul retrăgându-se de lângă pat ca să fie în siguranţă.

Hunter îşi coborî istovit pleoapele şi Homer remarcă din nou că ochiul de pe partea mutilată nu se închidea complet. Răspunsul brigadierului se lăsă aşteptat atât de mult, încât bătrânul fu cât pe ce să dea fuga după doctor. Apoi însă, chinuindu-se să vorbească, lent şi cu mari pauze, ca şi cum un hipnotizator l-ar fi trimis înapoi, în trecutul nespus de îndepărtat al amintirilor lui pierdute, acesta spuse printre dinţi:

— Trebuie. Să protejez oamenii. Să elimin pericolul. Doar la asta. Servesc.

Găsise cuţitul? Îşi dăduse seama că era pentru el? Dar dacă nu ghicise sau nu înţelesese că era o promisiune?

Saşa aproape că zbura pe coridor, încercând să alunge gândurile care o chinuiau, neştiind încă ce avea să-i spună. Ce păcat că nu fusese la căpătâiul lui când el îşi venise în fire!

Saşa auzi aproape întreaga discuţie. Încremeni în prag, trăgându-se înapoi când veni vorba despre omoruri. Desigur, nu înţelesese totul, dar nici nu trebuia. Auzise deja ce era mai important. Nu avea rost să mai aştepte, aşa că ciocăni tare la uşă.

În timp ce bătrânul se ridica s-o întâmpine, faţa lui era ca o mască a disperării. Homer se mişca chinuit, de parcă el fusese cel care primise o injecţie calmantă, de parcă lămpile ochilor săi rămăseseră fără fitile. O salută pe Saşa înclinând fără vlagă din cap; era ca şi cum cineva smucea de deasupra funia din jurul gâtului unui spânzurat.

Fata se aşeză pe marginea scaunului cald încă, îşi muşcă buzele şi îşi ţinu răsuflarea înainte să păşească în acest tunel nou, neexplorat.

— Ţi-a plăcut cuţitul meu?

— Ce cuţit?

Bărbatul ras în cap se uită în jur şi ochii îi căzură pe lama neagră, brunată. O privi bănuitor pe Saşa, fără să-l atingă.

— Ce-i cu el?

— E pentru tine, zise Saşa, simţindu-se ca şi cum cineva îi suflase abur cald în obraz. Al tău s-a rupt. Când ai... Îţi mulţumesc...

— Ciudat cadou. N-aş accepta aşa ceva din partea nimănui, zise el după o tăcere apăsătoare.

Saşa crezu că surprinde un indiciu în vocea lui, ceva important rămas nerostit, şi acceptă jocul, dar fără să-i cunoască regulile. Începu să-şi caute cuvintele. Când le găsi, se dovediră stinghere şi neinspirate, însă limba Saşei era o unealtă complet inadecvată pentru a descrie ce se petrecea înăuntrul ei.

— Simţi şi tu că am o parte din tine? Partea care ţi-a fost smulsă? Pe care o cauţi? Că ţi-aş putea-o reda?

— Ce tot baţi câmpii? întrebă el.

Saşa avu senzaţia unui duş rece.

— Ba nu, simţi şi tu, insistă ea încordându-se pe scaunul de lângă pat. Că o să fii complet alături de mine. Că pot şi trebuie să fiu cu tine. Altminteri de ce m-ai luat cu tine?

— Ca să-i fac pe plac tovarăşului meu.

Vocea lui era incoloră şi neutră.

— De ce m-ai apărat de bărbaţii din drezină?

— Oricum i-aş fi ucis.

— Atunci de ce m-ai salvat de monstrul ăla din staţie?

— Trebuie să-i nimicesc pe toţi.

— Îmi doresc ca monstrul să mă fi mâncat!

— Eşti supărată că n-ai murit? o întrebă el nedumerit. Atunci urcă scara rulantă şi sus o să găseşti mulţi alţii.

— Ce? Vrei ca eu să...

— Nu vreau nimic de la tine.

— O să te ajut să te opreşti!

— Te agăţi de mine.

— Nu simţi că...

— Nu simt nimic.

Cuvintele lui aveau gust de apă ruginită.

Nici ghearele acelui monstru înfricoşător n-ar fi rănit-o atât de rău. Saşa sări în picioare, lovită de moarte, şi se repezi afară din salon. Din fericire camera ei era goală. Se ghemui într-un colţ. Scotoci prin buzunar după oglindă, vrând s-o arunce, dar n-o găsi: probabil îi căzuse lângă patul bărbatului ras în cap.

Când i se uscară lacrimile ştia deja ce va face. Nu-i luă mult să se pregătească. Bătrânul avea s-o ierte că-i furase pistolul, el probabil i-ar fi iertat orice. Costumul protector din foaie de cort, curăţat şi decontaminat, o aştepta în dulap, spânzurând neajutorat într-un cârlig. Ca şi cum un vrăjitor îl golise de maţe pe grăsan şi-l blestemase să o urmeze pe Saşa pretutindeni şi să-i facă toate voile. Îl îmbrăcă, ieşi pe coridor, îl străbătu cu iuţeală şi păşi pe peron. Undeva pe drum un pârâiaş de muzică magică o atinse, aceeaşi muzică de dinainte. Însă nici de data asta nu avea timp să-i găsească sursa. Saşa se opri un moment, dar învinse tentaţia şi porni mai departe, către ţelul ei.

În timpul zilei la piciorul scării rulante nu stătea decât un paznic. Creaturile de la suprafaţă nu deranjau niciodată staţia cât era lumină. Nu-i trebuiră mai mult de cinci minute ca să ajungă la o înţelegere: drumul până sus era mereu deschis, dar era imposibil să cobori pe scările rulante. Lăsându-i paznicului înţelegător un încărcător pe jumătate gol de pistol automat, Saşa puse piciorul pe prima treaptă a scării care ducea sus, către cer.

Îşi săltă pantalonii care-i cădeau în vine şi porni să urce.

Capitolul 12

Semne

În Kolomenskaia, căminul ei, suprafaţa era foarte aproape: o despărţeau de ea doar cincizeci şi şapte de trepte scunde. Paveleţkaia însă se îngropase mult mai adânc în sol. Urcând scara rulantă scârţâitoare, schilodită de rafale de mitralieră, Saşei i se părea că urcuşul nu se mai termină. Lumina slabă a lanternei nu reuşea să smulgă din beznă decât aplicele sparte ale becurilor înşirate de-a lungul scării şi plăcile metalice ruginite şi deformate de pe pereţi, pline de chipuri decolorate şi spălăcite şi de litere mari ce formau cuvinte fără sens.

De ce trebuia să urce? De ce trebuia să moară?

Dar jos cine avea nevoie de ea? Cine avea nevoie de ea în carne şi oase, nu pe post de personaj al unei cărţi încă nescrise?

De ce să se mai mintă pe sine?

Când părăsise staţia abandonată Kolomenskaia, lăsând în urmă cadavrul tatălui ei, simţise că de fapt punea în aplicare vechiul lor plan de evadare, ducând cu ea o părticică din el şi ajutându-l să evadeze măcar aşa. Dar de atunci nu-l visase nici măcar o dată şi când încerca să-l invoce în minte şi să-i împărtăşească tot ce vedea şi trăia, imaginea lui era ştearsă şi mută. Tatăl ei n-o putea ierta şi nu voia să fie salvat în felul ăsta.

Printre cărţile găsite de el, pe care Saşa reuşise să le frunzărească înainte să le schimbe pe mâncare şi gloanţe, existase şi o lucrare veche de botanică de care îşi amintea cu drag. Ilustraţiile erau convenţionale: fotografii alb-negru decolorate de timp şi schiţe în peniţă. Dar în toate celelalte cărţi care-i căzuseră în mâini nu găsise nici măcar o poză, aşa că aceasta era favorita ei. Şi planta care-i plăcea cel mai mult dintre toate cele din carte era rochiţa-rândunicii. De fapt nu că-i plăcea, însă îi era dragă fiindcă se regăsea în ea. Şi ea avea nevoie de sprijin, nu? Ca să crească în sus.

Ca să ajungă la lumină.

Şi acum instinctul îi cerea să găsească un trunchi puternic de care să se poată agăţa, îmbrăţişându-l şi înfăşurându-se în jurul lui. Nu ca să-i soarbă seva şi să trăiască din ea, nu ca să-i fure lumina şi căldura. Ci pentru că fără el, ea era prea moale, prea flexibilă şi nesigură ca să se ţină pe picioare şi de una singură nu ar fi reuşit decât să se târască pe sol.

Tatăl Saşei o învăţase să nu depindă de nimeni, să nu se bazeze pe altcineva. În fond, în staţia lor uitată ea nu putea conta decât pe el şi el ştia că nu-i nemuritor. Tata voia ca ea să crească înaltă şi solidă ca un pin, nu ca o plantă agăţătoare. Uitase însă că asta era în contradicţie cu natura feminină.

Saşa ar fi supravieţuit fără el. Ar fi supravieţuit şi fără Hunter. Dar a fi una cu altă persoană i se părea unicul viitor posibil. Când îl cuprinsese cu braţele în drezina ce gonea, simţise că viaţa ei căpătase un centru nou. Îşi

amintise că era periculos să ai încredere în oameni şi nedemn să depinzi de ei şi numai cu mare efort îi mărturisise bărbatului ras în cap sentimentele sale. Saşa voia să se cuibărească lângă el şi lui i se părea că ea i se agaţă de glezne. Lăsată fără sprijin, călcată în picioare, nu avea de gând să se umilească pentru a-şi continua misiunea. El o gonise, o exilase la suprafaţă. Bine atunci: dacă i se întâmpla ceva aici sus, vina avea să fie a lui. El era singurul care ar fi putut preveni una ca asta.

În cele din urmă scările se terminară şi Saşa se pomeni la marginea unei săli spaţioase de marmură, cu un tavan metalic canelat ce se prăbuşise pe alocuri. Ceva mai departe, raze de lumină alb-cenuşie, incredibil de strălucitoare, se prelingeau prin spărturi şi câte una, răzleţită, pătrundea până şi în colţişorul unde stătea ea. Saşa stinse lumina, îşi ţinu suflarea şi porni să înainteze cu paşi furişaţi.

Pereţii muşcaţi de gloanţe şi aşchiile de marmură de la baza scărilor dovedeau că aici fuseseră oameni cândva. Dar după numai zece paşi ajunse pe tărâmul unor fiinţe diferite.

Grămezile de excremente uscate, oase roase şi fâşii de piele răspândite împrejur îi spuseră Saşei că se afla în inima bârlogului bestiilor. Acoperindu-şi ochii pentru ca lumina să nu-i ardă, porni spre ieşire. Şi pe măsură ce fata se apropia de sursa luminii, întunericul din colţurile mai izolate ale sălii devenea tot mai dens. Învăţând să privească lumina, Saşa îşi pierdea darul de a simţi bezna.

Sălile care urmară erau pline de scheletele chioşcurilor răsturnate, de carcasele aparatelor dezmembrate şi de grămezi incredibile de lucruri uzate. Treptat îşi dădu seama că oamenii transformaseră părţile exterioare ale staţiei Paveleţkaia într-o haltă unde târâseră tot ce găsiseră prin împrejurimi, până ce creaturi mai puternice îi siliseră să plece.

Uneori Saşei i se năzărea că desluşeşte mişcări vagi în cotloanele mai întunecate, dar puse totul pe seama orbirii ei progresive. Întunericul adunat în colţuri era prea dens

ca să poată deosebi formele dezgustătoare ale monştrilor adormiţi de grămezile de gunoaie în care se camuflaseră.

Şuieratul monoton şi plângăreţ al curentului acoperea răsuflarea lor greoaie şi Saşa nu reuşi să vadă unul decât când trecu la numai câţiva paşi de o movilă ce tremura. Ascultă prudentă, apoi încremeni şi, examinând cu atenţie silueta unui chioşc răsturnat, desluşi o movilă stranie încastrată în contururile lui. O privi cu gura căscată. Movila în care era îngropat chioşcul respira. Şi aproape toate celelalte movile din jurul ei respirau la rândul lor. Ca să fie sigură, Saşa apăsă pe butonul lanternei şi o îndreptă asupra uneia dintre ele. Micuţa rază palidă dezvălui cute grase de piele albă, alunecă pe un trup imens şi se pierdu înainte să-i dea de capăt. Era un seamăn al monstrului care aproape o ucisese pe peronul Paveleţkaiei, numai că mult mai mare.

În strania lor toropeală, creaturile nu părură s-o observe, însă cea mai apropiată mârâi pe neaşteptate, trase zgomotos aer prin fantele înguste ale nărilor şi începu să se foiască neliniştită. Venindu-şi în simţire, Saşa stinse lanterna şi îşi reluă drumul grăbită. Fiecare pas pe care-l făcea prin acest dormitor sinistru o costa un efort tot mai mare. Cu cât se îndepărta mai mult de metrou, cu atât monştrii erau mai înghesuiţi unii într-alţii şi devenea tot mai greu să-ţi găseşti drum printre trupurile lor. Era prea târziu ca să se întoarcă. Saşa nu se întreba cum avea să revină în metrou. Câtă vreme trecea de aceste creaturi neauzită, fără să alarmeze vreuna, ca să ajungă afară şi să privească în jur... Cât timp nu se trezeau din toropeala lor, cât timp o lăsau să iasă, nu trebuia să caute o cale de întoarcere. Neîndrăznind să tragă aer în piept, neîndrăznind nici să gândească – dacă o auzeau?! – înainta încet către ieşire. O lespede spartă îi scrâşni sub bocanc, trădând-o. Încă un pas greşit, un foşnet şi aveau să se trezească şi s-o sfâşie pe loc.

Şi Saşa nu se putea scutura de senzaţia că foarte de curând – ieri sau poate chiar azi – mai mersese printre asemenea monştri adormiţi... Cel puţin încerca o stranie

senzaţie de familiaritate.

Încremeni.

Ştia că uneori poţi simţi privirea cuiva în ceafă. Dar făpturile astea nu aveau ochi, folosindu-se pentru a cerceta împrejurimile de ceva mai palpabil şi mai insistent ca o privire.

Nu avu nevoie să se întoarcă pentru a şti că, în ciuda precauţiilor ei, o creatură se trezise şi îi privea fix ceafa. Dar se întoarse oricum.

Fata se făcuse nevăzută, însă în clipa aceea Homer nu avea nici cea mai mică dorinţă să plece în căutarea ei şi, de fapt, nu mai avea niciun fel de dorinţă.

Jurnalul ofiţerului de transmisiuni îi mai lăsase bătrânului o fărâmă de speranţă că boala l-ar fi putut ocoli, dar Hunter fusese fără milă. Prin intermediul conversaţiei grijuliu plănuite cu brigadierul, bătrânul înaintase practic un apel faţă de condamnarea sa la moarte. Însă Hunter nu-i arătase nici urmă de milă şi nici n-ar fi putut s-o facă. Numai Homer era de vină pentru sfârşitul său inevitabil.

Nu-i mai rămăseseră decât două săptămâni sau chiar mai puţin. Nu scrisese decât zece pagini. Şi toate celelalte lucruri care trebuiau condensate şi înghesuite în paginile goale ale acestui caiet cu copertă din pânză impermeabilă! Dar dincolo de dorinţele lui, Homer avea o datorie şi şederea lor forţată la Paveleţkaia părea să se apropie de sfârşit.

Netezi foaia, cu gândul să reia povestea de unde o întrerupsese la auzul strigătelor doctorului. În loc s-o facă, se pomeni plimbându-şi degetul pe aceeaşi întrebare: *Ce va rămâne în urma mea?* Şi ce va rămâne după nefericiţii blocaţi în Tulskaia, poate deznădăjduiţi, poate aşteptând încă ajutor, dar oricum condamnaţi la o soartă crudă? O amintire? Dar erau atât de puţini oameni care să-şi amintească de cineva.

Şi amintirile erau un mausoleu relativ fragil. În curând bătrânul avea să moară şi odată cu el aveau să dispară toţi

cei pe care îi cunoscuse. Moscova lui avea să dispară şi ea în neant. Unde se afla, în staţia Paveleţkaia? Deasupra, Sadovoe Kolţo era acum pustiit şi mort. În orele finale vehicule militare îl eliberaseră şi-l izolaseră ca să le permită serviciilor de intervenţie să treacă şi ca să facă loc convoaielor de maşini cu girofaruri. Bulevardele şi străzile laterale rânjeau ştirb cu dinţii putrezi ai clădirilor. Bătrânul îşi putea imagina cu uşurinţă peisajul, deşi nu ieşise niciodată la suprafaţă din această staţie.

Înainte de război fusese adesea aici: îşi dădea întâlnire cu viitoarea sa soţie într-o cafenea de lângă staţie, apoi mergeau la cinematograf să vadă filmul de seară. Şi nu departe de aici se supusese examenului medical şocant de superficial, pe care fusese silit să-l plătească când vrusese să-şi ia permisul de conducere. Şi asta era staţia de unde luase un tren suburban pentru o ieşire la pădure cu colegii de serviciu, ca să facă grătar... Privind hârtia împărţită în pătrăţele zări scuarul din faţa staţiei, învăluit în ceaţa toamnei, cu două turnuri pierzându-se în pâclă: o nouă clădire de birouri de pe Sadovoe Kolţo – unde lucra un prieten al său – şi, ceva mai departe, silueta înaltă şi şuie a unui hotel scump alipit unei săli de concerte la fel de scumpă. Nikolai se interesase o dată cât costa un bilet acolo: mai mult decât leafa lui pe două săptămâni.

Vedea şi chiar auzea cum treceau zăngănind tramvaiele îndesate vopsite în alb şi albastru, pline de călători nemulţumiţi, a căror enervare faţă de această înghesuială inofensivă era înduioşătoare. Apoi însăşi Sadovoe Kolţo, cu zecile de mii de faruri şi indicatoare clipind festiv, ca o singură ghirlandă imensă. Şi zăpada timidă şi parcă nelalocul ei, topindu-se înainte să se aşeze pe asfalt. Şi mulţimea, miriade de particule cu sarcină electrică, energizate, izbindu-se unele de altele în timp ce ţâşneau de colo colo cu mişcări în aparenţă haotice, deşi fiecare se deplasa pe o traiectorie anume. Văzu ravena dintre blocurile-turn mătăhăloase ale erei staliniste, cu şirurile de ferestre luminate ca nişte acvarii dintre care marele râu care era Sadovoe Kolţo se revărsa leneş în piaţă. Şi firmele

de neon, şi imensele panouri cu reclame adăpostind ruşinate rana deschisă unde aveau de gând să implanteze un nou bloc-turn…

Care nu avea să fie terminat niciodată.

Privindu-le, înţelese că nu putea transpune în cuvinte acest tablou magnific. Oare din toate astea nu aveau să mai rămână decât pietrele de mormânt acoperite de muşchi ale centrului de afaceri şi ale hotelului la modă?

Fata nu se ivi nici peste o oră, nici peste trei. Îngrijorat, Homer făcu ocolul pasajului, întrebă comercianţii şi cântăreţii ambulanţi şi discută cu şeful patrulei Hansei. Nimic. Parcă se evaporase.

Neştiind ce să facă, bătrânul se pomeni din nou în faţa încăperii în care zăcea brigadierul. Ultimul om căruia i-ar fi putut cere sfaturi legate de dispariţia fetei. Dar cine îi mai rămăsese lui Homer? Îşi drese glasul şi aruncă o privire înăuntru.

Hunter zăcea respirând cu greutate, cu privirea aţintită în tavan. Braţul drept – cel teafăr – se odihnea pe pătură şi pe pumnul încleştat se vedeau zgârieturi proaspete. Din rănile superficiale se prelingea limfă, pătând patul, dar brigadierul nu observase.

— În cât timp eşti gata de plecare? îl întrebă el pe Homer fără să-l privească.

— Eu aş putea să plec chiar acum, zise bătrânul, apoi, după ce şovăi o clipă, adăugă: Avem însă o problemă… Nu reuşesc să dau de fată. Şi oricum, unde vrei să pleci? Eşti…

— N-o să mor, răspunse brigadierul. Şi există lucruri mai rele decât moartea. Pregăteşte-te. Într-o oră şi jumătate o să fiu în picioare. Pornim către Dobrîninskaia.

— Mi-ajunge o oră, dar trebuie să dau de ea. Vreau să vină cu noi… Am nevoie de ea. Pricepi? zise zorit Homer.

— Eu într-o oră am plecat. Cu sau fără tine. Şi fără ea, se răsti brigadierul.

— Nu-mi dau seama unde o fi dispărut, oftă bătrânul. Dac-aş şti…

— Ştiu eu, zise calm brigadierul. Dar în mod sigur n-o

poţi aduce înapoi de-acolo. Pregăteşte-te de plecare!

Homer dădu înapoi clipind. Se obişnuise să se bazeze pe intuiţia supranaturală a tovarăşului său de drum, însă de data asta refuza să-l creadă. Dacă Hunter minţea din nou, de data asta ca să scape de o povară inutilă?

— Mi-a spus că ai nevoie de ea...

— Am nevoie de tine, zise Hunter întorcându-şi puţin capul către Homer. Şi tu de mine.

— Pentru ce? şuieră Homer ca pentru sine, totuşi brigadierul îl auzi.

— Multe depind de tine, zise Hunter clipind lent, dar bătrânul avu impresia că nemilosul brigadier îi făcea cu ochiul şi-l trecură sudori reci.

Patul scoase un scâncet prelung când Hunter se ridică în capul oaselor, scrâşnind din dinţi.

— Pleacă, îi zise el bătrânului. Şi pregăteşte-te dacă vrei să nu întârzii.

Însă înainte să plece, Homer se aplecă să ridice pudriera roşie care zăcea într-un colţ. Capacul se crăpase şi balamalele, strâmbe, cedaseră.

Oglinda era spartă în mii de cioburi.

Bătrânul se răsuci brusc către brigadier.

— Nu pot să plec fără ea.

Era aproape de două ori cât Saşa. Atingea tavanul cu creştetul şi podeaua cu braţele ei cu gheare ascuţite. Saşa văzuse cu ce viteză se puteau mişca fiinţele astea atunci când atacau. O asemenea creatură putea să o ajungă şi să o dea gata dintr-o singură mişcare, repezindu-şi pur şi simplu un braţ înainte. Dar, nu se ştie de ce, aceasta nu se grăbea.

Era inutil să tragă în ea şi Saşa nu ar fi avut oricum timp să-şi ridice arma automată. Făcu un pas nesigur îndărăt, către ieşire. Monstrul scoase un mormăit jos şi se răsuci către ea. Dar nu se petrecu nimic. Făptura rămase unde era, aţintindu-şi insistent privirea oarbă asupra Saşei. Ea îndrăzni să mai facă un pas. Apoi încă unul. Se apropia

încet de ieşire, fără să întoarcă spatele fiarei, fără să-şi trădeze frica. Creatura o urmă ca hipnotizată, fără să se apropie, ca şi cum o conducea spre uşă.

Abia când fata, ajunsă la numai zece metri de strălucirea insuportabilă a ieşirii, nu mai putu suporta şi o rupse la fugă, fiara scoase un răcnet şi se repezi pe urmele ei. Saşa ţâşni afară, strânse din pleoape şi continuă să alerge pe nevăzute, până când se împiedică şi căzu pe terenul tare şi aspru. Aşteptă ca monstrul s-o ajungă şi s-o sfâşie, dar, nu se ştie de ce, prădătorul o lăsă să scape. Trecu un minut nesfârşit, apoi încă unul. Domnea tăcerea.

Saşa nu deschise ochii decât după ce scosese din rucsac pe bâjbâite ochelarii artizanali cumpăraţi de la paznic – două funduri de sticlă montate în inele de metal şi prinse într-un cadru de sârmă. Rolul lor era să fie puşi peste o mască de gaze, în aşa fel încât cercurile de sticlă transparentă să se potrivească peste găurile făcute în cauciuc. Acum putea privi. Deschise încet pleoapele şi, mai întâi prudent, cu coada ochiului, apoi de-a dreptul, cu îndrăzneală, examină împrejurimile stranii unde ajunsese.

Deasupra ei se afla cerul. Adevăratul cer, luminos şi imens. Mai luminos ca un proiector, verde uniform, pe alocuri acoperit de nori joşi, pe alocuri deschizându-se către un abis fără fund.

Soarele! Îl zări printr-o perdea subţire de nori: un cerc de mărimea unei capse de detonator, de un alb fără pată, atât de strălucitor, încât Saşa avu senzaţia că o să-i găurească sticla ochelarilor. Îşi întoarse privirea speriată, aşteptă puţin şi-i mai aruncă o uitătură. Îşi zise că era cumva dezamăgitor: nu era decât o gaură albă în cer, de ce trebuia adorat ca un zeu? Şi totuşi era magic, o fermeca, o încânta. Gura vizuinei bestiilor le păruse aproape la fel de strălucitoare ochilor ei obişnuiţi cu bezna. Dacă, îşi zise ea, soarele era la rândul lui o scăpare, o ieşire ducând către un loc unde nu era niciodată întuneric? Şi dacă puteai zbura către el, ai fi reuşit oare să scapi de pământ aşa cum scăpase ea din lumea subpământeană? Şi soarele oferea o căldură slabă, abia

perceptibilă, ca o fiinţă vie.

Saşa stătea în mijlocul unui spaţiu deschis, pietruit şi cu desăvârşire pustiu, înconjurat de clădiri vechi şi pe jumătate năruite, atât de înalte, încât deschizăturile oarbe ale ferestrelor formau şi câte zece şiruri suprapuse. Numărul clădirilor era aproape nesfârşit şi se înghesuiau laolaltă, ascunzându-se una după alta de Saşa în timp ce se îngrămădeau s-o vadă cât mai bine. De dincolo de aceste clădiri înalte trăgeau cu ochiul unele şi mai înalte şi dincolo de ele se distingeau siluetele vagi ale unor clădiri cu adevărat uriaşe! Era incredibil, dar Saşa le vedea cu ochii ei!

Nu conta că erau de un verde caraghios, ca şi pământul de sub picioarele ei, ca aerul însuşi şi ca acest cer orbitor şi fără fund. Acum vedea la distanţe de neimaginat!

Oricât de mult îşi antrenase ea ochii ca să-i deprindă cu vederea pe întuneric, nu ăsta era rostul lor. Noaptea tot ce putea vedea de pe buza prăpastiei de lângă podul metroului erau construcţiile hidoase aflate la câţiva metri de uşa ermetică. După aceea întunericul se îngroşa şi până şi Saşa, născută sub pământ, nu-l putea străpunge cu privirile.

Nu se mai gândise niciodată serios cât de mare era lumea în care trăia. Iar când totuşi se gândise, îşi imaginase întotdeauna un mic cocon de penumbră, întinzându-se la câteva sute de metri în toate direcţiile şi dincolo de el un abis final, marginea universului, începutul beznei absolute.

Deşi ştia că de fapt pământul era mult mai mare, Saşa nu reuşise să-şi imagineze cum arăta. Şi acum îşi dădu seama că nici n-ar fi putut, pentru că era imposibil să-ţi închipui un asemenea lucru fără să-l fi văzut mai înainte. Cel mai ciudat era că nu se temea să stea în mijlocul acestui pustiu nemărginit. Înainte, când se strecurase afară din tunel, avusese senzaţia că e smulsă din cochilia ei protectoare, dar acum i se părea mai degrabă că a ieşit în sfârşit la lumină dintr-un ou. Ziua orice pericol putea fi zărit de la distanţă şi Saşa avea timp berechet să se

ascundă sau să se pregătească pentru a se apăra. Mai încerca şi sentimentul timid şi nefamiliar că ajunsese acasă. Vântul purta ierburi ghimpoase şi încâlcite de-a lungul pustiului, şuierând deprimat printre crevasele dintre clădiri şi îmbrâncind-o pe Saşa de la spate, cerându-i să fie mai îndrăzneaţă, poruncindu-i să pornească în explorarea acestei lumi noi.

Oricum nu avea de ales: ca să revină în metrou ar fi trebuit să pătrundă din nou în clădirea înţesată de făpturile acelea înspăimântătoare, numai că de data asta ele nu mai dormeau. Din când în când în gurile întunecate ale intrărilor străfulgerau trupuri albe, dispărând imediat: era limpede că lumina zilei nu le plăcea. Dar ce avea să se întâmple la căderea nopţii? Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de acest loc înainte de asta, dacă voia să vadă, înainte de moarte, măcar câteva dintre lucrurile pe care bătrânul i le descrisese atât de viu.

Aşa că Saşa porni.

Nu se mai simţise niciodată atât de mică. Nu-i venea să creadă că aceste clădiri gigantice fuseseră construite de oameni la fel de înalţi ca ea. La ce le trebuiseră toate astea? Poate că generaţiile de dinainte de război degeneraseră şi se micşoraseră, poate că natura le pregătise pentru existenţa aspră din tunelurile şi staţiile sufocante. Dar aceste clădiri fuseseră înălţate de strămoşii actualilor pigmei, nişte făpturi înalte, puternice şi statuare precum casele în care trăiseră.

Ajunse într-un spaţiu deschis: clădirile se depărtau unele de altele şi solul era acoperit cu o scoarţă cenuşie şi crăpată ce aducea a piatră. Dintr-odată lumea devenise imensă: de aici Saşa văzu până la asemenea depărtări încât o luă ameţeala, iar pulsul i se iuţi.

Stând pe vine, rezemată de zidul acoperit de muşchi al unui castel cu un turn greoi cu ceas pe care se sprijineau norii, încercă să-şi imagineze cum arătase oraşul când clocotea de viaţă.

Pe acest drum – şi era, fără îndoială, un drum – păşeau oameni frumoşi în haine viu colorate care făceau cele mai

elegante veşminte ale locuitorilor din Paveleţkaia să pară nişte zdrenţe ridicole. Prin mulţimea animată treceau maşini care semănau leit cu vagoanele metroului, dar mai mici, având loc numai pentru patru pasageri. Clădirile nu erau sumbre ca acum: ferestrele nu erau găuri întunecate, ci în ele scânteia sticla proaspăt spălată. Şi Saşa îşi imagină poduri întinzându-se de la o casă la alta ici-colo, la diferite înălţimi. Iar cerul nu era pustiu: avioane uriaşe pluteau lent, aproape atingând acoperişurile cu pântecele lor. Tatăl ei îi explicase că acestea nu trebuia să dea din aripi ca să zboare, totuşi i se păreau Saşei ca nişte leviatani leneşi bătând din aripi de libelulă ce scânteiau abia vizibile sub razele verzui ale soarelui.

Şi ploua.

Era doar apă ce cădea din cer, dar senzaţia era incredibilă. Nu lua cu ea numai praful şi oboseala, asta o puteau face până şi jeturile de apă caldă dintr-un duş ruginit. Apa din cer curăţa oamenii pe dinăuntru, iertându-le greşelile. Această baie magică spăla tristeţea din inimi, le întinerea şi le reînnoia, trezind în ele dorinţa de a trăi şi puterea de a o face. Totul era cum îi povestise bătrânul.

Saşa credea cu atâta putere în această lume, încât sub puterea magiei ei copilăreşti începu să se infiltreze în realitatea înconjurătoare. Auzea foşnetul uşor al aripilor transparente în înalt, rumoarea veselă a mulţimii, ţăcănitul sacadat al roţilor şi zumzetul ploii calde. Melodia pe care o auzise cu o zi în urmă în pasaj reveni şi se întreţesu în acest cor. Simţi o durere ascuţită în piept.

Sări în sus şi alergă pe mijlocul drumului, împotriva curentului mulţimii, ocolind maşinile ca nişte vagoane în miniatură care se împotmoliseră în aglomeraţie, ridicându-şi faţa în întâmpinarea stropilor grei. Bătrânul avusese dreptate, locul acesta chiar părea rupt din basme, frumos de-ţi tăia răsuflarea. N-aveai decât să cureţi patina şi mucegaiul timpului şi trecutul începea să strălucească, la fel ca mozaicurile multicolore şi panourile de bronz din staţiile abandonate.

Se opri pe malul unui râu verde. Podul care îl traversase

cândva se termina aproape imediat ce începea şi nu avea cum să treacă de partea cealaltă. Magia se sfârşise. Tabloul care păruse atât de real şi de viu cu numai o clipă în urmă păli şi dispăru şi într-o clipă din frumoasa nălucire nu mai rămaseră decât clădirile goale, învechite şi scorojite de trecerea timpului, drumurile ca o piele crăpată, cu marginile tivite de ierburi înalte de doi metri şi hăţişurile sălbatice, de nepătruns, ce înghiţiseră restul malului până unde vedeai cu ochii.

Şi deodată Saşa se simţi tristă şi furioasă că nu avea să vadă niciodată cu adevărat acea lume, că avea de ales între a muri şi a reveni în metrou, că pe tot pământul nu mai exista niciun gigant statuar îmbrăcat în haine viu colorate. Că în afară de ea nu vedeai niciun suflet pe acest drum lat ce ducea către punctul îndepărtat unde cerul pogora peste oraşul abandonat.

Vremea era frumoasă şi senină. Fără ploaie. Saşei nici măcar nu-i venea să plângă. Ar fi fost atât de simplu să moară acum.

Şi, ca şi cum cineva îi auzise dorinţa, sus deasupra ei o umbră uriaşă îşi desfăcu aripile.

Ce alegere să facă? Să-l lase pe brigadier să plece, să-şi abandoneze cartea şi să rămână în staţie până dădea de fata pierdută? Sau să uite de ea şi să-l urmeze pe Hunter, ştergând-o pe Saşa din romanul său şi aşezându-se la pândă ca un păianjen în plasa lui, în speranţa că se va ivi o nouă eroină?

Raţiunea bătrânului îi interzicea să se despartă de brigadier. Dacă o făcea, ce rost mai avea toată expediţia, ce rost mai avusese pericolul mortal la care expusese întregul metrou? Nu avea dreptul să-şi rişte opera, era unicul lucru care justifica toate sacrificiile deja făcute şi pe cele ce urmau.

Dar în clipa în care ridică de pe jos oglinda spartă, Homer înţelese că a părăsi Paveleţkaia fără să afle ce i se întâmplase fetei ar fi fost o adevărată trădare. Şi mai

devreme sau mai târziu acea trădare ar fi ajuns să-l otrăvească atât pe el, cât şi romanul lui. N-avea să şi-o mai poată scoate niciodată pe Saşa din minte.

Orice-ar fi zis Hunter, Homer trebuia să facă tot posibilul s-o găsească sau măcar să se asigure că nu mai era în viaţă. Şi bătrânul se apucă să o caute cu vigoare reînnoită, întrebând din când în când oamenii cât era ceasul.

Linia Circulară ieşea din discuţie: Saşa nu ar fi putut intra pe teritoriul Hansei fără acte. Camerele şi apartamentele de sub pasajul de legătură? Bătrânul căută de la un capăt la altul întrebându-i pe toţi cei pe care-i întâlnea dacă o văzuseră pe fată. În cele din urmă cineva îi răspunse, nesigur, că parcă dăduse peste ea, îmbrăcată într-un costum protector din pânză de cort. Şi de aici, Homer, căruia nu-i venea să creadă ce aude, îi luă urma până la postul de pază de la picioarele scării rulante.

— Şi ce-mi pasă mie? A vrut să se ducă sus, aşa că am lăsat-o. I-am vândut nişte ochelari pe cinste, răspunse nepăsător paznicul din gheretă. Dar pe tine nu te las. Deja mi-a frecat ridichea caporalul. Cuibul Nou-Veniţilor e chiar deasupra. Nimeni nu trece prin el. Chiar mi s-a părut nostim când mi-a cerut s-o las să iasă.

Pupilele lui largi ca două guri de pistol cercetau spaţiul fără să poposească o clipă asupra bătrânului.

— Tataie, mai bine ia-ţi valea în pasaj, că se înnoptează în curând.

Hunter ştiuse! Dar ce vrusese să spună când îi zisese bătrânului că nu avea să o poată aduce înapoi? Poate că ea era încă în viaţă?

Homer, pe care agitaţia îl făcea să se împiedice, porni în grabă către salonul brigadierului. Se aplecă pe sub pragul de sus al uşiţei secrete, coborî şontâc-şontâc scările înguste şi intră fără să bată la uşă.

Camera era goală. Nici urmă de Hunter sau de armele sale, nimic în afară de şarpele de bandaje cafenii de sânge uscat abandonate pe podea şi de sticluţa goală ce zăcea alături. Iar costumul de protecţie decontaminat de

mântuială dispăruse la rândul lui din dulap.

Brigadierul îl abandonase pe bătrân, ca pe un câine de care se plictisise, pedepsindu-l pentru încăpăţânarea sa.

Tatăl ei trăise cu convingerea că oamenilor li se trimiteau semne. Trebuia numai să ştie să le descopere şi să le interpreteze. Saşa îşi ridică privirile şi uimirea o făcu să încremenească. Dacă cineva ar fi vrut să-i trimită un semn în clipa asta, cu greu s-ar fi putut gândi la ceva mai elocvent.

Nu departe de podul năruit, din hăţişul întunecos se înălţa un turn străvechi, rotund, cu un acoperiş complicat. Era cea mai înaltă clădire din zonă. Anii nu-l trataseră cu blândeţe: crăpături adânci îi şerpuiau pe ziduri şi se înclina ameninţător într-o parte. S-ar fi prăbuşit de mult, numai că se petrecuse un miracol. Cum de nu-l observase până acum?

Clădirea era încinsă de o rochiţa-rândunicii gigantică. Trunchiul ei era, desigur, mult mai subţire decât turnul, dar era suficient de gros şi de puternic pentru a ţine laolaltă clădirea ce se năruia. Uimitoarea plantă se răsucea în spirală în jurul turnului: din trunchiul principal porneau ramuri mai subţiri şi din acestea unele şi mai subţiri şi împreună formau o plasă ce împiedica construcţia să se prăbuşească.

Desigur, cândva rochiţa-rândunicii fusese ea însăşi la fel de tânără şi de flexibilă precum cele mai fragede mlădiţe ale sale. Cândva se agăţase de pervazurile şi balcoanele unui turn ce păruse etern şi indestructibil. Dacă turnul n-ar fi fost atât de înalt, nu ar fi crescut atât de mare.

Saşa privi fermecată clădirea salvată ca prin minune şi simţi că totul capătă din nou sens, iar dorinţa de a lupta se redeşteptă în ea. Era straniu, căci în viaţa ei nimic nu se schimbase. Dar deodată, în ciuda a orice, o mică mlădiţă a acelei volburi străpunsese crusta cenuşie de disperare ce-i acoperise sufletul: mlădiţa verde a speranţei. Erau lucruri pe care n-avea să le poată îndrepta niciodată, fapte

imposibil de retractat sau de reparat. Dar erau încă multe lucruri în această poveste pe care ea le putea schimba. Chiar dacă nu ştia cum anume. Important era că-şi recăpătase forţele.

Şi acum Saşa avu senzaţia că înţelege de ce creatura aceea sinistră o lăsase să treacă nevătămată. O mână invizibilă ţinuse de zgardă fiara pentru a-i da ei o nouă şansă.

Şi-i era recunoscătoare. Era gata să ierte, gata să-şi reafirme convingerile şi să lupte pentru ele. Nu avea nevoie decât de cel mai vag semn din partea lui Hunter. Încă un semn.

Soarele ce apunea dispăru brusc, dar reapăru imediat. Saşa îşi dădu capul pe spate la timp ca să întrezărească silueta întunecată ce-i trecuse pe deasupra capului, umbrind soarele pentru o clipă şi făcându-se nevăzută.

Un şuierat strident şi un urlet asurzitor străbătură aerul şi făptura masivă plonjă asupra Saşei din înalturi, ratând-o la milimetru. Instinctul o făcuse pe fată să se arunce la pământ în ultima clipă şi numai asta o salvase. Monstrul pluti pe deasupra solului purtat de aripile membranoase, apoi bătu cu putere din ele ca să se înalţe şi începu să descrie un cerc larg pentru a-şi relua atacul.

Saşa îşi apucă automatul, dar abandonă pe loc ideea. Nici măcar o rafală trasă în plin nu ar fi abătut din drum o asemenea făptură şi era o prostie să creadă că o putea doborî. Pentru asta ar fi trebuit mai întâi s-o nimerească! Fata se repezi din nou către platoul de unde pornise în scurta ei călătorie, fără să se gândească cum avea să revină în metrou.

Monstrul zburător îşi lansă iarăşi strigătul de vânătoare şi se năpusti din nou asupra ei. Picioarele Saşei se împleticiră în costumul grăsanului şi căzu cu faţa în jos, totuşi reuşi să se întoarcă şi să tragă o rafală scurtă. Gloanţele descurajară fiara, deşi nu-i pricinuiră niciun rău. În cele câteva secunde pe care le câştigase, fata reuşi să se ridice în picioare şi să se repeadă către cea mai apropiată clădire, înţelegând în sfârşit unde se putea

ascunde de prădător.

Acum erau două umbre care dădeau târcoale, menţinându-se în aer cu bătăi puternice ale uriaşelor lor aripi membranoase. Calculul Saşei era simplu: să se lipească de peretele unei clădiri. Monştrii zburători erau prea masivi şi prea stângaci ca să o poată înhăţa de-acolo. După asta habar n-avea ce să facă. Nu avea încotro să fugă.

Reuşise! Se lipi de perete sperând că fiarele aveau să se dea bătute. Dar n-o făcură. Încolţiseră prăzi mai inventive decât aceasta. Mai întâi una, apoi cealaltă, creaturile de coşmar aterizară pe sol la vreo douăzeci de paşi de fată şi porniră către ea, târându-şi după ele aripile strânse.

O rafală de foc automat nu le sperie, ci numai le înfurie: gloanţele păreau să se oprească în blana lor groasă şi încâlcită fără să pătrundă în carne. Fiara mai apropiată de Saşa mârâi duşmănos, ridicându-şi buza neagră şi dezvelindu-şi dinţii strâmbi şi ascuţiţi ca nişte ace.

— Jos!

Saşa nu se întrebă de unde venise vocea aceea îndepărtată, ci se trânti cu faţa la pământ. În apropiere se auzi o explozie sonoră şi un curent de aer fierbinte mai că o luă pe sus. O a doua explozie fu urmată de un chirăit frenetic şi de nişte bătăi de aripi ce se îndepărtau.

Îşi ridică timid capul, tuşind ca să elimine praful din plămâni şi privi în jur. Nu departe pe drum se căscase un crater proaspăt, stropit cu un sânge întunecat, uleios. O aripă de piele, pârlită, smulsă din rădăcină zăcea lângă ea, alături de câteva bucăţi de carne arsă, diformă.

Un bărbat masiv, bine clădit, într-un costum greu de protecţie, străbătea calm lespezile de piatră ce-l despărţeau de Saşa, ţinându-se foarte drept.

Hunter!

Capitolul 13

Doar o poveste

O luă de mână, o ajută să se ridice şi o trase după el. Apoi păru să-şi vină în fire şi îi dădu drumul. Ochii îi erau ascunşi în spatele sticlei special afumate şi Saşa nu-i putea vedea.

— Ţine pasul! Se întunecă repede şi trebuie să plecăm de-aici până-atunci, hurui el prin filtre. Apoi porni zorit fără să-i mai arunce vreo privire.

— Hunter! strigă fata după el, străduindu-se să-şi recunoască salvatorul prin lentilele aburite ale măştii ei.

Bărbatul se prefăcu că nu aude şi Saşei nu-i rămase altceva de făcut decât să fugă după el cât de iute-i permiteau picioarele. Sigur că era supărat pe ea: era a treia oară când trebuia să o salveze pe fata asta proastă. Dar urcase aici, urcase de dragul ei, deci cum se mai putea

îndoi?

Bărbatul ras în cap n-avea de gând să se apropie de vizuina fiarelor pe unde ieşise Saşa din metrou. Cunoştea alte drumuri. Coti la dreapta din strada principală şi se strecură pe o alee acoperită, trecu în grabă pe lângă scheletele ruginite ale unor cutii plate ca nişte chioşcuri pentru pitici, puse pe fugă cu un foc de pistol o formă neclară şi se opri în faţa unui mic post de gardă din cărămidă cu gratii groase la ferestre. Răsuci o cheie într-un lacăt enorm. Un adăpost? Nu, postul de gardă se dovedi o păcăleală: dincolo de uşă o scară de beton descria zigzaguri coborând în beznă.

Închizând lacătul, de data asta pe dinăuntru, salvatorul ei aprinse lanterna şi porni să coboare. Timpul cojise vopseaua verde şi albă de pe pereţi, care erau acoperiţi cu nume şi date: a intrat, a ieşit, a intrat, a ieşit... Bărbatul mâzgăli la rândul lui ceva ilizibil. Probabil toţi cei care foloseau acest drum secret către suprafaţă trebuia să scrie când plecau şi când reveneau. Doar că sub multe nume nu mai figura şi data întoarcerii.

Coborârea se termină mai repede decât se aşteptase Saşa: deşi treptele continuau, Hunter se opri dinaintea unei uşi banale din fontă şi bătu cu pumnul în ea. Câteva secunde mai târziu de cealaltă parte scrâşni un zăvor şi uşa fu deschisă de un bărbat cu părul ciufulit şi o bărbuţă rară, care purta pantaloni albaştri ce făcuseră genunchi.

— Cine-i ăsta? întrebă el perplex.

— L-am găsit pe Kolţo, hurui Hunter. Era cât pe ce să-l mănânce păsările, bine c-am ajuns la timp cu lansatorul de grenade. Zi, puştiule, cum ai ajuns acolo?

Îşi dădu gluga pe spate şi îşi scoase masca.

Bărbatul acesta era un străin: păr şaten-deschis, tuns foarte scurt, o faţă palidă cu ochi cenuşii şi un nas turtit, ce părea să fi fost spart. Şi de fapt ea se prefăcuse că nu observă uşurinţa – nefirească pentru un rănit – cu care se mişca el sau faptul că-i lipsea alura aceea de prădător, iar costumul arăta altfel... Brusc simţi că se sufocă şi îşi scoase şi ea masca.

Cinci minute mai târziu Saşa era deja înăuntrul frontierei Hansei.

— Îmi pare rău, nu pot să te las să stai aici dacă n-ai acte.

În vocea salvatorului ei era un regret sincer.

— Poate în seara asta... ştii... în pasaj?

Ea clătină din cap fără un cuvânt şi zâmbi.

Acum încotro s-o apuce?

În căutarea lui? Mai era timp!

Dar Saşa nu putea să nu fie supărată că Hunter nu o salvase şi de data asta. Şi mai voia ceva ce nu avea rost să amâne.

Dincolo de larma mulţimii, de târşâitul paşilor şi de strigătele neguţătorilor ajungea până la ea cadenţa delicată, ispititoare a acelei muzici minunate. I se păru că era aceeaşi melodie care o fermecase cu o zi înainte. Apropiindu-se, Saşa avu senzaţia că înaintează din nou către ieşirea plină de strălucirea aceea nefirească. Dar unde avea să o ducă de data asta?

Zeci de ascultători formaseră un cerc dens în jurul cântăreţului. Saşa fu silită să-şi croiască drum prin mulţime până se pomeni într-un spaţiu gol. Melodia atrăgea oamenii către el, dar îi şi ţinea la distanţă, ca şi cum ar fi zburat şi ei către lumină, totuşi se temeau să nu-şi pârlească aripile.

Saşa nu se temea.

Era tânăr, zvelt şi incredibil de chipeş. Poate puţin cam delicat, însă faţa lui proaspăt bărbierită nu părea blândă şi ochii lui verzi nu erau naivi. Părul negru era netuns, dar îi încadra chipul în şuviţe ordonate. Hainele lui modeste păreau prea curate pentru această staţie şi-l făceau să iasă în evidenţă în mulţimea pestriţă din Paveleţkaia. Instrumentul lui amintea de fluieraşele făcute pentru copii din ţevi izolatoare de plastic, numai că era mare şi negru, cu clape din alamă, de o eleganţă impunătoare şi, în mod evident, foarte scump. Sunetele pe care cântăreţul le scotea din el păreau să aparţină altei lumi şi altui timp. La fel ca instrumentul însuşi. La fel ca stăpânul său.

El surprinse încă din prima clipă privirea Saşei, se uită în altă parte şi reveni din nou la ea. Fata se simţi jenată: nu o deranja atenţia lui, dar venise aici pentru muzică.

— Slavă Domnului! Te-am găsit...

Homer îşi făcu drum până la ea gâfâind şi asudat.

— Cum se simte? întrebă imediat Saşa.

— Chiar ai...? începu bătrânul, apoi se opri brusc şi zise altceva: A dispărut.

— Ce?! Încotro? exclamă Saşa având senzaţia că i se încleştase o gheară în jurul inimii.

— A plecat. Şi-a luat toate lucrurile. Cel mai probabil s-a dus la Dobrîninskaia.

— Şi n-a lăsat nimic? întrebă ea cu timiditate, bănuind deja răspunsul lui Homer.

— Nimic, zise bătrânul.

Cei din jur îi sâsâiră furioşi şi Homer amuţi. Ascultă melodia, aruncând priviri suspicioase de la muzicant la fată şi înapoi. Nu trebuia să-şi fi făcut griji: ea se gândea la cu totul altceva.

Poate că Hunter o alungase şi fugise el însuşi imediat ce putuse, dar Saşa începea să întrevadă regulile stranii după care trăia el. Dacă bărbatul ras în cap chiar îşi luase toate lucrurile, absolut pe toate, însemna că voia ca ea să fie mai tenace, să nu se dea bătută şi să-l caute. Ceea ce avea să facă oricum, da, asta avea să facă. Numai dacă...

— Şi cuţitul? îi şopti ea bătrânului. A luat cuţitul de la mine? Ăla negru?

— În salon nu-i, zise Homer ridicând din umeri.

— Înseamnă că l-a luat!

Până şi acest semn mărunt era de ajuns pentru Saşa.

Cântăreţul din flaut era talentat şi dovedea virtuozitatea artistică a unuia care părăsise abia ieri băncile Conservatorului. Cutia instrumentului era deschisă, anunţând că primea donaţii şi în ea se aflau suficiente cartuşe ca să hrănească locuitorii unei staţii mai mici... sau să-i ucidă pe toţi până la unul. Asta era o adevărată

recunoaştere a talentului, îşi zise Homer zâmbind cu tristeţe.

Melodia i se părea vag cunoscută, dar nu reuşi, oricât se strădui, să-şi amintească numele ei şi unde ar fi putut-o auzi: într-un film vechi, într-un concert, la radio? Avea ceva straniu: odată ce te prindea nu te mai puteai smulge din loc. Simţeai că trebuie neapărat să o asculţi până la sfârşit şi să-l aplauzi pe interpret înainte să înceapă să cânte din nou.

Prokofiev? Şostakovici? Homer nu se pricepea atât de bine la muzică, încât să ghicească compozitorul. Dar indiferent cine scrisese aceste note, cântăreţul din flaut nu se mulţumea doar să le cânte, ci le dădea o nouă rezonanţă şi un nou sens, le insufla viaţă. Talent. Da, tânărul avea talent, şi pentru asta Homer era dispus să-i ierte privirile şăgalnice pe care i le arunca Saşei când şi când, ca un ins care-i aruncă unei pisicuţe un ghem de hârtie.

Acum însă era momentul să o îndepărteze pe fată de el. Bătrânul aşteptă până ce mugurele muzical se ofili şi cântăreţul savură aplauzele publicului, apoi o apucă pe Saşa de costumul de protecţie, care era încă umed şi mirosea a înălbitor, şi o scoase din mulţime.

— Am împachetat şi o să plec după el, zise el şi se opri.

— Şi eu, spuse imediat Saşa.

— Îţi dai seama în ce te bagi? o întrebă Homer cu glas scăzut.

— Ştiu tot. V-am auzit, spuse ea privindu-l sfidător. E vorba de o epidemie, nu? Şi el vrea să-i ardă pe toţi, vii sau morţi. Toată staţia.

— Şi tu de ce vrei să urmezi un asemenea bărbat? o întrebă bătrânul sincer curios.

Saşa nu răspunse: continuă să meargă în tăcere până ce ajunseră într-un colţ gol şi izolat al peronului.

— Tata a murit din cauza mea. Eu sunt de vină. Nu pot face nimic ca să-l readuc la viaţă. Dar există oameni care încă sunt în viaţă. Care încă pot fi salvaţi. Şi trebuie să încerc. Îi sunt datoare, încheie ea stânjenită.

— Salvaţi de cine? De ce? Boala e incurabilă, ai auzit,

răspunse cu amărăciune bătrânul.

— De prietenul nostru comun. E mai cumplit ca orice boală. Mai letal, zise fata suspinând. Măcar boala îţi mai lasă o speranţă. Întotdeauna cineva se mai face bine. Unul la câteva mii.

— Cum? Ce te face să crezi c-o să reuşeşti? întrebă Homer sfredelind-o cu privirea.

— Am făcut-o deja o dată, răspunse ea nesigură.

Îşi supraestima fata puterile? Se înşela ea oare imaginându-şi că brigadierul cel crud şi implacabil îi împărtăşea sentimentele? Homer nu voia s-o descurajeze pe Saşa, dar era mai bine s-o prevină de pe acum.

— Ştii ce am găsit în rezerva lui?

Bărbatul scoase cu grijă din buzunar cutiuţa crăpată de pudră şi i-o întinse Saşei.

— Tu ai făcut asta?

— Nu, zise ea clătinând din cap.

— Atunci înseamnă c-a fost Hunter…

Fata deschise încet cutiuţa şi îşi cercetă reflecţia într-unul dintre cioburile de sticlă. Căzu pe gânduri, amintindu-şi ultima ei conversaţie cu bărbatul ras în cap şi ce-i spusese el când ea îi oferise cuţitul. Şi îşi aminti chipul acoperit de sânge al lui Hunter în timp ce se apropia de ea cu paşi mari, pentru ca monstrul gata să lovească cu ghearele lui ascuţite să uite de Saşa şi să-l ucidă în schimb pe el.

— N-a făcut-o din cauza mea. E din cauza oglinzii, zise ea cu hotărâre.

— Ce legătură are oglinda? întrebă bătrânul ridicând dintr-o sprânceană.

— Aţi avut dreptate, răspunse Saşa, închizând cutiuţa. Uneori îţi e de folos să te vezi din afară. Te ajută să înţelegi multe despre tine, zise ea imitând tonul bătrânului.

— Crezi că Hunter nu ştie cine e? Sau că încă mai suferă din pricina felului în care arată? Şi că de aia a spart-o? o întrebă Homer cu un chicotit indulgent.

— Nu despre aspectul lui fizic e vorba, zise fata rezemându-se de o coloană.

— Hunter ştie prea bine cine e. Şi e evident că nu-i place să i se reamintească, zise bătrânul răspunzându-şi singur la întrebare.

— Poate c-a uitat? îl contrazise ea. Uneori am senzaţia că se străduieşte să-şi amintească ceva... Sau că e legat de un vagonet greu care coboară în viteză o pantă prin beznă şi nimeni nu-l ajută să-l oprească. Nu pot să vă explic, dar eu asta simt când mă uit la el. Se încruntă. Nimeni altcineva nu vede asta, dar eu văd. De asta v-am spus că are nevoie de mine.

— Deci de-aia te-a părăsit, zise bătrânul răutăcios.

— Eu l-am părăsit pe el, explică fata încruntându-se încăpăţânată. Şi acum trebuie să-l ajung din urmă până nu-i prea târziu. Ei încă mai trăiesc. Mai pot fi salvaţi, repetă ea cu insistenţă. Şi el încă mai poate fi salvat.

— De cine vrei să-l salvezi? întrebă Homer scuturând din cap.

Ea îl privi bănuitoare. Oare bătrânul tot nu înţelegea după ce se chinuise atâta să-i explice?

— De omul din oglindă.

— Locul ăsta-i ocupat?

Saşa, care înţepa neatentă cu furculiţa ciupercile din caserolă, tresări. Cântăreţul cu ochi verzi stătea lângă ea ţinând o tavă în mâini. Bătrânul plecase pentru câteva clipe şi scaunul lui era gol.

— Da.

— Mereu există soluţii!

El îşi puse jos tava, trase un scaun gol de la masa alăturată şi se aşeză înainte ca Saşa să poată protesta.

— Numai ţine minte că nu te-am invitat să te aşezi, îl preveni ea.

— O să te certe bunicul tău? o întrebă el făcând cunoscător cu ochiul. Dă-mi voie să mă prezint: Leonid.

— Nu-i bunicul meu, zise Saşa simţind că-i urcă sângele în obraji.

— A, deci aşa stau lucrurile? zise Leonid ridicând dintr-o

sprânceană în timp ce-şi îndesa cât mai multă mâncare în gură.

— Eşti obraznic, remarcă ea.

— Sunt plin de încredere, zise el cu un aer profesoral, gesticulând cu furculiţa.

— Eşti prea sigur pe tine, zise ea zâmbind.

— Cred în oameni în general şi în mine în particular, mormăi el ininteligibil în timp ce mesteca.

Bătrânul reveni, se opri în spatele nepoftitului şi se strâmbă, dar se aşeză pe propriul lui scaun.

— Nu te simţi cam înghesuită, Saşa? o întrebă el cu acreală privind dincolo de muzicant.

— Saşa! repetă triumfător băiatul ridicându-şi ochii din castron. Mă bucur să te cunosc. Dă-mi voie să-ţi amintesc, numele meu e Leonid.

— Nikolai Ivanovici, se prezentă Homer aruncându-i tânărului o uitătură neprietenoasă. Cum se chema melodia aia de mai devreme? Mi s-a părut cunoscută...

— Nu mă mir, e a treia zi când o interpretez aici, replică tânărul. De fapt e o compoziţie proprie.

— I-a ta? zise Saşa lăsând jos furculiţa şi cuţitul. Cum se cheamă?

— Nu se cheamă în niciun fel, zise Leonid ridicând din umeri. Nici nu m-am gândit la un titlu. Cum să-l transpun în litere? Şi la ce bun?

— E foarte frumoasă, recunoscu fata. Incredibil de frumoasă chiar.

— Atunci pot s-o numesc în onoarea ta, zise repede muzicantul. Eşti demnă de ea.

— Nu, să nu faci asta, spuse ea clătinând din cap. Las-o fără nume. Nu degeaba e aşa.

— Şi nu degeaba ţi-aş dedica-o ţie.

Încercă să râdă, dar se înecă şi se puse pe tuşit.

— Bun, eşti gata? zise bătrânul ridicându-se şi luând tava Saşei. E momentul. Scuză-ne, tinere...

— Nu-i nimic. Şi eu terminasem de mâncat. Pot să o conduc pe tânăra doamnă?

— Plecăm, i-o tăie Homer.

— Splendid! Şi eu. Merg la Dobrîninskaia. Cântăreţul îşi luă un aer inocent. Se întâmplă cumva să mergem în aceeaşi direcţie?

— Da, acolo mergem şi noi, zise Saşa, surprinzându-se până şi pe sine. Încerca să nu se uite spre Homer şi privirea ei se tot furişa către Leonid.

Făptura lui avea ceva luminos şi lipsit de griji, o bunăvoinţă jovială. Ca un băieţel care se duelează cu un băţ, împunsăturile lui uşoare nu răneau şi era imposibil să te superi pe el. Şi îi făcuse curte Saşei într-un mod atât de demonstrativ şi de amuzant, încât nici nu se gândea să-l ia în serios. Deşi, în fond, ce era rău dacă îi plăcea de ea?

În plus se îndrăgostise de muzica lui cu mult înainte să-l cunoască. Şi tentaţia de a lua această magie cu ea la drum era pur şi simplu prea mare.

Era vorba despre muzică, fără îndoială. Precum cântăreţul din Hamelin, puştiul ăsta afurisit vrăjea sufletele inocente cu flautul lui şi se folosea de acest dar ca să-şi facă de cap cu toate fetele pe care putea pune mâna. Acum încerca să pună mâna pe Alexandra şi Homer nu ştia cum să procedeze.

Bătrânul găsea indigeste glumele îndrăzneţe ale lui Leonid şi nu după mult timp acestea începură să-l enerveze. Îl enerva şi iuţeala cu care muzicantul reuşise să ajungă la o înţelegere cu încăpăţânatul şef al Hansei, permiţându-le să străbată Linia Circulară până la Dobrîninskaia, deşi nu aveau acte! Cântăreţul intrase în biroul spaţios al comandantului staţiei – un dandy chel şi îmbătrânit, cu o mustăcioară ca antenele de gândac – cu cutia flautului îngreunată de cartuşe şi ieşise de acolo zâmbind, cu povara considerabil mai uşoară.

Homer fu silit să admită că talentele diplomatice ale lui Leonid le picaseră numai bine: drezina motorizată cu care sosiseră la Paveleţkaia dispăruse din parcare odată cu Hunter şi drumul pe ruta ocolitoare le-ar fi luat o săptămână. Dar bănuielile bătrânului fuseseră stârnite de

uşurinţa cu care menestrelul părăsise o staţie atât de profitabilă pentru el şi se despărţise de agoniseala sa ca să pornească haihui prin tuneluri după Saşa lui Homer. În alte împrejurări această uşurinţă ar fi fost un semn că se îndrăgostise, însă în acest caz bătrânul nu vedea decât intenţii frivole şi obişnuinţa cuceririlor rapide.

Da, încetul cu încetul Homer se transforma într-o dădacă arţăgoasă. Totuşi avea motive să fie în gardă şi gelozia sa nu era neîntemeiată. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca muza care-i fusese redată miraculos să fugă cu un menestrel. Un personaj superficial, care nu avea rezervat un loc în romanul lui, dar care îşi trăsese scaunul şi se instalase cu mojicie în fruntea bucatelor.

— Chiar n-o mai fi trăind nimeni pe planetă?

Trioul înainta către Dobrîninskaia însoţit de trei gărzi; folosirea corectă a cartuşelor putea face să se adeverească până şi cele mai îndrăzneţe visuri.

Fata, care tocmai le povestise celorlalţi dintr-o răsuflare peripeţiile ei de la suprafaţă, amuţi şi se întristă. Homer şi muzicantul schimbară o privire: cine avea să se repeadă primul s-o consoleze?

— Există viaţă dincolo de MKAD[5]? pufni bătrânul. Noua generaţie se întreabă oare asta?

— Sigur că se întreabă, zise încrezător Leonid. Problema e că nu a supravieţuit nimeni, de aceea nu avem contacte.

— Eu de exemplu am auzit că dincolo de staţia Taganskaia e un pasaj secret care duce către un tunel foarte ciudat, zise bătrânul. Un tunel normal, cu diametrul de şase metri, dar fără şine. Se află adânc sub pământ, la patruzeci sau poate chiar cincizeci de metri. Şi o ia spre est...

— E vorba de tunelul care duce către buncărele din Urali? îl întrerupse Leonid. Şi e povestea despre tipul care a nimerit în el din întâmplare şi a revenit apoi cu provizii şi...

— A mers vreme de o săptămână făcând scurte popasuri,

---

[5] Fostă şosea de centură a Moscovei, care a ajuns, după extinderea oraşului în anii ’80, să înconjoare mai degrabă zona ei centrală.

apoi proviziile i s-au terminat şi a trebuit să se întoarcă. Tot nu văzuse vreun semn că tunelul s-ar fi terminat, încheie arţăgos Homer, abătut de la cadenţa narativă pe care o adoptase. Da, conform zvonurilor duce către buncărele din Urali, unde ar mai putea fi oameni încă în viaţă.

— E puţin probabil, zise muzicantul căscând.

— Şi o cunoştinţă a mea din Polis mi-a povestit că unul dintre operatorii radio locali a stabilit contactul cu echipajul unui tanc, care a lăsat baltă războiul şi s-a retras într-un loc atât de îndepărtat, încât nimeni nu s-a gândit să-l bombardeze, zise bătrânul adresându-i-se ostentativ Saşei.

— Da, da, încuviinţă Leonid. E o poveste bine cunoscută şi asta. Când li s-a terminat combustibilul au îngropat tancul în pământ, pe un deal şi au făcut o fermă în jurul lui. Şi vreme de încă vreo câţiva ani au discutat cu Polisul prin radio în fiecare seară.

— Până li s-a stricat radioul, încheie Homer iritat.

— Da, şi ce ziceţi de submarin? zise rivalul lui. Submarinul nuclear care se afla în misiune la mare distanţă şi când au început loviturile şi contraloviturile nu a avut timp să-şi ocupe poziţia în formaţie. Iar când a ieşit la suprafaţă, totul se terminase de mult. Aşa că echipajul a tras permanent la ancoră nu departe de Vladivostok…

— Şi până în ziua de azi reactorul lui alimentează o aşezare întreagă, zise bătrânul. Acum şase luni am întâlnit un ins care pretindea că a fost secundul căpitanului acestui submarin. Spunea că a traversat ţara pe bicicletă până la Moscova. Era pe drum de trei ani.

— I-aţi vorbit personal? întrebă politicos Leonid.

— Personal! mârâi Homer.

Legendele fuseseră dintotdeauna pasiunea lui şi n-avea să se lase eclipsat de deşteptul ăsta. Mai avea o poveste în tolbă, una pe care o păstra cu grijă. Avusese de gând să o spună în cu totul altă ocazie, nu s-o irosească într-o ciorovăială inutilă… Dar văzând-o pe Saşa cum râdea la auzul glumei trişorului ăstuia, se răzgândise.

— Dar ai auzit de Poliarnîie Zori?

— Ce zori? zise muzicantul întorcându-se spre el.

— Ei, haide, zise bătrânul reţinându-şi un zâmbet. Nordul îndepărtat, peninsula Kola, oraşul Poliarnîie Zori. Un loc uitat de Dumnezeu. La o mie cinci sute de kilometri de Moscova şi la cel puţin o mie de Sankt Petersburg. Singura localitate din apropiere e Murmanskul, cu bazele navale, dar şi ăla e la o distanţă considerabilă.

— La dracu-n praznic cum se zice, comentă încurajator Leonid.

— Departe de marile oraşe, de fabricile secrete şi de bazele militare. Departe de toate ţintele importante. Oraşele pe care scuturile noastre antirachetă nu le-au putut apăra au fost reduse la cenuşă. Cele care au avut scut şi unde avioanele de interceptare au avut vreme să intervină...

Bătrânul privi în sus.

— Ei, ştiţi şi voi ce s-a-ntâmplat. Dar au fost locuri în care n-a tras nimeni, pentru că nu erau o ameninţare. Poliarnîie Zori de exemplu.

— Păi nici acum nu e nimeni interesat de locul ăla, zise muzicantul.

— Dar ar trebui, se răţoi bătrânul. Pentru că lângă Poliarnâie Zori era centrala atomoelectrică Kola, una dintre cele mai mari din ţară. Alimenta cu curent aproape tot nordul Rusiei. Milioane de oameni. Sute de fabrici. Eu însumi sunt de prin părţile alea, din Arhanghelsk. Ştiu despre ce vorbesc. Şi am vizitat centrala cu şcoala, însoţiţi de ghid. E o adevărată fortăreaţă, un stat în stat. Are propria ei armată, teren agricol, fermă. Cei de-acolo pot supravieţui pe cont propriu. Nici măcar un război nuclear nu le-ar schimba vieţile, chicoti el sumbru.

— Deci vreţi să ziceţi că...

— Petersburg s-a dus, Murmansk s-a dus, Arhanghelsk s-a dus, au pierit milioane de oameni... Toate fabricile au fost reduse la cenuşă odată cu oraşele. Dar Poliarnîie Zori e încă acolo. Iar centrala atomică Kola n-a fost vătămată. De jur împrejur mii de kilometri de zăpadă, nimic altceva

decât zăpadă, gheaţă, lupi şi urşi polari. Niciun contact cu centrul. Şi au suficient combustibil ca să alimenteze vreme de ani buni un oraş mare, dar pe ei, chiar incluzând Poliarnîie Zori, îi va ţine sute de ani. O să supravieţuiască iernii.

— O adevărată arcă, şopti Leonid. Şi când potopul se va termina şi apele se vor retrage din jurul vârfului muntelui Ararat…

— Exact, zise bătrânul încuviinţând şi din cap.

— Cum aţi aflat despre asta?

Acum în vocea muzicantului nu era nici urmă de ironie sau plictiseală.

— Cândva am lucrat ca operator radio, zise Homer evaziv. Voiam să găsesc măcar un om în viaţă pe meleagurile mele natale.

— Credeţi c-o să reziste mult acolo, în nord?

— Sunt sigur că da. Fireşte, ultima oară i-am contactat acum doi ani. Dar îţi imaginezi ce înseamnă asta? Încă un secol cu electricitate? La căldură? Cu echipament medical, cu computere? N-ai cum să ştii ce înseamnă asta… În tot metroul sunt numai două computere şi alea-s doar nişte jucării. Şi aici suntem în capitală, râse cu amărăciune bătrânul. Şi dacă au mai rămas oameni pe undeva… nu inşi solitari, ci măcar sate… alea s-au întors deja de mult în secolul al XVII-lea sau poate chiar în Epoca de Piatră. Aşchii de lemn ca să facă lumină, vite, vrăjitorie, unul din trei copii mort la naştere. Abace şi manuscrise din scoarţă de mesteacăn. Singuri pe lume cu excepţia celor două ferme învecinate. Pământ pustiu şi distrugere. Lupi, urşi, mutanţi. Întreaga civilizaţie modernă se bazează pe electricitate. Când se va termina, staţiile vor muri şi… aleluia. A fost nevoie de milioane de oameni care au construit toate astea, cărămidă cu cărămidă, de-a lungul secolelor şi totul s-a năruit. S-o luăm de la capăt. Dar suntem în stare? Ei însă au la dispoziţie un secol întreg. Ai avut dreptate, acolo e arca lui Noe. Resurse de curent aproape nelimitate. Petrolul trebuie extras şi procesat, după gaz trebuie să forezi şi să-l pompezi prin mii de

kilometri de ţevărie. Să ne întoarcem la motoarele cu aburi? Sau mai în urmă? Ascultă aici, zise el luând-o pe Saşa de mână. Omenirea nu e în pericol. Oamenii sunt la fel de rezistenţi ca gândacii. Dar civilizaţia, eu pe aia aş vrea s-o salvez.

— Şi ei acolo au civilizaţie adevărată?

— Nu-ţi face tu griji. Ingineri nucleari, inteligenţă tehnică. Şi condiţiile lor sunt în mod clar mai bune decât cele pe care le avem noi aici. Poliarnîie Zori a crescut în ultimii douăzeci de ani. Au o emisie cu următorul mesaj: „Către toţi supravieţuitorii...” şi apoi dau coordonatele lor. Se spune că oamenii încă se mai ivesc în poarta lor, chiar şi acum...

— Eu de ce n-am auzit de asta? murmură muzicantul.

— N-au auzit mulţi. Aici e greu să le prinzi frecvenţa. Dar poţi să încerci la un moment dat, dacă ai vreo doi ani de pierdut, chicoti bătrânul. Indicativul lor este „Ultimul port”.

— Dac-aş fi ştiut, zise tânărul cu seriozitate, clătinând din cap. Ştiţi, eu colecţionez cazuri ca ăsta. Şi ziceţi că acolo chiar n-a fost război?

— Cum să-ţi explic? Sunt înconjuraţi de sălbăticie pe toate părţile şi chiar dacă or fi fost prin apropiere oraşe sau sate, astea s-au sălbăticit repede. Uneori atacau barbarii. Şi animalele, sigur, dacă le mai poţi zice aşa. Dar ei au arsenalul cu care să-i ţină la distanţă. Un perimetru fortificat. Gard electrificat, turnuri de veghe. O adevărată fortăreaţă, ascultă la mine. Şi în primii zece ani – cea mai rea perioadă – au mai instalat o barieră, una din buşteni. Au trimis echipe în recunoaştere prin împrejurimi, au ajuns chiar până la Murmansk, la două sute de kilometri. Nu mai e niciun Murmansk, numai un crater topit pe locul unde s-a aflat. Voiau chiar să organizeze o expediţie în sud, către Moscova. Am încercat să-i conving să n-o facă. De ce să taie cordonul ombilical? Când radiaţia din sol se va reduce, vor putea să cultive mai mult teren şi atunci... Dar între timp nu pot face nimic aici. Locul ăsta e un cimitir uriaş, suspină Homer.

— Ar fi amuzant ca rasa umană, care s-a distrus prin puterea atomului, să fie salvată tot de puterea lui.

— Nu-i nimic amuzant în asta, zise bătrânul aruncându-i o uitătură severă.

— E ca focul furat de Prometeu, explică cântăreţul. Zeii i-au interzis să le ofere oamenilor focul. El voia să ajute omul să se ridice din ţărână, din foamete şi din stagnare...

— Am citit despre asta, îl întrerupse tăios Homer. În *Mituri şi legende ale Greciei Antice.*

— Un mit profetic, comentă Leonid. Zeii au avut motive întemeiate să se opună. Ştiau ei cum se va termina.

— Dar focul l-a făcut pe om ce este! obiectă Homer.

— Şi credeţi că fără electricitate va deveni din nou animal? întrebă cântăreţul.

— Cred că fără ea vom fi daţi îndărăt cu cel puţin două secole. Sau, luând în calcul că numai unul din o mie a supravieţuit şi că totul trebuie reconstruit, readus sub control şi restudiat... cel puţin cu cinci sute. Şi poate că nu ne vom reveni niciodată. Ce, nu eşti de acord?

— Ba da, replică Leonid. Dar totul ţine numai de electricitate?

— Păi tu ce crezi? izbucni Homer aruncându-şi braţele în aer.

Cântăreţul îi aruncă o căutătură stranie, stăruitoare şi ridică din umeri.

Tăcerea se prelungi. Homer se putea considera învingătorul acestei conversaţii: fata încetase în sfârşit să-l mai mănânce din ochi pe obraznicul ăla şi se gândea la ale ei. Dar chiar când se apropiaseră de staţie, Leonid zise brusc:

— Bine. Ce ziceţi de-o poveste?

Bătrânul se strădui să ia un aer exasperat, însă înclină curtenitor din cap.

— Se spune că dincolo de Sportivnaia şi înainte de podul distrus de pe linia Sokolniceskaia, din tunelul principal se ramifică un altul, care coboară într-o pantă abruptă. Se termină în faţa unui grilaj de metal dincolo de care se află o uşă ermetică. Au încercat să o deschidă de câteva ori,

însă fără succes. Şi călătorii singuratici care pleacă în căutarea ei nu se mai întorc niciodată, iar cadavrele lor sunt găsite de cealaltă parte a metroului.

— Oraşul de Smarald? zise Homer strâmbându-se.

— Toată lumea ştie, continuă Leonid fără să-l ia în seamă, că Podul Sokolniki s-a prăbuşit în prima zi şi staţiile de dincolo de el au fost despărţite de metrou. Se crede că nimeni rămas de cealaltă parte nu a supravieţuit, deşi nu avem dovezi în sensul ăsta.

— Oraşul de Smarald, zise Homer fluturând iritat din mână.

— Se mai ştie că Universitatea din Moscova a fost clădită pe un teren instabil, care nu putea susţine clădirea aceea enormă decât mulţumită generatoarelor de frig extrem de puternice care funcţionează în subsol, îngheţând pământul. Fără ele clădirea s-ar fi prăbuşit de mult în râu.

— Un clişeu de când lumea, interveni bătrânul dându-şi seama încotro se îndrepta povestea.

— Au trecut mai bine de douăzeci de ani, dar cine ştie de ce clădirea aceea părăsită încă mai e în picioare...

— Pentru că totul e o prostie, de aia!

— Se zvoneşte că dedesubtul Universităţii nu se află numai un subsol, ci un adăpost antiaerian strategic care coboară zece niveluri şi care, pe lângă generatoarele de frig, mai adăposteşte propriul său reactor nuclear, spaţii de locuit şi tuneluri către cele mai apropiate staţii ale metroului, inclusiv ale Metro-2[6]...

Leonid făcu nişte ochi mari şi Saşa zâmbi.

— Se spune că e un adevărat oraş subteran, continuă cântăreţul pe un ton visător. Un oraş ai cărui locuitori – care sigur că n-au murit – s-au devotat salvării cunoaşterii pierdute, bucată cu bucată, şi s-au pus în slujba frumuseţii. Fără să-şi cruţe resursele, trimit expediţii către galeriile de

[6] Circuit paralel de metrou a cărui construcţie se presupune că ar fi început pe vremea lui Stalin şi care ar lega Kremlinul de sediul FSB (KGB) şi de alte obiective strategice. Existenţa sa nu a fost confirmată oficial.

artă, muzeele şi bibliotecile care au rămas în picioare. Şi îşi cresc copiii în aşa fel încât să nu-şi piardă simţul frumosului. Acolo domnesc pacea şi armonia şi nu există altă ideologie decât iluminarea, nicio altă religie decât arta. Nici vorbă de pereţii ăia hidoşi şi demodaţi vopsiţi în două culori cu vopsea de ulei. În loc de ordine răstite şi alarme, din difuzoare se aud Berlioz, Haydn şi Ceaikovski. Şi absolut toată lumea poate cita din Dante pe de rost, imaginaţi-vă! Şi oamenii ăştia au reuşit să rămână cum erau. Nu, nu cum erau în secolul XXI, ci cum erau oamenii pe vremuri... Cum aţi citit în *Mituri şi legende...*

Muzicantul îi zâmbi bătrânului ca şi cum era slab de minte.

— Liberi, îndrăzneţi, frumoşi. Drepţi. Nobili.

— N-am auzit aşa ceva niciodată! exclamă Homer sperând că diavolul cel viclean nu avea s-o cucerească pe fată cu povestea asta.

— În metrou locul acesta e cunoscut drept Oraşul de Smarald, zise Leonid privindu-l stăruitor pe bătrân. Dar conform zvonurilor, locuitorii lui preferă un alt nume.

— Şi care-i ăla? izbucni Homer.

— Arca lui Noe.

— Prostii! Prostii absolute!

— Sigur că-s prostii, răspunse flegmatic muzicantul. E doar o poveste.

În Dobrîninskaia domnea haosul.

Homer privi în jur nedumerit şi înspăimântat. Oare se înşelase? Se putea întâmpla aşa ceva într-una dintre cele mai liniştite staţii de pe Linia Circulară? Ai fi zis că în ultima jumătate de oră cineva declarase război Hansei. În tunelul alăturat se zărea o drezină plină cu cadavre aruncate unul peste altul la nimereală. Sanitari încinşi cu şorţuri târau trupurile pe peron, întinzându-le pe foi de cort. Unul fusese decapitat, faţa altuia fusese redusă la carne vie, dintr-un al treilea se prelingeau intestinele...

Homer acoperi ochii Saşei. Leonid trase aer în piept şi

se întoarse cu spatele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă înspăimântat unul dintre soldaţii din escorta lor.

— E garda noastră de la joncţiunea mai mare cu linia Serviciului Special. Sunt toţi până la ultimul. N-a scăpat nimeni. Şi nu ştim cine a făcut-o, zise sanitarul ştergându-şi mâinile pe şorţ. Dă-mi un foc, frate, că-mi tremură mâinile!

Homer presupusese că Hunter avea să aleagă acea rută, care era cea mai scurtă, deşi era patrulată de unităţi înarmate ale Hansei.

La ce servea baia asta de sânge? Oare ei deschiseseră primii focul sau nici nu-l zăriseră în bezna tunelurilor? Şi unde era el acum? O, Doamne, uite încă un cap... Cum putea Hunter să facă aşa ceva?

Homer îşi aminti de oglinda spartă şi de cuvintele Saşei. Nu cumva fata avea dreptate? Oare brigadierul încerca să se stăpânească, să evite omorurile inutile, dar nu reuşea să se oprească? Şi când spărsese oglinda încercase să lovească în bărbatul acela hidos şi înspăimântător în care se transforma treptat...

Nu, ceea ce văzuse Hunter în oglindă nu era un om, ci un adevărat monstru. Asta încercase el să nimicească. Dar nu reuşise decât să spargă oglinda, transformând o singură imagine într-o duzină.

Sau poate... Bătrânul privi sanitarii care coborau din drezină pe peron... transportând un al optulea bărbat, cel din urmă... Poate că acela care privea disperat din oglindă era omul? Hunter cel de odinioară? Iar Celălalt... era deja afară?

Capitolul 14

Ce face omul să fie om?

La drept vorbind, ce face omul să fie om?

Există pe pământ de mai bine de un milion de ani, dar transformarea magică ce a prefăcut un animal viclean şi gregar în ceva complet diferit, ceva nemaiîntâlnit, s-a produs abia acum zece mii de ani. Imaginaţi-vă: omul s-a adăpostit în peşteri şi s-a hrănit cu carne crudă timp de nouăzeci şi nouă la sută din istoria lui. Fără să ştie cum să se încălzească, să-şi fabrice unelte sau arme, fără să fie măcar în stare să vorbească propriu-zis! Iar gama sentimentelor pe care era în stare să le experimenteze probabil că nu-l făceau să se deosebească prea mult de maimuţe şi lupi: frig, frică, ataşament, spaimă, satisfacţie.

Cum a reuşit, pe durata a numai câteva secole, să înveţe să gândească şi să construiască, să-şi consemneze propriile gânduri, să transforme materia din jurul lui şi să inventeze lucruri, de ce a simţit nevoia să deseneze şi cum a descoperit muzica? Cum a reuşit să cucerească întreaga lume şi s-o reorganizeze ca să se potrivească nevoilor lui? Ce anume a dobândit în plus acest animal acum zece mii de ani?

Focul? Faptul că omul a căpătat darul de a îmblânzi lumina şi căldura, de a le purta cu el în regiuni reci şi nelocuite, de a-şi frige prada la un foc de tabără ca să-şi sature stomacul? Dar ce anume a schimbat asta, în afară de faptul că i-a permis să-şi extindă stăpânirea? Şoarecii au reuşit să colonizeze întreaga planetă fără ajutorul focului şi au rămas aşa cum erau de la început: nişte mamifere isteţe şi gregare. Nu, nu poate fi focul sau nu numai focul, cântăreţul avea dreptate. Altceva... Dar ce? Limbajul? Iată o diferenţă incontestabilă faţă de celelalte animale. Şlefuirea precisă a gândului brut în diamantele scânteietoare ale cuvintelor care puteau deveni o monedă universală, circulând pretutindeni. Abilitatea nu de a exprima ce se petrece în mintea ta, ci de a aranja asta în ordinea corectă, ca şi cum ai fi turnat imaginile nestatornice, lichide ca metalul topit, în forme durabile. Claritatea minţii şi judecata la rece, capacitatea de a transmite ordine şi cunoştinţe pe cale orală, precis şi fără ambiguitate, ceea ce duce la capacitatea de a organiza şi subordona, de a aduna armate şi a crea state.

Însă furnicile pot înfăptui asta fără cuvinte, construind adevărate megalopolisuri la nivelul lor, chiar dacă omul nu le remarcă, şi găsindu-şi fiecare locul într-o ierarhie extrem de complicată, transmiţându-şi cu precizie informaţii şi ordine, chemând mii şi mii de soldaţi în legiuni curioase, cu o disciplină de fier, care se ciocnesc între ele în războaiele tăcute, dar nemiloase, dintre micile lor imperii.

Scrisul poate?

Scrisul, fără de care acumularea cunoştinţelor ar fi

imposibilă? Cărămizile din care a fost construit acel Turn din Babel al civilizaţiei tinzând spre ceruri? Fără de care lutul nears al cunoştinţelor unei generaţii s-ar fi crăpat şi fărâmat, spulberându-se şi devenind praf, incapabil să-şi suporte propria greutate? Fără ele fiecare nouă generaţie ar fi reînceput să construiască turnul acela de la zero şi şi-ar fi petrecut întreaga viaţă bâjbâind printre ruinele colibei anterioare de pământ şi nuiele înainte să moară la rândul ei fără să fi ridicat un nou etaj. Literele şi scrisul i-au permis omului să-şi transmită cunoştinţele acumulate dincolo de graniţele strâmte ale propriului cap şi să le treacă nedistorsionate urmaşilor săi, scutindu-i de corvoada de a redescoperi ceea ce fusese deja descoperit cu mult timp în urmă şi permiţându-le astfel să construiască ceva al lor pe fundaţia fermă moştenită de la strămoşi.

Dar nu e numai scrisul, nu?

Dacă lupii ar putea scrie, ar fi civilizaţia lor asemănătoare cu a omului? Ar avea o civilizaţie? Când un lup s-a hrănit pe săturate cade într-o stare de prostraţie fericită, dedicându-şi timpul jocului şi alintului până ce gheara din pântece îl pune din nou în mişcare. Însă când un om e sătul de hrană, în el se deşteaptă un dor după altceva, indefinit, inexplicabil, acelaşi care îl face să privească stelele ore în şir, să întindă ocru pe pereţii peşterii lui, să-şi decoreze prova navei de război cu siluete sculptate, să muncească secole pentru a ridica coloşi de piatră în loc să-şi întărească zidurile cetăţii şi să-şi petreacă viaţa ascuţindu-şi talentul cu pana, în loc să-şi perfecţioneze măiestria în mânuirea armelor. Acelaşi dor care face un fost ajutor de mecanic să-şi dedice tot restul vieţii cititului şi căutării, căutării unui lucru pe care să încerce să-l pună în cuvinte… Ceva deosebit… Dorinţa care face o mulţime de oameni săraci şi murdari să asculte lăutari ambulanţi ca să şi-o satisfacă, îi transformă pe regi în protectori ai artelor şi gazde bune pentru trubaduri şi determină o fată născută sub pământ să privească ore în şir fotografia de pe un pachet în care cândva s-a aflat ceai.

O chemare vagă, dar puternică, ce poate acoperi până şi chemarea foamei, însă numai într-un om.

Nu această chemare a făcut ca paleta de sentimente omeneşti să le depăşească pe cele ale animalelor, oferindu-i în plus darul de a visa, îndrăzneala de a spera şi curajul de a fi milos? Iubirea şi compasiunea, pe care omul le consideră adesea ca fiind calităţile sale distinctive, nu sunt o descoperire a lui. Un câine e capabil de iubire şi compasiune: când stăpânul lui e bolnav, îi stă alături şi scânceşte. Un câine e capabil chiar şi de plictiseală şi îşi poate afla scopul vieţii într-o altă făptură: dacă stăpânul lui moare, e uneori gata să piară şi el numai să-i rămână alături. Însă nu are vise şi aspiraţii.

Să fie, aşadar, tânjirea după frumuseţe şi capacitatea de a o aprecia? Talentul remarcabil de a afla plăcerea în combinaţii de culori, succesiuni de sunete, unghiurile formate de linii şi eleganţa construcţiilor verbale? De a extrage din ele acea vibraţie dulce care frânge sufletul şi inima? Care se deşteaptă în sufletul oricărui ins, fie că e umflat de grăsime sau bătătorit sau plin de cicatrici, şi-l ajută să se cureţe de excrescenţele exterioare.

Poate. Dar nu-i doar asta.

Pentru a acoperi zgomotul rafalelor de pistol automat şi urletele disperate ale unor fiinţe umane goale şi legate, alte fiinţe umane au ascultat măreţele opere ale lui Wagner la volum maxim. Nu vedeau nicio contradicţie: un lucru îl întărea pe celălalt. Deci ce altceva?

Şi chiar dacă omul ar supravieţui ca specie iadului prezentului, va reuşi el să păstreze această părticică fragilă, aproape impalpabilă, dar neîndoielnic reală a esenţei sale? Scânteia care cu zece mii de ani în urmă a transformat o fiară pe jumătate moartă de foame şi cu privirea stupidă într-o fiinţă de un cu totul alt ordin? Într-o fiinţă pe care foamea sufletească o chinuie mai tare decât nevoile trupului? O fiinţă rebelă, alternând mereu între măreţie spirituală şi josnicie, între o milă inexplicabilă şi nepotrivită pentru un prădător şi o cruzime nejustificată, fără rival chiar şi în lumea insectelor lipsite de suflet. Care

înalţă palate măreţe şi pictează pânze incredibile, luându-se la întrecere cu Creatorul, dar inventează camere de gazare şi bombe cu hidrogen pentru a distruge ceea ce el însuşi a creat şi care îşi anihilează semenii din punct de vedere economic. Care construieşte cu migală castele de nisip pe plajă şi le distruge dintr-o lovitură. Scânteia aceea l-a transformat oare într-o fiinţă care nu-şi mai cunoaşte limitele? O fiinţă incapabilă să-şi afle odihna, care nu ştie cum să-şi potolească această foame stranie, dar îşi dedică întreaga viaţă încercării de a o face? Un om? O să rămână asta în el? O să rămână asta după el?

Sau se va pierde în trecutul său, ca o scurtă culme în graficul istoriei, lăsând omul să revină de la această stranie deviaţie la toropeala lui perenă, la o stare obişnuită de stagnare, în care nenumărate generaţii se succed, rumegându-şi terciul fără să-şi ridice ochii din pământ, în timp ce pare totuna că trec zece ani, o mie sau cinci sute de mii?

Ce altceva?

— E adevărat?

— Ce anume? întrebă Leonid zâmbind.

— Povestea Oraşului de Smarald? A arcei lui Noe? Există un asemenea loc în metrou? întrebă Saşa îngândurată, cu ochii în pământ.

— Aşa se zvoneşte, răspunse el nesigur.

— Ar fi minunat să merg acolo într-o zi, zise ea încet. Ştii, când am ieşit la suprafaţă, mi-a părut rău de oameni. E atât de trist că au făcut o singură greşeală… şi n-o să mai poată reface lucrurile aşa cum au fost. Şi era atât de bine pe atunci… probabil.

— O greşeală? Nu, a fost o crimă odioasă! răspunse cu seriozitate cântăreţul. Să distrugi întreaga lume, ucigând şase miliarde de oameni… tu numeşti asta o greşeală?

— Chiar şi aşa… Tu şi eu merităm să fim iertaţi, nu? La fel şi restul lumii. Fiecare ar trebui să aibă o şansă să îndrepte lucrurile, să o ia de la capăt, să mai facă o

încercare. Fie şi pentru ultima dată...

Se opri.

— Tare mi-ar plăcea să văd cum e acolo, sus, reluă ea. Până acum nu m-a interesat. Pur şi simplu mi-era frică şi tot ce se afla la suprafaţă mi se părea hidos. Dar am descoperit că pur şi simplu nu ieşisem în locul potrivit. Ce prostie! Oraşul ăla de sus e ca viaţa mea de mai-nainte. Nu are niciun viitor. Numai amintiri, şi ele nu-mi aparţin. Numai stafii. Ştii, cât am fost acolo sus am înţeles ceva foarte important... Saşa şovăi. Speranţa e ca sângele. Cât timp îţi mai curge prin vene eşti încă în viaţă. Vreau să sper.

— Dar de ce vrei să mergi în Oraşul de Smarald? o întrebă muzicantul.

— Vreau să văd şi să simt cum era viaţa înainte... Ai zis chiar tu... Presupun că oamenii de acolo sunt foarte diferiţi de noi. Oamenii care n-au uitat ziua de ieri şi care ştiu că vor avea un mâine trebuie să fie foarte diferiţi.

Se plimbau încet prin staţia Dobrîninskaia sub privirea vigilentă a santinelelor. Homer îi lăsase singuri, fără prea mare chef, şi acum ceva îl făcea să întârzie. Hunter tot nu se ivise.

Saşa citea semne în decoraţiunile de marmură ale Dobrîninskaiei. Arcadele mari de marmură ce duceau către şine alternau cu unele mici, decorative, astupate. Mare, mic, iar mare, iar mic. Ca un bărbat şi o femeie ţinându-se de mână, un bărbat şi o femeie... Şi deodată îşi dori să-şi strecoare şi ea mâna în palma mare şi puternică a unui bărbat. Să şi-o adăpostească în ea fie şi pentru puţin.

— Şi aici poţi să-ţi construieşti o nouă viaţă, îi zise Leonid fetei făcându-i cu ochiul. Nu trebuie să te duci undeva şi să cauţi ceva. Poate-i de ajuns să priveşti în jur.

— Şi ce-o să văd?

— Pe mine, zise el coborându-şi ochii cu prefăcută modestie.

— Pe tine te-am văzut deja. Şi te-am auzit, răspunse Saşa întorcându-i în sfârşit zâmbetul. Îmi place ce-am auzit, tuturor le place... Ţie chiar nu-ţi trebuie cartuşele

alea? Ai dat atâtea ca să-i faci să ne lase să ajungem aici.

— Îmi trebuie numai cât să am ce mânca. Şi mereu am de-ajuns. E o prostie să cânţi pentru bani.

— Atunci tu de ce cânţi?

— De dragul muzicii, râse el. Pentru oameni. Nu, nici asta nu-i corect. Pentru ceea ce le face muzica oamenilor.

— Şi ce le face?

— Păi de fapt... cam orice, zise Leonid redevenind serios. Am cântece care-i fac pe oameni să se iubească şi cântece care-i fac să plângă.

— Şi cântecul pe care l-ai cântat ultima dată... zise Saşa privindu-l bănuitoare. Cântecul ăla fără nume. Ăla ce-i face pe oameni să facă?

— Ăsta? întrebă el fluierând primele măsuri. Ăsta nu-i face să facă nimic. Doar le ia durerea cu mâna.

— Hei, frăţioare!

Homer închise caietul şi se foi pe banca incomodă de lemn. Ordonanţa era adăpostită îndărătul unui pupitru mic a cărui suprafaţă era aproape complet ocupată de trei telefoane vechi, negre, fără butoane sau discuri. Becul roşu al unuia dintre ele clipea prietenos.

— Andrei Andreevici e liber acum. O să-ţi acorde două minute din clipa în care intri pe uşă. Să nu bombăni şi să treci direct la subiect, îl sfătui ordonanţa cu severitate.

— Două minute nu-s de ajuns, oftă Homer.

— Te-am prevenit, zise celălalt ridicând din umeri.

Nici cinci minute nu ar fi fost de ajuns. Nu ştia de unde să înceapă sau cum să termine, ce întrebare să pună sau ce să solicite, dar cu excepţia comandantului staţiei Dobrîninskaia nu avea cui să se adreseze.

Însă Andrei Andreevici, un bărbat masiv şi gras cu o uniformă a cărei tunică nu se încheia pe burtă, era deja furios şi leoarcă de sudoare şi nu avu răbdare să-l asculte prea mult.

— Tu nu-nţelegi sau ce? Am un caz de forţă majoră aici, opt oameni au fost seceraţi şi tu începi să-mi spui de nu

ştiu ce epidemie! Aici nu-i nimic! Ajunge, nu mă face să-mi pierd timpul! Ori ieşi de bunăvoie, ori...

Ca un caşalot ţâşnind din apă, comandantul îşi propulsă înainte trupul dolofan, cât pe ce să răstoarne biroul la care şedea. Ordonanţa privi întrebător înăuntru. Homer se ridică şi el de pe scaunul jos şi tare rezervat vizitatorilor.

— O să plec. Dar de ce aţi trimis forţe la Serpuhovskaia?

— Ce te priveşte?

— Se vorbeşte în staţie...

— Se vorbeşte? Ce se vorbeşte? Ştii ce?! Ca să mă asigur că nu umbli pe-aici răspândind panică... Paşa, vino-ncoace, ia bagă-l pe ăsta după gratii!

Într-o clipită Homer se pomeni îmbrâncit în oficiu, de unde ordonanţa îl târî pe bătrânul ce se împotrivea într-un coridor îngust, alternând reproşurile cu palme peste obraz.

Din pricina loviturilor, masca lui Homer se desprinse. El încercă să-şi ţină respiraţia, dar primi imediat un pumn în plex şi-l apucă tusea. Caşalotul se ivi în uşa biroului, umplând complet cadrul.

— Lasă-l acolo deocamdată, îi dăm noi de capăt mai târziu... Şi tu cine eşti? Ai programare? se răsti el la următorul vizitator.

Homer se întorsese deja către acesta.

Hunter stătea neclintit, cu braţele încrucişate pe piept, la numai trei paşi de el. Purta uniforma altcuiva, care-i era strâmtă, şi îşi ascundea faţa în umbra vizorului ridicat al căştii. Nu dădu niciun semn că-l cunoştea pe bătrân sau că avea de gând să intervină. Homer se aşteptase să-l vadă plin de sânge ca un măcelar, dar singura urmă de stacojiu de pe uniforma brigadierului era o mică pată de deasupra rănii sale. Hunter îşi mută privirea împietrită asupra comandantului staţiei şi dintr-odată porni spre el fără grabă, ca şi cum avea de gând să pătrundă în birou trecând prin el.

Comandantul, surprins, începu să bombăne şi dădu îndărăt, făcându-i loc. Ordonanţa încremeni în aşteptare, imobilizându-l pe Homer cu ambele braţe. Hunter se strecură înăuntru pe lângă bărbatul ce bătea în retragere

şi puse capăt protestelor comandantului cu un singur răget ca de leu care-l reduse pe celălalt la tăcere. Apoi începu să-i şoptească cu urgenţă în glas.

Soldatul de gardă îi dădu drumul bătrânului, se furişă către uşă şi intră. O clipă mai târziu un torent de înjurături murdare îl scuipă afară, neîncheindu-se decât când vocea comandantului se frânse într-un soi de scheunat.

— Şi dă-i drumul provocatorului ăluia! strigă el în încheiere, de parcă repeta, sub hipnoză, cuvintele altcuiva.

Roşu la faţă de parcă ar fi fost opărit, soldatul închise uşa după el, reveni la postul său de la intrare şi îşi vârî nasul într-un buletin de ştiri tipărit pe hârtie de împachetat. Când Homer trecu cu paşi hotărâţi pe lângă postul său îndreptându-se spre biroul comandantului, ordonanţa se ghemui şi mai tare îndărătul ziarului, ca pentru a spune că de acum încolo se spăla pe mâini de toate.

Homer îi aruncă o privire triumfătoare santinelei care-şi ascundea ruşinea în dosul foii de ziar: măcar acum putea examina cum trebuie telefoanele alea. Cel care clipea tot timpul avea lipită pe el o bucată de plasture alb murdar pe care cineva scrisese un singur cuvânt cu pixul:

Tulskaia.

— Păstrăm contactul cu Ordinul, zise comandantul staţiei Dobrîninskaia, transpirând şi strângându-şi pumnii, dar neîndrăznind să-şi ridice privirea către brigadier. Şi nimeni nu ne-a anunţat despre operaţiunea asta. Nu pot să iau o asemenea decizie de unul singur.

— Atunci sună Centrala, zise Hunter. Aveţi timp să cădeţi de acord. Dar nu foarte mult.

— N-o să-şi dea aprobarea. Una ca asta ar periclita stabilitatea Hansei... Ştii bine că pentru Hansa ăsta e cel mai important lucru, nu? Şi situaţia e sub control.

— Ce stabilitate? Dacă nu se iau măsuri...

— Situaţia e stabilă. Nu înţeleg ce te nemulţumeşte, zise Andrei Andreevici clătinându-şi încăpăţânat capul masiv. Toate ieşirile sunt păzite. N-ar putea trece un şoarece. Hai să aşteptăm ca lucrurile să se rezolve de la sine.

— Nimic nu se va rezolva de la sine! răcni Hunter. Dacă aştepţi, cineva va scăpa şi va fugi la suprafaţă sau va găsi o rută ocolitoare. Staţia trebuie trecută prin foc. Ca la carte! Nu înţeleg de ce n-aţi făcut-o deja.

— Dar e posibil ca acolo să se afle oameni încă sănătoşi. Cum crezi c-o să se întâmple? C-o să le cer flăcăilor mei să-i împuşte pe toţi cei din Tulskaia şi să-i incinereze? Dar trenul sectanţilor? Şi poate ar trebui să curăţăm şi Serpuhovskaia dacă tot ne-am apucat de treabă? Jumătate dintre bărbaţii de aici au femei acolo, copii ilegitimi... Nu, ascultă la mine! Nu suntem fascişti. La război ca la război, dar asta... Să omori oameni bolnavi... Până şi când a fost gripă porcină în Belorusskaia au separat porcii în aşa fel încât dacă unul era infectat murea, iar dacă era sănătos trăia. Nu i-au masacrat pe toţi la grămadă.

— Aia erau porci, ăştia sunt oameni, zise brigadierul inflexibil.

— Nu, nu, zise comandantul clătinând iarăşi din cap şi împrăştiind stropi de sudoare. Nu pot face asta. Mi-ar atârna pe conştiinţă... şi nu vreau coşmarurile pe care le-aş avea după asta.

— Nu trebuie s-o faci tu. Pentru aşa ceva există oameni care nu visează. Nu trebuie decât să ne laşi să trecem prin staţia ta. Atât.

— Am trimis mesageri la Polis să văd dacă nu există vreun vaccin, zise Andrei Andreevici ştergându-şi sudoarea cu mâneca. Se speră că...

— Nu există vaccin! Nu există nicio speranţă! Nu-ţi mai ascunde capul în nisip! De ce nu văd aici unităţile medicale de la Centru? De ce refuzi să-i suni şi să le ceri undă verde ca să permiţi accesul unui pluton al Ordinului?

Comandantul tăcu cu încăpăţânare. Nu se ştie de ce, încercă să se încheie la tunică, bâjbâind cu degetele lui alunecoase, apoi se dădu bătut. Se apropie de o măsuţă şubredă, îşi turnă un pahar dintr-o băutură trăsnind a alcool şi-l dădu peste cap.

— A, păi nu i-ai informat, se prinse Hunter. Nu ştiu nimic despre asta. Ai o epidemie în staţia vecină şi ei nu

ştiu nimic...

— Răspund cu capul pentru asemenea lucruri, zise comandantul cu glas răguşit. O epidemie în staţia vecină înseamnă pensionare forţată. Am permis să se întâmple... N-am prevenit-o... Am creat o ameninţare la adresa stabilităţii Hansei.

— În staţia vecină? La Serpuhovskaia?

— Deocamdată situaţia-i calmă, dar am aflat prea târziu... N-am reacţionat la timp. De unde să ştiu?

— Şi cum ai explicat asta? Trupele trimise într-o staţie independentă? Cordoanele de pază din tuneluri?

— Bandiţi... Rebeli. Se întâmplă peste tot. Nu e ceva neobişnuit.

— Şi acum e prea târziu ca să mărturiseşti, zise brigadierul.

— Acum nu mai e vorba de pensionare... zise Andrei Andreevici, turnându-şi un nou pahar pe care-l dădu peste cap. E pedeapsa cu moartea.

— Şi ce-ai de gând să faci acum?

— Aştept.

Comandantul se aşeză cu fundul pe birou.

— Aştept. Dacă totuşi...?

— De ce nu le răspunzi la apeluri? se băgă Homer. Telefonul tău mai are puţin şi explodează. Te cheamă cei din Tulskaia. Dacă...?

— Nu explodează, răspunse comandantul cu o voce stinsă. Am oprit sunetul. Am lăsat numai luminiţa care clipeşte. Cât timp o face înseamnă că sunt încă în viaţă.

— De ce nu răspunzi? repetă furios bătrânul.

— Şi ce să le spun? Să aibă răbdare şi să aştepte? Să le urez însănătoşire grabnică? Să-i mint că ajutoarele sunt pe drum? Să le recomand să-şi tragă câte un glonţ în cap? Mi-a fost de ajuns că am discutat cu refugiaţii, urlă comandantul pierzându-şi controlul.

— Taci în clipa asta şi ascultă, zise Hunter fără să ridice glasul. O să revin peste o zi cu un escadron. Trebuie să pot trece pe lângă posturile de gardă fără să fiu stânjenit. O să ţii închisă Serpuhovskaia. Noi o să ne deplasăm spre

Tulskaia şi o s-o sterilizăm. Dacă e necesar, vom proceda la fel şi cu Serpuhovskaia. O să pretindem că a izbucnit un conflict minor. Nu trebuie să informezi Centrala. Nu trebuie să faci nimic. O să mă ocup eu... O să readuc stabilitatea.

La capătul puterilor, comandantul încuviinţă anemic. Era pleoştit ca un cauciuc de bicicletă dezumflat. Îşi mai turnă de băut, adulmecă paharul şi înainte să-l dea peste cap întrebă încet:

— Dar o să te bălăceşti în sânge. Nu te deranjează asta?

— Sângele iese uşor cu apă rece, răspunse brigadierul.

În timp ce ei doi părăseau biroul, Andrei Andreevici trase aer în plămâni şi îşi chemă ordonanţa cu o voce de stentor. Soldatul se repezi înăuntru trântind uşa zdravăn după el. Rămânând puţin în urma lui Hunter, bătrânul se aplecă peste pupitru, ridică receptorul telefonului pe care-l urmărise şi-l lipi de ureche.

— Alo! Alo! Vă ascult! şopti el sonor în sita receptorului.

Tăcere. Nu tăcerea impenetrabilă a liniei tăiate, ci o tăcere care zumzăia ca şi cum la celălalt capăt telefonul fusese ridicat din furcă, dar nimeni nu-i răspunse lui Homer. Ca şi cum cineva aşteptase mult timp să i se răspundă, însă acum nu mai putuse să aştepte. Ca şi cum receptorul de la celălalt capăt transmisese vocea distorsionată a bătrânului în urechea unui mort.

Din prag, Hunter îi aruncă o căutătură ameninţătoare. Homer puse cuminte receptorul în furcă şi îl urmă pe brigadier.

— Popov! Popov! Trezirea! Hai, repede!

Raza puternică a lanternei comandantului îi străpunse pleoapele şi-i trimise flăcări în creier. O mână puternică zgâlţâi umărul lui Artiom, apoi îl plesni peste obrazul neras.

— Unde ţi-e arma? Ia-ţi automatul şi vino cu mine, pas alergător!

Sigur că dormeau îmbrăcaţi, de fapt cu echipamentul

complet pe ei. Desfăşurând zdrenţele în care înfăşurase peste noapte Kalaşnikovul ce-i slujise drept pernă, Artiom porni în pas alergător, încă nesigur pe picioare, pe urma comandantului. Cât timp apucase să doarmă? O oră? Două? Urechile îi vuiau şi avea gura uscată.

— Începe, zise comandantul privind peste umăr şi trimiţând aburi de alcool în obrazul lui Artiom.

— Ce începe? întrebă el îngrozit.

— O să vezi într-o clipă. Ia încărcătorul ăsta! O să-ţi trebuiască.

Tulskaia, o staţie spaţioasă, fără coloane, care arăta mai degrabă ca partea de sus a unui tunel incredibil de lat, era învăluită complet în beznă. Ici şi colo jucau raze anemice de lumină, însă mişcările lor erau dezordonate, haotice, ca şi cum lanternele încăpuseră pe mâna unor copii sau a unor maimuţe. Dar de unde să fi venit maimuţele încoace?

Dezmeticindu-se pe loc şi verificându-şi cu mişcări febrile arma, Artiom înţelese ce se petrecuse. Nu reuşiseră să-i oprească! Sau poate nu era deocamdată prea târziu?

Alţi doi soldaţi, cu ochii încă umflaţi şi vocile răguşite de somn, ieşiră din postul de pază şi li se alăturară. Pe drum comandantul adună laolaltă ce mai rămăsese din trupă, pe toţi cei capabili să stea în picioare şi să ţină o armă în mână. Până şi pe cei care tuşeau deja.

Un ţipăt straniu şi sinistru străbătu aerul stătut, prea des respirat. Nu un urlet, nu un răget, nu o comandă… Un geamăt revărsat din zeci de gâtlejuri în agonie, plin de groază şi disperare. Un geamăt acompaniat de un zăngănit şi un scrâşnet slab de fier ce venea din două, trei, zece locuri deodată.

Peronul era plin de corturi sfâşiate şi de compartimente răsturnate, construite din foi de metal şi din bucăţi din armătura vagoanelor de metrou, printre care se amestecau tejghele de placaj şi mărfuri abandonate. Comandantul păşi înainte, dând deoparte grămezile de gunoaie ca un spărgător de gheaţă deplasându-se printre sloiuri, cu Artiom şi ceilalţi alergând în urma lui.

Din întuneric se ivi o garnitură incompletă de metrou,

trasă pe linia din dreapta: în ambele vagoane lumina era stinsă, uşile rămase deschise fuseseră blocate la nimereală cu bucăţi de barieră mobilă, iar înăuntru… De cealaltă parte a geamurilor întunecate un amestec de oameni tălăzuia, fierbea, se agita. Zeci de mâini apucau gratiile barierelor fragile, zguduindu-le şi smucindu-le. Uneori mitraliorii cu măşti de gaze postaţi în dreptul fiecărei ieşiri se repezeau către gurile întunecate ale uşilor cu paturile armelor ridicate, dar nu îndrăzneau să lovească prizonierii, darămite să-i împuşte. În alte locuri santinelele încercau să discute cu marea umană dezlănţuită îndesată în cutiile de metal, străduindu-se să liniştească oamenii cu vorba bună.

Dar oare mai puteau înţelege ceva cei din vagoane?

Fuseseră mânaţi în tren pentru că încercaseră să fugă din secţiunile speciale amenajate în tuneluri şi fiindcă erau deja prea mulţi, mai mulţi decât cei sănătoşi.

Comandantul trecu în grabă de cel dintâi vagon şi de al doilea şi atunci Artiom văzu încotro se zoreau aşa. Ultima uşă era locul unde abcesul erupsese. Din vagon se revărsaseră făpturi stranii; abia ţinându-se pe picioare, de nerecunoscut din pricina feţelor umflate, cu membre uimitor de groase. Niciunul nu reuşise încă să fugă: cu excepţia santinelelor, toţi soldaţii înarmaţi cu pistoale automate făcuseră scut în faţa uşii.

Comandantul îşi croi drum prin cordon şi înaintă.

— Le ordon tuturor pacienţilor să se întoarcă la locurile lor imediat! strigă el scoţând din toc pistolul Stecikin din dotarea gradaţilor.

Infectatul cel mai apropiat îşi ridică greoi capul umflat, cu mişcări sacadate, şi îşi linse buzele crăpate.

— De ce vă purtaţi aşa cu noi?

— Ştiţi că sunteţi infectaţi cu un virus de origine necunoscută. Căutăm un leac… Va trebui să-l aşteptaţi.

— Căutaţi un leac, îl maimuţări bolnavul. E nostim.

— Treci în vagon imediat, zise comandantul trăgând piedica revolverului. Număr până la zece şi trag în plin. Unu…

— Pur şi simplu nu vreţi să ne pierdem speranţa, ca să

ne puteţi controla. Până când o să murim.

— Doi.

— A trecut o zi de când n-am mai primit apă. De ce să le dai de băut unor oameni morţi?

— Santinelele se tem să se apropie de gratii. Aşa s-au infectat două dintre ele. Trei.

— În vagoane sunt deja o mulţime de cadavre. Călcăm pe feţele oamenilor. Ştii cum trosneşte un nas sub picior? Şi dacă e al unui copil...

— N-avem unde să le punem. Nu le putem arde. Patru.

— Vagonul de alături e aşa de aglomerat, că morţii stau în picioare. Umăr la umăr cu viii.

— Cinci.

— Pentru Dumnezeu, împuşcă-mă odată! Ştiu că nu există leac. O să mor în curând. Măcar n-o să mai am senzaţia că-mi freacă cineva măruntaiele cu glaspapir, toarnă spirt peste ele...

— Şase.

— Şi le dă foc. Am senzaţia că mi-e capul plin de viermi care-mi rod creierii şi sufletul bucată cu bucată... Miam-miam, ronţ-ronţ...

— Şapte!

— Idiotule! Lasă-ne să ieşim! Lasă-ne să murim ca nişte oameni! Ce drept ai să ne chinui aşa? Ştii că probabil eşti deja...

— Opt! E o măsură preventivă. Ca să supravieţuiască ceilalţi. Sunt pregătit să crăp, dar niciunul dintre voi, potăi ciumate, n-o să plece de aici. Fiţi gata!

Artiom îşi ridică automatul şi luă la ochi cea mai apropiată persoană infectată. Dumnezeule, îşi zise el, e o femeie. De sub tricoul acoperit cu o crustă roşu cafeniu se vedeau sânii umflaţi. Clipi şi răsuci ţeava armei către un bătrân ce se poticnea. Mai întâi mulţimea de monştri începu să bombăne şi bătu în retragere, încercând să se înghesuie înapoi pe uşă, dar nu putu, căci tot mai mulţi infectaţi se scurgeau afară din vagon, ca puroiul proaspăt, gemând şi plângând.

— Sadicule! Ce faci! O să împuşti oameni vii! Nu suntem

zombi!

— Nouă!

Vocea comandantului devenise monotonă şi fără viaţă.

— Dă-ne drumul! urlă bolnavul întinzând braţele către comandant ca şi cum dirija un cor şi mulţimea se năpusti înainte urmând mişcarea mâinilor sale.

— Foc!

Oamenii începură să se strângă în jurul lui Leonid de îndată ce acesta duse instrumentul la buze. Cele dintâi sunete ieşite din flautul său erau timide şi neclare, dar suficiente ca să-i facă pe oameni să se adune în jurul său zâmbind şi bătând din palme, iar când vocea flautului deveni mai fermă, chipurile ascultătorilor se transfigurară de parcă mizeria de pe ele pierise.

De data asta Saşa avu parte de locul de onoare: lângă muzicant. Acum Leonid nu mai era singura ţintă a zecilor de priviri fascinate. Când şi când, căutături admirative se întorceau şi în direcţia ei. Mai întâi fata se simţi stânjenită, în fond nu merita atenţia şi recunoştinţa lor – dar apoi melodia o luă pe sus şi o purtă cu ea, făcând-o să uite împrejurimile la fel cum o carte bună sau o poveste măiestrit spusă te poate captiva până uiţi de toate.

În aer se înălţa aceeaşi melodie, compoziţia fără titlu a lui Leonid. Cu ea începea şi se încheia fiecare dintre spectacolele sale. Putea netezi ridurile şi readucea strălucirea în ochii pustii ca parbrizele prăfuite, aprinzând mici lămpi în interiorul fiecăruia. Saşa ştia deja melodia, dar Leonid deschidea în ea noi uşi misterioase, descoperind noi armonii, şi muzica suna altfel. Ca şi cum ar fi privit cerul îndelung şi deodată printr-o deschidere a norilor albi ar fi zărit o întindere verde, nemărginită.

Brusc simţi un junghi care o făcu să tresară readucând-o înainte de vreme înapoi, sub pământ. Saşa se răsuci speriată. Deci asta era! Mai înalt decât mulţimea, Hunter stătea în spatele ascultătorilor, cu capul dat pe spate. Privirea lui tăioasă era aţintită asupra ei şi nu o eliberă

decât pentru scurt timp ca să-l sfredelească şi pe cântăreţ. Leonid nu-l remarcă pe bărbatul ras în cap sau cel puţin nu dădu niciun semn că ceva ar fi interferat cu interpretarea lui.

În mod straniu, Hunter nu plecă şi nici nu încercă să o ia de acolo sau să întrerupă concertul. Aşteptă până răsunară cele din urmă note, apoi dădu îndărăt şi se făcu nevăzut. Abandonându-l pe Leonid, Saşa îşi croi drum prin mulţime încercând să ţină pasul cu bărbatul ras în cap. Acesta se oprise nu departe, dinaintea unei bănci pe care stătea Homer cu un aer deznădăjduit.

— Ai auzit tot, zise el cu glas răguşit. Plec. Vii cu mine?

— Încotro? întrebă bătrânul, zâmbind la vederea fetei. Ştie tot, îi explică el bărbatului ras în cap.

Hunter o străpunse din nou pe Saşa cu privirea, apoi încuviinţă fără să-i adreseze o vorbă.

— Nu-i departe, zise el întorcându-se către bătrân. Dar… nu vreau să fiu singur.

— Ia-mă pe mine, se oferi Saşa văzându-şi şansa.

Bărbatul ras în cap expiră sonor, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— Mulţumesc pentru cuţit, zise el în cele din urmă. Mi-a fost de mare folos.

Fata tresări lovită, dar îşi recăpătă pe loc curajul.

— Tu hotărăşti ce faci cu cuţitul, obiectă ea.

— N-am avut de ales.

— Dar acum ai.

Saşa îşi muşcă buzele şi se încruntă.

— Ba nu, n-am. Dacă ştii tot, atunci ar trebui să înţelegi. Dacă într-adevăr…

— Ce să înţeleg?

— Cât de important e să ajung la Tulskaia. Cât de important e pentru mine… Cât mai iute cu putinţă.

Saşa văzu că degetele lui tremurau şi că pe umăr i se lăţea o pată închisă la culoare. Începea să se teamă de acest bărbat, dar şi mai mult să se teamă *pentru* el.

— Trebuie să încetezi, îi zise ea cu blândeţe.

— Nu se pune problema, se răsti el. Nu contează cine o

face. Deci de ce nu eu?

— Pentru că o să te distrugi.

Fata îi atinse timid mâna şi el tresări ca ars.

— Trebuie. Deciziile sunt luate de laşi. Dacă mai amân mult, o să distrug întregul metrou.

— Dar dacă e o altă soluţie? Dacă există un leac? Dacă nu mai trebuie s-o faci?

— De câte ori să spun? Nu există leac pentru febra asta! Chiar crezi că aş… Că aş…

— Ce ai alege? îl întrebă Saşa fără să-i dea drumul.

— Nu există alegere! exclamă bărbatul ras în cap scuturându-se de atingerea ei. Plecăm! se răsti el la bătrân.

— De ce nu vrei să mă iei cu tine? protestă ea.

— Pentru că mă tem.

O spusese cu voce joasă, aproape în şoaptă, aşa că numai Saşa îl auzi.

El se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, mârâind scurt către bătrân că peste zece minute pornesc la drum.

— Mă înşel sau cineva are temperaturică? rosti o voce din spatele Saşei.

— Ce?

Se răsuci şi se ciocni de Leonid.

— Mi s-a părut că v-am auzit zicând ceva de o febră, zise el cu un zâmbet nevinovat.

— Ai auzit greşit.

Nu avea chef să discute cu el în clipa aceea.

— Şi eu care am crezut că zvonurile se confirmă, zise cântăreţul îngândurat, ca şi cum ar fi vorbit singur.

— Ce zvonuri? se încruntă Saşa.

— Despre carantina din Serpuhovskaia. Despre nu ştiu ce boală chipurile incurabilă. Despre o epidemie…

O privea cu atenţie, nescăpând nicio tresărire a ochilor şi buzelor ei.

— De când tragi cu urechea? întrebă ea roşind.

— N-o fac niciodată intenţionat. Aşa-i auzul meu de muzician.

Ridică din umeri, deschizând larg braţele.

— E prietenul meu, explică ea fără să ştie de ce, indicând din cap direcţia în care plecase Hunter.

— Un prieten cu clasă, comentă el enigmatic.

— De ce ai zis „chipurile” incurabilă?

— Saşa!

Homer se ridicase de pe bancă privindu-l suspicios pe muzicant.

— Putem să discutăm? Trebuie să decidem ce facem de acum înainte...

— Îmi daţi voie o secundă? zise Leonid.

Concediindu-l pe bătrân cu un zâmbet politicos se trase mai la o parte, făcându-i fetei semn să-l urmeze.

Saşa se apropie nesigură: încă mai simţea că bătălia cu Hunter nu era complet pierdută, că, dacă nu se dădea bătută acum, Hunter n-ar fi avut inima s-o alunge încă o dată. Că încă îl mai putea ajuta, deşi nu avea nici cea mai mică idee cum s-o facă.

— Poate că am auzit de epidemie dinaintea ta? îi şopti Leonid. Poate nu e prima oară când izbucneşte boala asta? Şi dacă ar exista nişte pilule magice care s-o vindece? întrebă el privind-o în ochi.

— Dar el spune că nu există leac. Că toţi trebuie să fie... bâigui Saşa.

— Lichidaţi? termină Leonid fraza în locul ei. El... adică minunea aia de prieten al tău? Ei, asta nu mă miră. Dar ceea ce spun eu este părerea unui medic specialist.

— Vrei să zici că...

— Vreau să zic, spuse cântăreţul punând mâna pe umărul Saşei şi aplecându-se până când ea îi simţi răsuflarea mângâindu-i urechea, că boala poate fi tratată. Există un leac.

Capitolul 15

Doi câte doi

Bătrânul îşi drese gâtul iritat, apoi făcu un pas larg înspre ei.

— Saşa! Trebuie să discut cu tine!

Leonid îi făcu cu ochiul fetei şi se îndepărtă puţin de ea, cedându-i-o lui Homer cu o supunere teatrală. Dar ea nu se mai putea gândi la altceva şi în timp ce bătrânul îi explica el ştia ce, încercând s-o convingă că Hunter încă mai putea fi făcut să se răzgândească, implorând-o şi linguşind-o, fata privea peste umărul lui, către cântăreţ. Acesta nu-i întoarse privirea, însă vagul zâmbet ironic ce-i juca pe buze îi spuse Saşei că vedea şi înţelegea totul. Fata dădea aprobator din cap, gata să fie de acord cu tot ce spunea Homer câtă vreme putea rămâne singură cu muzicantul

încă un minut în care el să termine ceea ce începuse să-i spună. Câtă vreme ea însăşi putea crede că exista un leac.

— Mă întorc într-o clipă, zise ea pierzându-şi răbdarea şi întrerupându-l pe bătrân la jumătatea unui cuvânt.

Se strecură pe lângă el şi fugi înapoi la Leonid.

— Ai venit pentru felul doi? o întâmpină el.

— Trebuie să-mi spui! zise ea sătulă de jocurile lui. Cum?

— E mai complicat de-atât. Ştiu că boala e vindecabilă, ştiu oameni care au învins-o. Pot să te duc la ei.

— Dar ai zis că ştii un leac.

— Ai înţeles greşit ce-am spus, zise el ridicând din umeri. De unde să ştiu eu aşa ceva? Sunt doar un cântăreţ la flaut. Un muzicant ambulant.

— Cine sunt oamenii de care vorbeşti?

— Dacă te interesează, pot să ţi-i prezint. Dar o să avem puţin de mers.

— În ce staţie sunt?

— Nu departe de aici. Poţi afla totul. Dacă vrei.

— N-am încredere în tine.

— Dar vrei să ai, nu-i aşa? observă el. Nici eu nu am încredere în tine şi de aia nu pot să-ţi spun totul.

— De ce vrei să merg cu tine? întrebă Saşa privindu-l bănuitoare.

— Eu? zise el clătinând din cap. Mie mi-e totuna. Tu eşti aia care vrea să vină. Eu nu vreau să salvez pe nimeni şi nici n-aş şti cum. Sau nu aşa.

— Promiţi că o să mă duci la oamenii ăia? Promiţi că ei mă pot ajuta? întrebă ea după o scurtă ezitare.

— O să te duc, răspunse Leonid cu fermitate.

— Ce-ai hotărât? întrebă insistent bătrânul întrerupându-i iar.

— Nu merg cu dumneavoastră, zise Saşa jucându-se cu breteaua salopetei. El zice că există un leac pentru febra asta, adăugă ea răsucindu-se către muzicant.

— Minte, replică Homer nesigur.

— Văd că ştiţi despre viruşi mai multe decât mine, zise Leonid respectuos. I-aţi studiat sau ştiţi din experienţă

personală? Credeţi şi dumneavoastră că a-i extermina pe toţi e calea cea mai bună de a opri infecţia?

— De unde...? începu năucit bătrânul. I-ai spus tu? o întrebă el pe Saşa.

— Uite că vine prietenul tău, superspecialistul, zise Leonid făcând un pas prudent îndărăt, căci îl zărise pe Hunter apropiindu-se. Ei, acum că toată brigada sanitară e prezentă încep să mă simt de prisos.

— Minte! Vrea numai să te facă să... Dar şi dac-ar fi adevărat, îi şopti disperat Homer, n-o să ai timp să faci nimic. Peste o zi Hunter va reveni cu întăriri. Dacă stai cu noi, poate o să reuşeşti să-l convingi... Dar băiatul ăsta...

— N-o să pot face nimic, răspunse mohorâtă Saşa. Nimic nu-l mai poate opri, o simt. Trebuie să i se dea o alegere. Ceva care să-l despartă.

— Să-l despartă? repetă Homer ridicând din sprâncene.

— Mă întorc în mai puţin de o zi, promise ea îndepărtându-se.

De ce o lăsase să plece?

De ce fusese slab şi îi permisese unui vagabond ţicnit să-i răpească eroina, muza, fiica? Cu cât îl studia mai amănunţit pe Leonid, cu atât îi plăcea mai puţin. Ochii lui mari şi verzi erau capabili să arunce priviri neaşteptat de lacome şi când tânărul credea că nu-l vede nimeni pe faţa lui angelică treceau umbre obscure.

Ce voia ea de la cântăreţ? În cel mai bun caz, acest cunoscător al frumosului avea să înfigă un ac în floarea inocenţei ei şi să o lase să se usuce în amintirea lui, mototolită, cu tot farmecul tinereţii, imposibil de reamintit sau de fotografiat, risipit ca polenul. Dezamăgită şi folosită, fata avea să fugă, dar avea să treacă mult timp până să se cureţe şi să uite, mai ales dat fiind că afurisitul ăsta de menestrel ambulant voia s-o câştige prin înşelătorie.

Atunci de ce o lăsase să plece?

Din laşitate. Pentru că Homer nu se temea doar să-l

contrazică pe Hunter, ci se temea şi să-i pună întrebările ce nu-i dădeau pace. Saşa era îndrăgostită, aşa că îndrăzneala ei şi nebunia îi puteau fi iertate. Dar brigadierul i-ar fi arătat şi lui aceeaşi indulgenţă? În sinea sa Homer încă îi mai spunea „brigadierul”, în parte din obişnuinţă, în parte pentru că asta îl făcea să se simtă mai liniştit: nu se petrecea nimic cumplit, nimic ieşit din comun, era acelaşi brigadier din garda de nord a Sevastopolskaiei. Numai că nu era aşa. Bărbatul care îşi potrivea pasul cu al lui Homer nu era acelaşi mercenar nesociabil. Bătrânul începea să înţeleagă că tovarăşul său de călătorie se transforma sub ochii lui. I se întâmpla ceva teribil şi ar fi fost o prostie s-o negi. Era inutil să încerce să se convingă de contrariu.

De ce Hunter îl luase iar pe Homer cu el? Ca să-i arate deznodământul sângeros al dramei? Era pregătit acum să extermine nu numai întreaga Tulskaia, ci şi pe sectanţii adăpostiţi în tunel şi staţia Serpuhovskaia, odată cu locuitorii ei şi cu soldaţii trimişi acolo de garnizoana Hansei, şi asta numai pe baza bănuielii că unul dintre ei ar fi putut fi infectat. O soartă asemănătoare i se putea pregăti şi Sevastopolskaiei.

Nu mai avea nevoie de motive pentru a ucide, acum îi trebuia doar un pretext.

Homer abia era în stare să găsească suficientă putere ca să mărşăluiască în urma lui Hunter ca hipnotizat, contemplând şi consemnând crimele brigadierului ca într-un coşmar. Justificându-se că erau comise ca să salveze vieţi, încercând să se convingă că acesta era răul cel mai mic. Lui Homer, necruţătorul brigadier i se părea o încarnare a lui Moloh[7] şi nu era el omul care să se ia la întrecere cu soarta.

Dar Saşa nu părea să creadă în soartă. Şi dacă în străfundul inimii lui bătrânul acceptase deja că Tulskaia şi Serpuhovskaia aveau să fie transformate în Sodoma şi Gomora, fata încă se mai agăţa de orice speranţă, cât de mică. Homer nu mai încerca să se convingă că aveau să se

---

[7] Zeitate pomenită în Biblie căreia i se aduceau jertfe umane.

descopere nişte pastile, un ser sau un vaccin înainte ca Hunter să oprească epidemia cu plumb şi foc. Saşa era pregătită să caute un leac până la capăt.

Homer nu era nici soldat, nici doctor şi pe deasupra era prea bătrân ca să creadă în miracole. Însă mai exista o părticică din sufletul său care tânjea după minuni şi visa o salvare. Smulsese părticica aceea din sine şi o lăsase să plece cu Saşa.

Pur şi simplu pusese pe umerii fetei povara pe care nu îndrăznea s-o poarte el.

Şi în resemnarea lui găsise o oarecare pace. În douăzeci şi patru de ore totul avea să se sfârşească. După asta bătrânul urma să dezerteze, să-şi găsească o chilie şi să-şi termine cartea. Acum ştia care era subiectul.

Despre un animal dăruit cu inteligenţă care găsise o stea vrăjită căzută din înalturi, o scânteie divină, o înghiţise şi devenise om. Despre cum, după ce furase focul zeilor, nu reuşise să-l stăpânească şi transformase lumea în cenuşă. Despre cum, drept pedeapsă, peste exact zece mii de ani acea scânteie de umanitate îi fusese luată, dar pierzând-o el nu devenise din nou o fiară, ci se transformase în ceva mai teribil, care nici nu avea nume.

Şeful patrulei strecură pumnul de cartuşe în buzunar şi pecetlui înţelegerea cu muzicantul printr-o strângere fermă de mână.

— Pentru o plată simbolică pot să vă fac rost de o drezină, zise el.

— Plimbările pe jos mi se par mai romantice, zise Leonid.

— Ei, atunci s-o luăm altfel. Nu pot să vă las să umblaţi prin tuneluri de capul vostru, zise santinela încercând să-l înduplece. Oricum trebuie să vă însoţească cineva. Fata ta nici n-are acte... Aşa poţi să ajungi numaidecât la destinaţie, eşti acolo cât ai clipi şi poţi să rămâi singur cu ea, şopti el sonor.

— Nu avem nevoie să fim singuri, declară Saşa cu vehemenţă.

— O să considerăm că e o gardă de onoare. Ca şi cum suntem prinţul şi prinţesa de Monaco ieşiţi pe promenadă, zise cântăreţul făcându-i o plecăciune fetei.

— Ce prinţesă?! întrebă Saşa copleşită de curiozitate.

— Prinţesa de Monaco. A existat un principat cu numele ăsta odată. Pe Côte d'Azur, Coasta de Azur...

— Ascultaţi, interveni santinela. Dacă vreţi să mergeţi pe jos, pregătiţi-vă, da? Un încărcător cu cartuşe, da, e drăguţ, dar flăcăii ăştia trebuie să revină la bază până diseară. Hei, Kostea! îi strigă el unui soldat. Condu-i pe ăştia doi până la Kievskaia, spune-le patrulelor că-i vorba de o deportare. Du-i până în staţia radială şi întoarce-te direct aici. Bine-aşa? se întoarse el către Leonid.

— Da, să trăiţi, zise Leonid salutând în glumă.

— Să mai treci pe-aici, îi făcu paznicul cu ochiul.

Era incredibil cât se deosebea teritoriul Hansei de restul metroului. Pe toată fâşia de tunel dintre Paveleţkaia şi Oktiabrskaia, Saşa nu văzuse niciun loc unde să domnească întunericul. Din cincizeci în cincizeci de paşi erau becuri atârnate de fire întinse de-a lungul zidului, fiecare oferind suficientă lumină ca să ajungi până la următorul. Până şi tunelurile de rezervă sau cele secrete ce se desprindeau din linia principală erau bine luminate şi nu mai aveau nimic înspăimântător.

Dacă ar fi depins de Saşa, ar fi pornit cu toată graba, făcând totul ca să economisească minutele preţioase, dar Leonid o convinse că nu trebuia să se zorească. Refuzase de-a dreptul să-i spună încotro aveau să pornească o dată ajunşi în Kievskaia şi mergea în pas de plimbare, arborând o mină plictisită: ea presupuse că muzicantul străbătuse adesea porţiuni de tunel interzise locuitorilor de rând ai metroului.

— Mă bucur că prietenul tău are felul lui personal de a privi lucrurile, zise el.

— Cum aşa? întrebă Saşa încruntându-se.

— Dacă ar fi sperat cu aceeaşi încăpăţânare ca tine să salveze populaţia civilă, ar fi trebuit să-l luăm cu noi. Aşa însă ne-am separat pe perechi şi fiecare are parte de ceea

ce vrea. El să omoare, tu să salvezi...

— Nu vrea să omoare pe nimeni! exclamă ea cu o voce stridentă şi mult prea sonoră.

— A, da, nu-şi face decât datoria... oftă cântăreţul. Şi cine-s eu să-l judec?

— Şi tu de ce o să ai parte? zise Saşa fără să-şi mai ascundă sarcasmul. Să cânţi la flaut?

— O să fiu în compania ta, zise Leonid zâmbind. Ce-mi mai trebuie ca să fiu fericit?

— Vorbeşti şi tu aşa, zise Saşa clătinând din cap. Nici nu mă cunoşti. Cum te-aş putea face fericit?

— Sunt diferite căi. E suficient să mă uit la o fată frumoasă ca să fiu mai bine dispus. Şi pe urmă...

— Crezi că te pricepi la frumuseţe? întrebă ea aruncându-i o privire piezişă.

— E singurul lucru despre care am habar, zise el încuviinţând cu solemnitate.

— Şi eu ce am atât de special? întrebă ea cu fruntea descreţindu-i-se în sfârşit.

— Felul în care străluceşti!

Vorbise pe un ton serios, dar o clipă mai târziu rămase cu un pas în urmă şi o măsură din cap până-n picioare.

— Păcat că-ţi plac hainele astea aşa rudimentare, adăugă el.

— Care-i problema cu ele? întrebă fata rămânând de asemenea în urmă ca să nu-i mai simtă privirea plimbându-i-se pe spate.

— Nu lasă lumina să treacă. Iar eu sunt ca un fluture de noapte... mereu zbor către lumină, zise el fâlfâind din mâini cu o expresie voit nătângă.

— Ţi-e frică de întuneric? îl întrebă ea acceptând jocul.

— De singurătate!

Leonid afişă o tristeţe prefăcută şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Fusese o greşeală. Acordând strunele, le calculase greşit rezistenţa şi cea mai fină dintre ele, cea mai delicată, cea care ar fi început să cânte peste numai o clipă, se rupse cu un zăngănit.

Curentul uşor al tunelului, care alungase gândurile serioase ale Saşei şi o făcuse să răspundă aluziilor glumeţe ale muzicantului, pieri pe loc. Redeveni serioasă şi se mustră că se lăsase fermecată de el. Pentru asta îl abandonase pe Hunter şi-l lăsase în urmă pe bătrân?

— De parcă ai şti cu adevărat ce-nseamnă asta! se răsti Saşa şi-i întoarse spatele.

Serpuhovskaia, lividă de frică, se pierdea în întuneric. Soldaţi cu măşti de gaze îi blocaseră ambele tuneluri şi ocupaseră pasajul care o lega de Linia Circulară, iar staţia zumzăia ca un roi deranjat, anticipând dezastrul. Hunter şi Homer străbătură peronul sub escortă înarmată, ca nişte ofiţeri de rang înalt, şi fiecare locuitor al Serpuhovskaiei încercă să îi privească în ochi ca să afle dacă aceştia doi ştiau ce se întâmpla şi dacă soarta lor fusese decisă. Homer nu-şi desprinse privirile din podea. Nu voia să-şi amintească feţele lor.

Brigadierul nu-i spusese încotro avea de gând să pornească de aici, dar bătrânul ghicea şi singur. Înaintea lor se afla Polisul. Patru staţii de metrou legate între ele prin pasaje, un adevărat oraş cu mii de locuitori. Capitala neoficială a metroului, altminteri împărţit în zeci de principate feudale aflate în conflict. Un bastion al ştiinţei şi culturii. Un sanctuar pe care nimeni nu îndrăznea să-l invadeze sau să-l atace. Nimeni, fireşte, cu excepţia lui Homer, mesagerul pe jumătate nebun al molimei.

Dar în ultimele zile începuse să se simtă mai bine. Greaţa bătuse în retragere, iar tusea de tuberculos care-l silise să-şi spele masca însângerată se mai domolise. Poate că trupul său învinsese boala prin forţe proprii? Sau poate nici nu existase vreo boală? Poate că era prea ipohondru. Ştiuse dintotdeauna că are tendinţa asta, dar tot se îngrozise...

Întinderea de tunel de dincolo de Serpuhovskaia era întunecată şi izolată şi avea o reputaţie proastă. Din câte ştia Homer, nu ar fi trebuit să întâlnească niciun suflet

până ajungeau la Polis, dar Polianka, staţia dintre Serpuhovskaia locuită şi Boroviţkaia cea rezidenţială, putea surprinde călătorii. Prin metrou circulau numeroase legende despre Polianka: dacă era să le crezi, arareori punea în pericol vieţile celor ce o traversau, totuşi le putea vătăma minţile.

Bătrânul trecuse pe acolo de câteva ori, însă nu întâlnise nimic ieşit din comun. Legendele aveau explicaţii şi pentru asta şi Homer le ştia pe toate. Şi acum spera din tot sufletul că staţia va rămâne moartă şi abandonată ca în vremurile mai bune.

Când mai aveau o sută de metri până la Polianka îl copleşi un sentiment straniu. Bănui că era ceva în neregulă odată cu primele raze de lumină electrică reflectată din pereţii de marmură ai staţiei, odată cu primele ecouri ce purtau până la el crâmpeie de sunete. Desluşea limpede voci omeneşti... Şi asta nu era în regulă. Mai rău, Hunter, care avea mijloacele lui misterioase de a simţi prezenţa oricărei fiinţe vii, rămânea acum surd şi nepăsător.

Absorbit de propriile gânduri nu răspunse privirilor neliniştite ale bătrânului, ca şi cum nu putea vedea ceea ce vedea Homer. Staţia era locuită? Când se întâmplase asta? Homer se întrebase adesea de ce, aşa strâmtă cum era Polianka, locuitorii Polisului nu încercaseră niciodată să anexeze şi să dezvolte această staţie pustie. Nu-i împiedica nimic cu excepţia superstiţiilor, dar se pare că se dovediseră suficiente pentru a-i face să lase în pace staţia de tranzit.

Până când, din câte se părea, cineva îşi învinsese spaimele şi instalase aici un oraş din corturi, trăsese lumină... Ce risipă de curent electric făceau! Chiar înainte să iasă din tunel şi să-şi continue drumul pe şine, de-a lungul peronului, bătrânul îşi umbri ochii cu mâna ca să nu fie orbit: becuri puternice cu mercur străluceau sus sub tavanul staţiei.

Uimitor! Nici măcar Polisul nu arăta atât de curat şi de festiv. Nicio urmă de praf sau funingine pe pereţi, lespezile de marmură străluceau, iar tavanul părea să fi fost văruit

abia cu o zi în urmă. Homer nu zări niciun cort printre arcade... poate nu avuseseră timp să le ridice? Sau poate aveau de gând să amenajeze un muzeu? Te puteai aştepta la asta din partea adunăturii de excentrici care conducea Polisul.

Peronul se umplu treptat de lume. Oamenii nu manifestau niciun interes faţă de banditul cu cască de titan şi înarmat până în dinţi şi nici faţă de bătrânul şleampăt ce şchiopăta alături de el. Privindu-i mai atent, Homer îşi dădu seama că nu avea puterea să mai facă nici măcar un pas: picioarele îl trădaseră.

Toţi cei ce se apropiaseră de margine erau îmbrăcaţi de parcă în Polianka se turnase un film despre anii 2000. Paltoane noi-nouţe şi pelerine de ploaie, geci în culori vii, blugi albaştri precum cerul... Unde erau blugii vechi şi peticiţi, unde era eternul roşu cafeniu al metroului, cimitirul tuturor culorilor? De unde apăruse toată bogăţia asta?

Şi feţele... Nu erau feţele unor oameni care-şi pierduseră întreaga familie într-o clipă. Erau feţele unora care văzuseră soarele în acea zi şi care îşi începuseră dimineaţa cu un duş fierbinte. Bătrânul ar fi pariat tot ce-avea. Şi mai era ceva... Mulţi dintre ei i se păreau vag cunoscuţi.

Aceşti oameni incredibili apăreau în număr tot mai mare, înghesuindu-se la marginea peronului fără să coboare însă pe şine. În curând mulţimea elegantă şi îngrijită umplu staţia de la un capăt la altul. Şi în continuare nimeni nu-l privea pe Homer. Se uitau oriunde altundeva – la pereţi, în ziare, unii la alţii – cu căutături furişe, lugubre sau curioase, cu dispreţ sau cu simpatie... dar nu la bătrân, de parcă acesta era o nălucă.

De ce se adunaseră aici? Ce aşteptau?

În cele din urmă Homer îşi veni în fire. Unde era brigadierul? Cum avea să explice inexplicabilul? De ce nu zisese nimic?

Hunter se oprise ceva mai departe. Nu manifesta niciun interes faţă de staţia înţesată de oameni ieşiţi parcă din fotografiile de acum un sfert de veac. Privea sumbru în gol,

ca şi cum se izbise de o barieră, ca şi cum în aerul de dinaintea lui, chiar în dreptul ochilor, plutea ceva. Bătrânul se apropie de el şi aruncă o privire prudentă prin vizorul căştii.

Şi atunci Hunter lovi.

Pumnul lui încleştat se năpusti de la stânga la dreapta, pe o traiectorie stranie, ca şi cum brigadierul încerca să spintece pe cineva invizibil cu un cuţit inexistent. Fu cât pe ce să-l nimerească pe Homer. Acesta sări în lături, dar Hunter îşi continuă lupta. Lovi, apoi se retrase în defensivă, încercând să imobilizeze pe cineva într-o priză ca de oţel, dar în clipa următoare gâfâia el însuşi în strânsoare. Eliberându-se cu greutate, se lansă iar în atac. Soarta luptei îi scăpa din mâini, adversarul său invizibil câştiga. Lui Hunter îi era din ce în ce mai greu să se ridice în picioare după fiecare lovitură. Mişcările îi deveniră tot mai lente, mai puţin sigure.

Bătrânul avea senzaţia că mai văzuse aşa ceva, şi chiar de curând. Dar când şi unde? Şi ce naiba păţise brigadierul? Homer îl strigă, însă acesta era posedat şi nu-l auzi.

Oamenii de pe peron continuau să-l ignore pe Homer. El nu exista pentru ei, aşa cum nici ei nu existau pentru el. Erau preocupaţi de altceva: îşi consultau tot mai alarmaţi ceasurile de mână, pufăind iritaţi, discutând cu vecinii şi privind cifrele roşii ale ceasului electronic de la gura tunelului.

Homer îl privi împreună cu ceilalţi, mijind ochii. Era un ceas care număra timpul trecut de la plecarea ultimului metrou. Dar ecranul lui părea nefiresc de lung, cu zece cifre: opt înainte de cele două puncte şi alte două – secundele – după ele. Puncte roşii îşi tot schimbau poziţia numărând trecerea secundelor şi prima cifră din acest număr incredibil se schimbă: douăsprezece milioane şi ceva.

Răsună un ţipăt... Şi un suspin.

Bătrânul îşi smulse privirile de la ceasul cel misterios. Hunter zăcea nemişcat cu faţa-n jos pe şine. Homer se

repezi la el şi răsuci cu greutate trupul greu şi inert. Da, brigadierul respira, deşi chinuit, şi nu avea răni vizibile, cu toate că dăduse ochii peste cap ca un mort. Mâna dreaptă îi rămăsese încleştată şi abia acum bătrânul observă că Hunter nu participase neînarmat la această luptă stranie. Din pumn i se iţea mânerul cuţitului negru.

Homer îl pălmui şi Hunter începu să clipească, gemând ca un om care suferă de mahmureală. Se propti în coate şi-l examină pe bătrân cu ochi înceţoşaţi. Apoi se ridică în picioare dintr-un salt, scuturându-se.

Mirajul pieri: oamenii cu haine de ploaie şi geci viu colorate dispărură fără urmă, lumina orbitoare se stinse şi praful anilor se aşternu din nou pe pereţi. Staţia era întunecoasă, pustie şi moartă, aşa cum şi-o amintea Homer din alte expediţii de-ale sale.

Tot drumul până în Oktiabrskaia niciunul nu scoase o vorbă. Singurele sunete erau cele ale gărzilor desemnate să-i escorteze: conversaţii şoptite, pufnete şi icnete când se împiedicau de traverse. Saşa nu era supărată pe muzicant, ci pe sine. El... Care era treaba cu el? Se purta exact aşa cum era de aşteptat. În cele din urmă se simţi stânjenită din cauza cuvintelor pe care i le adresase lui Leonid. Poate că fusese prea aspră?

Dar apoi ajunseră în Oktiabrskaia şi cursul gândurilor ei se schimbă. Era normal. La vederea acestei staţii, Saşa uită de orice altceva pe lume. În ultimele zile ajunsese în locuri a căror existenţă nici n-o bănuise mai-nainte. Dar rafinamentul Oktiabrskaiei le eclipsa pe toate. Podelele de granit erau acoperite cu covoare, complet roase, dar păstrându-şi modelul original. Lămpi turnate ca să arate ca nişte torţe aprinse şi lustruite inundau sala cu o lumină lăptoasă, egală. Oameni cu feţe strălucitoare stăteau la măsuţe presărate ici-colo, discutând alene sau trecându-şi din mână-n mână bucăţi de hârtie.

— Ce... bogăţie e aici, zise Saşa uluită, cât pe ce să-şi sucească gâtul în încercarea ei de a vedea totul.

— Staţiile de pe Linia Circulară îmi amintesc de nişte bucăţele de chebap de porc înşirate pe o frigare, îi şopti Leonid. Curge grăsimea din ele. Apropo de asta! Poate am putea să mâncăm ceva?

— N-avem timp, zise ea clătinând din cap şi sperând că nu-i auzise stomacul ghiorţăind lacom.

— Ei, haide! zise cântăreţul întinzându-i o mână. E un mic local aici. Orice-ai mâncat tu pân-acum nici nu se compară. Băieţi, voi n-aţi vrea să îmbucaţi ceva? întrebă el gărzile. Nu vă faceţi griji, ajungem în două ore. N-am pomenit aiurea de chebap. Gătesc ăştia o mâncare...

Începu să vorbească despre carne în termeni aproape poetici şi Saşa şovăi, apoi cedă. Dacă nu mai aveau decât două ore până la destinaţie, un prânz de jumătate de oră nu conta. Aveau aproape o zi întreagă la dispoziţie şi cine ştie când o să mai aibă şansa să mănânce?

Chebapul se ridică la înălţimea poeziei. Dar lucrurile nu se opriră aici: Leonid comandă o sticlă cu berea casei. Saşa nu rezistă şi sorbi un păhărel de curiozitate, iar Leonid şi gărzile băură restul.

Ceva mai târziu, redevenind conştientă, sări în picioare – pe care şi le simţea cam moi – şi îi ceru lui Leonid pe un ton sever să se ridice. Cu atât mai sever, cu cât, în timpul mesei, ameţită de băutură, îi îndepărtase abia în ultima clipă mâna care tot poposea pe genunchii ei. O mână uşoară, cu degete sensibile şi neruşinate. El îşi ridicase imediat mâinile în aer, „Mă predau!”, dar pielea ei îşi amintea atingerea lui. De ce se grăbise să-l respingă? se întrebă Saşa, pedepsindu-se imediat cu o ciupitură. Acum trebuia să-şi şteargă întregul prânz din memorie, să se scuture de el ca de ceva fără sens şi să presare vorbe pe deasupra.

— Oamenii de-aici sunt ciudaţi, îi zise ea lui Leonid.

— Cum? întrebă el dând paharul peste cap dintr-o înghiţitură şi ridicându-se în cele din urmă de la masă.

— Ceva lipseşte din ochii lor.

— Foamea, zise categoric cântăreţul.

— Nu, nu numai asta... E ca şi cum nu-şi doresc nimic.

— Păi nici nu-şi doresc nimic, pufni Leonid. Sunt bine hrăniţi. Regina Hansa le dă de mâncare. Şi ce-i în neregulă cu ochii lor? Sunt nişte ochi perfect normali, apatici şi lenevoşi…

— Când locuiam cu tata, ne-ar fi ajuns pentru trei zile ce am lăsat azi în farfurie, zise ea cu seriozitate. Poate ar fi trebuit să luăm resturile şi să le dăm cuiva?

— Nu-i nimic, o să le dea la câini, zise muzicantul. Aici cerşetorii n-au ce căuta.

— Dar ar putea să le dea staţiilor învecinate, unde există oameni flămânzi.

— Hansa nu se dă în vânt după acte caritabile, interveni unul dintre soldaţi, cel pe nume Kostea. N-au decât să se descurce singuri. Nu ne încurcăm noi cu toţi leneşii!

— Eşti născut în Cerc? întrebă Leonid.

— Am trăit aici dintotdeauna! De când mă ţin minte!

— Atunci s-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar şi oamenii care nu s-au născut pe Linia Circulară trebuie să mănânce din când în când, îi zise cântăreţul.

— Păi să se mănânce între ei! Sau ar fi mai bine să ni se ia totul şi să se împartă la toţi, cum zic Roşiii? întrebă arţăgos soldatul.

— Păi dacă se va continua tot aşa… începu Leonid.

— Atunci ce?! Ţine-ţi gura, slăbănogule, ai zis deja destule ca să te alegi c-o deportare!

— Deportarea am aranjat-o mai devreme, răspunse flegmatic cântăreţul. Asta facem aici.

— Dar aş putea să te predau cui trebuie. Ca pe un spion al Roşiilor! zise încins soldatul.

— Şi eu aş putea să te reclam că ai băut în timpul gărzii…

— Tu… Păi tu ne-ai… Şi tu…

— Nu, ne pare rău! N-a vrut să spună asta, interveni Saşa apucându-l pe cântăreţ de mânecă şi îndepărtându-l de Kostea care începuse să răsufle precipitat.

Dădea să-l tragă pe Leonid jos, pe şine, când zări ceasul staţiei şi scoase o exclamaţie de surpriză. Masa şi certurile de după îi costaseră aproape două ore. Se lua la întrecere

cu Hunter şi el sigur nu se oprise nicio clipă. În spatele ei muzicantul izbucni într-un râs de beţiv.

Tot drumul până la Park Kulturi paznicii îi bombardară cu remarci dispreţuitoare. Din când în când Leonid era cât pe ce să cedeze impulsului său natural şi să le răspundă, şi Saşa se văzu silită să-l oprească sau să-l convingă să se răzgândească. Alcoolul continua să circule prin creierul cântăreţului, făcându-l mai îndrăzneţ şi mai insolent. Fata trebuia să se ferească tot timpul de mâinile lui neastâmpărate.

— Chiar nu-ţi place deloc de mine? o întrebă el jignit. Nu-s genul tău, aşa-i? Nu-ţi plac cei ca mine, tu vrei muşchi... şi ci-ca-triiii-ci. De ce ai venit cu mine?

— Pentru că mi-ai promis ceva! zise ea împingându-l. Nu pentru asta...

— Nu-s aşa, oftă el întristat. Mereu aceeaşi poveste. Dacă ştiam că eşti aşa o mironosiţă...

— Nu ţi-e ruşine?! E vorba de oameni... Oameni în carne şi oase... O să moară toţi dacă nu ajungem la timp!

— Şi eu ce pot să fac? Abia îmi mişc picioarele. Ştii ce grele sunt? Uite, pune mâna... Şi oamenii... O să moară oricum. Mâine sau peste zece zile. Şi eu, şi tu. Ce-i cu asta?

— Deci m-ai minţit? M-ai minţit! Homer mi-a spus! M-a prevenit! Încotro mergem?

— Nu, nu te-am minţit! Vrei să-ţi jur că nu te-am minţit? O să vezi cu ochii tăi. O să-mi ceri scuze. Şi pe urmă sper c-o să-ţi fie ruşine şi o să-mi spui: Leonid, îmi e aşa ru-şine!

Strâmbă din nas.

— Unde mergem?

— Urmăm drumul pavat cu cărămizi galbene. Urmează cărămizile galbene, galbene, galbene, cântă muzicantul dirijând cu degetul.

Apoi îşi scăpă cutia cu flautul, înjură, se aplecă s-o ridice şi fu cât pe ce să cadă în nas.

— Hei, beţivanilor! Sunteţi în stare s-ajungeţi la Kievskaia? le strigă unul dintre paznici.

— Mersi că te preocupă! zise cântăreţul făcându-i o

plecăciune. O să ajungem acolo urmând drumul cu cărămizi galbene şi Dorothy îşi va afla drumul spre casă.

Homer nu crezuse niciodată legendele despre Polianka şi acum staţia se hotărâse să-i dea o lecţie.

Unii îi spuneau Staţia Destinului şi o venerau ca pe un oracol.

Unii credeau că un pelerinaj aici, într-un punct crucial al vieţii tale, putea despărţi uşor cortina ce ascundea viitorul, oferindu-ţi un indiciu sau o cheie, prevestind şi predeterminând cărarea ce-ţi mai rămânea înainte.

Alţii... Dar oamenii cu mintea limpede ştiau că în staţie erau emisii de gaze toxice care inflamau imaginaţia şi provocau halucinaţii.

La naiba cu scepticii!

Ce putea să însemne viziunea lui? Bătrânul simţea că-l despărţea doar un pas de răspuns, dar tocmai acum gândurile i se încâlciră şi nu reuşi să-l găsească. Îl revăzu pe Hunter tăind aerul cu lama lui neagră. Homer ar fi dat orice să afle ce anume văzuse brigadierul, cu cine se luptase, din ce duel ieşise înfrânt, chiar dacă nu mort.

— La ce te gândeşti?

Bătrânul fu atât de surprins, încât simţi un junghi în măruntaie. Până acum Hunter nu i se adresase niciodată fără un motiv întemeiat. Ordine răstite, bombăneli nemulţumite sau replici tăioase... Cum să te aştepţi la o discuţie de la suflet la suflet cu cineva care nu avea unul?

— A, la nimic, se bâlbâi Homer.

— Te gândeşti. Te aud gândindu-te, zise Hunter fără inflexiuni în glas. La mine. Ţi-e teamă?

— Chiar acum nu, minţi bătrânul.

— Nu te teme. N-o să mă ating de tine. Tu... îmi reaminteşti.

— De cine? întrebă Homer prudent după o jumătate de minut de tăcere.

— Îmi reaminteşti ceva despre mine. Uitasem că exista aşa ceva în mine, dar tu îmi reaminteşti, zise Hunter

privind în bezna din faţa sa în timp ce cuvintele i se desprindeau cu mare greutate de pe buze.

— Deci de aia m-ai luat cu tine? întrebă Homer simţindu-se dezamăgit şi intrigat, căci se aşteptase la altceva.

— E important să nu uit asta. Foarte important, răspunse brigadierul. Şi e important şi pentru ceilalţi ca eu... Altfel ar putea să... ce s-a mai întâmplat deja.

— Ai probleme cu memoria? zise bătrânul cu senzaţia că se furişează printr-un câmp minat. Ai păţit ceva?

— Îmi amintesc totul cum nu se poate mai bine! răspunse tăios brigadierul. Numai pe mine mă uit. Şi mă tem să nu mă uit de tot. O să-mi reaminteşti tu, da?

— Da, zise Homer încuviinţând şi din cap, deşi Hunter nu-l putea vedea.

— Cândva totul avea logică, zise brigadierul luptându-se cu cuvintele. Tot ce făceam. Apăram metroul, îi apăram pe oameni. Pe oameni. Misiunea era cum nu se poate mai clară: să neutralizez orice ameninţare. S-o anihilez. Asta era ideea!

— Păi asta e şi acum...

— Acum? Nu mai ştiu cum e acum. Vreau ca totul să fie clar, cum era mai înainte. N-o fac doar de dragul de-a o face, nu sunt un bandit. Nu-s un ucigaş! E pentru binele tuturor. Am încercat să trăiesc departe de oameni, ca să fie în siguranţă... Dar m-am speriat. Începusem să uit de mine foarte repede... a trebuit să revin printre oameni. Ca să-i apăr, să-i ajut... Ca să-mi amintesc. Şi pe urmă, la Sevastopolskaia... M-au acceptat. E sălaşul meu. Trebuie să salvez staţia. Trebuie să-i ajut. Nu contează ce preţ o să plătesc pentru asta... Când o să neutralizez ameninţarea... Asta e ceva important, ceva sincer. Poate atunci o să-mi amintesc. Trebuie. De asta mă grăbesc aşa, altminteri... Evoluează din ce în ce mai repede. Trebuie să-i pun capăt în douăzeci şi patru de ore. Să fac totul: să ajung la Polis, să adun un escadron, să mă întorc... Dar între timp tu o să-mi aduci aminte, da?

Homer încuviinţă ţeapăn. Se temea până şi să-şi imagineze ce se putea întâmpla dacă brigadierul ar fi uitat

complet de sine. Cine avea să sălăşluiască în acest trup dacă vechiul Hunter adormea pentru totdeauna? Ar fi fost... Ar fi fost ceea ce îl învinsese azi, în acea bătălie fantomă?

Polianka rămăsese departe în urmă: Hunter gonea către Polis ca un ogar care simţise mirosul prăzii şi fusese eliberat din lesă. Sau ca un lup care încerca să scape de urmăritorii săi?

La capătul tunelului se ivi o lumină.

Reuşiră să se târască până în Park Kulturi şi Leonid încercă să cadă la pace cu escorta lor, invitându-i pe toţi la „un restaurant excelent”, dar de-acum cei doi soldaţi erau în gardă. Aproape că nu-i dădură voie să meargă nici la privată. După ce se consultară în şoaptă, unul dintre ei fu de acord să-i păzească, iar celălalt se făcu nevăzut.

— Mai ai ceva bani? întrebă direct bărbatul de pază la uşă.

— Puţini, zise Leonid punând cinci cartuşe în palma întinsă.

— Dă-i încoace! Kostea s-a decis să te toarne. Crede că eşti un spion de-ai Roşiilor. Dacă are dreptate, ar trebui să ştii, mai ales că de aici e un pasaj până la linia ta. Dacă se înşală, poţi sta aici până vin cei de la contraspionaj şi n-ai decât să te târguieşti cu ei.

— M-aţi dat în vileag, ai? zise Leonid încercând să se oprească din sughiţat. OK. Aşa să fie... O să revenim. Mulţumesc de ajutor!

Îşi azvârli braţul în aer într-un salut nefamiliar.

— Auzi... Dă-l în mă-sa de pasaj! Condu-ne până-n tunel, ce zici?

O prinse pe Saşa de mână şi porni cu o viteză remarcabilă ţinând cont că se clătina pe picioare.

— Ce drăguţ din partea lui, bombănea el printre dinţi. E aici un pasaj până la linia ta... Cum ţi-ar plăcea să ieşi la suprafaţă? Patruzeci de metri mai jos. De parcă nu ştie că totul e blocat de multă vreme...

— Unde mergem? întrebă Saşa, care nu mai pricepea nimic.

— Cum adică unde? Către Linia Roşie! Ai auzit: au prins un agent provocator şi l-au demascat… bombăni Leonid.

— Eşti Roşu?

— Fată dragă! Nu-mi mai pune asemenea întrebări. Pot fie să gândesc, fie să fug. Şi e mai important să fugim… Dintr-o clipă-ntr-alta prietenul nostru va da alarma… Şi o să ne împuşte pentru că ne-am împotrivit arestării… Nu ne ajung banii, vrem şi o medalie…

Se repeziră în tunel, lăsându-l pe soldat la gura acestuia. Alergară înainte către Kievskaia, ţinându-se de perete. Oricum nu aveau timp să ajungă în staţie, îşi zise Saşa. Dacă muzicantul avea dreptate, cel de-al doilea soldat indica deja direcţia în care o luaseră fugarii…

Leonid coti brusc într-un tunel lateral bine luminat, mişcându-se încrezător de parcă se întorcea acasă. Peste câteva minute în depărtare se iviră steaguri, gratii metalice şi cuiburi de mitralieră construite din saci cu nisip şi se auziră nişte câini lătrând. Un post de trecere a frontierei? Fuseseră deja preveniţi despre fugari? Cum plănuia el să scape de aici? Şi al cui teritoriu începea de cealaltă parte a baricadelor?

— Vin din partea lui Albert Mihailovici, zise cântăreţul vârând sub nasul santinelei un document cu aspect straniu. Trebuie să trec de cealaltă parte.

— Rata obişnuită, zise santinela privind în interiorul copertelor tari. Unde-s documentele tinerei?

— Hai să dublăm, zise Leonid scuturându-şi buzunarele după ultimele cartuşe. Şi n-ai văzut-o pe tânăra domniţă, OK?

— Hai să nu, zise cu severitate paznicul frontierei. Ce, te crezi la piaţă? Aici e un stat unde domneşte legea.

— Hai, nu fi aşa! exclamă muzicantul cu prefăcută spaimă. Credeam că, fiind o economie de piaţă, ne putem târgui. Nu ştiam că e o diferenţă…

Cinci minute mai târziu Saşa şi Leonid – învineţit şi ciufulit, cu o zgârietură pe obraz şi sângele curgându-i din

nas – fură aruncaţi într-o cămăruţă cu faianţă pe pereţi.
Uşa de fier se trânti.
Se făcu întuneric.

Capitolul 16

În cuşcă

În bezna totală celelalte simţuri se ascuţeau. Mirosurile deveneau mai puternice, sunetele mai sonore şi parcă tridimensionale. Unicul zgomot din celulă era când unul sau altul dintre ei se foia pe podea. Domnea un miros insuportabil de urină stătută.

După cât băuse, cântăreţul nu părea în stare să mai simtă durerea. Un timp bodogăni ceva pentru sine, apoi nu mai răspunse şi începu să sforăie. Nu-l alarma faptul că urmăritorii lor aveau să-i ajungă. Nu-l tulbura gândul la soarta Saşei, care nu avea acte şi nicio justificare pentru a trece graniţa Hansei. Şi, desigur, era absolut indiferent faţă de soarta Tulskaiei.

— Te urăsc, zise Saşa încet.

El nu se sinchisi nici de asta.

În curând, în întunericul absolut ce domnea în celulă se ivi o găurică: vizeta de sticlă a uşii. Restul era în continuare invizibil, dar Saşei îi fu de ajuns acea mică deschidere. Bâjbâind prudentă prin întuneric, se târî până la uşă şi începu să dea în ea cu pumnişorii. Uşa îi răspunse cu un huruit, dar în clipa în care Saşa încetă s-o mai lovească tăcerea reveni. Gardienii refuzau să ia în seamă strigătele fetei.

Timpul curgea lent ca un sirop.

Cât aveau de gând să-i ţină prizonieri? Poate că Leonid o adusese aici cu bună ştiinţă? Poate vrusese să o despartă de bătrân şi de Hunter? Să o despartă de ai ei şi s-o atragă în cursă? Şi toate astea ca să...

Saşa izbucni în plâns, cu faţa îngropată în mânecă. Aceasta absorbi umezeala şi zgomotele.

— Ai văzut vreodată stelele? o întrebă vocea cuiva care încă nu era complet treaz.

Nu-i răspunse.

— Nici eu nu le-am văzut decât în poze, zise cântăreţul. Soarele cu greu reuşeşte să străpungă norii şi stratul de praf deşi ele nu-s la fel de puternice. Dar când m-ai trezit adineauri cu plânsul tău am crezut că am văzut o stea adevărată.

— E vizeta, răspunse ea înghiţindu-şi lacrimile.

— Ştiu. Dar vezi ce chestie interesantă... Leonid tuşi. Cine ne-o fi urmărit pe noi din ceruri cu mii de ochi? Şi de ce ne-a întors spatele?

— Acolo sus n-a fost nimeni niciodată! zise Saşa clătinând cu bruscheţe din cap.

— Dar eu mi-am dorit mereu să cred că acolo cineva stătea cu ochii pe noi, zise cântăreţul îngândurat.

— Nimeni nu se sinchiseşte de noi, nici măcar aici, în celula asta! exclamă ea cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. Ai aranjat totul special ca să întârziem?

Începu din nou să dea cu pumnii în uşă.

— Dacă eşti convinsă că nu-i nimeni dincolo de ce mai baţi? o întrebă Leonid.

— Nici nu-ţi pasă dacă toţi bolnavii ăia mor!

— Aşa ţi se pare, nu? Păcat, oftă el. Dar din câte văd eu, nici tu nu eşti chiar aşa disperată să ajungi la bolnavii ăia. Te temi că, dacă iubitul tău se duce să-i omoare, o să se infecteze şi el, şi cum nu există niciun leac…

— Nu-i adevărat! exclamă Saşa abia abţinându-se să nu-l lovească.

— Ba da, i-adevărat, o maimuţări Leonid subţiindu-şi vocea. Ce vezi aşa deosebit la el?

Saşa nu voia să-i dea nicio explicaţie, nu voia nici măcar să vorbească cu el. Dar nu se putea abţine.

— Are nevoie de mine. Are nevoie cu adevărat de mine, fără mine e blestemat. Dar tu n-ai nevoie de mine. Pur şi simplu n-aveai cu cine să te joci.

— OK, hai să presupunem că într-adevăr are nevoie de tine. Nu chiar cu disperare, dar n-ar spune nu. Dar tu de ce ai nevoie de el, de lupul ăsta flămând? Eşti atrasă de bandiţi? Sau vrei să-i salvezi sufletul pierdut?

Saşa amuţi. O jignea uşurinţa cu care cântăreţul îi ghicise sentimentele. Poate pentru că nu erau deloc speciale? Sau poate fiindcă nu se pricepea să şi le ascundă? Pe buzele lui, acel lucru subtil, intangibil, pe care ea nici nu-l putea exprima în cuvinte, suna banal, chiar vulgar.

— Te urăsc, zise în cele din urmă.

— Nu-i nimic, nici eu nu mă plac prea tare, chicoti Leonid.

Fata se aşeză pe podea şi începu să plângă din nou, mai întâi de furie şi apoi de neputinţă. Nu voia să cedeze atâta timp cât încă mai putea face ceva. Dar acum, izolată în această celulă, cu un tovarăş surd faţă de speranţele şi spaimele ei, nu avea nicio şansă să se facă auzită. Era inutil să ţipe. Era inutil să bată în uşă. Nu avea pe cine să încerce să convingă. Nimic nu mai avea rost.

Şi deodată în ochii ei se ivi preţ de un moment o imagine: clădiri înalte, un cer verde pe care se fugăreau nori, oameni râzând. Şi picăturile ude şi calde de pe obrajii ei i se părură picăturile acelei ploi de vară despre care îi povestise bătrânul. O clipă mai târziu viziunea pieri, lăsând

în urma ei senzaţia că se petrecuse o mică magie.

— Vreau un miracol, îşi zise Saşa încăpăţânată, muşcându-şi buza de jos.

Şi imediat pe coridor se auzi declicul sonor al unui întrerupător şi o lumină insuportabil de vie inundă celula.

O aură de pace şi prosperitate radia la zeci de metri de intrarea în altarul de marmură care era capitala sacră a metroului... ajutată şi de lumina becurilor cu mercur. În Polis nu făceau economie la lumină, căci credeau în magia ei. Abundenţa lumii le reamintea oamenilor de vieţile lor de odinioară, de acele timpuri îndepărtate când omul nu era încă un animal, o fiară. Aici până şi barbarii de la periferie se comportau cuviincios.

Punctul de control de la graniţa Polisului aducea mai degrabă cu intrarea unui minister sovietic de odinioară decât cu un post de pază armat: o masă, un scaun, doi ofiţeri în uniforme curate şi cu şepci cu cozoroc. O verificare a actelor, o inspecţie a bunurilor. Bătrânul îşi scoase paşaportul din buzunar. Teoretic regimul vizelor fusese abolit, aşa că n-ar fi trebuit să aibă probleme. Îi înmână carneţelul verde unuia dintre ofiţeri şi privi cu coada ochiului către brigadier. Pierdut în propriile gânduri, Hunter nu părea să fi auzit cererea grănicerului. Şi oare avea paşaport? se întrebă Homer îngrijorat. Dar dacă nu avea, ce sperase să rezolve grăbindu-se aşa încoace?

— Vă rog pentru ultima oară, spuse ofiţerul ducând o mână la tocul lucios al armei. Prezentaţi actele la control sau părăsiţi imediat teritoriul Polisului!

Homer nu era sigur dacă brigadierul tot nu înţelesese sau dacă reacţionase la mişcarea degetelor celuilalt, ce se apropiau pe furiş de capsa tocului. Ieşind pe neaşteptate din apatie, Hunter îşi repezi fulgerător palma deschisă înainte, izbind santinela în mărul lui Adam. Bărbatul gâfâi, se făcu albastru la faţă şi se prăbuşi pe spate cu tot cu scaun. Celălalt bărbat încercă să fugă, dar bătrânul ştiu că

n-avea nicio şansă. Implacabilul pistol brunat se ivise din nou în mâna lui Hunter, ca un as din mâneca unui trişor la cărţi, şi...

— Stai!

Brigadierul şovăi o secundă, suficient pentru ca soldatul care o rupsese la fugă să urce pe peron şi să se rostogolească, ieşind din bătaia armei.

— Lasă-i în pace! Trebuie s-ajungem la Tulskaia! Trebuie... Mi-ai cerut să-ţi aduc aminte... Stai!

Bătrânul trase disperat aer în piept, rămas fără cuvinte.

— La Tulskaia, repetă mecanic Hunter. Da, e mai bine să am răbdare până ajungem la Tulskaia. Ai dreptate.

Se lăsă să cadă greoi pe un scaun, puse revolverul cel masiv deoparte şi îşi lăsă bărbia în piept. Profitând de ocazie, Homer ridică mâinile în sus şi se apropie în fugă de paznicii care năvăleau din coridoare.

— Nu trageţi! Se predă! Nu trageţi! Pe sfintele...

Dar chiar şi aşa îi răsuciră braţele la spate şi îi smulseră masca înainte să apuce să le explice. Brigadierul, care recăzuse în letargia aceea nefirească, nu se amestecă. Le permise să-l dezarmeze şi se lăsă condus cuminte până în celulă. Se aşeză pe unul dintre paturi, îşi ridică privirea spre bătrân şi spuse:

— Trebuie să găseşti aici un bărbat pe nume Miller. Adu-l încoace. O să te aştept...

Homer încuviinţă, îşi adună precipitat lucrurile şi tocmai îşi croia drum prin mulţimea de santinele şi gură-cască adunată în jurul uşii când se auzi strigat.

— Homer!

Încremeni de uimire: Hunter nu-i mai spusese niciodată pe nume. Reveni lângă armăturile de fier sudate laolaltă pentru a alcătui nişte gratii neconvingătoare şi-l privi întrebător pe Hunter, care se cuprinsese cu braţele sale masive ca şi cum tremura de frig. Şi brigadierul îi vorbi cu un glas stins şi lipsit de viaţă:

— Să nu-ţi ia mult.

Uşa se deschise şi prin ea privi cu timiditate un soldat, acelaşi care-l pălmuise pe cântăreţ cu câteva ore mai devreme. Un şut în dos îl expedie în celulă, unde fu cât pe ce să se prăbuşească la podea, dar se redresă şi privi nesigur în jur.

Un ofiţer zvelt, cu ochelari stătea în prag. Epoleţii tunicii sale erau plini de stele, iar părul rar şi castaniu-deschis era pieptănat pe spate.

— Dă-i drumul, dobitocule! şuieră el.

— Eu… eu… scânci grănicerul.

— Nu fi timid, îl încurajă ofiţerul.

— Îmi cer scuze pentru ce-am făcut. Şi dumneavoastră… dumneavoastră… Nu pot s-o fac!

— Asta înseamnă încă zece zile.

— Loviţi-mă, îi ceru soldatul lui Leonid, nemaiştiind încotro să se uite.

— Aaa, Albert Mihailovici! zise cântăreţul mijind ochii şi zâmbind. Începusem să mă plictisesc să tot aştept.

— Bună seara, zise ofiţerul arcuindu-şi colţurile gurii. Vezi, am venit să fac dreptate. Ai de gând să te răzbuni?

— Trebuie să-mi ocrotesc mâinile, spuse cântăreţul ridicându-se şi masându-şi şalele. Puteţi să-l pedepsiţi dumneavoastră.

— Şi-o s-o fac cu toată severitatea, zise Albert Mihailovici încuviinţând din cap. O lună în arestul militar. Şi fireşte, adaug scuzele mele la ale idiotului ăstuia.

— Ei, nu fiţi prea rău cu el, spuse Leonid masându-şi falca învineţită.

— Asta rămâne între noi doi?

Vocea metalică a ofiţerului tremură, trădându-i emoţiile.

— După cum vedeţi, încerc să strecor nişte marfă de contrabandă, zise cântăreţul indicând-o din cap pe Saşa. Puteţi să relaxaţi niţeluş regulile?

— Se aranjează, promise Albert Mihailovici.

Îl părăsiră pe grănicerul cel vinovat chiar acolo, în celulă. După ce închise zăvorul, ofiţerul îi conduse pe un coridor îngust.

— Nu merg mai departe cu tine, îi zise Saşa cântăreţului

cu voce scăzută.

— Şi dacă ţi-aş spune că într-adevăr mergem către Oraşul de Smarald? întrebă Leonid după o scurtă pauză, vorbind aşa de încet, că ea de abia îl auzea. Dacă ţi-aş spune că nu din întâmplare ştiu mai multe despre el decât bunicul tău? Că l-am văzut cu ochii mei şi nu doar că l-am văzut? Că am fost acolo şi nu numai acolo...

— Minţi!

— Ştii ce? o întrebă Leonid furios. Când te rogi pentru o minune trebuie să fii pregătită să crezi. Altfel o să vină şi nici n-o să-ţi dai seama.

— Şi mai trebuie să ştii să deosebeşti minunile de scamatorii, se zburli Saşa la el. Tu m-ai învăţat asta.

— Am ştiut de la început că o să ne dea drumul, răspunse el. Numai că n-am vrut să grăbesc lucrurile.

— Ai vrut să pierdem timpul!

— Dar nu te-am minţit! Există un leac!

Ajunseră la postul de trecere a frontierei. Ofiţerul, care le aruncase din când în când priviri curioase peste umăr, îi restitui cântăreţului lucrurile, cartuşele şi actele.

— Bine, Leonid Nikolaevici, zise el salutând. Luăm cu noi marfa de contrabandă sau o lăsăm la vamă?

— O luăm.

— În acest caz, mergeţi în pace, zise Albert Mihailovici.

Îi însoţi dincolo de cele trei rânduri de fortificaţii, pe lângă echipe de mitraliori care săriră de la locurile lor, pe lângă grilaje metalice şi obstacole antitanc din şine sudate laolaltă.

— Presupun că importul mărfii nu va pune probleme?

— O să trecem, zise Leonid zâmbind. N-ar trebui să vă zic una ca asta, dar nu există birocrat cinstit şi cu cât mai aspru e regimul, cu atât mai mic e preţul. Trebuie numai să ştii cui să-i plăteşti.

— Cred că pentru tine va fi de ajuns cuvântul magic, chicoti ofiţerul.

— Deocamdată nu are efect asupra nimănui, zise Leonid atingându-şi obrazul. Cum s-ar zice, încă nu-s magician, mai am de studiat.

— O să-mi facă plăcere să fac afaceri cu tine… când o să-ţi termini studiile.

Albert Mihailovici înclină din cap, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Cel din urmă soldat deschise o mică poartă tăiată în barele groase ale unui grilaj ce bloca tunelul de sus până jos. Linia care începea dincolo de el era puternic luminată, iar pereţii erau arşi pe alocuri şi scobiţi ca după o luptă prelungită cu focul. La celălalt capăt se vedeau nişte fortificaţii noi-nouţe şi steaguri mari întinse din tavan până-n podea. La vederea lor inima Saşei îşi iuţi bătăile.

— A cui frontieră e asta? întrebă ea oprindu-se brusc.

— Cum adică a cui? o întrebă cântăreţul privind-o uimit. A Liniei Roşii, desigur.

O, cât visase Homer să revină aici, cât trecuse de când călcase pe meleagurile astea minunate…

În Boroviţkaia, sediul intelighenţiei, cu mirosul ei dulceag de creozot, cu apartamentele ei mici şi confortabile construite între arcade şi cu mijlocul peronului ocupat de sala de lectură a brahmanilor – mese lungi de lemn pline cu stive de cărţi, lămpi joase cu abajururi de cârpă – reconstituind cu precizie atmosfera de dezbateri din anii dinainte de război…

În Arbatskaia cea regală, toată numai alb şi bronz, aproape ca încăperile Kremlinului, cu atmosfera ei austeră şi militarii care încă se mai ţineau băţoşi de parcă nu avuseseră niciun amestec în Apocalipsă…

În vechea, cu adevărat vechea staţie Biblioteka Imeni Lenina, pe care nu-i lăsase inima s-o redenumească atunci când încă ar mai fi avut rost, deja bătrână ca lumea însăşi când copilul Kolea pusese pentru prima oară piciorul în metrou, cu pasajul de legătură ca o cabină de comandă drept în mijlocul peronului, cu gravurile de pe tavanul mustind de apă restaurate cu efort şi migală…

Şi în Alexandrovski Sad cea lungă şi colţuroasă, învăluită mereu în penumbră, amintindu-i lui Homer de un

pensionar miop şi gutos care rememorează veşnic zilele lui de tânăr comsomolist.

Homer se întrebase adesea dacă staţiile semănau cu creatorii lor. Puteau fi considerate nişte autoportrete ale arhitecţilor? Absorbiseră o părticică din toţi cei care le construiseră? Însă un lucru ştia sigur: fiecare staţie îşi lăsa propria amprentă asupra locuitorilor săi, împărtăşindu-şi firea cu ei şi contaminându-i cu toanele şi beteşugurile sale. Dar Homer, cu mintea lui ciudat alcătuită, veşnicele lui întrebări şi nostalgia lui incurabilă nu aparţinea, desigur, severei Sevastopolskaia, ci Polisului luminos ca trecutul însuşi.

Însă viaţa decisese altceva.

Şi când în cele din urmă ajunsese aici, nu avea câteva minute în plus ca să străbată aceste săli, să admire modelele turnate în ghips şi bronz, să-şi satisfacă fanteziile. Trebuia să se grăbească. Hunter făcuse un efort uriaş ca să pună botniţă cuiva dinăuntrul său, să închidă în cuşcă făptura teribilă pe care o hrănea din când în când cu carne de om. Dar odată ce aceasta avea să îndoaie barele acelei cuşti interioare, barele fragile din exterior nu aveau să mai reziste nicio secundă. Homer trebuia să se grăbească.

Hunter îi ceruse să-l găsească pe Miller. Era un nume sau o poreclă? Sau poate o parolă? Rostit cu glas tare, avusese un efect uimitor asupra santinelelor: discuţiile despre posibila trimitere la curtea marţială a brigadierului arestat încetaseră pe loc, iar cătuşele care erau cât pe ce să se închidă în jurul încheieturilor lui Homer fuseseră puse la loc în sertar. Comandantul cel dolofan al pazei se oferise personal să-i arate drumul bătrânului.

Homer şi ghidul său urcară nişte trepte şi străbătură pasajul de legătură cu Arbatskaia. Se opriră dinaintea unei uşi păzite de bărbaţi în haine civile, ale căror feţe mărturiseau foarte clar că sunt ucigaşi profesionişti. Îndărătul lor se întrevedeau nenumărate birouri. Burtosul îi ceru lui Homer să aştepte o clipă şi se îndepărtă pe coridor. În mai puţin de trei minute ieşi, îi aruncă

bătrânului o privire uluită şi-l pofti să intre.

Coridorul înghesuit îi purtă până într-o încăpere surprinzător de spaţioasă, cu pereţii plini de hărţi şi diagrame, bilete şi mesaje codificate, fotografii şi schiţe. Un bărbat osos şi mai vârstnic, cu umeri largi ce-l făceau să pară că poartă o burcă de dimie caucaziană, trona în spatele unui birou masiv de stejar. Din tunica azvârlită pe umeri nu-i ieşea decât braţul stâng şi, privindu-l mai îndeaproape, Homer îşi dădu seama de ce: braţul drept al bărbatului lipsea aproape cu desăvârşire. Stăpânul biroului era extrem de înalt. Aşezat, ochii lui erau aproape la acelaşi nivel cu ochii bătrânului ce stătea în picioare dinaintea lui.

— Mulţumesc, zise el concediindu-l pe gradatul cel burtos, care închise uşa în urma sa cu un regret evident. Tu cine eşti?

— Nikolai Ivanovici Nikolaev, răspunse dezorientat bătrânul.

— Nu te mai prosti! Ai tu un motiv pentru care ai venit la mine spunând că eşti însoţit de cel mai apropiat tovarăş al meu, pe care l-am înmormântat acum un an. Deci cine eşti?

— Nimeni, răspunse cu toată sinceritatea Homer. Dar nu-i vorba despre mine. E adevărat, e încă în viaţă. Trebuie să veniţi cu mine, dar repede.

— Acum mă întreb dacă e o cursă, o glumă cretină sau o eroare, zise Miller aprinzându-şi o papiroasă[8] şi suflând fumul în faţa bătrânului. Dacă ştii numele lui şi ai ales să vii la mine cu povestea asta, trebuie să ştii şi ce s-a întâmplat. Trebuie să ştii că l-am căutat zilnic, mai bine de un an. Că făcând-o am pierdut câţiva oameni. Trebuie să ştii ce a însemnat el pentru noi, fir-ai să fii! Poate chiar că era mâna mea dreaptă, încheie el zâmbind strâmb.

— Nu, nu ştiu nimic din toate astea. Nu mi-a povestit nimic, zise bătrânul, vârându-şi capul între umeri. Vă rog, haideţi la Boroviţkaia! Nu mai e timp!

---

[8] Ţigară fără filtru populară pe vremea URSS, montată la capătul unui tub de carton cu rolul de port-ţigaret.

— Nu, eu nu dau fuga nicăieri. Şi am motive întemeiate să n-o fac.

Miller îşi vârî mâna sub birou, făcu un gest straniu şi dădu îndărăt, în mod incredibil, fără să se ridice în picioare. Lui Homer îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că stătea într-un scaun cu rotile.

— Hai să discutăm cu calm. Vreau să înţeleg motivul pentru care ai apărut aici.

— Dumnezeule! exclamă bătrânul, convins că nu se putea face înţeles de idiotul din faţa sa. Vă rog, credeţi-mă pur şi simplu! Trăieşte. Şi stă în închisoarea din Boroviţkaia. Sau cel puţin sper că mai e acolo…

— Mi-ar plăcea să te cred, zise Miller oprindu-se şi trăgând un fum zdravăn din papiroasa lui; bătrânul auzi hârtia trosnind pe măsură ce se aprindea. Numai că nu cred în miracole. Bine. Am eu teoriile mele despre farsa asta. Şi am specialişti care să le verifice.

Întinse mâna după telefon.

— De ce-i e aşa frică de negri? întrebă pe neaşteptate Homer, luându-se şi pe sine prin surprindere.

Miller puse precaut receptorul la loc, fără să fi rostit un cuvânt. Trase în plămâni restul papiroasei, până la capăt, şi scuipă într-o scrumieră chiştocul scurt de carton.

— Să te ia dracu’, o să fac un drum până în Boroviţkaia!

— Nu merg acolo! Lasă-mă în pace! Prefer să rămân aici!

Saşa nu glumea şi nici nu avea toane. Cu greu ai fi găsit oameni pe care tatăl ei să-i urască mai mult decât pe Roşii. Îi luaseră puterea, îl frânseseră, dar, în loc să-l ucidă, îl condamnaseră – din milă sau poate de ruşine – la ani de umilinţă şi chin. Tatăl ei nu-i putuse ierta pe cei ce se revoltaseră împotriva lui. Nu-i putuse ierta pe cei care-i inspiraseră şi îi instigaseră pe trădători sau pe cei care-i aprovizionaseră cu arme şi pliante. Până şi vederea culorii roşu îi provoca crize de furie paroxistică. Şi, deşi spre sfârşitul vieţii obişnuia să spună că nu poartă pică nimănui

şi nu vrea răzbunare, Saşa avusese senzaţia că de fapt îşi găsea scuze pentru propria neputinţă.

— E singura cale să ajungem acolo, zise dezorientat Leonid.

— Mergeam spre Kievskaia! Nu suntem în Kievskaia!

— Hansa este de decenii în conflict cu Linia Roşie. Nu puteam să le spun oamenilor că mergem la comunişti... A trebuit să mint.

— Nu poţi să faci nimic fără să minţi!

— Uşa e de cealaltă parte a Sportivnaiei, după cum ţi-am zis. Şi Sportivnaia e ultima staţie de pe Linia Roşie înainte de podul prăbuşit al metroului. Nu există alt drum pân-acolo.

— Cum o să intrăm? N-am paşaport, zise ea privindu-l neîncrezătoare.

— Ai încredere în mine, zise el zâmbind. Doi oameni pot ajunge oricând la o înţelegere. Trăiască corupţia!

Ignorând împotrivirea Saşei, o apucă de mână şi o trase după el. Strălucind în lumina orbitoare a proiectoarelor postului de frontieră, steagurile roşii imense atârnate de tavan unduiau în bătaia curenţilor tunelului, dându-i fetei senzaţia că priveşte două cascade sângerii. Un semn?

Dacă ceea ce auzise ea despre Linie era adevărat, Roşiii ar fi trebuit să-i ciuruiască cu gloanţe de cum îi văzuseră. Dar Leonid înaintă calm, cu un zâmbet încrezător pe buze. La treizeci de metri de postul de frontieră, o rază lată de lumină poposi pe pieptul lui. Muzicantul se mulţumi să pună jos cutia flautului şi să ridice mâinile. Saşa îl imită.

Inspectorii de frontieră se apropiară de ei cu mutre somnoroase şi surprinse. Ai fi zis că nu mai avuseseră niciodată de-a face cu cineva venit din cealaltă parte a graniţei. De data asta muzicantul reuşi să-l tragă pe ofiţerul superior la o parte înainte ca acesta să ceară actele Saşei. Leonid îi şopti cu delicateţe ceva la ureche, se auzi un clinchet de alamă şi şeful grănicerilor reveni fermecat şi pacificat. Îi escortă personal dincolo de postul de gardă şi chiar îi urcă într-o drezină manuală care aştepta, ordonându-le soldaţilor să-i ducă până la

Frunzenskaia.

Aceştia acţionară maneta, pufnind şi gâfâind, şi puseră drezina în mişcare. Saşa studie încruntată hainele şi feţele acestor oameni pe care tatăl ei îi numise duşmani. Nu erau deloc ieşiţi din comun. Jachete matlasate. Şepci butucănoase şi decolorate cu câte o stea în frunte, pometi proeminenţi, obraji supţi... Nu, nu plesneau de sănătate ca membrii patrulei Hansei, dar asta nu-i făcea mai puţin oameni. În ochii lor scânteia o curiozitate copilărească, un sentiment ce părea complet necunoscut celor ce locuiau pe Linia Circulară. Era limpede că aceştia doi nu auziseră niciodată despre cele petrecute la Avtozavodskaia cu zece ani în urmă. Erau ei duşmanii Saşei? Era posibil să urăşti oameni pe care nu-i cunoşteai, şi asta nu de formă, ci din toată inima?

Neîndrăznind să înceapă o discuţie cu pasagerii, singurele sunete scoase de soldaţi erau icnetele regulate în timp ce acţionau maneta.

— Cum ai reuşit? întrebă Saşa.

— Prin hipnoză, zise Leonid făcându-i cu ochiul.

— Dar ce erau documentele alea pe care le-ai arătat? întrebă ea, privindu-l bănuitoare pe cântăreţ. Cum de eşti primit peste tot?

— Am paşapoarte diferite pentru ocazii diferite, răspunse el evaziv.

— Cine eşti?

Ca să nu-i audă ceilalţi, Saşa era obligată să stea foarte aproape de Leonid.

— Un observator, îi zise el mişcându-şi buzele fără sunet.

Dacă Saşa nu s-ar fi silit să-şi ţină gura, întrebările i s-ar fi revărsat de pe buze, dar era mult prea limpede că soldaţii încercau să tragă cu urechea la discuţia lor, străduindu-se chiar să facă manetele să scârţâie cât mai încet. Trebui să aştepte până la Frunzenskaia, o staţie prăpădită, ştearsă şi mohorâtă, unde singura pată de culoare erau steagurile roşii. Mozaicuri ciobite pe pereţi, coloane roase de timp. Tavane boltite ca nişte iazuri

întunecate, cu becuri slabe legănându-se la capătul unor fire întinse între coloane imediat deasupra capetelor localnicilor scunzi, ca să nu irosească niciuna dintre razele preţioase de lumină. Domnea o curăţenie incredibilă: pe peron se deplasau zorite mai multe femei de serviciu. Staţia era aglomerată, dar, în mod straniu, indiferent în ce direcţie îşi întorcea Saşa privirea, toţi începeau imediat să se foiască şi să umble de colo colo, deşi imediat ce se uita în altă parte mişcarea înceta şi voci joase porneau să murmure. Dacă se răsucea din nou spre ei, murmurele încetau şi oamenii reveneau la treburile lor. Şi nimeni nu voia s-o privească în ochi, ca şi cum era ceva indecent.

— Pe-aici nu prea sunt învăţaţi cu străinii? îl întrebă ea pe Leonid.

— Şi eu sunt străin aici, zise cântăreţul dând din umeri.

— Şi unde anume eşti acasă?

— Acolo unde oamenii nu-s aşa de serioşi, râse el. Unde înţeleg că un om nu poate fi salvat numai dându-i de mâncare. Unde nu vor să uite ziua de ieri, chiar dacă amintirea e dureroasă.

— Mai povesteşte-mi despre Oraşul de Smarald, zise încet Saşa. De ce se... De ce se ascunde?

— Conducătorii oraşului nu au încredere în locuitorii metroului.

Leonid se întrerupse pentru a le da explicaţii santinelelor de la intrarea tunelului şi, după ce el şi Saşa pătrunseră în întunericul dens, aprinse fitilul unei lămpi cu ulei cu ajutorul unei brichete metalice şi îşi continuară drumul.

— N-au încredere în ei pentru că locuitorii metroului îşi pierd treptat umanitatea. Şi pentru că încă mai au printre ei persoane care au pornit acest război cumplit, deşi acestea se tem s-o recunoască până şi faţă de prieteni. Pentru că oamenii din metrou nu mai pot fi salvaţi. Poţi numai să te temi de ei, să-i ocoleşti şi să-i observi. Dacă ar afla despre Oraşul de Smarald, l-ar înfuleca şi l-ar vomita, aşa cum fac cu tot ce le cade în mână. Toate pânzele marilor artişti ar fi arse. La fel toate hârtiile, cu tot ce se

află pe ele. Unica societate bazată pe dreptate şi egalitate ar fi anihilată. Secată de sângele vieţii ei, clădirea Universităţii se va prăbuşi. Marea Arcă se va împotmoli şi se va scufunda. Şi nu va mai rămâne nimic. Vandalii...

— De ce eşti aşa convins că nu ne putem schimba? întrebă Saşa jignită.

— Nu toţi cred asta, zise Leonid privind-o pieziş. Unii încearcă să facă ceva.

— Nu se străduiesc foarte tare dacă nici bătrânul Homer n-a auzit de ei, oftă fata.

— Şi totuşi unii oameni au auzit de ei, comentă el sugestiv.

— Adică... muzica? ghici Saşa. Eşti unul dintre cei care speră să ne schimbe? Dar cum?

— Silindu-vă să iubiţi frumosul, glumi cântăreţul.

Un plutonier împingea scaunul cu rotile, iar bătrânul mergea alături, abia reuşind să ţină pasul şi aruncând la răstimpuri câte o privire spre paznicul mătăhălos în grija căruia fusese dat.

— Dacă într-adevăr nu ştii toată povestea, zise Miller, atunci o să ţi-o spun. Poţi să-ţi amuzi cu ea colegii de celulă, dacă ajung la Boroviţkaia şi nu-l găsesc pe omul care trebuie... Hunter era unul dintre cei mai buni luptători ai Ordinului, un adevărat vânător, nu numai cu numele. Avea un soi de instinct de animal şi un devotament absolut faţă de cauză. El a fost cel care, acum un an şi jumătate i-a mirosit pe Cei Negri... La VDNH. Nu s-a auzit despre asta?

— La VDNH... repetă absent bătrânul. Ba da, mutanţi invulnerabili care puteau citi minţile oamenilor făcându-i să nu-i vadă... Dar parcă li se zicea Întunecaţii?

— Nu asta contează! se răsti Miller. El a fost cel dintâi care a săpat dincolo de zvonuri şi a dat alarma. Dar în clipa aia nu aveam nici personal, nici timp de ajuns... I-am spus „nu”. Eram prins cu alte probleme... zise el gesticulând cu ciotul mâinii. Hunter s-a dus acolo pe cont

propriu. Ultima dată când a luat legătura cu mine mi-a spus că făpturile anihilau voinţa oamenilor şi răspândeau groaza în tot districtul. Iar Hunter era un luptător incredibil de bun, un soldat înnăscut care valora singur cât un întreg pluton...

— Ştiu, murmură Homer.

— Şi nu se temea de nimic, niciodată. Ne-a trimis un băiat cu un bilet în care spunea că o să urce la suprafaţă ca să se ocupe de Cei Negri. Dacă vedeam că nu se mai întoarce, însemna că pericolul era mai mare decât crezuse el. Nu s-a mai întors. A fost ucis. Avem propriul nostru sistem de monitorizare. Toţi cei în viaţă au obligaţia să ia legătura cu noi săptămânal. Obligaţia! El n-a dat niciun semn de mai bine de un an.

— Şi cu Cei Negri cum a rămas?

— Am ras întreaga zonă cu salve de rachete, râse Miller. De atunci nu s-a mai auzit nimic de Cei Negri. Nu mai scriu, nu mai sună. Ieşirile din staţia VDNH au fost închise şi viaţa de acolo a revenit la normal. Băiatul ăla a avut nişte probleme mentale, dar din câte ştiu s-a făcut bine. Duce o viaţă normală, s-a însurat. Dar Hunter... Îl am pe conştiinţă.

Coborî de pe trepte pe rampa de oţel, speriindu-i şi împrăştiindu-i pe călugării bibliofili de la baza ei, apoi se întoarse, aşteptă ca bătrânul să-l ajungă cu răsuflarea tăiată şi adăugă:

— Partea asta să nu le-o zici colegilor de celulă.

Un minut mai târziu întreaga procesiune ajunse în cele din urmă în faţa celulei. Miller nu deschise uşa: sprijinindu-se de plutonier, scrâşni din dinţi, se ridică şi îşi lipi ochiul de vizetă. Îi fu de ajuns o secundă.

Epuizat, de parcă venise pe jos tocmai de la Arbatskaia în ciuda infirmităţilor sale, Miller se lăsă să cadă pe scaun, îl măsură neprietenos pe bătrân din cap până-n picioare şi pronunţă sentinţa:

— Nu-i el.

— Nu cred că muzica asta îmi aparţine, zise Leonid redevenind brusc serios. Nu înţeleg de unde anume apare în capul meu. Am senzaţia că nu sunt decât un canal... Un instrument şi-atât. La fel cum eu îmi lipesc buzele de flaut când vreau să cânt, cineva îşi apasă buzele de mine şi aşa se naşte o melodie...

— Inspiraţie, şopti Saşa.

— Poţi să-i zici şi-aşa, zise el deschizând larg braţele. Orice ar fi, nu-mi aparţine. Nu am dreptul s-o ţin înăuntrul meu. Călătoreşte prin oameni. Încep să cânt şi văd bogaţii şi săracii adunându-se, cei răniţi şi cei plesnind de sănătate, cei mânioşi, cei distruşi, cei măreţi. Toţi. Şi muzica mea le face ceva, îi acordează pe toţi în aceeaşi cheie. Sunt ca un diapazon... Pot să-i aduc în armonie, chiar dacă nu pentru mult timp. Şi toţi scot sunete atât de pure şi de limpezi... Cântă. Cum să-ţi explic?

— Explici foarte bine, zise Saşa pe gânduri. Aşa m-am simţit şi eu.

— Trebuie să încerc să răsădesc asta în ei, adăugă Leonid. În unii va muri, în alţii va înmuguri. Nu salvez pe nimeni. Nu am autoritatea s-o fac.

— Dar de ce nu vor ceilalţi din Oraş să ne ajute? De ce până şi tu te temi să recunoşti că asta faci?

El nu răspunse şi nu mai scoase o vorbă până ce tunelul ajunse în Sportivnaia, la fel de decolorată şi de prăpădită, de un triumfalism prefăcut, dublat de tristeţe care dădea naştere unei atmosfere sufocante, ca nişte bandaje prea strânse în jurul unui cap. Mirosea a fum şi a sudoare, a sărăcie şi a mândrie. Saşa şi Leonid se pomeniră cu un informator care-i urma la distanţă de zece paşi oriunde se duceau. Fata voi să plece imediat mai departe, dar cântăreţul îi oferi un duş rece.

— Nu putem pleca acum. Trebuie să aşteptăm puţin.

Se aşeză confortabil pe o bancă de piatră şi deschise încuietorile cutiei flautului.

— De ce?

— Porţile nu se pot deschide decât în anumite momente, zise Leonid privind în altă parte.

— Când?

Saşa făcu ochii roată până zări un ceas. Dacă acesta funcţiona bine, irosise deja jumătate din timpul pe care-l avea la dispoziţie.

— Te anunţ eu.

— Iar tragi de timp! exclamă Saşa încruntându-se şi îndepărtându-se de el. Mi-ai promis că mă ajuţi, dar acum încerci să mă întârzii!

— Da, zise el adunându-şi curajul şi înfruntând privirea fetei. Încerc să te întârzii.

— De ce? La ce bun?

— Nu mă joc cu tine. Crede-mă, aş fi putut să-mi găsesc tovarăşe de joacă şi puţine m-ar fi refuzat. Cred că m-am îndrăgostit. Vai de mine ce aiurea sună!

— Crezi că... Ba nu crezi nimic, zici şi tu aşa!

— Poţi să-ţi dai seama când e un joc şi când e dragoste adevărată, zise el serios.

— Când păcăleşti pe cineva ca să-l cucereşti se cheamă dragoste?

— Adevărata dragoste îţi dă toată viaţa peste cap şi nu se sinchiseşte de împrejurări, jocuri şi tot restul...

— Eu văd lucrurile mai simplu pentru că n-am avut parte de o viaţă adevărată, zise Saşa privindu-l furioasă. Du-mă la uşă!

Leonid o privi cu gravitate, se rezemă de o coloană şi îşi încrucişă braţele, izolându-se de ea. De câteva ori trase aer în plămâni de parcă pregătea o replică devastatoare, dar îl eliberă fără o vorbă. Apoi se pleoşti, se întunecă la faţă şi mărturisi:

— Nu pot să te însoţesc. Nu mă mai primesc înăuntru.

— Ce înseamnă asta? întrebă neîncrezătoare Saşa.

— Nu pot să revin în Arcă. Am fost exilat.

— Exilat? De ce?

— Pe merit.

Se întoarse cu spatele şi începu să vorbească foarte încet. Chiar stând la numai un pas de el, Saşa nu reuşi să înţeleagă tot ce spunea:

— Am... fost jignit de cineva. De un îngrijitor al

bibliotecii. M-a umilit de faţă cu martori. În noaptea aceea m-am îmbătat şi am dat foc bibliotecii. Îngrijitorul şi familia lui au murit sufocaţi de fum. E păcat că nu avem pedeapsa capitală, fiindcă o merit. Aşa am fost doar exilat. Pe viaţă. Nu mă pot întoarce.

— Atunci de ce m-ai adus aici? zise Saşa încleştându-şi pumnii. De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul?

— Poţi să încerci să le atragi atenţia, murmură Leonid. Uşa se află într-un tunel lateral şi la douăzeci de metri de ea e un semn cu vopsea albă. Chiar sub el, pe sol, e un preş de cauciuc şi dedesubt se află butonul soneriei. Trebuie să suni de trei ori scurt, de trei ori lung şi de trei ori scurt, ăsta e codul pentru observatorii care revin.

Şi chiar rămase în staţie. O ajută pe Saşa să treacă de toate cele trei posturi de gardă şi făcu cale întoarsă. La despărţire încercă s-o silească să ia un pistol automat pe care-l căpătase de undeva, dar Saşa nu vru să audă. De trei ori scurt, de trei ori lung şi de trei ori scurt, asta era tot ce-i putea fi de folos acum. Şi o lanternă.

Tunelurile de după Sportivnaia erau întunecoase şi pustii. Staţia era considerată ultima de pe linia sa şi fiecare post de pază de care o trecuse muzicantul fusese tot mai asemănător cu o mică fortăreaţă. Dar Saşa nu simţea nici urmă de frică. Nu se gândea decât că într-o oră – o oră şi jumătate avea să se afle în pragul Oraşului de Smarald.

Şi dacă Oraşul nu exista, nu avea de ce să se teamă.

Tunelul lateral era exact acolo unde promisese Leonid că va fi, blocat de un grilaj deformat în care Saşa găsi o spărtură suficient de mare ca să poată trece. Şi, peste câteva sute de paşi, tunelul se încheia într-adevăr cu o uşă ermetică de oţel, veche şi inexpugnabilă. Fata numără răbdătoare patruzeci de paşi şi zări un semn alb pe peretele umed, ce părea să transpire. Descoperi imediat şi preşul. Ridicând cauciucul, pipăi după butonul soneriei şi verifică ceasul primit de la cântăreţ. Ajunsese la timp! Ajunsese la timp! Mai aşteptă câteva minute chinuitoare şi închise ochii.

De trei ori scurt.
De trei ori lung.
De trei ori scurt.

Capitolul 17

Cine vorbeşte?

Artiom îşi coborî ţeava încinsă a puştii şi încercă să-şi şteargă sudoarea şi lacrimile cu dosul mâinii, dar nu reuşi să-şi atingă faţa: îl împiedică masca de gaz. Poate era cazul să arunce drăcia aia? Ce mai conta oricum?

Probabil urletele bolnavilor erau atât de puternice, încât acopereau rafalele automatelor. Altfel de ce ar fi continuat tot mai mulţi dintre ei să se reverse din vagon şi să înfrunte grindina de plumbi? Nu auzeau tunetul armelor, nu înţelegeau că soldaţii trăgeau în plin? Ce sperau? Sau poate nici lor nu le mai păsa?

Pe o rază de câţiva metri în jurul uşii forţate peronul era plin de grămezi de trupuri umflate. Unele încă mai zvâcneau şi de sub tumulul funerar se auzi un geamăt. Şuvoiul de puroi revărsat prin abcesul spart care era uşa se opri în cele din urmă: oamenii rămaşi în vagoane se ghemuiră unii într-alţii îngroziţi, ascunzându-se de gloanţe.

Artiom îi căută din priviri pe ceilalţi. Numai lui îi

tremurau mâinile şi i se înmuiaseră genunchii? Nimeni nu scoase o vorbă. La început până şi comandantul rămase tăcut. Singurele zgomote erau gâfâielile din trenul aglomerat, de parcă acesta ar fi încercat să-şi reprime tusea, şi blestemele şuierate de ultimul muribund de sub grămada aceea de cadavre:

— Monştri... Nemernici... Sunt încă viu... Mă apasă...

În cele din urmă comandantul îl descoperi pe bărbat, se lăsă pe vine lângă el şi descărcă restul încărcătorului în trupul nefericitului, apăsând pe trăgaci până ce percutorul ţăcăni în gol. Se ridică, îşi privi pistolul şi, cine ştie de ce, şi-l şterse de pantaloni.

— Păstraţi-vă calmul! strigă el răguşit. Orice încercare de a părăsi infirmeria fără permisiune va fi pedepsită la fel!

— Ce să facem cu cadavrele? îl întrebă unul dintre soldaţi.

— Încarcă-le înapoi în tren! Ivanenko, Aksionov, ocupaţi-vă de asta!

Ordinea fusese restaurată. Artiom putea să se întoarcă la postul lui şi să încerce să doarmă. Mai avea două ore până suna deşteptarea. De-ar fi putut să doarmă măcar o oră ca să nu cadă din picioare a doua zi în timpul gărzii!

Dar lucrurile nu se terminară aici.

Ivanenko făcu un pas îndărăt şi începu să clatine din cap, refuzând să atingă cadavrele putrede, dezmembrate. Comandantul, uitând că nu mai avea cartuşe, şuieră furios şi îndreptă spre el mâna cu pistolul. Percutorul scoase un clinchet inutil. Ivanenko scoase un ţipăt sugrumat şi o rupse la fugă.

Şi atunci unul dintre soldaţii care tuşeau îşi ridică automatul şi-l înjunghie pe comandant în spate cu o lovitură stângace de baionetă. Dar comandantul nu se prăbuşi, ci rămase în picioare şi se răsuci încet ca să-l privească peste umăr pe cel ce-l lovise.

— Ce faci, ticălosule? întrebă el cu o mirare liniştită.

— Nu peste mult timp aşa o să ne faceţi şi nouă... Nu mai e un om sănătos în toată staţia. Azi îi împuşcăm pe ei,

mâine o să ne mânaţi şi pe noi, ceilalţi, în vagoanele astea! ţipă bărbatul încercând să-şi smulgă baioneta din trupul comandantului, dar fără să apese pe trăgaci.

Nimeni nu interveni. Nici măcar Artiom, care schiţă un pas către cei doi, însă apoi încremeni în aşteptare. În cele din urmă, baioneta ieşi. Comandantul duse mâna la rană, ca şi cum ar fi vrut să se scarpine, după care se prăbuşi în genunchi, îşi propti palmele pe podeaua lunecoasă şi începu să-şi clatine capul la stânga şi la dreapta. Încerca să-şi revină? Sau voia să adoarmă?

Nimeni nu era în stare să-i dea lovitura de graţie. Până şi răzvrătitul care-l înjunghiase cu baioneta se trase îndărăt îngrozit, apoi îşi smulse masca de gaze şi strigă suficient de tare ca să se audă în toată staţia.

— Fraţilor! Haideţi să nu-i mai chinuim! Daţi-le drumul! Oricum o să moară! Şi noi la fel! Suntem oameni sau nu?

— Să nu îndrăzneşti! gâfâi neauzit comandantul stând în continuare în genunchi.

Puşcaşii începură să murmure, sfătuindu-se între ei. Întâi într-un loc, apoi în toate, barele fură smulse de la uşile vagoanelor. Apoi cineva îl împuşcă în faţă pe agitator şi acesta se prăbuşi pe spate, alăturându-se celorlalţi morţi. Dar era deja prea târziu: cu un urlet triumfător, hoarda celor infectaţi se revărsă din metrou pe peron, alergând cu stângăcie pe picioare umflate. Smulseră automatele din mâinile santinelelor şocate şi se împrăştiară care-ncotro. Gărzile nu ştiură nici ele ce să facă: unele încă mai trăgeau în bolnavi, dar altele se amestecaseră cu aceştia şi părăseau staţia, răspândindu-se prin tunele. Unii porniră spre nord, către Serpuhovskaia, alţii către sud unde se afla Nagatinskaia.

Artiom rămase locului prostit, privindu-l pe comandantul care refuza să moară. Mai întâi înaintă târâş în patru labe, apoi se ridică, alunecând de mai multe ori, şi porni el ştia încotro.

— Vă aşteaptă o surpriză… Nu credeaţi c-o să fiu pregătit pentru asta, bombăni el.

Privirea rătăcitoare a comandantului căzu asupra lui

Artiom. O clipă încremeni, după aceea vorbi cu vocea lui obişnuită, care nu lăsa loc insubordonării:

— Popov! Du-mă la radio! Trebuie să-i ordon postului de pază din nord să închidă uşa.

Artiom îl lăsă pe comandant să se sprijine pe umărul lui şi înaintară încet pe lângă trenul gol, pe lângă oamenii încăieraţi, pe lângă grămezile de lemne, până la postul radio unde era telefonul. Din câte se părea, rana comandantului nu era fatală, dar bărbatul pierduse mult sânge şi puterile îl părăsiră înainte să ajungă acolo: se lăsă moale şi îşi pierdu cunoştinţa.

Artiom trase biroul dinaintea uşii, apucă emiţătorul panoului de comandă şi chemă postul de gardă din nord. Telefonul scoase câteva clinchete şi gâfâieli de parcă se chinuia să respire, apoi amuţi, o tăcere teribilă.

Dacă era prea târziu să închidă drumul către acea direcţie, Artiom trebuia să anunţe măcar Dobrîninskaia. Se repezi la telefon, apăsă unul dintre cele două butoane şi aşteptă câteva secunde... Telefonul încă funcţiona. Mai întâi în receptor se auzi numai un soi de ecou şoptit, apoi răsunară clicuri rapide şi în cele din urmă tonul de apel.

Unu... Doi... Trei... Patru... Cinci... Şase...

Doamne, fă-i să răspundă! Dacă mai sunt în viaţă, dacă n-au fost infectaţi încă, fă-i să răspundă, dă-le o şansă! Fă-i să răspundă înainte ca bolnavii să ajungă la graniţele staţiei! Artiom şi-ar fi vândut şi sufletul numai pentru ca la celălalt capăt să răspundă cineva.

Şi atunci imposibilul se petrecu. Ţârâitul se întrerupse chiar în timpul celui de-al şaptesprezecelea apel, auzi mârâieli şi voci certăreţe în depărtare şi prin fâsâitul liniei răzbătu un glas agitat:

— Aici Dobrîninskaia!

Cuşca era în penumbră. Dar chiar şi în lumina aceea slabă Homer vedea că silueta prizonierului era prea firavă şi prea inertă ca să-i aparţină brigadierului. Ca şi cum în spatele gratiilor se afla o marionetă, moale şi cu sforile

tăiate. Semăna cu paznicul. Mort. Unde era Hunter?

— Mulţumesc. Nu credeam c-o să ajungi la timp, zise o voce monotonă şi pustie. Simţeam că... mă sufoc înăuntru.

Până să se uite Homer peste umăr, Miller se şi întorsese cu scaunul. Brigadierul stătea în pasaj, tăindu-le drumul spre staţie. Îşi ţinea mâinile încleştate strâns, ca şi cum una dintre ele nu se încredea în cealaltă şi se temea s-o elibereze. Îşi întoarse către ei obrazul mutilat.

— Tu eşti? întrebă Miller şi un muşchi îi tresări pe obraz.

— Da, pe moment, zise Hunter cu o tuse stranie. Dacă Homer nu l-ar fi cunoscut, ar fi luat-o drept râset.

— Ce-i cu tine? Ce-ai păţit la faţă?

Era evident că Miller voia să-l întrebe pe Hunter cu totul altceva: făcu un semn din mână, ordonându-i santinelei să plece. Pe Homer îl lăsară.

— Nici tu nu eşti în cea mai bună formă, zise brigadierul tuşind din nou.

— Un fleac, zise Miller făcând o strâmbătură. Păcat că nu te pot îmbrăţişa. Naiba să te ia! Pe unde-ai...? Te-am căutat atâta!

— Ştiu. Trebuia... să fiu singur, zise Hunter crispat. Nu voiam să stau printre oameni. Am vrut să dispar pentru totdeauna. Dar mi s-a făcut frică...

— Dar ce s-a întâmplat cu Cei Negri? Ei ţi-au făcut asta? întrebă Miller indicând cicatricea purpurie.

— Nimic. N-am reuşit să-i distrug, zise brigadierul pipăindu-şi cicatricea. N-am putut. M-au... frânt.

— Ai avut dreptate, se aprinse pe neaşteptate Miller. Iartă-mă că nu am observat, că nu te-am crezut de la început. Pe-atunci noi... Mă rog, îţi aminteşti şi tu... Dar i-am găsit şi am ars totul. Credeam că erai deja mort. Că ei... I-am şters de pe faţa pământului de dragul tău. Până la ultimul... Pentru tine. Unul n-a mai rămas!

— Ştiu, zise Hunter cu un glas răguşit, nefericit. Şi ei ştiau că aşa se va întâmpla... din pricina mea. Ştiau totul, chiar îi puteau vedea pe oameni, puteau vedea soarta fiecăruia. Habar n-ai împotriva cui am îndrăznit să ridicăm mâna... El ne-a zâmbit pentru ultima oară... El ni i-a

trimis… Ne-a mai dat o şansă… Şi noi… Eu i-am condamnat şi tu ai dus sentinţa la îndeplinire. Pentru că aşa suntem noi. Pentru că suntem monştri…

— Ce?

— Când m-am dus la ei… m-au făcut să mă văd pe mine însumi. A fost ca şi cum mă uitam într-o oglindă şi vedeam totul aşa cum era cu adevărat. Am înţeles totul în ceea ce mă privea. Am înţeles care-i treaba cu oamenii. De ce ni s-au întâmplat toate astea…

— Cum adică?

Miller îşi privi îngrijorat tovarăşul, apoi aruncă o privire iute către uşă, regretând poate că trimisese gărzile afară din încăpere.

— Ţi-am spus: m-am văzut pe mine prin ochii lor, ca-ntr-o oglindă. Nu exteriorul, ci interiorul… culisele… M-au atras până în faţa oglinzii ca să-mi arate. Am văzut un canibal. Un monstru. Însă n-am văzut un om. Vederea mea m-a îngrozit. Ceva s-a trezit în mine. Până atunci mă minţisem. Spunându-mi că apăram şi salvam oamenii… Erau minciuni. Eram numai o fiară sângeroasă şi flămândă care sfâşia beregăţi. Eram mai rău decât o fiară. Oglinda a dispărut, dar… lucrul ăsta… a rămas. M-am trezit şi am refuzat să mai dorm. Ei au crezut că o să mă omor după asta. La ce bun să mai trăiesc? Dar n-am făcut-o. Trebuia să lupt. Mai întâi de unul singur… pentru ca nimeni să nu poată vedea, cât mai departe de oameni cu putinţă. Am crezut că mă pot pedepsi eu ca să nu mă pedepsească ei. Am crezut că durerea o va alunga…

Îşi atinse cicatricile.

— Apoi mi-am dat seama că fără oameni începea să mă învingă. Devenea mai tare decât mine. Aşa că m-am întors.

— Ţi-au spălat creierul! exclamă Miller cu agonie în glas.

— Nu contează. De-acum s-a săvârşit, zise brigadierul.

Îşi îndepărtă mâna de cicatrice şi vocea lui deveni din nou inexpresivă, moartă.

— Aproape totul. Povestea asta s-a terminat cu mult în urmă şi ce-i făcut e bun făcut. Acum suntem singuri. Trebuie să ne descurcăm pe cont propriu. Nu de asta am

venit aici. În Tulskaia e o epidemie. Poate ajunge oricând la Sevastopolskaia şi în Cerc. O febră care se transmite pe calea aerului. Aceeaşi molimă ucigaşă.

— Nimeni nu mi-a raportat aşa ceva, zise Miller privindu-l bănuitor.

— N-au raportat nimănui. Din laşitate. Mint. Nu ştiu ce să facă.

— Ce vrei de la mine? întrebă Miller îndreptându-se în scaun.

— Ştii bine. Pericolul trebuie eliminat. Dă-mi un însemn. Dă-mi oameni. Aruncătoare de flăcări. Trebuie să închidem Tulskaia şi s-o trecem prin foc. La fel şi Serpuhovskaia şi Sevastopolskaia dacă trebuie. Sper că nu s-a extins mai departe.

— Să radem trei staţii doar ca să fim siguri? întrebă Miller.

— Şi ca să le salvăm pe celelalte.

— După o baie de sânge ca asta, toţi vor urî Ordinul…

— N-o să afle nimeni. N-o să lăsăm în viaţă nicio persoană care să fi fost infectată… sau care să fi văzut ceva.

— Preţul e uriaş!

— Nu pricepi? Dacă mai întârziem puţin, n-o să mai avem pe cine salva. Am aflat prea târziu despre epidemie. N-o să mai avem altă şansă s-o oprim. În două săptămâni tot metroul o să fie un lagăr de ciumaţi, într-o lună, un cimitir.

— Trebuie să fiu sigur că…

— Nu mă crezi, aşa-i? Crezi c-am luat-o razna? Nu m-ai crezut atunci şi te îndoieşti de mine şi acum. Las-o baltă! O să mă duc singur. Ca de obicei. Măcar conştiinţa mea o să fie curată.

Se răsuci împingându-l în lături pe Homer care împietrise de uimire şi porni către ieşire. Însă ultimele lui cuvinte îl atinseseră pe Miller, se înfipseseră în el ca un harpon şi-l târau pe urma brigadierului.

— Stai aşa! Ia un însemn!

Cotrobăi zorit pe sub tunică, scoase o insignă metalică

plată, cu aspect banal şi i-o întinse lui Hunter care încremenise.

— Te autorizez…

Brigadierul smulse însemnul dintre degetele osoase, îl îndesă în buzunar şi înclină fără o vorbă din cap, ţintuindu-l pe Miller cu o căutătură lungă, fără să clipească.

— Întoarce-te, zise Miller. Am obosit.

— Dar eu ard de nerăbdare să plec, zise Hunter şi tuşi din nou.

Apoi dispăru.

Mult timp, Saşa nu îndrăzni să mai sune. N-avea rost să-i enerveze pe paznicii Oraşului de Smarald. Probabil că o auziseră şi poate că o examinaseră deja amănunţit. Şi dacă nu deschiseseră încă uşa ce răsărea din sol, era probabil pentru că se consultau, neştiind dacă era bine să primească înăuntru o străină care le ghicise semnalul.

Ce avea să le spună Saşa când uşa se va deschide?

Să le povestească despre epidemia din Tulskaia? Oare vor dori ei să intervină, să rişte? Dacă puteau citi oamenii, cum făcea Leonid? Poate trebuia să le spună imediat despre propria ei febră, cu totul diferită? Să le mărturisească altora ceea ce nu recunoscuse încă nici faţă de sine?

Şi va fi oare Saşa în stare să-i înduioşeze? Dacă învinseseră de mult acea teribilă boală de ce nu interveneau, de ce nu trimiteau la Tulskaia un mesager cu leacul? Pentru că se temeau de oamenii de rând? Sau pentru că sperau că molima îi va curăţa pe toţi? Poate chiar ei dezlănţuiseră acest dezastru asupra metroului?

Nu! Ce gânduri erau astea?! Leonid spusese că locuitorii Oraşului de Smarald erau drepţi şi inimoşi. Că nu executau oamenii, ba nici nu-i băgau la închisoare. Şi că nimeni nu îndrăznea să comită infracţiuni în mijlocul frumuseţii nemărginite de care se înconjuraseră. Atunci de ce nu-i salvau pe aceşti oameni condamnaţi la moarte? De ce nu deschideau măcar uşa?

Saşa sună din nou. Şi din nou.

Tăcerea de dincolo de zidul de oţel era impresionantă, ca şi cum acesta era fals, ascunzând îndărătul său doar tone peste tone de pământ şi stâncă.

— N-o să-ţi deschidă.

Saşa se răsuci brusc. Cântăreţul stătea la zece paşi de ea, într-o postură crispată şi stângace, ciufulit şi trist.

— Atunci încearcă tu! Poate că te-au iertat! zise Saşa privindu-l nedumerită. De ce-ai venit încoace?

— N-are cine să mă ierte. E pustiu.

— Dar ai zis că...

— Am minţit. Asta nu-i intrarea Oraşului de Smarald.

— Atunci unde-i?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie, zise el ridicând din umeri.

— Dar de ce te lasă să treci peste tot? Eşti un observator, nu? Tu... Pe Linia Circulară şi cu Roşiii... Încerci să mă păcăleşti, nu? Ai lăsat să-ţi scape secretul Oraşului de Smarald şi acum îţi pare rău!

Încercă să-l privească în ochi, căutând, patetic, o confirmare a presupunerilor ei.

— Cândva visam că o să ajung în Oraş, zise Leonid privind cu încăpăţânare în pământ. L-am căutat ani în şir. Am ascultat zvonuri şi am citit cărţi vechi. Probabil am venit de o sută de ori până aici. Am găsit soneria. Şi am sunat zile în şir, dar degeaba.

— De ce m-ai minţit? întrebă Saşa apropiindu-se de el. Mâna ei dreaptă părea să fi căpătat o viaţă proprie şi se furişa către cuţit.

— De ce-ai făcut-o? De ce-ai făcut aşa ceva?

— Voiam să te fur de la ei, răspunse muzicantul.

Zărind arma, păru descumpănit şi, în loc să fugă, se aşeză pe şine.

— Am crezut că dacă aveam să rămân singur cu tine...

— Atunci de ce te-ai întors?

— E greu de zis, spuse el ridicând spre ea o privire supusă. Cred că am înţeles că am depăşit limita. După ce te-am trimis încoace... după ce am rămas singur, am început să mă gândesc... Nimeni nu se naşte negru la

suflet. Mai întâi e transparent, dar se întunecă treptat, pată după pată, ori de câte ori îţi ierţi greşelile şi le găseşti justificări, ori de câte ori îţi spui că e doar o joacă. Dar vine un moment când e mai mult negru decât alb. Nu toţi pot simţi momentul, din afară nu se vede. Dar mi-am dat seama deodată că am trecut graniţa aia, aici şi acum, şi că după asta aveam să fiu altul. Pentru totdeauna. Şi am venit să-ţi mărturisesc, fiindcă nu meriţi aşa ceva.

— Dar de ce se tem toţi de tine? De ce sunt aşa de laşi în faţa ta?

— Nu de mine. De tata, oftă Leonid.

— Ce?

— Numele de Moskvin îţi spune ceva?

— Nu, zise Saşa clătinând din cap.

— Atunci probabil eşti singura persoană din tot metroul care nu-l ştie, zise cântăreţul chicotind fără veselie. În fine, tata-i ditai ştabul. Şeful întregii Linii Roşii. Mi-a dat paşaport diplomatic. Aşa că toţi mă lasă să trec. E un nume neobişnuit şi nimeni nu vrea să rişte. Doar cei care nu ştiu.

— Atunci ce fă...? Saşa dădu înapoi privindu-l bănuitoare. Observi? Pentru asta te-au trimis?

— Au vrut să scape pur şi simplu de mine. Tata şi-a dat seama că nu va reuşi să scoată niciodată un bărbat adevărat din mine şi m-a renegat. Aşa că acum îi fac numele de râs în mod discret, răspunse Leonid cu o strâmbătură amară.

— Te-ai certat cu el? întrebă fata mijind ochii.

— Cum se poate certa cineva cu tovarăşul Moskvin? E un monument viu. Am fost excomunicat şi blestemat. Înţelegi, până şi în copilărie eram un soi de nebun al Domnului. Eram atras de tablouri, de pian, de cărţi. Când tata şi-a dat seama ce se petrecea a încercat să-mi deştepte în suflet dragostea pentru armele de foc şi intrigile de partid. Dar prea târziu. Mama m-a făcut dependent de cântatul la flaut, iar tata a încercat să mă convingă să mă lepăd de el cu ajutorul curelei. L-a exilat pe profesorul care mă învăţase să cânt şi l-a înlocuit cu un comisar politic. Dar era pierdere de vreme. Eram deja

corupt. Nu-mi plăcea Linia Roşie. Credeam că e prea... cenuşie. Voiam o viaţă strălucitoare. Voiam să studiez muzica şi să pictez. Dragul de tata m-a trimis odată să demolez un mozaic ca să pricep că frumuseţea-i trecătoare. Şi l-am demolat ca să nu fiu bătut. Dar în timp ce-l spărgeam, i-am memorat fiecare amănunt şi acum pot face şi eu unul exact la fel. Şi de-atunci îl urăsc pe tata.

— Nu poţi să vorbeşti aşa despre el! exclamă Saşa indignată.

— Ba eu pot, zise cântăreţul zâmbind. Alţii însă sunt împuşcaţi dac-o fac. Cât despre Oraşul de Smarald... Profesorul meu mi-a povestit despre el în şoaptă, când eram mic. Şi am hotărât că atunci când aveam să cresc urma să găsesc o cale de a pătrunde în el. Că trebuia să existe pe lumea asta un loc unde lucrurile pentru care trăiam eu să însemne ceva. Unde toţi trăiau pentru ele. Unde nu aveam să fiu un mic pervers, un prinţ parazit, un Dracula ereditar, ci un egal printre egali.

— Şi nu l-ai găsit, zise Saşa lăsând deoparte cuţitul, căci răscolind printre cuvintele acelea nefamiliare înţelesese lucrul cel mai important. Pentru că nu există.

Leonid ridică din umeri. Se sculă, se apropie de buton şi apăsă.

— Probabil nu contează dacă dincolo e cineva care mă poate auzi. Probabil nu contează dacă un asemenea loc există. Ce contează e că eu cred că undeva există un asemenea loc. Şi că mă aude cineva. Numai că nu merit încă să mi se deschidă uşa.

— Şi chiar ţi-e de ajuns asta? întrebă Saşa.

— A fost dintotdeauna de ajuns pentru toată specia umană, zise cântăreţul dând din umeri.

Bătrânul ieşi în goană pe peron pe urmele brigadierului şi privi nedumerit în jur. Hunter nu se vedea nicăieri. Miller ieşi zorit din celulă, cenuşiu la chip şi dezolat de parcă-i dăduse brigadierului sufletul său odată cu însemnul cel misterios.

De ce şi încotro fugise Hunter? De ce îl abandonase pe Homer? Era mai bine să nu-l întrebe pe Miller: Homer trebuia să se îndepărteze cât mai mult, înainte ca acesta să-şi amintească de existenţa lui. Porni fără grabă, prefăcându-se că încearcă să-l prindă din urmă pe brigadier şi aşteptându-se să se audă strigat din clipă în clipă. Dar Miller părea să-şi fi pierdut interesul pentru el.

Hunter îi spusese bătrânului că avea nevoie de el ca să nu uite cine fusese... Minţea? Poate că pur şi simplu nu vrusese să-şi piardă controlul, să-l apuce furiile ucigaşe aici, în Polis, să fie antrenat într-o încăierare pe care s-o piardă şi să nu mai ajungă la Tulskaia? Instinctele şi talentele lui de ucigaş erau supraumane, dar nici el nu ar fi încercat să ia cu asalt de unul singur o întreagă staţie. Dacă asta fusese, înseamnă că bătrânul îşi jucase rolul însoţindu-l până la Polis şi acum fusese alungat de pe scenă.

În fond, deznodământul întregii poveşti depindea şi de el. Iar el făcuse tot posibilul ca să se ajungă exact la finalul plănuit de brigadier sau de oricine va fi vorbit prin gura lui. Ce era însemnul ăsta? Un permis? O insignă? Un punct negru? O iertare în avans a tuturor păcatelor pe care Hunter era atât de nerăbdător să le ia asupra sa? Orice ar fi fost, smulgându-i lui Miller însemnul laolaltă cu consimţământul lui, brigadierul îşi oferise în cele din urmă sieşi mână liberă. Nu plănuia să se spovedească nimănui. Să se spovedească? Păi lucrul care preluase controlul înăuntrul lui, lucrul acela cumplit care uneori ieşea la suprafaţă şi se privea în oglindă nici nu putea să vorbească.

Ce avea să se întâmple la Tulskaia dacă Hunter avea s-o atace? O întreagă staţie înecată în sânge – sau poate trei staţii – ar fi fost de ajuns pentru a-i domoli setea? Sau lucrul pe care îl purta în sine pur şi simplu avea s-o ia razna după un asemenea sacrificiu?

Care dintre cei doi îi ceruse lui Homer să-l urmeze? Devoratorul de oameni sau cel ce se lupta cu monştrii? Care dintre ei fusese învins în bătălia iluzorie de la

Polianka? Şi după aceea care dintre ei îi vorbise bătrânului cerându-i ajutorul?

Şi dacă... Dacă Homer ar fi trebuit să-l omoare, dacă asta era adevărata lui misiune? Dacă ultimele rămăşiţe ale brigadierului de odinioară, deja aproape înăbuşite şi strivite, îl târâseră pe bătrân în această expediţie ca să vadă totul cu ochii lui şi să-l ucidă pe Hunter, din oroare sau din milă, cu un glonţ trădător în ceafă, în cine ştie ce tunel întunecat? Brigadierul nu-şi putea lua singur viaţa, aşa că-şi căuta un călău. Un călău care să nu aibă nevoie să fie rugat, care să fie suficient de perspicace ca să facă el însuşi totul şi să înşele cealaltă prezenţă dinăuntrul lui Hunter, cea care creştea, devenind tot mai puternică de la o oră la alta, şi care nu voia să moară.

Dar chiar dacă Homer şi-ar fi găsit curajul, chiar dacă ar fi reuşit să-l ia pe Hunter prin surprindere, la ce bun? Nu putea opri molima de unul singur. Prins în această capcană emoţională nu-i rămânea altceva de făcut decât să observe şi să consemneze? Homer bănuia încotro pornise brigadierul. Conform zvonurilor, semi-legendarul Ordin din care, după toate aparenţele, făceau parte atât Miller, cât şi Hunter îşi stabilise baza în staţia Smolenskaia, în pântecele Polisului. Legionarii săi erau chemaţi să apere metroul şi pe locuitorii lui de pericolele cărora armatele regulate ale fiecărei staţii nu le făceau faţă. Asta era tot ce permitea Ordinul să se ştie despre sine.

Era absurd până şi gândul că bătrânul ar fi putut pătrunde în Smolenskaia, la fel de impregnabilă ca fortăreaţa Alamut[9]. Şi oricum n-avea rost: dacă voia să-l reîntâlnească pe brigadier nu avea decât să se întoarcă la Dobrîninskaia... şi să aştepte până ce şinele pe care călătorea brigadierul aveau inevitabil să-l poarte şi pe el într-acolo, spre scena viitoarelor lui crime şi totodată staţia finală a acestei istorii stranii. Oare trebuia să-l lase să se ocupe de purtătorii molimei, să sterilizeze Tulskaia şi

---

[9] Alamut, „cuib de vultur” în persană, fortăreaţă aflată la o sută de kilometri de actualul Teheran, reşedinţa faimosului „Bătrân din munte”, Hasan Ibn Sabbah, fondatorul ordinului Asasinilor.

apoi... Să ducă la îndeplinire cererea nerostită a celuilalt? Bătrânul crezuse că rolul său era altul: să scrie, nu să împuşte, să asigure nemurirea, nu să ia o viaţă. Să nu judece, să nu se amestece, ci să le permită eroilor cărţii sale să acţioneze cum voiau. Dar când înoţi în sânge până la genunchi, e greu să nu te murdăreşti. Slavă Domnului că o lăsase pe fată să plece cu şarlatanul ăla. Măcar o cruţase pe Saşa de vederea nemaipomenitei băi de sânge pe care ea oricum nu ar fi reuşit s-o prevină.

Verifică ceasul din staţie: dacă brigadierul se ţinea de program, atunci Homer încă mai avea puţin timp. Două ore să fie el însuşi. Să invite Polisul să danseze un ultim tango.

— Şi cum plănuiai să-ţi câştigi dreptul de a intra? întrebă Saşa.

— Ămmm... Sigur, e o prostie... Cu flautul meu. M-am gândit că pot să îndrept ceva. Ştii, muzica e cea mai trecătoare dintre arte. Există exact câtă vreme instrumentul cântă, apoi, într-o clipă, a pierit fără urmă. Dar nimic nu e mai molipsitor pentru oameni. Nimic altceva nu le mai face răni atât de adânci, care să se vindece atât de greu. Odată ce o melodie te-a impresionat, te va însoţi pentru totdeauna. E esenţă distilată de frumuseţe. Am crezut că voi putea vindeca urâţenia sufletului cu ea.

— Eşti ciudat, zise ea.

— Dar acum îmi dau seama că un lepros nu poate vindeca alţi leproşi. Că dacă nu-ţi mărturisesc totul, uşa nu mi se va deschide niciodată.

— Chiar ai crezut c-o să te iert? Pentru minciunile şi cruzimea ta? întrebă Saşa aruncându-i o privire tăioasă.

— Vrei să-mi mai dai o şansă? întrebă Leonid şi, pe neaşteptate, îi zâmbi. În fond, tu singură ai zis că toţi mai merităm una.

Fata nu răspunse, temându-se să nu se pomenească atrasă din nou în vreunul dintre jocurile lui bizare. Cu o clipă în urmă chiar crezuse în sinceritatea căinţei

muzicantului şi acum el o lua de la capăt?

— Un singur lucru e adevărat din tot ce ţi-am spus, zise el. Există un leac pentru boală.

— Un medicament? întrebă Saşa înfiorându-se, dorindu-şi să fie din nou înşelată.

— Nu e un medicament: nici pastile, nici vreun ser. Acum câţiva ani boala asta a izbucnit la Preobrajenskaia.

— Şi Hunter cum de nu ştie de ea?

— N-a fost o epidemie. S-a stins de la sine. Bacteriile astea sunt foarte sensibile la radiaţii. Când sunt iradiate li se întâmplă ceva... Cred că încetează să se mai dividă şi asta opreşte evoluţia bolii. S-a descoperit asta din întâmplare. Răspunsul e la suprafaţă, ca să zic aşa.

— Pe cinstite? întrebă fata şi-l prinse încântată de mână.

— Pe cinstite, zise el şi-şi puse cealaltă palmă peste a ei. Trebuie numai să-i contactezi şi să le explici...

— Şi de ce nu mi-ai zis asta mai devreme? E atât de simplu! Toţi oamenii care au murit între timp!

Îşi eliberă mâna dintr-a lui cu lacrimi în ochi.

— Într-o singură zi? Ei, câţi puteau să fie... Nu voiam să rămâi cu măcelarul ăla, murmură el. Şi voiam să-ţi zic totul de la început. Numai că voiam să-ţi dau secretul în schimbul tău.

— Şi să mă schimbi pe mine pe vieţile altora, exclamă Saşa furioasă. Asta nu merită nici măcar o viaţă.

— Eu aş da-o pe-a mea, zise cântăreţul ridicând din sprâncene.

— Nu e decizia ta! Scoală-te! Trebuie să fugim înapoi! Înainte să ajungă el la Tulskaia.

Arătă ceasul cu degetul, calculând timpul pe şoptite şi lăsând să-i scape o exclamaţie:

— Nu ne-au mai rămas decât trei ore!

— Unde să fugim? Putem folosi comunicaţiile de aici. O să sune ei la Hansa şi o să le explice totul. Nu trebuie să fugim nicăieri, mai ales că s-ar putea să nu ajungem la timp.

— Nu! exclamă Saşa clătinând cu vehemenţă din cap. Nu! El n-o să creadă. Trebuie să-i spun chiar eu asta. Să-i

explic…

— Şi pe urmă ce-o să se întâmple? O să i te dăruieşti în bucuria ta?

— Ce te priveşte? se răsti ea, dar apoi, simţind instinctiv cum trebuia să te porţi cu un bărbat îndrăgostit, adăugă pe un ton mai blând: Nu vreau nimic de la el. Şi nu pot să mă descurc fără tine.

— Te-am învăţat să minţi, zise cântăreţul zâmbind amar. Bine, oftă el apoi neputincios. Hai să mergem.

Le trebui o jumătate de oră să ajungă la Sportivnaia: santinelele se schimbaseră şi Leonid trebui să le bage din nou în cap ideea că o fată fără paşaport putea traversa graniţele Liniei Roşii. Saşa stătea cu ochii pe ceas, încordată, şi cântăreţul stătea cu ochii pe ea. Era evident că în el se ducea o luptă care-l făcea să şovăie.

Pe peron, nişte recruţi slăbănogi încărcau mărfuri într-o drezină veche şi împuţită, câţiva muncitori chercheliţi se prefăceau că astupă cu câlţi ţevile crăpate şi copilaşi în uniformă învăţau un cântec serios, de oameni mari. În numai cinci minute li se cerură de două ori documentele şi următoarea verificare, când aproape pătrunseseră în tunelul ce ducea către Frunzenskaia, se lungi insuportabil.

Timpul zbura. Şi fata nu era sigură că mai avea la dispoziţie nici măcar acele două ore şi jumătate, căci nimeni nu-l putea opri pe Hunter. Tinerii soldaţi terminaseră deja să încarce drezina şi aceasta înainta către ei, gâfâind pe măsură ce prindea viteză. Şi Leonid luă o decizie.

— Nu vreau să pleci, zise el, dar nu am cum să te opresc. Mă gândeam să fac în aşa fel încât să întârziem, ca să nu mai ai de ce s-o faci. Dar îmi dau seama că asta tot nu te va face să fii a mea. Să fii cinstit e cea mai rea metodă de a seduce o fată, dar am obosit să tot mint. Când sunt cu tine mi-e tot timpul ruşine de mine. N-ai decât să alegi singură cu cine vrei să fii.

Muzicantul îşi smulse paşaportul cel miraculos din mâinile soldatului de gardă care tot tărăgăna şi-l lovi cu pumnul în falcă, trântindu-l la pământ. Apoi o apucă strâns

pe Saşa de mână şi urcară în drezină, care tocmai ajunsese la nivelul lor. Conductorul privi năucit peste umăr şi dădu cu ochii de ţeava unui revolver.

— Ce mândru ar fi tata dacă m-ar vedea acum! râse Leonid. De-atâtea ori mi-a zis că-mi pierd timpul cu prostii şi că n-o să realizez nimic cu fluiericea mea amărâtă. Şi când în cele din urmă mă comport ca un bărbat adevărat, el nu-i de faţă. Sari! îi ordonă el conductorului care ridicase mâinile.

Deşi prinseseră viteză, bărbatul păşi ascultător în gol, se rostogoli de câteva ori urlând, apoi amuţi şi dispăru în întunericul ce gonea pe urmele lor. Leonid se apucă să arunce încărcătura şi motorul pufăi tot mai vioi cu fiecare sac ce cădea pe şine. Farul anemic din faţa drezinei clipea slab, luminând numai la câţiva metri înaintea sa. O puzderie de şoareci ţâşniră de sub roţi, scoţând chiţăituri ce sunau ca sticla zgâriată, un om care umbla pe linie sări surprins în lături şi undeva departe o sirenă începu să sune isteric. Coastele tunelului treceau pe lângă ei tot mai iute. Muzicantul storcea de la drezină toată viteza de care era capabilă.

Străbătură ca un fulger staţia Frunzenskaia: surprinse, santinelele se împrăştiară ca şoarecii de mai devreme şi drezina se afla deja la sute de metri de staţie înainte ca sirena să înceapă să urle cu furie, la unison cu Sportivnaia.

— Acuma o să se încingă situaţia! strigă Leonid. Ce contează e să trecem de graniţa Liniei Circulare! Acolo e un post mai mare de frontieră. O să încerce să ne intercepteze. O să mergem de-a dreptul pe linia laterală până în centru!

Ştia el de ce-şi făcea griji: din ramificaţia care-i adusese pe Linia Roşie izbucni un proiector puternic, orbindu-i şi o drezină grea de marfă se năpusti spre ei. Peste câteva zeci de metri drumurile lor aveau să se intersecteze şi era prea târziu să oprească. Muzicantul apăsă pedala tocită şi lucioasă până în podea şi Saşa închise ochii. Nu puteau decât să spere că macazurile erau orientate cum trebuie şi nu aveau să-i conducă spre o coliziune.

O armă automată hurui şi gloanţe le şuierară pe la urechi, în aer era un miros acru şi încins, vuietul altui motor izbucni şi se stinse, iar drezinele se ratară una pe alta ca prin minune: drezina de luptă schimbă linia la numai o clipă după ce drezina Saşei trecu de macaz îndreptându-se către Park Kulturi. Drezina de luptă mergea acum în direcţia opusă.

Câştigaseră un mic avans care avea să le fie de folos până în următoarea staţie, dar pe urmă? Drezina încetini, căci tunelul începea să urce.

— Park e aproape la suprafaţă, îi explică muzicantul privind peste umăr. Frunzenskaia însă e mai jos cu cincizeci de metri. Trebuie să trecem de urcuş şi pe urmă o să prindem viteză.

Chiar reuşiră să prindă ceva viteză înainte să ajungă la Park Kulturi. O staţie veche şi mândră, cu bolţi înalte, pe jumătate moartă şi vag luminată, ce se dovedi aproape nelocuită. O sirenă porni să hârâie, dregându-şi gâtlejul răguşit. Pe deasupra fortificaţiilor de cărămidă se iviră capete. Pistoale automate începură să latre în urma lor cu furie neputincioasă.

— S-ar putea chiar să supravieţuim! râse muzicantul. Cu încă puţin noroc o să...

Şi chiar în acea clipă o mică scânteie se ivi în întunericul din urma lor, apoi crescu tot mai tare, devenind orbitoare pe măsură ce-i ajungea din urmă. Era proiectorul drezinei de luptă! Repezindu-şi raza incandescentă de lumină înainte ca pe o lance cu care încerca să străpungă micul lor vehicul prăpădit, drezina de luptă înghiţea distanţa dintre ei, reducând-o tot mai mult de la minut la minut. Mitraliera începu din nou să clănţăne şi gloanţe şuierară prin aer.

— Încă puţin! Aproape am ajuns la Kropotkinskaia! Kropotkinskaia... Împărţită în pătrate în care erau instalate corturi identice, neglijată şi şleampătă. Pe ziduri se vedeau portrete rudimentare, pictate de mult, deja neclare şi mustind de apă. Steaguri şi iar steaguri, atâtea că se contopeau într-o singură panglică stacojie, ca un jet

îngheţat ţâşnit dintr-o venă fosilizată.

Chiar atunci lansatorul de grenade al unei arme lătră şi peste drezină începu să plouă cu aşchii de marmură: una dintre ele îi făcu Saşei o tăietură la picior, dar rana nu era adâncă. Înaintea lor soldaţi tineri începuseră să coboare o barieră, însă drezina prinsese viteză şi o spulberă fiind cât pe ce să zboare la rândul ei de pe şine.

Implacabilă, drezina de luptă câştiga teren. Motorul ei era mult mai puternic şi propulsa cu uşurinţă bestia îmbrăcată în fier. Saşa şi muzicantul fură siliţi să se culce pe jos, adăpostindu-se după cadrul metalic al drezinei lor.

Dar în numai câteva clipe laturile drezinelor lor aveau să se atingă şi aveau să fie abordaţi. Deodată Leonid începu să-şi lepede hainele, ca ieşit din minţi. În faţa lor se ivi un post de frontieră: un parapet din saci de nisip, obstacole antitanc din oţel, capătul călătoriei. Acum erau prinşi între două focuri, între ciocan şi nicovală, într-un minut totul avea să se termine.

Capitolul 18

Salvarea

Coloana se întindea pe câteva zeci de metri. Din ea făcea parte numai crema soldaţilor Sevastopolskaiei, aleşi personal de colonel. Lămpile mici de pe căştile lor scânteiau în penumbra tunelului şi deodată lui Denis Mihailovici formaţia de luptă i se păru un roi de licurici avântându-se în noapte. Într-o noapte caldă şi înmiresmată din Crimeea, pe deasupra chiparoşilor, către marea foşnitoare. Unde colonelului i-ar fi plăcut să ajungă după moarte.

Alungă fiorul rece şi se dojeni cu severitate. Uite că până la urmă îl ajungea bătrâneţea cu slăbiciunile ei. Lăsă ultimul soldat să treacă pe lângă el, deschise o tabacheră din oţel inoxidabil, scoase din ea unica ţigară, rulată de mână, o adulmecă şi scăpără bricheta. Era o zi bună.

Norocul îi surâdea şi totul avea să decurgă aşa cum plănuise. Străbătuseră Nagornaia fără pierderi – până şi soldatul care dispăruse ajunsese din urmă coloana nu după mult timp. Şi toţi erau într-o dispoziţie excelentă: să înfrunte gloanţele era o perspectivă mai puţin înfricoşătoare decât aşteptarea aceea neputincioasă, nesfârşită. Şi în plus Denis Mihailovici îi lăsase să doarmă pe săturate înainte să pornească în expediţie. Numai el nu închisese un ochi: colonelul privise întotdeauna destinul ca pe o simplă succesiune de evenimente întâmplătoare şi nu înţelesese niciodată cum putea cineva să se încreadă în el. Nu primiseră nicio veste de la cei doi de când aceştia porniseră prin tunelurile liniei Kahovskaia. Orice se putea întâmpla, căci în fond Hunter nu era nemuritor. Şi ce drept avea Denis Mihailovici să se bazeze numai pe brigadier – care putea să fi înnebunit complet după câte bătălii văzuse – şi pe bătrânul povestitor?

Şi nici nu mai putea aştepta.

Planul era simplu: să transporte grosul armatei din Sevastopolskaia prin Nahimovski Prospekt, Nagornaia şi Nagatinskaia până la uşa ermetică închisă ce reprezenta intrarea sudică a Tulskaiei. Să trimită un grup de sabotori care să pătrundă în staţia sigilată pe la suprafaţă. Treaba lor era să coboare prin conductele de ventilaţie ca să elimine paza, dacă mai rămăsese, şi să deschidă uşile brigăzii de asalt. Restul era o muncă simplă, de rutină, indiferent cine ocupase staţia. Le luase trei zile să identifice şi să cureţe canalele de ventilaţie. Stalkerilor nu le mai rămăsese altceva de făcut, astăzi, decât să-i conducă pe sabotori până la ele. Şi asta urma să se întâmple în vreo două ore. În două ore totul avea să se decidă, Denis Mihailovici avea să se poată gândi din nou la altceva, să poată dormi şi mânca din nou.

Planul era simplu, precis, impecabil. Dar Denis Mihailovici se simţea agitat şi tensionat şi inima îi bătea de parcă avea din nou optsprezece ani şi se apropia de satul acela de munte, de prima bătălie din viaţa lui. Colonelul îşi amuţi alarma interioară trăgând pentru ultima oară din

ţigară, azvârli mucul, îşi puse din nou masca şi porni să-şi ajungă unitatea din urmă.

Brigada sosi în curând în faţa uşii ermetice. Se puteau odihni până începea asaltul, iar el putea să recapituleze din nou cu comandanţii de echipe etapele îndelung pregătite ale planului.

Într-o privinţă Homer avusese dreptate, îşi zise colonelul chicotind. Era inutil să iei cu asalt o fortăreaţă dacă puteai face să fie deschisă pe dinăuntru, cum procedaseră grecii cu Troia. Şi nu Homer fusese cel care scrisese despre calul troian?

Dennis Mihailovici îşi verifică dozimetrul: nivelul radiaţiilor era scăzut, aşa că-şi scoase masca. Comandanţii de echipe procedară la fel şi soldaţii îi imitară. Ei bine, n-aveau decât să-şi tragă sufletul niţel.

În Polis găseai întotdeauna suficienţi oameni care, după ce se străduiseră să ajungă aici din staţii periferice sărace şi întunecoase, se învârteau de colo colo sau străbăteau galeriile cu ochii holbaţi şi cu gurile căscate de admiraţie. Iar Homer, făcând ocolul Boroviţkaiei, mângâind cu tandreţe coloanele elegante ale lui Aleksandrovski Sad, examinând cu încântare şi drag candelabrele frivole, ca nişte cercei ai Arbatskaiei, nu bătea la ochi printre ei.

Avea un presentiment sâcâitor: că asta era ultima oară când vedea Polisul. Ceea ce urma să se petreacă în Tulskaia peste câteva ore avea să-i anuleze întreaga viaţă şi poate chiar să-i pună capăt. Bătrânul decisese că va face ceea ce trebuia. Îl va lăsa pe Hunter să omoare pe toată lumea şi să treacă staţia prin foc şi apoi va încerca să-l ucidă. Dar dacă brigadierul bănuia trădarea, avea să-i frângă gâtul cât ai clipi. Şi poate că bătrânul avea să fie ucis în asaltul asupra Tulskaiei. În acest caz, urma să moară în curând. Dar dacă totul avea să meargă bine, Homer avea să devină un pustnic, pentru a putea umple toate paginile albe dintre cele deja scrise la începutul cărţii şi finalul unde avea să se insereze pe sine

împuşcându-l pe Hunter în ceafă.

Va fi oare în stare? Va îndrăzni? Numai gândul era suficient ca să-i facă mâinile bătrâne să tremure. Dar nu conta, cumva lucrurile aveau să se rezolve. Nu trebuia să se gândească la asta acum, din prea multe gânduri răsărea îndoiala.

Şi slavă Domnului că o trimisese pe fată de-acolo! Homer înţelegea acum de ce o amestecase în această aventură nebunească, de ce o lăsase să intre în cuşca leului. Se lăsase furat de joaca de-a scriitorul şi uitase că ea nu era produsul imaginaţiei lui.

Romanul lui avea să fie altfel decât crezuse şi despre cu totul altceva. Dar încă de la început Homer îşi asumase o povară prea mare. Cum ar fi putut să vâre toată omenirea într-o singură carte? Până şi mulţimea prin care umbla el acum s-ar fi simţit înghesuită în paginile unei cărţi. Homer nu voia să-şi transforme cartea într-un mormânt comun cu coloane ameţitoare de nume şi cu litere de bronz dincolo de care era imposibil să întrevezi feţele şi firile celor căzuţi.

Nu, nu mergea aşa. Până şi memoria sa, atât de erodată de trecerea timpului, încât de mult începuse să aibă scurgeri, nu putea lua la bord toţi aceşti oameni. Faţa ciupită de vărsat a unui vânzător de dulciuri şi chipul palid, cu nasul ascuţit, al fetiţei care-i întindea un glonţ. Şi zâmbetul mamei ei, la fel de radios ca al Fecioarei, şi zâmbetul libidinos al unui soldat în trecere. Şi ridurile asprite ale cerşetorilor bătrâni care cereau pomană şi ridurile de râs ce încadrau ochii unei femei de treizeci de ani.

Care dintre ei era violator sau avar, care era hoţ sau trădător, desfrânat, profet sau virtuos şi câţi încă nu se găsiseră pe sine, asta Homer nu ştia. Nu i se revelase ce gândea vânzătorul de dulciuri uitându-se la copilă, ce anume însemna zâmbetul mamei – zâmbetul soţiei altcuiva, stârnit de privirea scânteietoare a unui soldat – sau din ce obişnuia să trăiască cerşetorul înainte ca picioarele să-l trădeze. Aşa că nu era dreptul lui să decidă cine merita

glorie eternă şi cine nu.

Şase miliarde de oameni pieriseră pur şi simplu; şase miliarde! Era vorba numai de noroc dacă doar câteva zeci de mii reuşiseră să scape?

Mecanicul Serov, al cărui loc ar fi trebuit să-l ia Nikolai la o săptămână după Apocalipsă, era un împătimit al sportului şi privea întreaga viaţă ca pe un meci de fotbal. „Întreaga rasă umană a pierdut, dar eu şi cu tine încă mai alergăm pe teren. Nu te întrebi de ce?” îi spunea el lui Nikolai. „E pentru că vieţile noastre nu au ajuns la scorul final şi arbitrul ne-a oferit prelungiri. Şi în acest timp trebuie să ne dăm seama de ce suntem aici şi să împlinim totul, să îndreptăm totul, apoi să primim o pasă şi să zburăm cu mingea către poarta cea strălucitoare...” Era un mistic. Homer nu-l întrebase niciodată dacă reuşise să bage golul ăla, dar părerile lui Serov îl convinseseră că el unul încă mai avea de lucrat la golaverajul personal. Şi de la Serov căpătase Homer credinţa că niciunul dintre locuitorii metroului nu ajunsese aici din întâmplare.

Dar era imposibil să scrie despre toţi!

Merita oare să mai încerce?

Şi atunci, printre miile de chipuri nefamiliare, bătrânul văzu ceea ce se aştepta cel mai puţin.

Leonid îşi scoase jacheta şi apoi puloverul, urmat de un tricou aproape alb, pe care îl ridică deasupra capului şi începu să-l fluture ca pe un steag, ignorând roiul dens de gloanţe ce şuierau în jurul lui. Şi se petrecu ceva straniu: drezina de luptă începu să încetinească, iar dinspre postul de frontieră dinaintea lor nimeni nu deschise focul.

— Şi pentru asta dragul de tata m-ar ucide! îi zise cântăreţul Saşei după ce frânară cu un scrâşnet infernal, oprindu-se brusc chiar în faţa dispozitivelor antitanc.

— Ce faci? Ce facem?

Saşa simţea că se sufocă şi nu înţelegea cum de supravieţuiseră urmăririi.

— Ne predăm! râse el. Asta e intrarea în staţia

Biblioteka Imeni Lenina, punctul de frontieră al Polisului. Iar eu şi tu suntem transfugi.

Grănicerii se apropiară în fugă şi îi coborâră din drezină. Când se uitară pe paşaportul lui Leonid schimbară priviri între ei, renunţară la cătuşele pe care le pregătiseră şi îi escortară pe muzicant şi pe fată în staţie. Îi duseră în biroul pazei şi ieşiră, şuşotind respectuos între ei, ca să-l aducă pe comandant.

Leonid, care se tolănise arogant într-un fotoliu ros, sări imediat în picioare, scoase capul pe uşă şi-i făcu semn Saşei.

— Ăştia-s mai neglijenţi decât cei de pe linia noastră, pufni el. N-au pus paznici.

Se furişară afară din încăpere şi înaintară, mai întâi fără grabă, apoi din ce în ce mai repede de-a lungul pasajului, iar în cele din urmă o luară la fugă ţinându-se de mâini ca să nu fie despărţiţi de mulţime. În curând începură să audă în urma lor fluierele miliţiei şi simţiră mâncărimi în spate, dar nimic nu era mai uşor decât să te pierzi în această staţie imensă. Erau de zece ori mai mulţi oameni ca la Paveleţkaia. Chiar şi când Saşa îşi imaginase viaţa de dinainte de război, în timpul plimbării ei de la suprafaţă, nu-şi putuse închipui o asemenea aglomeraţie. Şi era aproape la fel de multă lumină ca acolo, sus. Saşa îşi acoperi faţa cu o mână, privind lumea prin vizorul îngust format de degetele ei. Ochii i se agăţau de lucruri, chipuri, coloane, una mai fascinantă decât alta şi, dacă nu ar fi fost Leonid care-şi împletise degetele cu ale ei, s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut, năucită. Trebuia neapărat să revină aici într-o bună zi, îşi promise Saşa. Într-o zi când o să aibă mai mult timp.

— Saşa?!

Fata privi în urmă şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Homer: acesta părea speriat, mânios şi surprins. Saşa îi zâmbi: se părea că simţise lipsa bătrânului.

— Ce cauţi aici?

Nici că le-ar fi putut pune o întrebare mai stupidă unor tineri care încercau să evadeze cât mai iute.

— Mergem la Dobrîninskaia, răspunse ea trăgându-şi răsuflarea şi încetinind puţin pentru ca bătrânul să-i poată ajunge.

— Nu vorbi prostii! Nu trebuie... Îţi interzic!

Dar interdicţiile lui pronunţate printre gâfâituri şi pufăituri nu o impresionară.

Ajunseră la punctul de acces către Boroviţkaia înainte ca grănicerii să fi fost avertizaţi de evadarea lor.

— Am un mandat de la Miller. Dă-ne drumul, şi repede! îi zise calm Homer ofiţerului aflat la post.

Soldatul deschise gura, apoi, fără să stea să-şi adune gândurile, îl salută pe bătrân şi se trase la o parte.

— Cumva tocmai aţi spus o minciună? se interesă politicos cântăreţul când punctul de acces se pierdu în beznă în urma lor.

— Ce contează? mârâi furios bătrânul.

— Important e să minţi cu încredere, zise admirativ Leonid. În felul ăsta numai profesioniştii îşi vor da seama.

— Mai du-te dracului cu lecţiile tale, exclamă Homer încruntându-se şi făcându-şi de lucru cu butonul lanternei ale cărei baterii erau pe terminate. Mergem până la Serpuhovskaia, dar mai departe nu vă las!

— Asta fiindcă nu ştiţi! zise Saşa. S-a găsit un leac pentru boală.

— Cum adică s-a găsit? întrebă bătrânul rămânând în urmă şi începând să tuşească. Îi aruncă Saşei o căutătură speriată.

— Da, da! E vorba de radiaţii!

— Radiaţiile fac bacteriile inofensive, îi explică cântăreţul venind în ajutorul fetei.

— Dar microbii şi viruşii sunt de sute de mii de ori mai rezistenţi la radiaţii decât fiinţele umane! Şi radiaţiile blochează răspunsul imunitar al organismului! strigă bătrânul pierzându-şi calmul. Ce prostii i-ai tot povestit? De ce o târăşti într-acolo? Ai idee ce o să se petreacă? Nimeni nu-l mai poate opri! Du-o de-aici şi ascunde-o undeva! Şi tu, se răsuci Homer către Saşa, cum poţi să crezi un... profesionist? zise el scuipând dispreţuitor

ultimul cuvânt.

— Nu vă temeţi pentru mine, zise fata încet. Ştiu că Hunter poate fi oprit. Are două jumătăţi... le-am văzut pe amândouă. Una vrea sânge, dar cealaltă încearcă să salveze oamenii.

— Ce tot spui acolo? exclamă Homer ridicându-şi exasperat braţele. Nu mai sunt două părţi, e un singur întreg. Un monstru închis într-un trup uman. Acum un an...

Dar relatarea conversaţiei dintre bărbatul ras în cap şi Miller nu o convinse pe Saşa. Cu cât îl asculta mai mult pe Homer, cu atât devenea mai convinsă că avea dreptate.

— Da, dar unul dintre ei, cel care ucide, îl păcăleşte pe celălalt, zise ea străduindu-se să găsească cuvintele cu care să-l facă pe bătrân să înţeleagă. Îi spune că nu are de ales. Unul e mânat de foame, celălalt de grijă. De aia e atât de nerăbdător Hunter să ajungă la Tulskaia: ambele jumătăţi îl târăsc într-acolo! Trebuie să fie despărţite! Dacă i se oferă o alegere, şansa de a salva fără a ucide...

— Of, Doamne! Nici măcar n-o să te asculte! Ce te trage într-acolo?

— Cartea dumneavoastră, zise Saşa cu un zâmbet blând. Ştiu că tot ce-i în ea mai poate fi schimbat. Sfârşitul n-a fost încă scris.

— Prostii! Aiureli! bâigui disperat Homer. De ce ţi-am povestit despre asta? Tinere, măcar tu, zise el apucându-l de braţ pe Leonid. Te rog, cred că nu eşti un om rău şi că n-ai minţit numai de ciudă. Ia-o! Asta ai vrut, nu? Sunteţi amândoi aşa de tineri şi aşa de frumoşi... Aveţi toată viaţa înainte. Ea nu trebuie să meargă acolo, pricepi? Şi nici tu nu trebuie să mergi acolo. N-o să împiedici nimic cu minciunica ta...

— Nu e o minciună, spuse politicos cântăreţul. Vreţi să jur?

— Bine, bine, zise bătrânul ignorându-i protestele. Sunt dispus să te cred. Dar Hunter... n-ai apucat să-l vezi decât o dată, nu?

— Dar am auzit destule despre el, zise Leonid cu un chicotit amar.

— El e... Cum o să-l opreşti tu? Cu flautul ăla al tău? Sau crezi c-o să asculte de fata asta? Chestia aia din el... Nici nu mai poate auzi...

— Ca să fiu cinstit, zise cântăreţul aplecându-se către bătrân, în sinea mea sunt de acord cu dumneavoastră. Dar domniţa ne-o cere. Şi la urma urmei, sunt un gentleman.

Şi-i făcu cu ochiul Saşei.

— De ce nu pricepeţi... ăsta nu-i un joc! izbucni Homer privind rugător de la Saşa la Leonid.

— Înţeleg asta, zise Saşa cu fermitate.

— Totul e un joc, zise calm muzicantul.

Dacă muzicantul chiar era fiul lui Moskvin, atunci putea şti despre epidemie ceva ce nici Hunter nu auzise. Nu auzise sau nu vrusese să spună? Homer bănuia că Leonid era un şarlatan, dar dacă radiaţiile chiar puteau învinge febra? Fără să vrea şi în ciuda bunului-simţ bătrânul începu să adune dovezi că aşa era. Nu pentru asta se rugase în ultimele zile? Şi pe urmă tusea, sângerările gurii, greaţa... erau ele oare simptome ale iradierii? Doza de radiaţii pe care o încasase pe linia Kahovskaia anihilase probabil infecţia.

Diavolul ştia cum să-l ispitească! Dar presupunând că era adevărat, ce era de făcut cu Tulskaia şi ce era de făcut cu Hunter? Saşa spera că-l va determina să se răzgândească. Şi chiar părea să aibă putere asupra brigadierului. Însă dacă unul dintre cei doi inşi care se războiau înăuntrul lui avea să găsească frâul fetei moale ca mătasea, pe celălalt avea să-l ardă ca fierul înroşit. Care dintre ei se va afla la suprafaţă în clipa decisivă?

De data asta Polianka nu-i oferi niciun spectacol nici lui, nici Saşei sau lui Leonid. Li se înfăţişă sumbră şi pustie ca şi cum murise de mult. Era un semn bun sau unul rău? se întrebă Homer. Nu ştia. Poate curentul care se stârnise prin tuneluri, un ecou al vânturilor ce colindau la suprafaţă, alungase toţi vaporii halucinogeni. Sau poate că bătrânul făcuse o greşeală şi nu mai avea un viitor despre

care Polianka să-i poată povesti?

— Ce e aia smarald? întrebă din senin Saşa.

— Smaraldul e o piatră verde, transparentă, îi explică Homer absent. Când spui despre ceva că e de smarald, înseamnă practic că e verde.

— Nostim, zise fata îngândurată. Deci chiar există...

— Ce vrei să zici? întrebă muzicantul tresărind.

— Nu, nimic, zise ea. Ştii, continuă ea privindu-l pe Leonid, o să caut şi eu oraşul ăla al tău. Şi-ntr-o zi chiar o să-l găsesc.

Homer se mulţumi să clatine din cap. Tot nu era convins că muzicantul se căia sincer după ce umpluse capul Saşei cu prostii, atrăgând-o degeaba până la Sportivnaia.

Dar fata era în continuare absorbită de propriile gânduri. Şopti ceva şi de vreo două ori oftă. Apoi îl privi enigmatic pe bătrân.

— Aţi scris tot ce mi s-a întâmplat?

— La asta lucrez acum.

— Bine, zise ea.

În Serpuhovskaia situaţia era gravă. Gărzile Hansei, aflate la intrare, fuseseră dublate şi soldaţii posomorâţi şi taciturni refuzară să-i lase să treacă. Nu-i impresionară câtuşi de puţin nici cartuşele pe care muzicantul le zăngăni pe sub nasul lor, nici paşaportul lui. Situaţia fu salvată de bătrân, care ceru să i se facă legătura cu Andrei Andreevici. După o jumătate de oră foarte lungă un ofiţer de comunicaţii sosi derulând un cablu gros şi Homer anunţă în receptor, pe un ton ameninţător, că ei trei erau avangarda unei cohorte a Ordinului. Această jumătate de adevăr fu suficientă ca să fie escortaţi prin staţie – unde domnea o atmosferă sufocantă, de parcă aerul fusese evacuat, şi unde nimeni nu dormea deşi era miezul nopţii – până în oficiul biroul comandantului Dobrînînskaiei.

Acesta îi întâmpină personal la uşă, ciufulit şi leoarcă de sudoare, cu ochii duşi în fundul capului şi respiraţia mirosind a alcool. Ordonanţa nu era în încăpere. Andrei Andreevici privi nervos în jur şi nevăzându-l pe Hunter pufni iritat.

— O să ajungă în curând?

— Da, în curând, răspunse încrezător Homer.

— În Serpuhovskaia poate izbucni o revoltă în orice clipă, zise comandantul ştergându-şi faţa şi ocolind recepţia. Cineva a scăpat vestea despre epidemie. Nimeni nu ştie de ce să se teamă, lumea minte, zice că măştile de gaz nu ajută.

— Nu-i o minciună, interveni Leonid.

— Postul de gardă dintr-unul dintre tunelurile către Tulskaia s-a revoltat în bloc. Laşi râioşi... În celălalt tunel, unde sunt sectanţii, încă se mai menţin pe poziţii... Fanaticii ăia i-au asediat urlând despre Ziua Judecăţii de Apoi... Până şi în staţia mea sunt tulburări! Şi salvatorii noştri unde-s?

Pe peron izbucni gălăgia: înjurături, oameni ţipând şi gărzi blestemând. Fără să aştepte răspuns la întrebările sale, Andrei Andreevici se înghesui înapoi în vizuina sa şi dinăuntru răsună clinchetul unei sticle în contact cu paharul. Pe biroul ordonanţei sale luminiţa roşie a unuia dintre telefoane se aprinse ca şi cum îl aştepta pe comandant să părăsească încăperea. Era telefonul cu bucata de leucoplast pe care scria *Tulskaia.*

Homer şovăi o clipă apoi se apropie de birou, îşi umezi buzele uscate şi trase aer adânc în piept:

— Aici staţia Dobrîninskaia!

— Ce să le spun? întrebă prosteşte Artiom întorcându-se spre comandant.

Comandantul era încă inconştient. Ochii lui înceţoşaţi păreau acoperiţi de un văl şi se mişcau neliniştiţi de colo colo. Din când în când o tuse rău prevestitoare îi zguduia trupul. „Are plămânul perforat”, îşi zise Artiom.

— Sunteţi în viaţă? strigă el în receptor. Infectaţii au rupt cordonul!

Apoi îşi aminti că dincolo nu se ştia ce se petrecuse în Tulskaia. Trebuia să le spună, să le explice totul. Pe peron o femeie ţipă şi o mitralieră hurui. Sunetele se furişau

înăuntru pe sub uşă şi nu avea unde să se ascundă de ele. Persoana de la celălalt capăt îi răspundea şi punea întrebări, dar el nu reuşea să le desluşească.

— Trebuie să le blocaţi ieşirea! repetă Artiom. Trageţi în plin. Nu-i lăsaţi să se apropie de voi!

Îşi dădu seama că ei nu ştiau cum arătau cei infectaţi. Cum să-i descrie? Umflaţi, cu pielea crăpată, puţind? Dar cei care abia se infectaseră arătau ca toţi oamenii.

— Împuşcaţi tot ce vedeţi, zise el cu glas stins.

Dar asta însemna că dacă încerca să părăsească staţia aveau să-l împuşte şi pe el? Se condamnase singur la moarte? Nu, nu avea să plece. În toată staţia nimeni nu mai era sănătos. Deodată Artiom se simţi dureros de singur. Şi se temu că omul care-l asculta de acolo, din Dobrîninskaia, nu avea timp să stea de vorbă cu el.

— Vă rog, nu închideţi! zise el.

Artiom nu ştia ce să-i spună acestui străin şi începu să-i povestească cât se chinuiseră să-i găsească la telefon şi cum se temuseră că în tot metroul nu mai era niciun suflet viu. De parcă ar fi dat telefon în viitor, când nimeni nu supravieţuise, gândi el şi o zise şi pe-asta cu voce tare. Nu trebuia să se mai teamă de nimic acum, câtă vreme avea pe cineva cu care să vorbească.

— Popov! gâfâi în spatele lui comandantul. Ai luat legătura cu postul de pază de la nord? Uşa ermetică... e închisă?

Artiom se răsuci către el şi clătină din cap.

— Dobitocule, se răsti comandantul scuipând sânge. Cretin bun de nimic... Ascultă la mine. Staţia e minată. Am găsit ţevile astea... Deasupra... Un canal de scurgere pentru apa subterană. Am pus dinamită... o s-o detonăm şi toată staţia va fi inundată. Contactele sunt aici, la postul radio. Trebuie să închidem uşa dinspre nord... Şi să verificăm dacă... Să verificăm dacă cea spre sud rezistă. Să sigilăm staţia. Ca să nu se ducă apa mai departe. S-o închidem, ai priceput? Când e totul gata anunţă-mă... Legătura cu postul de pază funcţionează?

— Da, să trăiţi, răspunse Artiom.

— Numai să nu uiţi să rămâi de partea asta a uşii, zise comandantul oferindu-i un zâmbet chinuit, retezat de o tuse furioasă. N-ar fi frumos.

— Dar dumneavoastră? Rămâneţi aici?

— Nu te căca pe tine, Popov, zise comandantul mijind ochii. Fiecare dintre noi s-a născut pentru ceva. Eu m-am născut ca să-i înec pe ticăloşii ăştia. Tu te-ai născut ca să te baricadezi în fort şi să mori ca un om cinstit. Ai priceput?

— Da, să trăiţi, repetă Artiom.

— Atunci dă-i bătaie!

Telefonul amuţi.

Printr-un capriciu al zeilor telefoniei, Homer auzise clar aproape tot ce-i spusese ofiţerul din Tulskaia. Nu reuşise însă să desluşească ultimele câteva fraze şi apoi legătura se pierduse de tot.

Bătrânul îşi ridică privirea. Silueta mătăhăloasă a lui Andrei Andreevici se apleca ameninţător deasupra lui. Tunica sa albastră avea pete întunecate la subţiori şi mâinile lui grase tremurau.

— Ce se petrece acolo? întrebă el cu o voce slabă şi răguşită.

— Totul a scăpat de sub control, zise Homer respirând cu greutate. Trimiteţi toate trupele disponibile la Serpuhovskaia.

— Nu se poate, zise Andrei Andreevici scoţându-şi pistolul Makarov din buzunarul pantalonilor. În staţie e panică. Mi-am amplasat toţi oamenii loiali la intrările tunelurilor ce duc către Linia Circulară ca să mă asigur măcar că nimeni nu pleacă de aici.

— Puteţi să-i liniştiţi, zise Homer şovăitor. Am aflat... Febra poate fi vindecată. De radiaţii. Spuneţi-le.

— Radiaţii?! zise comandantul făcând o faţă acră. Chiar crezi una ca asta? Atunci dă-i înainte cu binecuvântarea mea.

Îl salută în batjocură pe bătrân, trânti uşa după el şi se

încuie în birou. Ce puteau face acum Homer şi tovarăşii lui? Nici măcar nu puteau fugi. Dar unde erau ceilalţi doi? Apăsându-şi mâna pe inima lui înnebunită, bătrânul ieşi pe coridor. Alergă spre staţie, strigând numele fetei. Nu-i zări nicăieri. În Dobrîninskaia domnea haosul. Femei, copii şi bărbaţi cu boccele asediaseră cordoanele care abia rezistau. Jefuitorii dădeau buzna în corturile răsturnate, dar nimeni nu le acorda atenţie. Homer mai văzuse asta întâmplându-se. În clipele următoare mulţimea avea să-i calce în picioare pe cei căzuţi şi să-i împuşte pe cei neînarmaţi.

Şi în acea clipă din tunel răsună un muget.

Larma şi ţipetele se potoliră, înlocuite de o exclamaţie colectivă de surpriză. Zgomotul acela puternic se repetă. Parcă erau trompetele de luptă ale unei legiuni romane care se rătăcise printre milenii şi acum înainta asupra Dobrîninskaiei.

Soldaţii începură să se agite înlăturând barierele şi din gura tunelului ieşi ceva imens... Un adevărat tren blindat! Capul masiv al locomotivei era presărat cu nituri, prin două deschizături se iţeau ţevile mitralierelor, apoi urma trupul lung şi suplu şi un al doilea cap încornorat, privind în direcţia opusă. Nici măcar Homer nu mai văzuse un asemenea monstru.

Era plin de statui fără chip, în armuri negre ca pana corbului. Costumele protectoare îi făceau imposibil de deosebit unii de alţii. În veste de kevlar şi cu măşti de gaze fantastice, cu rucsaci pe umeri, nu păreau să aparţină acestor vremuri sau acestei lumi.

Trenul opri. Extratereştrii în armuri nu le dădură nicio atenţie curioşilor care năvăleau spre ei. Coborâră pe peron şi se aliniară pe trei rânduri. Întorcându-se toţi ca unul, cu o sincronizare perfectă, porniră către pasajul ce ducea spre Serpuhovskaia şi tropăitul lor acoperi şoaptele pline de veneraţie şi plânsetele copiilor. Bătrânul se zori să-i ajungă, încercând să-l zărească pe Hunter printre zecile de războinici. Aveau toţi aceeaşi înălţime, costumele anonime antiglonţ li se potriveau turnate, întinse la limită pe umerii

lor masivi, şi erau înarmaţi identic: aruncătoare de flăcări portabile şi puşti de 9 mm cu amortizoare. Nu tu insigne, nu tu blazoane, nu tu însemne ale gradului. Probabil că Hunter era unul dintre cei trei care mărşăluiau în primul rând?

Bătrânul alergă de-a lungul coloanei făcând cu mâna, privind prin fantele măştilor de gaze şi întâlnind de fiecare dată aceeaşi privire impasibilă, impenetrabilă. Niciunul dintre extratereştri nu dădu semn că l-ar fi recunoscut pe Homer. Oare Hunter nu era cu ei? Trebuia să apară, nu se putea altfel!

Pe drumul către pasaj, bătrânul nu-i zări nici pe Saşa şi Leonid. Era posibil ca bunul-simţ să fi avut câştig de cauză şi cântăreţul s-o fi ascuns pe fată undeva în siguranţă? Dacă ar fi aşteptat ascunşi până s-ar fi terminat baia de sânge, după aceea Homer putea să facă nişte aranjamente cu Andrei Andreevici, cu condiţia ca acesta să nu-şi fi zburat deja creierii.

Pătrunzând în tunel, cei trei din fruntea şirului îşi aprinseră lanternele puternice, alungând întunericul dinaintea lor. Niciunul nu vorbea şi tăcerea era apăsătoare şi nefirească. Aşa fuseseră antrenaţi, desigur, dar bătrânul nu putea să nu-şi spună că, perfecţionându-şi abilităţile trupului, aceşti bărbaţi le anulaseră pe cele ale sufletului. Şi acum avea dinaintea ochilor maşina perfectă de ucis, în care niciuna dintre componente nu avea voinţă proprie şi numai una, imposibil de deosebit de celelalte, deţinea programul care o făcea să acţioneze. Când aceasta avea să ordone „Foc!” ceilalţi aveau să scalde Tulskaia în flăcări şi la fel şi alte staţii, cu tot cu cei încă vii.

Slavă Domnului că nu porniseră pe linia unde se afla trenul sectanţilor! Nefericiţii aveau parte de un scurt răgaz înainte să vină Judecata lor cea de Apoi. Războinicii urmau să anihileze mai întâi Tulskaia şi abia pe urmă să se întoarcă asupra lor. Supunându-se unui semnal pe care Homer nu-l văzu, coloana încetini brusc. O clipă mai târziu înţelese de ce: erau deja foarte aproape de staţie. Tăcerea era transparentă ca sticla şi urletele cuiva scrâşneau pe ea

ca o unghie.

Şi-apoi răsună un alt sunet, complet neaşteptat şi abia audibil. Susurând notă cu notă, făcându-l pe bătrân să se îndoiască de sănătatea lui mentală, o muzică miraculoasă îi întâmpină pe vizitatorii extratereştri.

Bătrânul era complet absorbit de telefon şi Saşa decise că nu exista moment mai bun să o şteargă. Se furişă afară din recepţie, îl aşteptă pe Leonid şi apoi îl conduse mai întâi către pasajul spre Serpuhovskaia şi pe urmă în tunelul ce ducea către oamenii care aveau nevoie de ei. Oamenii ale căror vieţi le putea salva.

Tunelul care avea s-o readucă lângă Hunter.

— Nu ţi-e frică? îl întrebă ea pe cântăreţ.

— Ba da, zise el zâmbind, dar cred că în sfârşit fac şi eu ceva ce merită.

— Nu trebuie să mergi cu mine, să ştii. Dacă murim? Ai putea să rămâi în staţie.

— Nimeni nu-şi cunoaşte viitorul, zise Leonid ridicând un deget cu un aer profesoral şi umflându-şi obrajii.

— Ţi-l decizi tu singur, îl mustră Saşa.

— Ei, haide, râse muzicantul. Suntem nişte bieţi şoareci care aleargă printr-un labirint cu uşi glisante. Cel care ne studiază uneori le ridică şi uneori le coboară. Şi dacă acum uşa din Sportivnaia e coborâtă, nu ai cum să treci acolo, oricât de mult ai râcâi la ea. Şi dacă după următoarea uşiţă e o cursă, ai cădea în ea chiar dacă ai simţi că e ceva în neregulă, fiindcă nu ai încotro s-o apuci. Alegerea se reduce la a continua să alergi sau a muri în semn de protest.

— Nu urăşti felul ăsta de viaţă? întrebă Saşa încruntându-se.

— Urăsc faptul că spinarea mi-e construită în aşa fel încât nu-mi permite să ridic capul şi să văd cine conduce experimentul, răspunse cântăreţul.

— Nu există niciun labirint, zise Saşa muşcându-şi buzele. Şi şoarecii pot roade până şi cimentul.

— Eşti o rebelă, zise Leonid. Eu sunt conformistul.

— Nu-i adevărat, protestă ea clătinând din cap. Tu crezi că oamenii pot să se schimbe.

— Mi-ar plăcea să cred, obiectă muzicantul.

Trecură pe lângă un post de pază abandonat în grabă. Tăciunii încă mai străluceau în focul stins, alături de care zăcea o revistă unsuroasă şi mototolită plină de imagini cu oameni goi, iar pe perete atârna părăsit un steag al Hansei, pe jumătate smuls.

Zece minute mai târziu dădură peste primul cadavru. Cu greu putea fi luat drept om. Zăcea cu braţele şi picioarele azvârlite în lături de parcă era foarte obosit, iar membrele îi erau atât de umflate, încât hainele plesniseră. Faţa era mai teribilă decât a oricărui monstru văzut de Saşa în scurta ei viaţă.

— Ai grijă! zise Leonid prinzând-o de mână şi împiedicând-o să se apropie de cadavru. E contagios!

— Şi ce? întrebă Saşa. Există un leac, nu? Acolo unde mergem noi toţi sunt contagioşi.

Departe înaintea lor se auzi huruitul unor împuşcături urmat de ţipete.

— Am ajuns taman la timp, remarcă muzicantul. Se pare că nici ei nu l-au aşteptat pe prietenul tău...

Saşa îl privi speriată, apoi răspunse cu înflăcărare:

— E în regulă, nu trebuie decât să le spunem! Ei se cred condamnaţi cu toţii... Nu trebuie decât să le dăm o speranţă!

Chiar lângă uşă zăcea alt cadavru, cu ochii în pământ. Acesta era uman. Lângă el cutia metalică a unui dispozitiv mobil de transmisiuni pârâia cu disperare. Cineva încercase să anunţe paza.

La gura tunelului câţiva bărbaţi zăceau ascunşi în dosul unor saci de nisip răzleţi. Se părea că erau un mitralior şi doi inşi cu pistoale automate şi că la ei se reducea toată blocada. Ceva mai înainte, unde tunelul îngust se lăţea şi începea peronul Tulskaiei, o mulţime cumplită tălăzuia şi clocotea ameninţându-i pe bărbaţii asediaţi. Era un amestec de bolnavi şi oameni ce păreau sănătoşi, de

oameni normali şi de monştri desfiguraţi de boală. Unii aveau lanterne, altora nu le mai trebuia lumină.

Oamenii întinşi la pământ păzeau tunelul. Dar cartuşele le erau pe terminate, împuşcăturile deveneau tot mai rare şi mulţimea, căpătând curaj, înainta încet.

— Întăriri? o întrebă unul dintre cei asediaţi pe Saşa. Băieţi, au comunicat cu Dobrîninskaia. Întăriri!

Monstrul cu multe capete deveni mai agitat şi începu să înainteze.

— Oameni buni! strigă Saşa. Există un leac. N-o să muriţi! Vă rog, aveţi puţină răbdare!

Mulţimea îi înghiţi cuvintele, râgâi iritată şi începu să înainteze din nou către bărbaţii care încercau s-o ţină locului. Mitraliorul trase o rafală şi câţiva inşi se aşezară pe jos gemând. Automatele celorlalţi soldaţi lătrară scurt. Masa de trupuri se agită, înaintând implacabil, gata să-i calce în picioare pe bărbaţii asediaţi, pe Saşa şi pe Leonid, gata să-i sfâşie.

Apoi se întâmplă ceva.

Flautul porni să cânte, mai întâi încet, după aceea mai tare şi cu tot mai multă încredere. Nimic nu putea fi mai prostesc şi mai puţin potrivit în această situaţie. Soldaţii ce apărau tunelul îl priviră stupefiaţi pe muzicant, mulţimea mugi, râse şi începu din nou să înainteze. Leonid nu o luă în seamă. Probabil nu cânta pentru ei, ci pentru sine, acea melodie minunată care o fermecase pe Saşa, cea care captiva de fiecare dată zeci de ascultători, atrăgându-i către el.

Poate pentru că nu exista metodă mai jalnică de a controla răsculaţii şi de a linişti bolnavii, poate din cauza idioţeniei înduioşătoare a unei asemenea idei, şi nu din pricina magiei flautului, dar cert e că presiunea mulţimii mai scăzu. Sau poate că muzicantul chiar reuşea să le reamintească acestor oameni gata să-l calce în picioare... poate că le reamintea de ceva...

Împuşcăturile încetară şi Leonid înaintă cu flautul în mâini. Ca şi cum avea dinaintea lui un public normal, gata să izbucnească în aplauze şi să-l scalde în gloanţe dintr-o

clipă în alta.

Pentru o secundă fetei i se păru că-l vede pe tatăl ei printre ascultători, zâmbind împăcat. Deci aici o aşteptase... Saşa şi-l reaminti pe Leonid spunându-i că melodia asta îţi lua durerea cu mâna.

Deodată din măruntaiele uşii ermetice se ridică un huruit prematur.

Oare avangarda o luase înaintea orei stabilite? Atunci situaţia din Tulskaia nu putea fi chiar atât de rea! Poate că intruşii părăsiseră staţia de mult, lăsând uşa încuiată?

Grupul se împrăştie şi soldaţii se adăpostiră în spatele flanşelor tunelului. Numai patru rămaseră lângă Denis Mihailovici, chiar în faţa uşii, cu armele pregătite.

Asta era! Acum uşa masivă avea să se dea lent în lături şi peste numai două minute patruzeci de soldaţi din infanteria grea a trupelor de asalt din Sevastopolskaia urmau să năvălească în Tulskaia. Rezistenţa avea să fie zdrobită şi staţia ocupată imediat. Se dovedise mai simplu decât se aşteptase colonelul.

Denis Mihailovici nici nu avu timp să le ordone soldaţilor să-şi pună măştile de gaze.

Coloana refăcu rândurile lăţindu-se: acum erau şase bărbaţi umăr la umăr, ocupând toată lăţimea tunelului. Cel dintâi rând era ţepos din pricina ţevilor aruncătoarelor de flăcări, iar cel de-al doilea ţinea pregătite puştile. Înaintau lent ca o lavă neagră, încrezători şi fără grabă.

Privind de dincolo de spinările late ale războinicilor extratereştri, Homer văzu întreaga scenă în lumina albă a proiectoarelor: o mână de soldaţi apărând tunelul şi două siluete subţiri – Saşa şi Leonid – înconjuraţi de o hoardă de creaturi evadate dintr-un coşmar. Şi simţi că totul în el îngheaţă.

Leonid cânta nemaipomenit, miraculos, mai inspirat ca

oricând. Hoarda de făpturi hidoase şi diforme asculta cu nesaţ şi soldaţii se ridicaseră pe jumătate din poziţiile lor ca să-l vadă mai bine pe cântăreţ. Iar melodia lui îi despărţea pe adversari ca un perete de sticlă, ţinându-i separaţi, împiedicându-i să se repeadă unii la alţii într-o ultimă încăierare mortală.

— Fiţi gata! ordonă una dintre zecile de siluete în negru, dar care?

Tot rândul întâi se lăsă într-un genunchi şi cel de-al doilea ridică puştile cu lunetă.

— Saşa! strigă Homer.

Fata se răsuci iute către el şi miji ochii împotriva strălucirii orbitoare. Umbrindu-şi chipul cu mâna, porni împotriva torentului de lumină ce se revărsa din lanterne, cu încetineala cu care ar fi înaintat contra unei furtuni. În bătaia razelor puternice, mulţimea gemu şi mârâi, strângând rândurile.

Extratereştrii aşteptau.

Saşa se opri înaintea rândurilor lor.

— Unde eşti? Te rog, trebuie să-ţi vorbesc! Nimeni nu-i răspunse. Am găsit un leac pentru boală! Poate fi vindecată! Nu trebuie să omori pe nimeni! Există un leac. Falanga de statui negre rămase tăcută. Te rog! Ştiu că nu vrei... Încerci numai să-i salvezi... pe ei şi pe tine.

Şi atunci o voce moartă se înălţă din rândurile formaţiunii de luptă, ca şi cum nu-i aparţinea unui singur individ.

— Dă-te la o parte! Nu vreau să te omor.

— Nu trebuie să omori pe nimeni! Există un leac!

— Nu cred.

— Te implor! strigă Saşa şi vocea i se înălţă devenind un ţipăt.

— Staţia trebuie trecută prin foc.

— Chiar nu vrei să schimbi nimic? De ce faci ceea ce ai mai făcut? Cu Cei Negri, data trecută? De ce nu vrei iertare?

Soldaţii nu mai răspunseră. Mulţimea începu să se furişeze mai aproape.

— Saşa, şopti Homer implorator, însă fata nu-l auzi.

— Nu poţi schimba nimic. Nu există nimeni de la care să ceri iertare, răsună în cele din urmă răspunsul sugrumat. Am ridicat mâna împotriva... Împotriva... Şi am fost pedepsit.

— Totul e numai în mintea ta, strigă Saşa nedându-se bătută. Te poţi răzbuna! Îţi poţi susţine cauza. De ce nu vezi că e doar o oglindă? E doar reflecţia a ceea ce ai făcut cu un an în urmă! Acum te poţi comporta altfel... Ascultă-mă! Dă-mi o şansă! Şi dă-ţi şi ţie una!

— Trebuie să distrug monstrul, zise formaţia cu glas răguşit.

— Nu poţi! strigă Saşa. Nimeni nu poate! E în mine. E adormit în noi toţi! E parte din sufletul şi trupul nostru. Şi când se trezeşte... Nu poţi să-l ucizi, nu poţi să-l nimiceşti. Nu poţi decât să-l adormi din nou!

Un soldat şleampăt se furişă printre creaturile diforme şi se strecură printre rândurile încremenite până la uşa ermetică şi la cutia de fier a unui transmiţător. Apucă microfonul şi strigă ceva în el. Însă un amortizor bufni scurt şi soldatul amuţi. Simţind sânge, mulţimea se însufleţi imediat, învolburându-se cu urlete sălbatice.

Muzicantul duse flautul la buze şi începu să cânte, dar magia se spulberase. Cineva trase şi el scăpă instrumentul şi se apucă de stomac cu ambele mâini.

Focul scânteie în gurile aruncătoarelor de flăcări. Falanga scoase la iveală noi ţevi de puşcă şi înaintă un pas.

Saşa se repezi către Leonid, gata să se izbească de zidul mulţimii care se închisese deja în jurul locului unde acesta zăcea, împiedicând-o să ajungă la el.

— Nu, nu! strigă ea incapabilă să se mai controleze.

Şi apoi, singură împotriva sutelor de monştri de coşmar, singură împotriva unei legiuni de ucigaşi, singură împotriva lumii întregi, zise cu încăpăţânare:

— Vreau un miracol!

Tunetul bubui în depărtare, tavanul se zgudui, mulţimea strânse rândurile bătând în retragere, iar extratereştrii începură să dea îndărăt. Pârâiaşe fine de apă se prelinseră

pe sol, cele dintâi picături începură să cadă din tavan şi şuvoaie întunecate gâlgâiră tot mai tare.

— O spărtură! urlă cineva.

Bărbaţii în negru se îndepărtară în grabă din staţie, retrăgându-se până la uşa ermetică, iar bătrânul, fugind odată cu ei, privi peste umăr către Saşa. Ea nu se clintise. Îşi ridicase palmele şi faţa către apa care curgea din tavan... şi râdea.

— E ploaie! strigă ea. Poate face orice! Putem începe totul de la zero!

Brigada neagră trecu dincolo de uşă şi Homer o urmă. Câţiva dintre extratereştri împinseră zdravăn în uşă, încercând să izoleze Tulskaia şi să împiedice înaintarea apei. Lespedea de metal cedă şi prinse să se mişte încet. Bătrânul se repezi către Saşa, rămasă în staţia ce se inunda. Dar cineva îl apucă şi-l azvârli îndărăt.

Şi atunci una dintre figurile negre se repezi către deschizătura ce se îngusta, întinse o mână prin ea şi îi strigă fetei:

— Vino! Am nevoie de tine!

Apa ajunsese deja până la mijloc. Căpşorul blond se scufundă brusc şi nu mai apăru la suprafaţă.

Bărbatul cel negru îşi trase braţul înapoi şi uşa se închise.

Dar uşa nu se deschise. Un tremur străbătu tunelul şi ecoul unei explozii se izbi de cealaltă parte a barierei de oţel, ricoşând din ea. Denis Mihailovici se lipi de metal şi ascultă. Îşi şterse umezeala de pe obraji şi privi surprins tavanul îmbibat de apă.

— Retragerea! ordonă el. Aici s-a terminat.

Epilog

Homer oftă şi dădu foaia. Nu-i mai rămăsese mult loc liber în caietul de matematică, numai vreo două pagini. Ce să pună în ele, ce să sacrifice? Îşi întinse palmele către foc ca să-şi încălzească degetele îngheţate.

Bătrânul ceruse să fie amplasat în paza dinspre sud. Lucra mai bine aici, cu faţa la tuneluri, decât printre grămezile de ziare vechi de acasă, din Sevastopolskaia, oricât de mult se îngrijea Elena ca el să aibă parte de linişte.

Brigadierul stătea ceva mai departe de ceilalţi, chiar la graniţa dintre lumină şi întuneric. Homer se întrebă de ce alesese Sevastopolskaia. Era evident că staţia asta avea ceva...

Hunter nu-i povestise bătrânului cine îi apăruse la Polianka, dar acum Homer ştia că ceea ce văzuse el însuşi nu era o profeţie, ci un avertisment.

Apa se retrăsese din Tulskaia după o săptămână, iar ceea ce mai rămăsese fusese secat cu pompe uriaşe aduse de pe Linia Circulară. Homer se oferise voluntar să pătrundă în staţie odată cu primii cercetaşi.

Fuseseră aproape trei sute de cadavre. Neluându-şi în seamă scârba, uitând totul, scotocise printre acele corpuri căutând-o, căutând-o...

După aceea stătuse un timp îndelungat în locul unde o văzuse pentru ultima oară pe Saşa. Locul către care el se repezise prea târziu ca să o salveze... sau să moară împreună cu ea.

Iar pe lângă el bolnavii şi cei sănătoşi treceau târşâindu-şi picioarele într-o procesiune nesfârşită, către Sevastopolskaia şi către tunelurile tămăduitoare ale liniei Kahovskaia. Cântăreţul nu minţise: radiaţia chiar oprea evoluţia bolii. Poate că nu minţise în nicio privinţă? Poate chiar exista un Oraş de Smarald şi nu trebuia decât să găseşti uşa? Sau poate că ajunsese la uşa aceea, dar nu merita să i se deschidă? „Şi când apele s-au retras”... se dovedise a fi prea târziu.

Însă nu Oraşul de Smarald era Arca. Adevărata Arcă a lui Noe era metroul însuşi. Cel din urmă port care oferea adăpost de apele negre şi furtunoase lui Noe, şi Şem, şi Ham: omul Domnului, nepăsătorul şi licheaua. Şi toate animalele, în perechi. Toţi cei a căror socoteală de pe urmă nu sosise sau care nu-şi plătiseră nota.

Erau prea mulţi asemenea oameni şi categoric nu era loc pentru toţi în romanul lui. Caietul bătrânului aproape rămăsese fără pagini goale. Caietul lui nu era o arcă, era o bărcuţă mică de hârtie şi nu-i putea primi pe toţi la bord. Dar Homer credea că şovăielnice cum erau rândurile lui, ajunsese aproape de a surprinde ceva foarte important în aceste pagini. Nu despre aceşti oameni, ci despre om ca specie.

Amintirea celor morţi nu dispare, îşi zise Homer. Întreaga lume e ţesută din faptele şi gândurile oamenilor, la fel cum fiecare dintre noi e alcătuit din mici piese ca de mozaic moştenite de la mii de strămoşi. Aceştia au lăsat o

urmă, o părticică din sufletul lor în urmaşi. Trebuie numai s-o cauţi.

Şi bărcuţa sa mică făcută din hârtie, din gânduri şi amintiri putea naviga la nesfârşit pe oceanul timpului, până când altcineva avea s-o ridice, s-o examineze şi să-şi dea seama că omul nu se schimbase niciodată, că îşi fusese fidel sieşi până şi după sfârşitul lumii. Şi că flăcările focului celest ce fusese cândva sădit în el pâlpâiseră în vânt, dar nu se stinseseră.

Scorul lui personal se îmbunătăţise.

Închizând ochii, Homer se pomeni înapoi în staţia aceea strălucitoare, inundată de lumină. Mii de oameni se adunaseră pe peron, purtând haine elegante ce aparţineau unui timp când el încă era tânăr, când nimeni nu se gândise să-i spună Homer sau să i se adreseze politicos cu Nikolai Ivanovici, şi acum acestora li se alăturaseră oamenii care trăiseră în metrou. Niciunul dintre grupuri nu era surprins de prezenţa celuilalt. Aveau cu toţii ceva în comun.

Toţi aşteptau ceva, scrutând cu îngrijorare adâncurile întunecate ale tunelului. Acum bătrânul le recunoştea feţele. Erau acolo soţia şi copiii săi, colegii săi de muncă, colegii de şcoală şi vecinii, cei mai buni prieteni ai săi, şi Ahmed, şi actorii lui preferaţi. Toţi cei pe care încă şi-i amintea erau acolo.

Şi apoi tunelul se lumină şi un metrou alunecă silenţios pe şine pătrunzând în staţie, cu ferestrele însufleţite prin care strălucea lumina, cu pereţii lustruiţi, cu roţile bine unse. Cabina mecanicului era goală. Înăuntru atârnau o tunică proaspăt călcată şi o cămaşă albă. „E uniforma mea”, îşi zise bătrânul. „Şi ăla-i scaunul meu.”

Intră în cabină. Deschise uşile vagoanelor. Apăsă claxonul. Mulţimea se revărsă înăuntru, ocupând scaunele. Erau locuri pentru toţi: acum pasagerii se liniştiseră şi zâmbeau. Bătrânul zâmbi şi el. Homer ştia că atunci când avea să scrie ultimul cuvânt din cartea lui, acest metrou scânteietor, plin cu oameni fericiţi va porni din Sevastopolskaia către eternitate.

Deodată un geamăt inuman venit de undeva de foarte aproape îl smulse pe bătrân din reveria sa. Homer se cutremură şi duse mâna la armă.

Era Hunter. Bătrânul se ridică pe jumătate, gata să se ducă să vadă ce făcea brigadierul, dar apoi acesta gemu din nou... Pe o notă ceva mai înaltă... Apoi din nou... de data asta mai gros...

Homer ascultă necrezându-şi urechilor şi se cutremură.

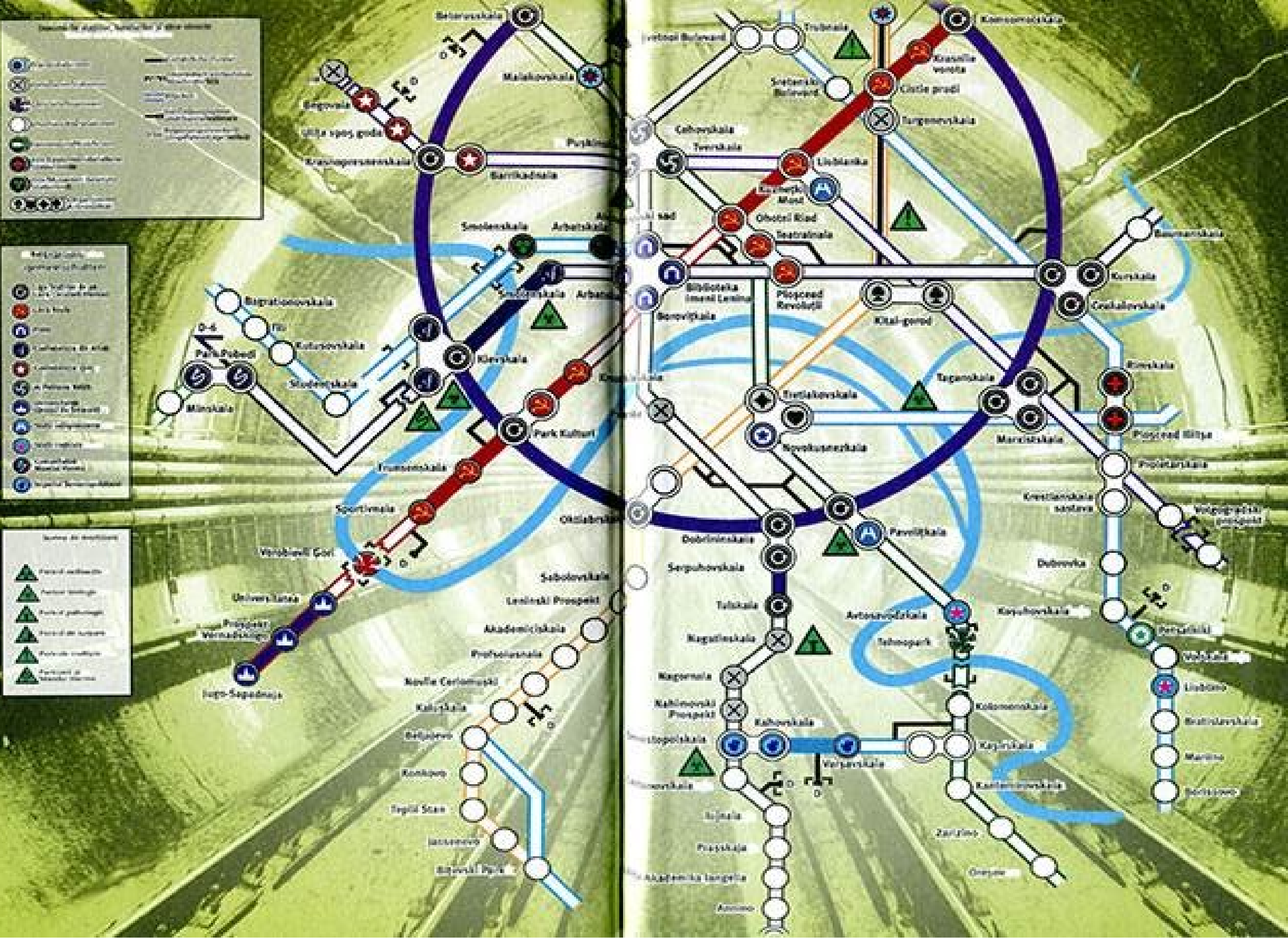
Răguşit şi cu stângăcie, brigadierul încerca să cânte un cântecel. Când greşea o notă, o lua de la capăt, repetând-o cu încăpăţânare, încercând să o redea corect. Murmura melodia încet, ca pe un cântec de leagăn.

Era cântecul căruia Leonid nu apucase să-i dea un titlu.

Homer nu găsise cadavrul Saşei în Tulskaia.

Ce face omul să fie om?

Belorusskaia
Maiakovskaia
Begovaia
Ulitsa 1905 goda
Krasnopresnenskaia
Barrikadnaia
Puškinskaia
Smolenskaia
Arbatskaia
Bagrationovskaia
Fili
Kutusovskaia
Park Pobedi
Minskaia
Studentskaia
Kievskaia
Park Kulturi
Frunsenskaia
Sportivnaia
Vorobievii Gori
Universitata
Prospekt Vernadskogo
Jugo-Zapadnaia
Oktiabrskaia
Sobolovskaia
Leninski Prospekt
Akademicěskaia
Profsoiusnaia
Novlie Ceriomuški
Kalužskaia
Beljaevo
Konkovo
Teplii Stan
Jassenevo
Bitsevski Park
Cvetnoi Bulevard
Trubnaia
Sretenski Bulevard
Komsomolskaia
Krasnie vorota
Cistie prudi
Turgenevskaia
Cehovskaia
Tverskaia
Lubianka
Kusnetski Most
Ohotni Riad
Teatralnaia
Biblioteka imeni Lenina
Borovitskaia
Ploščad Revoliutsii
Kitai-gorod
Kurskaia
Cekalovskaia
Baumanskaia
Taganskaia
Marksistskaia
Tretiakovskaia
Novokusnetskaia
Rimskaia
Ploščad Ilitša
Proletarskaia
Krestianskaia sastava
Volgogradski prospekt
Dubrovka
Dobrininskaia
Serpuhovskaia
Paveliţkaia
Tulskaia
Nagatinskaia
Nagornaia
Nahimovski Prospekt
Sevastopolskaia
Kahovskaia
Varšavskaia
Avtosavodskaia
Tehnopark
Kolomenskaia
Kaširskaia
Kantemirovskaia
Tsaritsino
Orehovo
Kožuhovskaia
Petšatniki
Volžskaia
Liublino
Bratislavskaia
Marino
Borisovo
Južnaia
Prašskaia
Ulitsa Akademika Iangelia
Annino
D
D-6

Războaiele istoriei încetaseră să mai țeasă.
Prea puțini oameni se mai interesau de trecut într-o lume fără viitor. Țesătura vastă se oprise brusc, lăsând intact un singur fir subțire.

Anul 2034 îi găsește pe supraviețuitorii catastrofei nucleare tot în tunelurile moscovite. La suprafață încă nu se poate trăi, iar în subteran coșmarurile au prins viață - creaturi stranii devorează tot ce le iese în cale, un virus incurabil amenință să pună stăpânire pe întregul metrou, iar oamenii încep să piardă lupta cu monștrii din ei. În peisajul apocaliptic, câteva suflete naive încă mai cred în miracole.

La drept vorbind, ce face omul să fie om?
Există pe Pământ de mai bine de un milion de ani,
dar transformarea magică ce a prefăcut
un animal viclean și gregar
în ceva complet diferit, ceva nemaiîntâlnit,
s-a produs abia acum zece mii de ani.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-94-3

